KIRILL BULÂCIOV

Fetița de pe Terra

www.virtual-project.eu

Kirill Bulâciov

Fetița de pe Terra

www.virtual-project.eu

În româneşte de Mircea Aurel Buiciuc

Editura Ion Creangă Bucureşti, 1978

Fetiţa cu care nu se va întâmpla nimic

Povestiri din viaţa unei fetiţe din secolul XXI, aşternute pe hârtie de către tatăl ei.

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Mâine Alisa va merge la şcoală. Desigur, va fi o zi cu totul deosebită. De azi-dimineaţă prietenii şi cunoscuţii ei au şi început să-i videofoneze şi să-i ureze succes. Ce-i drept, însăşi Alisa, de vreo trei luni încoace, le-a făcut capul calendar tuturor, tot vorbindu-le despre zilele de şcoală care o aşteaptă.

Bus, marţianul, i-a trimis în dar un penar nemaipomenit, pe care, deocamdată, n-a putut să-l desfacă nimeni: nici eu şi nici tovarăşii mei de muncă, printre care trebuie să amintesc că se aflau doi doctori în ştiinţe şi mecanicul-şef al grădinii zoologice.

În ceea ce-l priveşte pe Şuşa, acesta a declarat sus şi tare că se va duce împreună cu Alisa la şcoală, ca să verifice personal dacă învăţătoarea ei are suficientă experienţă pedagogică.

Teribil de multă zarvă... Din câte îmi amintesc, atunci când m-am dus eu prima oară la şcoală nimeni n-a stârnit atâta zarvă.

Acum, agitaţia s-a mai potolit. Alisa a plecat la grădina zoologică să-şi ia rămas bun de la Brontea.

Iar eu, profitând de faptul că-i linişte în casă, am hotărât să notez cu ajutorul dictafonului câteva întâmplări din viaţa Alisei şi a prietenilor ei. Şi le voi trimite învăţătoarei. Cred că nu i-ar strica să afle cu ce persoană neserioasă urmează să aibă de-a face. Şi poate că însemnările astea au s-o ajute să-i facă educaţie fiicei mele.

La început, Alisa era un copil ca toţi copiii. Asta, cam până la vârsta de trei ani. Drept dovadă poate sluji cea dintâi păţanie pe care sunt gata să v-o istorisesc.

Un an mai târziu însă, cam de când l-a întâlnit pe Brontea, în caracterul ei a început să se desluşească din ce în ce mai mult iscusinţa de a face totul altfel de cum s-ar cuveni, de a dispărea în momentul cel mai nepotrivit, ba chiar de a face cu totul întâmplător unele descoperiri la care n-au putut să ajungă nici savanţii cei mai vestiţi ai zilelor noastre. Alisa se cam pricepe să tragă foloase de pe urma atenţiei care i se acordă, şi cu toate astea are o sumedenie de prieteni credincioşi. Nouă, însă, părinţilor ei, ne vine tare greu s-o strunim. Doar nu putem sta

tot timpul acasă: eu lucrez la grădina zoologică, iar mama Alisei construieşte case, adeseori chiar pe alte planete.

De aceea vreau s-o previn din vreme pe învăţătoare, ca să ştie că n-o să-i fie nici ei uşor s-o scoată la capăt cu fiica mea. Să asculte deci cu atenţie întâmplările absolut autentice prin care a trecut Alisa în diferite locuri de pe Pământ şi din cosmos, pe parcursul ultimilor trei ani.

AM FORMAT UN NUMĂR

Alisa nu doarme. E trecut de ora nouă şi ea încă nu doarme, Ii spun:

— Alisa, închide ochii imediat, că de nu…

— „Că de nu“ ce, tăticule?

— Că de nu, îi videofonez Babei-Cloanţa.

— Da' cine-i Baba-Cloanţa?…

— Păi, asta voi ar trebui s-o ştiţi. Baba-Cloanţa-Cotoroanţa e o bătrână urâtă şi rea, care îi mănâncă pe copii. Pe cei neascultători.

— Da' de ce?

— Pentru că-i rea şi o înghesuie foamea.

— Da' de ce o înghesuie?

— Pentru că în bordeiul ei nu există conductă de alimente.

— Da' de ce nu există?

— Pentru că e un bordei vechi şi prăpădit, aflat undeva departe, într-un fund de pădure.

Alisa deveni atât de curioasă, încât mă pomenii că se mai ridică şi-n capul oaselor:

— Da' ce, lucrează la o rezervaţie naturală?

— Alisa, culcă-te imediat, m-auzi?!

— Păi, mi-ai promis c-o chemi pe Baba-Cloanţa încoace. Haide, tăticuţule, de ce n-o chemi?

— Ba am s-o chem! Dar să ştii că o să-ţi pară rău.

M-am apropiat de videofon şi am apăsat la întâmplare câteva butoane. Eram sigur că nu se va produce niciun contact şi, în felul acesta, pe Baba-Cloanţa „n-o voi găsi acasă“.

Dar am dat greş. Ecranul videofonului se lumină, se aprinse şi mai tare, apoi răsună un ţăcănit scurt: cineva apăsase, la celălalt capăt, butonul de recepţie şi, încă înainte de a i se ivi chipul pe ecran, o voce somnoroasă spuse:

— Aici, ambasada marţiană.

— Ce face, tăticule? Vine? îmi strigă din dormitor Alisa.

— Doarme, i-am răspuns eu furios.

— Aici, ambasada marţiană, repetă vocea.

Am privit spre ecranul videofonului. De acolo se uita la mine chipul unui marţian tinerel. Avea nişte ochi verzi, lipsiţi de gene.

— Scuzaţi-mă, i-am spus eu. Cred că am greşit numărul.

Marţianul surise. Acum nu se mai uita la mine, ci undeva în spatele meu. Bineînţeles, Alisa se dăduse jos din pat şi stătea desculţă pe duşumeaua rece.

— Bună seara, îi spuse ea marţianului.

— Bună seara, fetiţo.

— Va să zică, la dumneavoastră locuieşte Baba-Cloanţa?

Marţianul îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ştiţi, i-am spus eu, Alisa nu vrea să doarmă şi-atunci m-am hotărât să-i videofonez Babei-Cloanţa, ca ea s-o pedepsească. Am format însă greşit numărul.

Marţianul zâmbi din nou.

— Noapte bună, Alisa, îi spuse. Trebuie să dormi, căci altfel tăticul tău are s-o cheme pe Baba-Cloanţa!

Marţianul îmi ură şi mie somn uşor, apoi întrerupse legătura.

— Ei, acum ai de gând să te duci la culcare? am întrebat-o. Doar ai auzit ce ţi-a spus nenea ăla de pe Marte.

— Mă duc. Da’ tu ai să mă iei cu tine pe Marte?

— Dacă ai să te porţi frumos, vom merge la vară acolo.

În cele din urmă, Alisa izbuti să adoarmă, iar eu m-am aşezat din nou să lucrez. Am rămas la birou până la unu noaptea. Chiar atunci bâzâi înăbuşit semnalul de apel al videofonului. Am apăsat pe buton. De pe ecran mă privi ţintă marţianul de la ambasadă.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez la ora asta, îmi spuse, dar mi-am dat seama că videofonul dumneavoastră încă nu e blocat şi am presupus că nu dormiţi.

— Nu mă deranjaţi deloc.

— N-aţi putea oare să ne veniţi în ajutor? spuse marţianul. Am răscolit aici toate enciclopediile, am studiat toată cartea de videofon şi totuşi nu izbutim să aflăm cine este Baba-Cloanţa şi unde locuieşte…

BRONTEA

Într-una din zile a fost adus la Grădina zoologică din Moscova un ou de brontozaur. Îl găsiseră nişte turişti chilieni într-o surpătură de pe ţărmul fluviului Enisei. Oul era aproape rotund şi se păstrase de minune în straturile de pământ cuprinse de îngheţul veşnic. Când se apucară specialiştii să-l studieze, îşi dădură seama că oul este cât se poate de proaspăt. De aceea fu luată hotărârea să fie depus la incubatorul grădinii zoologice.

Desigur, nu prea spera nimeni să iasă ceva din treaba asta, totuşi, chiar peste o săptămână, radiografiile efectuate demonstrară că embrionul de brontozaur începuse să se dezvolte. Îndată ce informaţia fu comunicată prin Interviziune, la Moscova începură să sosească de pretutindeni, pe calea aerului, o mulţime de savanţi şi corespondenţi de presă. Am fost nevoiţi să le rezervăm întreg hotelul „Venus“, cel cu optzeci de etaje, din strada Maxim Gorki. Dar nici acesta nu i-a putut cuprinde pe toţi. Opt paleontologi turci au fost găzduiţi la mine în sufragerie, eu, împreună cu un gazetar din Ecuador, m-am retras la bucătărie, iar două reportere ale revistei „Femeile din Antarctica“ îşi găsiră adăpost în dormitorul Alisei.

Când mămica noastră ne videofonă spre seară de pe planeta Nukus, unde lucrează la construcţia unui stadion, crezu mai întâi că n-a format bine numărul şi a nimerit în altă parte.

Toţi telesateliţii tereştri retransmiteau imaginea oului. Oul din faţă, oul din profil, schelete de brontozaur şi iar oul…

Participanţii la un congres al cosmofilologilor sosiră şi ei în plen la grădina noastră zoologică, dar la ora aceea n-am mai permis accesul la incubator şi filologilor nu le mai rămase decât să se uite la urşii polari şi la insectele numite călugăriţe, aduse de pe Marte.

în cea de-a patruzeci şi şasea zi a acestei agitaţii pe drept cuvânt nebuneşti, coaja oului începu să tresalte. Şedeam în momentul acela, împreună cu prietenul meu, profesorul Yakata, în preajma clopotului transparent care proteja oul şi beam ceai. Nu mai speram ca din oul acela să iasă ceva. În ultima perioadă nu-i mai făcusem nicio radiografie, pentru ca razele Roentgen să nu-i dăuneze „pruncului” nostru. Şi nici de previziuni nu ne

puteam ţine, măcar şi pentru faptul că nimeni dintre noi nu se mai ocupase de creşterea brontozaurilor.

Aşadar, oul tresări o dată şi încă o dată, apoi... Plesni, iar de sub coaja groasă ca o piele se ivi la lumina zilei un căpşor negru, ca de şarpe. Îndată răsună ţăcănitul aparatelor automate de filmat. Ştiam de asemenea că la uşa incubatorului se aprinsese o lumină roşie. Pe întreg teritoriul grădinii zoologice începuse desigur o agitaţie foarte asemănătoare cu ceea ce se cheamă panică.

Cinci minute mai târziu, în jurul nostru se adunară nu numai cei care trebuiau să se afle aici, ci şi cei a căror prezenţă nu era deloc obligatorie, dar care încercau o dorinţă arzătoare să fie şi ei de faţă. Şi deodată atmosfera deveni înăbuşitoare.

În sfârşit, puiul de brontozaur ieşi din găoace.

— Tăticule, cum îl cheamă? îmi ajunse la urechi o voce foarte cunoscută.

— Alisa! am exclamat eu. Cum ai ajuns aici?

— Am venit cu reporterii.

— Bine, dar copiii n-au voie să intre aici.

— Ba eu am voie. Am spus că sunt fetiţa ta şi m-au lăsat.

— Doar ştii prea bine că nu-i frumos să te foloseşti de asemenea relaţii în scopuri personale!

— M-am gândit, tăticule, că lui Brontea, micuţul de el, o să-i fie urât să stea singur, fără copii în preajmă. De aceea am venit.

Am dat din mână a lehamite. Eram prea ocupat, ca s-o scot pe Alisa din sala incubatorului. Şi n-aveam pe nimeni în jurul meu care să se ocupe de treaba asta.

— Stai aici şi nu pleca nicăieri, i-am spus, şi m-am repezit spre clopotul străveziu, sub care prinsese să mişte nou-născutul.

În seara acelei zile n-am schimbat o vorbă cu Alisa. Mă supărasem pe ea. I-am spus la un moment dat să nu mai calce pragul incubatorului, dar ea îmi răspunse că nu poate să-mi dea ascultare, întrucât îi este tare milă de Brontea. Aşa că în ziua următoare îşi făcu din nou apariţia în sala incubatorului. De data asta o aduseseră aici cosmonauţii de pe nava spaţială Jupiter-8. Cosmonauţii erau nişte eroi vestiţi şi nu-i putea refuza nimeni.

— Bună dimineaţa, Brontea, spuse Alisa apropiindu-se de clopotul cu pricina.

Puiul de brontozaur o privi cu coada ochiului.

— Al cui e copilul ăsta? întrebă cu voce aspră profesorul Yakata.

Mi-a venit să intru în pământ, nu alta, dar Alisa nu-i omul care să se piardă uşor cu firea.

— Nu vă sunt pe plac? îl întrebă ea.

— Ba nu, dimpotrivă… Eu… eu am crezut că te-ai rătăcit pe aici…

Profesorul nu se pricepea defel să stea de vorbă cu fetiţele.

— În regulă, îi spuse Alisa, apoi se adresă nou-născutului: Să ştii, Brontea, că am să viu şi mâine să te văd. Aşa că n-are să-ţi fie urât.

Şi se ţinu de cuvânt. Ba, de-atunci veni aproape zilnic. Toată lumea se obişnui cu ea şi n-o mai oprea nimeni la uşă. Cât despre mine, cum se zice, m-am spălat pe mâini. Mai ales că de locuit, locuiam chiar în preajma grădinii zoologice, strada nici măcar nu trebuia traversată, iar tovarăşi de drum îşi găsea Alisa în fiecare zi, fără prea mare greutate.

Puiul de brontozaur creştea văzând cu ochii. O lună mai târziu ajunsese să măsoare doi metri şi jumătate lungime, astfel că-l mutarăm într-un pavilion anume construit. Brontozaurul se plimba prin ocol şi mesteca tulpini tinere de bambus şi banane. Bambusul ne era adus cu rachete de mărfuri din India, iar cu banane ne aproviziona sovhozul „Câmpiile irigate”. Într-un bazin cu pereţii de ciment, aflat în mijlocul pavilionului, plescăia apa călduţă, uşor sărată. Aşa îi plăcea brontozaurului.

Într-o bună zi însă Brontea îşi pierdu pofta de mâncare. Trei zile la rând nu se mai atinse nici de bambus şi nici de banane. În cea de-a patra zi, se culcă pe fundul bazinului, cu capul mic şi negru sprijinit de bordura din material plastic. Toate acestea vădeau că Brontea trage să moară. Bineînţeles că nu puteam admite una ca asta. Doar era unicul nostru brontozaur. Cei mai vestiţi doctori din lume se grăbiră să ne vină în ajutor. Zadarnic însă. Brontea refuza iarba pe care i-o aduceam, vitaminele, portocalele, laptele dulce, într-un cuvânt, refuza totul.

Alisa nu aflase nimic despre această tragedie. O trimisesem la bunica ei, la Vnukovo. În cea de a patra zi însă deschise televizorul tocmai în clipa când se transmitea un comunicat privitor la starea din ce în ce mai proastă a sănătăţii lui Brontea. Nu ştiu cum a izbutit Alisa s-o înduplece pe bunica ei, ştiu doar

atât că în dimineaţa aceleiaşi zile ne pomenirăm cu ea în pavilionul brontozaurului.

— Tăticule! ţipă ea. Cum ai putut să-mi ascunzi una ca asta? Cum ai putut?…

— Vorbim mai târziu, Alisa, mai târziu, i-am răspuns. Acum avem o consfătuire.

Era, intr-adevăr, aşa. Consfătuirea dura de trei zile, fără întrerupere.

Alisa nu-mi mai spuse nimic şi se depărtă. Câteva clipe mai târziu, cineva de lângă mine scoase o exclamaţie de uimire. Am întors capul şi am văzut-o pe Alisa cum sare peste barieră în ocol şi se apropie în fugă de botul brontozaurului. Ţinea în mână o franzelă.

— Ia şi mănâncă, Brontea, îi spuse. Dumnealor văd că te lasă să mori de foame. De-ş fi în locul tău, m-aş plictisi şi eu de atâtea banane…

Nici n-am ajuns bine la barieră, că se şi petrecu un lucru de neînchipuit. Lucrul care i-a adus glorie Alisei, iar nouă, biologilor, ne zdruncină serios reputaţia.

Brontozaurul înălţă capul, se uită la Alisa, apoi îi luă cu băgare se seamă pâinea din mâini.

— Stai cuminte, tăticule, mă ameninţă cu degetul Alisa, văzând că sunt gata să sar peste barieră. Brontea se teme de tine.

— Nu vă speriaţi, că nu-i face nimic rău fetiţei, spuse profesorul Yakata.

Mi-am dat seama şi eu de acest lucru. Dar mă gândeam ce-o să se-ntâmple dacă scena asta o va vedea bunica, la televizor?

Ulterior, savanţii au discutat multă vreme în contradictoriu pe marginea acestui episod. De fapt, mai discută şi astăzi. Unii afirmă că Brontea jinduise după o hrană mai variată, alţii susţin că avusese mai multă încredere în Alisa decât în noi. Oricum ar fi fost, pericolul trecuse.

Astăzi Brontea e pe deplin domesticit. Cu toate că a ajuns să măsoare treizeci de metri lungime, nimic nu-i face mai multă plăcere decât s-o ia pe Alisa în circă şi s-o ducă astfel la plimbare. Unul din asistenţii mei a făcut o scară specială şi-atunci când Alisa vine la pavilion, Brontea îşi întinde gâtul, lung cât toate zilele, spre colţul încăperii, apucă uşor, cu dinţii lui

triunghiulari, scăriţa aflată acolo, apoi şi-o propteşte cu îndemânare de trupul acoperit cu o piele neagră, lucioasă.

După aceea, o plimbă pe Alisa prin pavilion, sau înoată cu ea prin bazinul cu apă.

TUTEKŞII

Plecând spre planeta Marte, la o conferinţă, am luat-o şi pe Alisa cu mine, aşa cum îi promisesem.

Am ajuns acolo cu bine. Ce-i drept, nu prea suportam starea de imponderabilitate şi de aceea am preferat să nu-mi părăsesc fotoliul. Fiica mea însă zbura tot timpul, ca un fluturaş, prin încăperile navei spaţiale, ba chiar a trebuit o dată s-o dau jos din tavanul cabinei de comandă, întrucât îi venise în minte să apese un buton de culoare roşie, care nu era altceva decât butonul de frânare în caz de pericol. Piloţii însă nu s-au prea supărat.

Ajungând pe Marte, ne-am plimbat prin oraş, am călătorit cu un grup de turişti prin deşert şi am vizitat Marile peşteri. După aceea însă n-am mai avut răgaz să mă ocup de Alisa, aşa că am dus-o pentru o săptămână la internatul de acolo. Pe Marte lucrează mulţi specialişti de-ai noştri şi marţienii i-au ajutat să clădească un orăşel al copiilor, adăpostit sub o cupolă imensă. E tare plăcut în peisajul acela împodobit cu arbori aduşi de pe Pământ. Uneori copiii pleacă în excursie. Atunci îşi pun costume speciale, de astronauţi, şi ies, încolonaţi, în oraş.

Tatiana Petrovna – aşa o cheamă pe educatoare – mi-a spus să nu-mi fac griji pentru fiică-mea. La fel mi-a spus şi Alisa. Şi ne-am despărţit pentru o săptămână întreagă.

A treia zi însă Alisa a dispărut.

Întâmplarea era cu totul ieşită din comun. Ar fi suficient să amintesc că de când luase fiinţă internatul nimeni nu dispăruse de acolo şi nici nu se rătăcise prin preajma lui mai mult de zece minute. De fapt, în oraşul de pe Marte este exclus să se poată rătăci careva. Şi asta cu atât mai mult când e vorba de un copil, îmbrăcat în costum de astronaut. Primul marţian întâlnit în cale l-ar aduce fulger înapoi, la internat. Dar roboţii? Dar serviciul de securitate? Nu, să dispari pe Marte e absolut cu neputinţă.

Şi totuşi Alisa dispăruse.

***

Trecuseră două ceasuri de la dispariţia ei în momentul în care, fiind chemat de la conferinţă, am fost adus cu o autoşeniletă-săltătoare la internat. Pesemne că arătam cam răvăşit, căci

îndată ce mi-am făcut apariţia sub cupola acestuia, toţi cei care se aflau acolo tăcură, privindu-mă cu compasiune.

Şi ce de lume se adunase! Toţi profesorii şi roboţii din internat, zece marţieni în scafandre spaţiale (au nevoie de acestea când pătrund în atmosfera terestră de sub cupolă), o seamă de astronauţi. Nazarian, şeful echipei de salvare, arheologi…

Am aflat că de un ceas postul de televiziune al oraşului începuse să comunice din trei în trei minute că a dispărut o fetiţă sosită de pe Terra. Pe toate videofoanele de pe Marte licăreau semnalele de alarmă. Cursurile şcolilor marţiene fuseseră suspendate, iar şcolarii, împărţiţi pe grupe, cercetau oraşul şi împrejurimile.

Dispariţia Alisei a fost semnalată îndată ce grupa ei revenise de la plimbare. De atunci au trecut două ore încheiate, iar rezerva de oxigen de care dispunea costumul ei spaţial n-avea să dureze decât trei ore.

Cunoscând obiceiurile fiicei mele, i-am întrebat pe cei de faţă dacă cercetaseră ungherele mai neumblate din clădirea internatului şi din preajma acestuia. Poate că Alisa dăduse de vreo „călugăriţă” marţiană şi sta acum s-o studieze…

Mi s-a răspuns că nicio clădire din oraş nu are subsoluri, iar toate locurile mai retrase au şi fost cercetate de şcolari şi de studenţii universităţii marţiene, care le cunosc ca pe propriile lor buzunare.

Eram supărat foc pe Alisa. De bună seamă că avea să apară dintr-o clipă în alta de undeva, cu aerul cel mai nevinovat din lume. Şi când te gândeşti că fapta ei a provocat în oraş mai multe necazuri decât o furtună de nisip. Toţi marţienii şi pământenii din oraş au fost sustraşi de la treburile lor, iar echipele de salvare au fost puse toate în stare de alertă. Cât despre mine, intrasem de-a binelea la idei. Aventura asta a fiicei mele putea să aibă un deznodământ tragic.

Echipele de salvare ne comunicau fără încetare situaţia cercetărilor întreprinse: „Elevii gimnaziului marţian Nr. 2 au cercetat stadionul. Alisa nu se află acolo”, „Fabrica de dulciuri marţiene comunică: pe teritoriul ei prezenţa fetiţei n-a fost semnalată”…

„Poate că într-adevăr s-a încumetat să se ducă în vreun deşert, m-am gândit la un moment dat. Dacă s-ar fi aflat în oraş, până acum cei de aici ar fi găsit-o. Bine, dar deşertul… Se ştie doar că deșerturile de pe Marte n-au fost încă explorate în întregime, astfel că te poţi pierde acolo în aşa fel, încât nici peste zece ani să nu fii găsit. Şi-apoi, regiunile mai apropiate ale deşertului au şi fost cercetate până la ora asta, cu ajutorul autoşenilelor-săltătoare…“

— Au găsit-o! strigă deodată un marţian îmbrăcat într-un chiton albastru.

— Unde? Cum? Unde? se agitară cei adunaţi sub cupolă.

— În deşert. La două sute de kilometri de aici.

— La două sute de kilometri?!

„Bineînţeles, m-am gândit eu. De unde s-o cunoască ei pe Alisa? De unde să ştie că de la ea te poţi aştepta şi la una ca asta?!“

— Fetiţa se simte bine şi în curând va sosi aici.

— Dar cum a ajuns acolo?

— Cu o rachetă poştală.

— Sigur că da! exclamă Tatiana Petrovna şi izbucni în plâns.

Fusese cea mai tulburată dintre cei care se aflau de faţă. Toată lumea sări s-o liniştească.

— Trecusem, într-adevăr, şi pe lângă clădirea poştei. Tocmai atunci se încărcau acolo rachetele poştale automate. Dar eu nu le-am dat nicio atenţie. Doar le vedem cu toţii de câte o sută de ori pe zi!

Abia după vreo zece minute, când un pilot marţian sosi cu Alisa de mână, aflarăm şi noi cum s-au petrecut lucrurile.

— M-am suit acolo ca să iau scrisoarea, îmi spuse Alisa.

— Care scrisoare?

— Păi nu mi-ai spus chiar tu, tăticule, că mama trebuie să ne trimită o scrisoare? M-am uitat şi eu prin rachetă ca s-o găsesc.

— Ai intrat în rachetă?

— Cum să nu? Uşiţa aceea era deschisă şi am văzut o sumedenie de scrisori.

— Şi pe urmă?

— Nici n-am apucat să mă sui, că ușița s-a şi închis, iar racheta şi-a luat zborul. M-am apucat să caut butonul cu care s-o pot opri. Erau acolo o mulţime de butoane. Când am apăsat pe

ultimul dintre ele, racheta a prins să coboare şi după aceea uşiţa s-a deschis din nou. Am coborât, dar n-am văzut în jurul meu decât nisip. Nu mai era nici tanti Tania, nu mai erau nici copiii…

— A apăsat butonul de coborâre forţată, rosti cu admiraţie în glas marţianul cu chiton albastru.

— Am plâns şi eu un pic, pe urmă m-am hotărât să mă duc acasă.

— Cum ai ştiut în ce direcţie trebuie s-o apuci?

— Păi m-am suit pe un deluleţ ca să mă pot uita primprejur. În deluleţul acela era o uşiţă. De sus, de pe deluleţ, nu se vedea nimic. Atunci am intrat în odăiţă şi m-am aşezat acolo.

— Care uşiţă? se miră marţianul. În regiunea aceea nu-i decât deşertul.

— Ba nu. Era şi uşiţa, şi odăiţa. Iar în odăiţa aceea mai era şi o piatră mare. Ca o piramidă egipteană, doar că era micuţă de tot. Îţi aminteşti, tăticule: mi-ai citit tu mie cândva o carte despre piramidele egiptene.

Pe neaşteptate, cele spuse de Alisa produseră o puternică impresie nu numai marţienilor care erau de faţă, ci şi lui Nazarian, şeful echipelor de salvare.

— Tutekşii! ţipară ei cu toţii.

— În ce loc a fost găsită fetiţa? Repede, coordonatele!

Şi cât ai clipi din ochi, o jumătate din cei prezenţi o zbughiră afară.

Cât despre Tatiana Petrovna, care-o hrănea acum cu mâna ei pe Alisa, îmi povesti că în urmă cu mai multe mii de ani pe planeta Marte a existat misterioasa civilizaţie a tutekşilor. De la ei nu s-au păstrat decât nişte mici piramide de piatră. Până în ziua de astăzi, nici marţienii şi nici arheologii veniţi de pe Terra n-au izbutit să descopere măcar o clădire de pe vremea tutekşilor – doar acele mici piramide, risipite prin deşert şi îngropate adânc în nisip. Şi iată că Alisa a dat din întâmplare peste o construcţie durată de misterioşii tutekşi.

— Ai avut noroc şi de data asta, i-am spus eu. Totuşi, te voi duce imediat acasă la noi, pe Pământ. Acolo te poţi rătăci cât pofteşti. Fără costum spaţial.

— Dacă vrei să ştii, şi mie îmi place mai mult să mă rătăcesc acasă la noi, pe Pământ, îmi spuse Alisa.

***

…Două luni mai târziu am citit în revista „Vokrug Sveta”[1] un articol intitulat: „Iată cum arătau tutekşii”. În cuprinsul articolului se relata că în deșerturile planetei Marte au fost, în sfârşit, descoperite monumente extrem de preţioase ale culturii tutekşilor şi că actualmente savanţii încearcă să descifreze inscripţiile găsite într-o construcţie din acea vreme. Dar cel mai interesant lucru era că pe una din feţele piramidei aflate în interior a fost descoperită imaginea perfect conservată a unui tutekș. Pe aceeaşi pagină a articolului se afla fotografia piramidei cu chipul tutekșului.

Portretul cu pricina mi s-a părut cunoscut. Şi pe loc m-a cuprins o teribilă bănuială.

— Ascultă, Alisa, i-am spus cu multă severitate, vreau să recunoşti cinstit: când te-ai rătăcit în deşertul de pe Marte n-ai desenat nimic pe piramida aceea?

Înainte de a-mi răspunde, Alisa veni la biroul meu şi privi cu luare-aminte fotografia publicată în revistă.

— Exact. Ăsta eşti tu, tăticule. Numai că eu n-am făcut un desen, ci am zgâriat piramida cu o pietricică. Mă plictisisem îngrozitor acolo…

---

[1] „În jurul lumii”.

SFIOSUL ŞUŞA

Alisa are mulţi prieteni în lumea necuvântătoarelor. Printre aceştia, doi pisoi, o călugăriţă marţiană care îşi are domiciliul chiar sub patul ei şi imită noaptea cântatul la balalaică, un arici care ne-a fost chiriaş pentru scurtă vreme, ca mai apoi să se întoarcă acasă la el, în pădure, brontozaurul Brontea – căruia Alisa îi face vizite la grădina zoologică – şi, în fine, căţelul Rex al vecinilor noştri, după părerea mea un boldei pitic, nu tocmai pursânge.

Cu o nouă dihanie s-a pricopsit Alisa curând după ce s-a întors pe Pământ prima expediţie trimisă mai demult pe Sirius.

Pe Poloskov, unul dintre cosmonauţi, l-a cunoscut cu prilejul unei demonstraţii de întâi mai. Habar n-am cum a procedat; atâta ştiu, că Alisa mea e o persoană cu relaţii. Ce-a făcut, ce-a dres nu-mi explic, dar s-a aflat şi ea printre copiii veniţi să le ofere cosmonauţilor buchete de flori. Imaginaţi-vă uimirea de care am fost cuprins, văzând-o la televizor cum traversează în fugă piaţa, cu un mănunchi cât toate zilele de trandafiri albaştri, ca să i-l înmâneze lui Poloskov în persoană.

Cosmonautul o luă în braţe, se uitară amândoi la coloanele demonstranţilor, ca să plece apoi tot împreună.

Acasă, fiica mea n-a revenit decât spre seară, ţinând în mână o geantă mare, roşie.

— Unde ai fost? am întrebat-o.

— Cel mai mult am stat la grădiniţă.

— Dar cel mai puţin?

— Păi ne-am mai dus şi în Piaţa Roşie.

— Şi pe urmă?

Alisa pricepu că m-am uitat la televizor şi-mi răspunse:

— Pe urmă am fost rugată să-i felicit pe cosmonauţi.

— Şi cine, mă rog, te-a rugat să faci acest lucru?

— Un tovarăş. N-ai de unde să-l cunoşti.

— Spune-mi, Alisa, nu ţi s-a întâmplat niciodată să dai peste termenul de „pedeapsă corporală”?

— Cum să nu? E atunci când ti se dă la popou. Dar cred că asta se-ntâmplă numai în basme.

— Mi-e teamă să nu fac din basmul ăsta o poveste adevărată. Ia spune-mi, de ce îţi vâri mereu nasul pe unde nu-ţi fierbe oala?

Alisa se pregăti să arboreze o mină jignită, când deodată în geanta cea roşie pe care o mai ţinea în mână păru că mişcă ceva.

— Asta ce-o mai fi?

— E cadoul pe care l-am primit de la tovarăşul Poloskov.

— Te-ai ţinut de capul omului să-ţi ofere şi cadouri! Asta-i culmea!

— Ba nu m-am ţinut deloc. Ăsta e Şuşa. Tovarăşul Poloskov l-a adus tocmai de pe Sirius. E un pui de şuşă, adică un şuşănel.

Şi Alisa scoase cu grijă din geantă o vietate micuţă cu şase lăbuţe, asemănătoare cu un pui de cangur. Şuşănelul avea nişte ochi mari, ca de libelulă. Şi-i învârtea în cap cu repeziciune, agăţându-se strâns cu lăbuţele superioare de costumaşul Alisei.

— Vezi? A şi început să ţină la mine, spuse Alisa. Mă duc să-i fac culcuşul.

Cunoşteam prea bine povestea şuşilor. O cunoştea toată lumea şi cu atât mai mult noi, biologii. La grădina noastră zoologică, se şi aflau cinci exemplare dintr-astea, iar noi ne aşteptam din zi în zi ca familia lor să sporească.

Poloskov şi Bauer dăduseră de şuşi pe una din planetele aflate în constelaţia Sirius. Aceste vietăţi micuţe şi paşnice, care se ţinură scai de cosmonauţi, se dovediră a fi nişte mamifere, deşi, după firea şi obiceiurile lor se apropiau mai mult de pinguinii noştri pământeni. Dovedeau aceeaşi calmă curiozitate şi totodată acelaşi nărav de a se vârî în locurile cele mai nepotrivite. Bauer a trebuit chiar să salveze într-o zi pe un şuşănel care era gata-gata să se înece într-un borcan mare de lapte concentrat. Expediţia adusese cu ea chiar şi un film de lung metraj despre viaţa şuşilor, film care a rulat cu mult succes la toate cinematografele şi videoramele de pe glob.

Din păcate, membrii expediţiei n-au avut răgazul necesar să studieze mai îndeaproape aceste vietăţi. Se ştia doar că dis-de-dimineaţă şuşii îşi făceau apariţia în tabăra cosmonauţilor, iar spre seară dispăreau undeva, pesemne în sălaşele lor săpate printre stânci.

După ce expediţia a părăsit planeta făcând calea întoarsă spre Pământ, Poloskov descoperi într-una din încăperile rachetei

trei şuşi care pesemne se rătăciseră pe acolo. Cosmonautul presupuse mai întâi că şuşii fuseseră aduşi acolo pe ascuns de către vreunul din membrii expediţiei, însă tovarăşii lui au negat cu atâta vehemenţă acest lucru, încât el a fost nevoit să-şi retragă acuzaţia.

Apariţia şuşilor a suscitat, desigur, o mulţime de probleme neprevăzute. Întâi şi întâi ei ar fi putut să reprezinte sursa unor boli infecţioase necunoscute pe Pământ. Apoi s-ar fi putut întâmpla să piară pe drum, neizbutind să suporte fenomenul de transbordare. În sfârșit, nimeni nu ştia cu ce se hrănesc… Şi aşa mai departe.

Dar toate temerile cosmonauţilor se dovediră a fi lipsite de temei. Şuşii au suportat perfect operaţia de dezinfecţie şi s-au hrănit foarte ascultători cu supă şi cu fructe conservate. Numai că din această pricină şi-au căpătat un duşman în persoana cosmonautului Bauer, căruia îi plăcea foarte mult compotul şi care, în ultimele luni de zbor, a trebuit să renunţe la el: fructele aveau să le ronţăie călătorii clandestini.

În decursul îndelungatei croaziere spaţiale, una din şuşe dădu naştere la şase şuşănei. În felul acesta astronava ajunse pe Pământ plină ochi de şuşi şi de şuşănei. Erau însă nişte vietăţi foarte inteligente şi n-au pricinuit nimănui, în afară de Bauer, niciun fel de necazuri.

Îmi amintesc perfect momentul istoric al aterizării acelei nave interastrale, când, în faţa aparatelor de filmat şi a camerelor de televiziune, se deschise un chepeng, iar în deschizătura lui se ivi o dihanie nemaivăzută, cu şase picioare. Urmă un şir întreg de exemplare aidoma, dar ceva mai mici. Peste întreg Pământul se rostogoli un strigăt de uimire. Încetă însă tot atât de brusc, când în spatele jivinelor apăru, cu surâsul pe buze, cosmonautul Poloskov. Ducea în braţe un şuşănel mânjit din cap până în picioare cu lapte concentrat.

O parte din aceste vietăţi au fost găzduite la grădina zoologică, iar alte câteva rămaseră la cosmonauţii care le-au îndrăgit. Şuşănelul lui Poloskov a ajuns, după cum s-a văzut, în braţele Alisei. Dumnezeu ştie cum a izbutit să-l vrăjească ea pe severul cosmonaut Poloskov.

Şuşa al nostru îşi ducea traiul într-o coşniţă mare, aflată chiar lângă patul Alisei; nu mânca nicio fărâmă de carne, noaptea

dormea, îşi făcuse prieteni din cei doi pisoi, îi era cam frică de călugăriţă şi se apuca să toarcă molcom atunci când Alisa îl mângâia sau îi istorisea din bucuriile şi necazurile ei.

Creştea Şuşa ăsta văzând cu ochii, astfel că după vreo două luni de zile ajunsese cât Alisa. Se duceau amândoi la plimbare în părculeţul din preajma casei, iar Alisa nu-i atârna niciodată zgarda de gât.

— Dar dacă bagă pe careva în sperieţi? o întrebam eu. Sau nimereşte pe sub vreo maşină?

— Ba n-o să bage pe nimeni în sperieţi, mă contrazicea Alisa. Dacă îi pun zgardă, are să se simtă jignit. Să ştii că-i foarte simţitor!

Într-o seară, Alisa nu izbuti deloc să adoarmă. Făcu tot soiul de mofturi, rugându-se de mine să-i citesc din isprăvile doctorului Aumădoare.

— N-am timp, fetițo, i-am spus. Trebuie să termin o lucrare urgentă. Şi-apoi, a cam sosit timpul să citeşti de una singură.

— Păi asta nu-i carte, e microfilm. Are litere prea mărunte.

— Nu ştii că-i un microfilm sonor? Dacă nu vrei să citeşti, dă drumul la sunet.

— Nu pot să mă scol din pat. Mi-e frig.

— Atunci stai şi aşteaptă. Isprăvesc de scris pagina asta şi am să vin să-l pun în priză.

— Dacă nu vrei şi nu vrei, am să-l rog pe Şuşa.

— N-ai decât, am zâmbit eu.

O clipă mai târziu însă am auzit din odaia de alături o voce duioasă, microfilmată: „… Şi mai avea doctorul Aumădoare un căţel pe nume Hamham…“

Care va să zică, Alisa tot s-a sculat să pună aparatul în priză.

— Marş în pat! i-am strigat eu. Vrei să răceşti?

— Păi stau în pat!

— Nu-i frumos să mă minţi. Cine a putut să deschidă aparatul?

— Şuşa.

Nu-mi doream câtuşi de puţin ca fiica mea să ajungă o mincinoasă. Tocmai de aceea mi-am pus referatul deoparte şi am trecut dincolo, să stau foarte serios de vorbă cu ea.

Ecranul microproiectorului atârna pe perete. Şuşa mânuia de zor butoanele aparatului, iar pe ecran bietele animale bolnave făceau coadă la uşa bunului doctor Aumădoare.

— Cum ai ajuns să-l dresezi atât de bine? am întrebat-o, mirat, pe Alisa.

— Nu l-am dresat deloc. El singur se pricepe la toate.

Ruşinat, Şuşa îşi frământa lăbuţele din faţă.

Se lăsă o tăcere penibilă.

— Şi totuşi?… Am întrebat în cele din urmă.

— Vă cer scuze, se auzi în clipa următoare o voce guturală, niţel răguşită. Să ştiţi că, într-adevăr, am învăţat singur să mă descurc. De altfel, nici nu-i atât de greu.

Cel care vorbise era Şuşa în carne şi oase.

— Pardon? am rostit eu.

— Ziceam că nu mi-a venit greu, repetă el. Şi-apoi, chiar aseară v-am văzut umblând la aparatul ăsta. Când i-aţi arătat Alisei microfilmul despre împăratul călugăriţelor…

— Nu, nu, acum voiam să te întreb altceva: Cum ai învăţat dumneata să vorbeşti?

— I-am predat eu lecţii, interveni Alisa.

— Nu pricep absolut nimic! Zeci de biologi îi studiază de atâta vreme pe şuşi, dar niciunul din ei n-a rostit până acum o vorbă.

— Uite că Şuşa al nostru vorbeşte. Ba chiar ştie să şi citească. Aşa-i că ştii, Şuşa?

— Puţintel.

— Îmi povesteşte nişte lucruri grozav de interesante…

— Suntem, într-adevăr, prieteni buni.

— Dar ia spune-mi, Şuşa, de ce ai tăcut atâta vreme?

— S-a sfiit, tăticule, i-o luă înainte Alisa.

Şuşa îşi pironi ochii în pământ, cu sfială.

DESPRE O FANTOMA

Vara, locuim la Vnukovo. Ne este foarte comod, întrucât până acolo călătorim cu monoraiul, iar de la coborâre până la vila noastră nu mai avem de mers decât vreo cinci minute pe jos. În pădure, de cealaltă parte a monoraiului, cresc pitărci şi mânătărci, numai că sunt cu mult mai puţine decât cei care vin să le culeagă.

Mă duceam la vilă direct de la grădina zoologică, dar în loc să mă odihnesc, nimeream în clocotul evenimentelor locale. Centrul lor era un băiat de prin vecini, pe nume Kolea, care ajunsese vestit în întregul Vnukovo prin faptul că le lua cu forţa copiilor jucăriile. Venise la faţa locului chiar şi un psiholog din Leningrad, care a scris mai apoi o disertaţie despre băiatul Kolea. Psihologul îl studia pe Kolea, iar Kolea mânca dulceaţă şi făcea nazuri. Ca să-l mai potolesc, a trebuit să-i aduc de la oraş o rachetă fotonică cu trei roate.

În afară de el, mai locuiau acolo bunica lui, căreia îi plăcea să discute despre genetică şi care scria un roman despre Mendel[2], apoi bunica Alisei, un alt băiat, Iura, şi mama acestuia, Karma, trei gemeni de pe o stradă vecină care îmi cântau în cor la fereastră şi, în sfârşit, o fantomă.

Fantoma îşi avea sălaşul undeva la umbra unui măr şi se oploşise pe acolo relativ recent. În existenţa ei credeau Alisa şi bunica lui Kolea. Doar ele două.

Într-o zi, şedeam cu Alisa pe terasă şi aşteptam ca noul nostru robot, produs de fabrica din Şcelkovo, să ne facă nişte griş cu lapte. Dar între timp robotului i se arseseră de două ori siguranţele, aşa că eu şi Alisa ne arătam indignarea faţă de produsele sus-amintitei fabrici, dar de făcut gospodărie nu ne dădea mâna, iar bunica noastră tocmai plecase la teatru.

Alisa îmi spuse:

— Să știi că el vine și astăzi.

— Care „el“?

— Fantomul meu.

---

[2] Mendel, Gregor Johann (1822-1884) – naturalist austriac, întemeietorul geneticii.

— Fantoma e ea şi nu el, am corectat-o maşinal, cu ochii la robotul cel buclucaş.

— Mă rog, consimţi Alisa. Las-să fie fantoma al meu. Ştii ce-a mai făcut Kolea? A luat de la cei trei gemeni nişte nuci. Asta nu-i o faptă uluitoare?

— Ba-i chiar uluitoare. Şi ce spuneai despre fantoma aceea?

— Că-i foarte cumsecade.

— La tine toată lumea-i cumsecade.

— În afară de Kolea.

— Mă rog. În afară de el… Cred că dacă ţi-aş aduce acasă vipera aceea care scoate foc pe nări, te-ai împrieteni şi cu ea.

— Tot ce se poate. Da-i o viperă cumsecade?

— De treaba asta încă n-a întrebat-o nimeni. E de pe planeta Marte şi dacă te apropii de ea, te stropeşte cu venin fierbinte.

— Probabil că a jignit-o cineva. Da' de ce aţi adus-o de pe Marte?

Aici n-am mai avut ce să-i răspund. Fata avea dreptate. Când vipera a fost prinsă, n-a întrebat-o nimeni dacă vrea să plece de pe Marte. Iar în drum spre Pământ, l-a hăpăit pe câinele preferat al celor de pe astronava „Kaluga“. Din cauza asta cosmonauţii n-au mai avut ochi s-o vadă.

— Aşadar, ce mai e cu fantoma aceea? am căutat eu să schimb subiectul. Cu ce seamănă?

— Nu ştiu, că umblă numai pe întuneric.

— Cred şi eu. Asta-i de când lumea. Văd că bunica lui Kolea ţi-a istorisit cam prea multe basme…

— Bunica lui Kolea nu-mi povesteşte decât despre genetică. De exemplu, cum a fost prigonit Mendel.

— Bine, dar ia spune-mi: cum reacţionează fantoma ta la cântatul cocoşilor?

— Nicicum. Da' de ce mă întrebi?

— Se zice că orice fantomă care se respectă trebuie să dispară, blestemând cât o ţine gura, în zori, la primul cântat al cocoşilor.

— Să ştii că-l întreb deseară.

— Bine-bine.

— Şi astăzi am să mă culc ceva mai târziu. Că am de vorbit multe cu el.

— N-ai decât. Haide, gluma-i glumă şi treaba-i treabă. Văd că robotul a gătit grişul nostru.

Alisa se aşeză să mănânce griş cu lapte, iar eu – să citesc analele grădinii zoologice din Guyana. Era acolo un articol deosebit de interesant despre muşcăţei. O adevărată revoluţie în zoologie. Lucrătorilor de acolo le-a reuşit înmulţirea muşcăţeilor în condiţii de captivitate. Nou-născuţii aveau o culoare verde-închis, în timp ce carapacea ambilor părinţi era albastră.

Asfinţi soarele. Alisa îmi spuse:

— Ei, eu am plecat.

— Încotro?

— Să mă întâlnesc cu fantoma. Doar mi-ai dat voie.

— Am crezut că-i o glumă de-a ta. Mă rog, dacă vrei să cobori în grădină, du-te, dar pune-ţi jacheta, că s-a cam lăsat răcoare. Şi să nu te duci mai departe de mărul acela.

— Ce să caut mai departe? El nu mă aşteaptă decât acolo.

Şi Alisa plecă în goană. O urmăream cu coada ochiului. Nu voiam să dau buzna în lumea fanteziilor ei. N-au decât s-o înconjure şi fantomele, şi vrăjitoarele, şi cavalerii neînfricaţi, şi uriaşii cei buni, veniţi de pe albastra planetă din basme… Asta, fireşte, cu condiţia ca ea să se culce la timpul potrivit şi să nu facă nazuri la mâncare.

Am stins lumina din verandă, ca s-o pot vedea mai bine. Iat-o că se apropie de mărul cel bătrân şi rămuros, apoi rămâne locului.

Şi în momentul acela… O umbră albăstruie se desprinse de trunchiul mărului şi-i porni în întâmpinare. Umbra părea că pluteşte prin aer, fără să atingă pământul.

În clipa următoare, apucând de pe birou un obiect mai greu, am şi năvălit spre scara verandei, coborând câte trei trepte deodată. Treaba asta nu-mi mai plăcea deloc. Ori era o glumă proastă a cuiva, ori… Ori, ce anume, n-am mai avut timp să-mi imaginez.

— Mai încet, tată, făcu Alisa într-o şoaptă răsunătoare, auzindu-mi paşii. Vezi că-l sperii.

Am apucat-o de mână. Înaintea mea silueta albăstruie se destrăma încet în aerul înserării.

— Tăticule, ce-ai făcut! Doar eram gata-gata să-l salvez!

Şi, în timp ce o duceam în braţe spre verandă, Alisa se porni să urle în modul cel mai ruşinos cu putinţă.

„Oare ce să fi fost acolo, la poalele mărului? mă gândeam eu. O halucinaţie de-a mea?…“

— De ce ai făcut asta? urla Alisa. Doar mi-ai dat voie…

— N-am făcut nimic, i-am răspuns, nu există niciun fel de fantome.

— Dar l-ai văzut şi tu. De ce nu recunoşti? Să ştii că el nu suportă nicio adiere. Nu-ţi dai seama că de el trebuie să te apropii încet, să nu faci vânt?

Nu mai ştiam ce să-i răspund. De un lucru însă eram cu totul sigur: îndată ce Alisa avea să adoarmă, eu, cu un felinar în mână, aveam să scotocesc prin toată grădina să dau de fantomă.

— Când te gândeşti că ţi-a trimis şi o scrisoare… Numai că acum nu ţi-o mai dau.

— Asta-i bună! Ce scrisoare?

— Nu ţi-o dau şi gata.

Abia atunci mi-am dat seama că Alisa ţine în pumn o foiţă de hârtie. Mă privi lung, am privit-o lung şi eu şi în cele din urmă catadicsi să mi-o întindă.

Pe foiţa aceea erau notate, cu scrisul meu, orele la care trebuie hrăniţi krumşii roşii din grădina noastră zoologică. Orarul cu pricina îl căutam de trei zile încheiate.

— Unde ai găsit notiţa asta, Alisa?

— Întoarce-o pe partea cealaltă. Fantoma n-avea hârtie, de aceea i-am dat notiţa asta a ta.

Pe dosul hârtiei erau aşternute, cu un scris necunoscut, următoarele rânduri în limba engleză:

„Stimate profesor!

Îmi iau îndrăzneală să mă adresez Dv., întrucât am ajuns într-o situaţie din care nu pot scăpa fără ajutorul cuiva. Din nefericire, nu pot părăsi nici suprafaţa circulară, cu raza de un metru, centrul căreia îl constituie mărul din grădina Dv. De asemenea, în situaţia jalnică în care mă aflu, nu pot fi văzut decât pe întuneric.

Mulţumită fiicei Dv., o fiinţă cu un suflet bun şi sensibil, am izbutit, în fine, să stabilesc o legătură cu lumea exterioară.

Sunt profesorul Kuraki şi am devenit victima unei experienţe nereuşite. Până de curând experimentam posibilitatea transferului materiei la distanţe mari. Am izbutit să transfer în acest mod, de la Tokio la Paris, două curci şi o pisică. Tustrele au fost recepţionate satisfăcător de către colegii mei. În ziua, însă, când am decis să verific experimentul pe propria mea persoană, siguranţele din laborator mi s-au ars chiar în momentul experienţei, astfel că n-a mai fost suficientă energie pentru definitivarea transferului. M-am destrămat în spaţiu, iar partea mea cea mai concentrată se află pe teritoriul vilei Dv. În această tristă situaţie mă găsesc de aproape două săptămâni, iar colegii, de bună seamă, mă socotesc dus dintre cei vii.

Vă implor ca de îndată ce veţi primi această scrisoare, să trimiteţi o telegramă la Tokio. Cei de acolo trebuie să repare de urgenţă siguranţele din laboratorul meu. Atunci mă voi putea materializa din nou.

Cu mulţumiri anticipate, Kuraki.“

Am cercetat îndelung cu privirea întunericul de sub mărul din grădină. Apoi am coborât de pe terasă şi m-am apropiat de tulpina pomului. Acolo se legăna din nou o aureolă abia vizibilă, palid-albastră. Uitându-mă mai bine la ea, am desluşit conturul unei siluete omeneşti. „Fantoma” părea că-şi înalţă braţele a implorare.

N-am mai stat să pierd timpul. Am ajuns în fugă la monorai şi, chiar de acolo, din staţie, am videofonat la Tokio.

Toată această operaţiune n-a durat decât vreo zece minute.

Abia în drum spre vilă mi-am adus aminte că uitasem s-o culc pe Alisa. Mi-am grăbit paşii.

Pe terasă era lumina aprinsă.

Stând la masă, Alisa îşi arăta ierbarul şi colecţia de fluturi unui japonez scund, cu chipul istovit. Japonezul ţinea în mâini o crăticioară şi, cu mişcări delicate, mânca griş cu lapte, neluându-şi ochii de la comorile Alisei.

Zărindu-mă, oaspetele nostru îmi făcu o plecăciune adâncă şi-mi spuse:

— Sunt profesorul Kuraki şi vă rămân veşnic îndatorat, pentru că, împreună cu fetiţa dumneavoastră, mi-aţi salvat viaţa.

— Da, tăticule, dânsul e fantoma al meu, îmi spuse la rândul ei Alisa. Acum crezi că există?

— Cred, i-am răspuns eu. Îmi pare bine de cunoştinţă.

OASPEŢII DISPĂRUŢI

Pregătirile pentru primirea labucililor se desfăşurau cu multă pompă. Niciodată sistemul nostru solar nu mai fusese vizitat de fiinţe venite de pe un astru atât de îndepărtat.

Primele semnale ale labucililor au fost recepţionate de către staţia aflată pe Pluton, pentru ca trei zile mai târziu legătura cu ei s-o stabilească observatorul radioastronomic din Londale.

Labucilii mai erau încă departe, dar cosmodromul Şeremetievo-4 era de pe acum gata să-i primească. Fetele de la „Trandafirul roşu” îl împodobiseră cu ghirlande de flori, iar cursanţii de la şcoala superioară de poezie alcătuiseră un montaj literar-muzical. Toate ambasadele reţinuseră locuri în tribune, iar corespondenţii de presă vegheau zi şi noapte la bufetul cosmodromului.

Alisa locuia în apropiere, la vila noastră de la Vnukovo, şi strângea plante pentru ierbar. Voia să alcătuiască unul care să-l poată întrece pe cel al lui Vania Spitz, din grupa mare. De aceea Alisa nu participase la pregătirile ce se făceau pentru primirea labucililor. Nici măcar nu ştia de ele.

De fapt, nici eu n-aveam o legătură directă cu aceste pregătiri. Activitatea mea avea să înceapă mai târziu, după ce oaspeţii vor fi aterizat.

Între timp, evenimentele s-au desfăşurat cam în felul următor:

La data de 8 martie, labucilii au comunicat că se plasează pe o orbită circumterestră. Cam tot atunci însă a avut loc o coincidenţă tragică. În locul astronavei labucililor, staţiile de dirijare au reperat satelitul suedez „Nobel-29“, pierdut cu doi ani în urmă. Când eroarea a fost descoperită, s-a constatat că astronava labucililor dispăruse. Echipajul ei trecuse la executarea manevrelor de aterizare şi legăturile cu ea fuseseră temporar întrerupte.

La data de 9 martie, la orele 6,33, labucilii au comunicat că nava lor a aterizat într-o regiune situată la 55°20’ latitudine nordică şi 37°40’ longitudine estică, după sistemul de coordonate terestre, cu o eroare posibilă de 15’, deci pe undeva, prin împrejurimile Moscovei.

Ulterior, legăturile cu nava au fost din nou întrerupte şi, cu excepţia unui singur caz, despre care voi vorbi mai încolo, n-au mai putut fi restabilite deloc. Abia într-un târziu s-a aflat că radiaţia terestră avusese o acţiune nefastă asupra aparaturii de pe nava labucililor.

Îndată, sute de maşini şi mii de oameni au şi pornit spre locul de aterizare al oaspeţilor. Toate căile de acces erau pline de cei ce doreau să-i găsească pe labucili. Cosmodromul Şeremetievo-4 a rămas pustiu. La bufet nu se mai afla nici urmă de gazetar. Cerul de deasupra împrejurimilor Moscovei era plin de elicoptere, ornitoptere, turbinoptere şi alte aparate de zbor. Părea că nori de ţânţari uriaşi pluteau deasupra pământului.

Chiar dacă nava labucililor ar fi intrat sub pământ şi tot ar fi fost reperată.

Dar ea n-a fost reperată.

Niciun locuitor de prin partea locului n-a văzut-o aterizând. Faptul era cu atât mai ciudat, cu cât în răstimpul acela aproape toţi locuitorii Moscovei şi ai împrejurimilor ei priveau spre cer.

Se comisese deci o eroare.

Către seară, când am revenit de la lucru la vila noastră, viaţa normală a planetei era serios perturbată. Toată lumea se temea ca oaspeţilor să nu li se fi întâmplat ceva.

— Poate că sunt constituiţi din antimaterie? discuta lumea în monorai. Poate că, pătrunzând în atmosfera terestră, s-au volatilizat?

— Fără să se producă nicio explozie, fără să lase nicio urmă? Vorbe de clacă!

— Multe ştim noi despre proprietăţile antimateriei?

— Dar atunci cine a comunicat că aterizarea a şi avut loc?

— Vreunul care se ţine de glume.

— Halal glume! Poate că tot el a vorbit şi cu cei de pe Pluton?

— S-ar mai putea ca ei să fie invizibili.

— Asta n-are nicio importanţă. I-ar fi reperat aparatele…

Şi totuşi părerea cum că oaspeţii ar fi într-adevăr invizibili începuse să câştige tot mai mulţi adepţi…

Mă aşezasem în verandă şi mă gândeam: se prea poate ca oaspeţii să fi aterizat chiar pe câmpul din vecinătatea vilei noastre. Stau acum, sărmanii, lângă astronava lor şi se miră: de

ce n-or fi vrând pământenii să-i bage în seamă? Te pomeneşti că se supără şi îşi iau zborul!…

Eram gata-gata să cobor scările şi să mă duc spre câmpul amintit, când am văzut un şir de oameni ieşind din pădure. Se ţineau cu toţii de mână şi înaintau cu precauţie, ca-ntr-o joacă de copii. Erau locatarii vilelor învecinate.

Mi-am dat seama că-mi ghiciseră gândurile şi mi-o luaseră înainte, orbecăind în căutarea oaspeţilor invizibili.

Chiar în clipa aceea însă toate posturile de radio de pe Pământ difuzaseră un comunicat special.

Era vorba de retransmiterea unei noi emisiuni a labucililor, recepţionată de un radio-amator din Australia de Nord. În emisiune erau repetate coordonatele locului de aterizare, apoi urmau cuvintele: „Ne aflăm într-o pădure… Am trimis o primă echipă în căutarea oamenilor. Recepţionăm în continuare emisiunile voastre. Ne miră întârzierea contactului cu pământenii…“ Aici legătura se întrerupsese.

Versiunea privitoare la structura invizibilă a oaspeţilor înregistră pe loc alte câteva milioane de adepţi.

De sus, de pe terasă, am văzut şirul vecinilor mei oprindu-se în loc, apoi revenind spre pădure. Chiar atunci pe terasă urcă Alisa, ţinând în mână un coşuleţ plin cu fragi.

— De ce se tot agită ăştia? mă întrebă ea, fără să-mi dea „bună ziua“.

— Care „ăştia”? Şi-apoi, s-ar cuveni să spui mai întâi „bună ziua“, de vreme ce nu ţi-ai văzut părintele de azi-dimineaţă.

— Ba, de aseară. Când ai plecat azi, eu încă mai dormeam. Bună ziua, tăticule. Ce s-a întâmplat?

— Au dispărut labucilii, i-am răspuns.

— Da’ cum arată?

— Nimeni încă nu ştie cum arată.

— Şi-atunci cum de-au dispărut?

— Veneau spre Pământ. Au sosit şi-au dispărut.

Mi-am dat seama că vorbesc anapoda. Şi totuşi ăsta era adevărul adevărat.

Alisa îmi aruncă o privire bănuitoare:

— Păi se poate întâmpla aşa ceva?

— Nu, nu se poate. De obicei, nu se poate.

— Dar cum a fost: n-au nimerit cosmodromul?

— Tot ce se poate.
— Şi cam pe unde li s-a pierdut urma?
— Pe undeva, prin preajma Moscovei. Poate chiar pe-aici, prin apropiere.
— Pe ei îi caută lumea?
— Da.
— Dar de ce nu vin ei singuri la lume?
— Pesemne că aşteaptă să vină lumea la ei. Doar au sosit pentru prima oară pe Pământ şi nu cutează, probabil, să se depărteze de astronava lor.
Alisa tăcu, satisfăcută parcă de răspunsul meu. Se plimbă încolo şi încoace pe verandă, fără să-şi lase coşuleţul din mână, apoi mă întrebă din nou:
— Dar pe unde or fi aterizat? Pe un câmp sau într-o pădure?
— Într-o pădure.
— De unde ştii?
— Au spus-o chiar ei. Au comunicat prin radio.
— Atunci e bine.
— Ce anume?
— Că n-au aterizat pe câmp.
— De ce?
— Mă temeam că am dat de ei.
— Cum aşa?!
— Ei, am zis-o şi eu… în glumă…
Am sărit de pe scaun. Ştiam că Alisa are o imaginaţie bogată şi totuşi…
— N-am intrat în pădure, tăticule. Pe cuvântul meu că n-am intrat. Am umblat dincolo, pe câmp. Asta înseamnă că nu i-am văzut.
— Alisa, spune-mi imediat tot ce ştii. Şi să nu-mi scorneşti nimic. Ai văzut în pădure nişte fiinţe… Aşa, mai ciudate?
— Pe cuvântul meu că n-am fost în pădure.
— Bine-bine, pe câmp.
— N-am făcut nimic rău. Şi-apoi, ei nu sunt câtuşi de puţin ciudaţi.
— Răspunde-mi omeneşte: unde şi pe cine ai văzut? Nu mă mai chinui şi pe mine şi întreaga omenire în persoana mea!
— Da’ ce, tu eşti omenire?
— Ascultă, Alisa…

— Gata, tăticule. Să ştii că ei sunt chiar aici. Au venit împreună cu mine.

Fără să vreau, mi-am întors iute capul. Terasa însă era pustie. Dacă nu-l puneam la socoteală pe bondarul care zumzăia în jurul nostru, în afară de mine şi de Alisa, nu mai era nimeni de faţă.

— Nu te uita în jur, că te uiţi degeaba. Alisa oftă şi veni spre mine. Să-ţi spun drept, tăticule, voiam să mi-i las mie. Habar n-aveam că-i caută toată omenirea.

Şi-mi întinse coşuleţul ei, plin cu fragi. Mi-l aduse chiar în dreptul ochilor, iar eu, nevenindu-mi a crede, am distins clar două fiinţe mititele, îmbrăcate în scafandre spaţiale. Erau mânjite cu suc şi stăteau călare amândouă pe o singură fragă.

— Nu le-am făcut niciun rău, repetă Alisa, spăşită. Am crezut că sunt piticii din poveste…

Dar eu n-o mai ascultam. Strângând cu grijă la inimă coşuleţul Alisei, alergam spre videofon şi mă gândeam că e şi firesc ca iarba să li se pară celor doi o pădure deasă.

Aşa s-a desfăşurat cea dintâi întâlnire a pământenilor cu labucilii.

PRIETENUL DIN TRECUT

Experimentarea maşinii timpului avu loc în Sala mică a Casei oamenilor de ştiinţă. Trecusem în ziua aceea s-o iau pe Alisa de la grădiniţă şi abia acolo îmi dădusem seama că dacă aveam s-o duc până acasă, pierdeam începutul experienţei. De aceea, obţinând de la Alisa promisiunea că va fi cuminte, am pornit amândoi spre Casa oamenilor de ştiinţă.

Reprezentantul venit de la Institutul timpului, un om foarte înalt şi foarte chel, sta lângă maşina timpului şi le explica savanţilor adunaţi în jur cum e alcătuită.

— După cum ştiţi, spunea el, prima noastră experienţă s-a soldat cu un eşec. Pisoiul pe care îl expediasem atunci în trecut a nimerit într-o perioadă de la începutul secolului al douăzecilea şi a făcut explozie într-o regiune situată în preajma râului Tunguska. Acest incident a dat naştere la legenda meteoritului de la Tunguska. De atunci n-am mai înregistrat eşecuri mari. Ce-i drept, în virtutea unor anumite legităţi, pe care oricine le poate afla din broşura editată de către institutul nostru, noi nu putem expedia deocamdată oameni şi obiecte decât în deceniul şapte al secolului douăzeci. Trebuie să menţionez că unii dintre cercetătorii institutului nostru s-au şi deplasat până în acea perioadă, păstrând, fireşte, cel mai desăvârşit secret asupra prezenţei lor acolo, şi au revenit cu bine înapoi. Cât despre procedeul însuşi al deplasării în timp, el este relativ simplu, deşi constituie rezultatul unei activităţi îndelungate a sute de oameni. Este suficient să te încingi cu această centură cronocinetică pentru ca… Dar aş dori să urce pe podium un voluntar din rândurile celor prezenţi, pentru ca să pot demonstra cu ajutorul lui modalitatea de pregătire a unei călătorii în timp…

Se lăsă o tăcere penibilă. Nimeni nu se hotăra să urce primul pe podium. Şi-atunci, pe treptele acestuia îşi făcu apariţia – cine credeţi? — Alisa, bineînţeles. Alisa, care doar cu cinci minute în urmă îşi dăduse cuvântul că se va purta frumos.

— Alisa! am strigat eu. Vino imediat înapoi!

— Nu vă speriaţi, mi se adresă reprezentantul institutului. Copilul nu va păţi nimic.

— N-o să păţesc nimic, tăticule! îmi strigă cu multă veselie şi Alisa.

Lumea din sală izbucni în râs, întorcând capul, să-l caute din priviri pe severul părinte al fetiţei.

M-am văzut nevoit să las impresia că n-aş fi eu cel în cauză.

Reprezentantul institutului o încinse pe Alisa cu centura aceea, iar la tâmple îi fixă un fel de cască radiofonică.

— Atât şi nimic mai mult, spuse el. Acum omul este gata de a întreprinde călătoria în timp. E suficient să intre în cabina aceea, ca să se şi afle în anul o mie nouă sute şaptezeci şi cinci.

„De ce-a spus treaba asta! am tresărit eu, fulgerat de-un gând înspăimântător. Alisa doar atâta aşteaptă!…"

Era însă prea târziu ca să mai pot interveni.

— Încotro, fetiţo? Opreşte-te! strigă reprezentantul institutului.

Alisa însă intrase în cabină şi, pe loc, în faţa întregii asistenţe, se făcu nevăzută. Sala întreagă a scos un ţipăt de spaimă.

Palid la faţă, reprezentantul institutului da din mâini, încercând să potolească larma ce se iscase. Văzându-mă apoi că mă năpustesc pe interval spre podium, se aplecă peste microfon şi spuse în grabă:

— Nu vă speriaţi, Copilul nu va păţi nimic. Peste trei minute se va afla din nou aici, în sală. Vă asigur că instalaţia noastră funcţionează perfect. A fost verificată în repetate rânduri. Liniştiţi-vă!

Dumnealui îi venea uşor să vorbească! Eu, însă, rămăsesem încremenit pe podium şi nu mă gândeam decât la soarta pisoiului care se prefăcuse în meteorit la Tunguska. Îl credeam şi nu-l credeam pe cel dinaintea mea. Gândiţi-vă şi dumneavoastră: să-ţi ştii copilul aflat aproape cu o sută de ani în trecut!… Dar dacă îi mai trece prin minte să plece de lângă maşină?… Dacă se rătăceşte?…

— N-aş putea să mă duc şi eu după ea? l-am întrebat pe conferenţiar.

— Nu. Staţi, că n-a mai rămas decât un minut… De altfel, să ştiţi că acolo are s-o întâmpine un om de-al nostru…

— Aşadar, acolo se află un cercetător de-al dumneavoastră?

— Nu. E un om pe care l-am găsit acolo şi care a înţeles foarte bine specificul preocupărilor noastre. Cealaltă cabină se află

chiar la domiciliul său. Deşi trăieşte în secolul douăzeci, profesiunea pe care o are îi permite să călătorească în viitor.

Chiar în clipa aceea Alisa apăru în interiorul cabinei. Coborî pe podium cu aerul omului care şi-a îndeplinit în chip exemplar datoria. Ţinea la subţioară o carte veche şi groasă.

— Aţi văzut?!… Exclamă reprezentantul institutului.

În sală se stârni un ropot de aplauze.

— Fetiţo, ia povesteşte-ne şi nouă ce-ai văzut acolo, i se adresă vorbitorul, nelăsându-mă nici să mă apropii de Alisa.

— Am văzut nişte lucruri grozav de interesante, îi, spuse ea. Pac! Şi m-am pomenit într-o altă odaie. La masă şedea un nene şi scria de zor. Când m-a văzut, m-a întrebat: „Ai sosit, fetiţo, din secolul douăzeci şi unu?“ I-am răspuns că de acolo, pesemne, numai că secolele astea nu le-am prea numărat, pentru că nu ştiu încă să număr foarte bine: umblu la grădiniţă, sunt în grupa mijlocie. Nenea mi-a spus că-i pare bine şi că un pic mai târziu va trebui să mă întorc de unde am venit. „Dar până atunci, zice, nu vrei să vezi cum arăta Moscova când încă nici bunicul tău nu era născut?“ Ba da, i-am spus, cum să nu? Şi nenea m-a dus să văd Moscova de atunci. Era un oraş ciudat şi pipernicit. Pe urmă l-am întrebat pe nenea cum îl cheamă, mi-a spus că-l cheamă Arkadi şi că scrie nişte poveşti fantastice despre viitor. Dar nu scorneşte totul din capul lui, căci îi vin uneori în vizită oameni din vremea noastră şi-i povestesc cum e pe aici, pe la noi. El nu poate să spună asta nimănui, căci e un secret nemaipomenit. Mi-a dăruit şi o carte de-a lui… Pe urmă pac! Şi m-am întors aici.

Sala întâmpină relatarea Alisei cu aplauze furtunoase.

După aceea se ridică de la locul lui un academician venerabil şi spuse:

— Să ştii, fetiţo, că ţii în mână o carte extraordinară: este prima ediţie a romanului fantastic intitulat „Petele de pe Marte“. N-ai vrea să-mi dăruieşti mie cartea asta? Că dumneata oricum nu ştii să citeşti.

— Ba nu, îi răspunse Alisa. Am să învăţ curând şi am s-o citesc negreşit…

Călătoria Alisei

Povestire fantastică

Capitolul 1

ALISA – INFRACTOARE

Într-o bună zi, i-am făcut Alisei următoarea promisiune: „La vară, când ai să termini clasa a doua, am să te iau cu mine într-o expediţie. Vom porni cu astronava *Pegas* în căutarea unor animale rare pentru grădina noastră zoologică”.

Treaba asta i-am spus-o încă în timpul iernii, îndată după Anul nou. Totodată i-am pus şi o serie de condiţii: să înveţe bine, să nu facă boacăne şi să termine cu năstruşniciile ei.

Alisa a respectat cum se cuvine toate aceste condiţii şi părea că planurile noastre nu sunt ameninţate de nimic. În mai însă, cu o lună înainte de a porni în călătoria noastră, avu loc o întâmplare, gata să dea peste cap totul.

În ziua aceea rămăsesem să lucrez acasă: scriam un articol pentru „Buletinul cosmozoologic”. Prin uşa deschisă a cabinetului meu am văzut-o pe Alisa că vine de la şcoală cu un aer posomorit şi îşi trânteşte cât colo geanta cu dictafonul şi microfilmele. A refuzat de asemenea să ia masa şi în locul cărţii, „Animalele de pe planete depărtate“, pe care o citea cu nesaţ în ultimele luni, se apucă să răsfoiască „Cei trei muşchetari“.

— Ai cumva necazuri? am întrebat-o.

— Nici pomeneală! îmi răspunse Alisa. Da’ de ce mă întrebi?

— Aşa mi s-a părut.

Alisa tăcu o vreme, apoi lăsă cartea de-o parte şi mă întrebă:

— Tăticule, n-ai cumva o pepită de aur?

— Îţi trebuie una mare?

— Cam de un kilogram şi jumătate.

— N-am aşa ceva.

— Da’ una mai mică?

— Drept să-ţi spun, niciuna mai mică. N-am niciun fel de pepită. De fapt, la ce mi-ar folosi?

— Asta n-o ştiu, făcu Alisa. Dar eu aş avea nevoie de-o pepită.

Am ieşit din cabinet, m-am aşezat lângă ea pe divan şi i-am spus:

— Ia povesteşte-mi mie ce ţi s-a întâmplat.

— Nimic deosebit. Pur şi simplu am nevoie de-o pepită.

— Hai, fii tu sinceră…

Alisa oftă adânc, întoarse capul spre fereastră, apoi îşi luă inima în dinţi şi-mi spuse:

— Tăticule, sunt o criminală.

— O criminală?

— Da. Am comis o spargere, iar acum, bineînţeles, au să mă dea afară de la şcoală.

— Păcat, i-am spus eu. Dar, haide, continuă. Sper să nu fie treaba chiar atât de înspăimântătoare cum pare la prima vedere.

— Păi, să vezi. De curând… eu, împreună cu Alioşa Naumov, ne-am hotărât să pescuim ştiuca aceea uriaşă, care trăieşte în lacul de acumulare Ikşinski şi se îndoapă cu puii de peşte. Ne-a vorbit despre ea un pescar. Tu nu-l cunoşti.

— Bine, bine, dar cu pepita ce-ai vrut să faci?

— Un vârcolac.

— Un vârcolac?!

— O momeală, adică. Dintr-aia, metalică. Am discutat cu copiii în clasă şi am hotărât să pescuim ştiuca în felul ăsta. Pentru o ştiucă obişnuită foloseşti un vârcolac obişnuit. Pentru o ştiucă uriaşă îţi trebuie, desigur, unul mai deosebit. Şi-atunci, Liova Zvanski ne-a adus aminte de pepita aceea. Avem o pepită la muzeul şcolii. Mai bine-zis am avut-o. Grea, de vreun kilogram şi jumătate. A dăruit-o şcolii un absolvent. O adusese de pe centura de asteroizi.

— Şi voi aţi furat-o?

— Ei, nu-i chiar aşa, tăticule. N-am luat-o decât sub formă de împrumut. Liova Zvanski ne-a spus că tatăl lui e geolog, aşa că va putea să aducă la muzeu o altă pepită. Iar deocamdată noi am hotărât să facem un vârcolac de aur. Dintr-unul ca ăsta ştiuca noastră uriaşă ar fi muşcat la sigur.

— Şi cum aţi procedat?

— Foarte simplu. Când am hotărât totul, băieţii au spus că le e frică să spargă dulapul. Atunci am tras la sorţi. Şi sorţii au scăzut pe mine.

— Au căzut.

— Poftim?

— Sorţii au căzut pe tine.

— Păi da, sorţii au căzut pe mine aşa că n-am mai putut să dau înapoi. Mai ales că nici n-ar fi băgat de seamă cineva că pepita lipseşte.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă ne-am dus la Alioşa Naumov acasă, am luat un laser şi-am tăiat afurisita aia de pepită în mai multe bucăţi. După aceea am mers la lacul de acumulare. Ştiuca însă ne-a rupt lesa şi ne-a înghiţit vârcolacul.

Alisa rămase pe gânduri, apoi adăugă:

— Poate că nici n-a fost ştiuca de vină. Poate că ni s-a agăţat lesa de vreun ciot. Vârcolacul era foarte greu. L-am căutat, dar nu l-am mai găsit. Ne-am dat afund pe rând câte unul, dar degeaba.

— Crima voastră a fost descoperită?

— Da. Pentru că Zvanski s-a dovedit să fie un mare mincinos. Ne-a adus de acasă un pumn de diamante, dar aur zicea că n-are nicio fărâmă. L-am trimis înapoi cu diamantele lui cu tot. Când colo, vine Elena Aleksandrovna şi ne spune: „Copii, părăsiţi muzeul. Îndată am să-i aduc aici pe cei din clasa întâi să le arăt exponatele.” Ca să vezi ce coincidenţă păcătoasă! Bineînţeles, totul a fost descoperit chiar atunci. Elena Aleksandrovna a dat fuga la director. „Suntem în pericol, zice (noi trăgeam cu urechea la uşa cancelariei), cuiva i s-a trezit în sânge vocea trecutului!“ Ce-i drept, Alioşa Naumov ne-a spus c-o să ia vina asupra lui, dar eu n-am fost de acord. Dacă pe mine au scăzut sorţii, eu să fiu şi pedepsită. Asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Tot? am întrebat-o surprins. Va să zică, ţi-ai şi mărturisit vina?

— Nu mi-am mărturisit-o, recunoscu Alisa. N-am mai avut timp s-o fac. Dar ni s-a dat termen până mâine dimineaţă. Elena Aleksandrovna ne-a spus că de nu va găsi mâine pepita la locul ei, o să urmeze o discuţie foarte serioasă. Asta înseamnă că mâine vom fi eliminaţi din competiţie, ba poate chiar daţi afară din şcoală.

— Din ce fel de competiţie?

— Mâine trebuie să participăm la o cursă de baloane. Interşcolară. Iar din echipa clasei noastre (facem parte tocmai

Alioşa, eu şi încă unul, Egovrov. Doar n-o să poată zbura Egovrov de unul singur.

— Ai omis încă o complicaţie, i-am spus eu.

— Care complicaţie? mă-ntrebă pe un ton care te făcea să ghiceşti că-şi cam dă seama despre ce-i vorba.

— Ai încălcat şi convenţia pe care am stabilit-o noi amândoi.

— Aşa este. Am încălcat-o, dădu din cap Alisa. M-am gândit, însă, că n-o să fie o încălcare prea gravă.

— Serios? Să furi o pepită de un kilogram şi jumătate, s-o tai bucăţi ca să faci din ea vârcolaci, s-o scufunzi în lacul de acumulare şi nici măcar să nu-ţi recunoşti fapta! Mă tem că va trebui să rămâi acasă. *Pegas* va pleca fără tine.

— Vai, tăticule! rosti Alisa cu glasul pe jumătate. Oare ce-i de făcut?

— Stai şi meditează, i-am spus, apoi m-am dus în cabinet să-mi isprăvesc articolul.

Dar nu mai aveam chef de lucru. Tare urâtă ispravă făcuse fiică-mea împreună cu colegii săi. Auzi, să strice ca nişte copii mici un exponat de muzeu!…

Un ceas mai târziu, am aruncat o privire prin uşa cabinetului în odaie. Alisa nu mai era acolo. Pesemne că plecase undeva. Şi-atunci i-am videofonat, la Muzeul de mineralogie, lui Friedman, pe care îl cunoscusem cândva în munţii Pamir.

Pe ecranul videofonului apăru un chip rotund, împodobit de-o mustaţă neagră.

— Dragă Lionea, i-am spus, n-ai cumva în depozitele tale o pepită? Cam de un kilogram şi jumătate.

— Am şi de cinci kilograme. Dar pentru ce-ţi trebuie? Pentru vreo lucrare de-a ta?

— Nu, pentru cineva de-al casei.

— Ştiu eu ce să-ţi spun?! făcu Lionea, răsucindu-şi mustaţa. Toate astea sunt înregistrate.

— Poate găseşti pe acasă vreuna mai prăpădită. Are nevoie fiică-mea, la şcoală.

— Alisa?

— Alisa.

— Atunci ştii ceva? spuse Friedman. Îţi fac rost de o pepită. Mai bine-zis nu ţie, ci Alisei. Dar pentru asta, fă-mi şi tu un bine.

— Cu plăcere.

— Împrumută-mi pentru o zi bleughepardul vostru.

— Ce anume?

— Bleughepardul. Că pe-aici pe la noi s-au încuibat şoarecii.

— Printre pietrele voastre?!

— Nu ştiu cu ce s-or fi hrănind, dar s-au oploşit. De pisică nici că le pasă, iar cursele le ignoră cu desăvârşire. Or, ştie toată lumea că dacă văd şi adulmecă un bleughepard, au şi luat-o la fugă.

Ce puteam să fac? Bleughepardul e un animal rar, de aceea trebuia să-l duc eu însumi la muzeu, ba să mai şi stau acolo, să-l păzesc, să nu sfâşie cumva vreun vizitator.

— Bine, Lionea, i-am spus în cele din urmă. Trimite-mi însă pepita chiar mâine de dimineaţă, prin poşta pneumatică.

Am închis videofonul şi chiar atunci zbârnâi soneria de la intrare. Am deschis uşa. În pragul ei stătea un băieţel bălai, îmbrăcat cu un costum de cercetător al planetei Venus şi având la mânecă o emblemă de prim-explorator al sistemului sideral Sirius.

— Vă rog să mă scuzaţi, îmi spuse băiatul. Sunteţi cumva tatăl Alisei?

— Da.

— Bună ziua. Mă numesc Egovrov. Alisa e acasă?

— Nu-i acasă. A plecat nu ştiu unde.

— Păcat. Spuneţi-mi: se poate avea încredere în dumneavoastră?

— În mine? Eu socot că se poate.

— Atunci trebuie să discutăm ca de la bărbat la bărbat.

— Vrei să spui ca de la cosmonaut la cosmonaut?

— Să nu râdeţi de mine, se îmbujoră Egovrov. Cu timpul voi avea tot dreptul să port costumul ăsta.

— De asta sunt convins. Aşadar, ce-ai vrut să-mi spui ca de la bărbat la bărbat?

— Trebuia să particip împreună cu Alisa la o competiţie sportivă, dar s-a petrecut o treabă datorită căreia fiica dumneavoastră ar putea fi eliminată din această competiţie. Pe scurt, trebuie să aducă la şcoală un obiect care s-a pierdut de acolo. Eu vi-l înmânez acum, dar vă rog să nu afle nimeni. M-aţi înţeles?

— Te-am înţeles, misteriosule, am răspuns eu.

— Atunci, luaţi-l.
Îmi întinse un săculeţ. Săculeţul era destul de greu.
— E o pepită?
— Ştiţi despre ce-i vorba?
— Ştiu.
— Da. E o pepită.
— Sper că nu-i furată şi asta de pe undeva?
— Vai de mine, cum o să fie furată! Mi-a dat-o cineva de la clubul turiştilor. Şi-acum plec. La revedere.
Nici n-am apucat să reintru în cabinet, că soneria zbârnâi din nou. De data asta, în pragul uşii stăteau două fetiţe.
— Bună ziua, rostiră ele în cor. Suntem eleve în clasa întâi. Vă rugăm să luaţi asta pentru Alisa.
Şi-mi întinseră două punguliţe identice, apoi plecară în goană. Într-una din pungi se aflau patru monede vechi de aur, pesemne dintr-o colecţie particulară. În cealaltă – trei linguriţe. Ce-i drept, linguriţele nu erau de aur, ci de platină, dar nu le mai puteam ajunge din urmă pe cele două fetiţe.
Încă o pepită fu depusă de un binevoitor anonim în cutia noastră poştală. Veni după aceea Liova Zvanski şi încercă să-mi vâre cu de-a sila în mâini o cutie cu diamante. Mai veni şi un elev din cursul superior şi-mi aduse trei pepite deodată.
— Când eram mai mic, colecţionam minerale, îmi spuse el.
Cât despre Alisa, ea nu reveni acasă decât spre seară. Încă din pragul uşii mi se adresă pe un ton solemn:
— Tăticule, poţi să nu mai fi necăjit. Totul s-a rezolvat. Vom pleca amândoi în expediţie.
— Cum s-a rezolvat? am întrebat-o eu.
— Am găsit o pepită.
— Unde?
Alisa abia izbuti să scoată din geantă pepita pe care o adusese, căci aceasta părea să cântărească vreo şase-şapte kilograme.
— Am fost la nenea Poloskov. Comandantul astronavei noastre. Când a aflat despre ce e vorba, s-a apucat să videofoneze tuturor prietenilor lui. Ba m-a invitat şi la masă, aşa că nici nu mai mi-e foame.
În clipa aceea, zări pe masa mea de lucru pepitele şi celelalte obiecte de aur care se adunaseră de dimineaţă în casa noastră.

— Vai-vai-vai! exclamă ea. Păi cu astea muzeul nostru o să se îmbogăţească serios de tot.

— Ascultă, păcătoaso, i-am spus eu. Să ştii că de n-ar fi fost la mijloc prietenii tăi, nu te-aş fi luat cu niciun chip în expediţie.

— Ce legătură au cu treaba asta prietenii mei?

— O legătură directă. Sunt convins că n-ar fi stat să alerge prin toată Moscova ca să adune obiecte de aur pentru un om foarte rău.

— Ei, nu sunt eu un om chiar atât de rău, spuse Alisa, fără exces de modestie.

M-am cam încruntat auzind-o, însă chiar atunci răsună clinchetul instalaţiei de recepţie a poştei pneumatice. Am deschis chepengul şi am scos la iveală pachetul cu pepita de la Muzeul de mineralogie. Friedman se ţinuse de cuvânt.

— Asta e din partea mea, i-am spus Alisei întinzându-i pachetul.

— Ia te uită! rosti ea. Înseamnă că şi tu îmi eşti prieten.

— Cam aşa s-ar părea, i-am răspuns eu. Numai că te rog să nu-ţi iei nasul la purtare.

A doua zi dimineaţă a trebuit s-o însoţesc pe Alisa la şcoală, întrucât tezaurul ce se strânsese la domiciliul nostru atinsese greutatea de optsprezece kilograme.

Dându-i, la uşa şcolii, geanta cu aurul, i-am spus:

— Tii, am uitat cu totul de pedeapsă!

— Care pedeapsă?

— Duminică dimineaţa ai să iei frumuşel bleughepardul de la grădina noastră zoologică şi ai să te duci cu el la Muzeul de mineralogie.

— Cu bleughepardul la muzeu? Păi ăla-i cam într-o ureche.

— Tocmai de aceea. Bleughepardul îi va speria pe şoarecii de acolo, iar tu vei sta să-l păzeşti, ca să nu-i sperie şi pe vizitatori.

— De acord, consimţi Alisa. Dar în expediţie totuşi plecăm amândoi, da?

— Plecăm.

Capitolul 2

CEI PATRUZECI ŞI TREI

Ultimele trei săptămâni dinaintea startului au fost pline de agitaţie, de emoţii şi de alergătură nu totdeauna necesară. Pe Alisa n-o mai vedeam cu zilele.

În primul rând, trebuiau pregătite, verificate, transportate şi rânduite la bordul *Pegasului* tot soiul de cuşti, curse, momeli funcţionând pe bază de ultrasunete, capcane, plase, generatoare de energie şi alte o mie de obiecte necesare pentru prinderea animalelor. În al doilea rând, trebuia să facem şi rezerve de medicamente, produse alimentare, filme, cutii cu peliculă nouă, diverse aparate, dictafoane, sofite, microscoape, mape pentru viitoarele ierbare, blocnotesuri, cizme de cauciuc, calculatoare, umbrele de soare şi umbrele de ploaie, limonadă, pelerine, pălării de pai, îngheţată-pudră, autogire şi alte un milion de obiecte care pot să fie şi care pot să nu fie necesare într-o expediţie. În al treilea rând, de vreme ce în drumul nostru aveam să facem escale pe la diverse baze ştiinţifice, staţiuni şi planete, trebuia să luăm cu noi o seamă de alte mărfuri şi colete: portocale pentru astronomii de pe Marte, scrumbii la borcan pentru exploratorii de pe Micul Arcturus, suc de vişine, tuş negru şi clei de cauciuc pentru arheologii din sistemul 2-BC, halate din brocart şi electrocardiografe pentru locuitorii de pe planeta Fiks, o garnitură de mobilă din lemn de nuc, câştigată de către un locuitor de pe planeta Samora la concursul „Cine ştie câştigă“ cu tema „Cunoaşteţi Sistemul solar?, dulceaţă de gutui (vitaminizată) pentru licenieni, precum şi multe ale pachete şi cadouri care ne-au tot fost aduse până în ultimul minut dinaintea decolării de către bunicile, bunicii, fraţii, surorile, taţii, mamele, copiii şi nepoţii acelor pământeni şi locuitori ai altor planete, pe care aveam să-i întâlnim în cursul expediţiei. Până la urmă, *Pegasul* nostru începu să arate, precum Arca lui Noe, a bâlci ambulant, a magazin universal, ba chiar a depozit de mărfuri.

În ultimele două săptămâni eu am slăbit cu şase kilograme, iar căpitanul *Pegasului*, celebrul cosmonaut Poloskov, a îmbătrânit cu şase ani.

Având în vedere că *Pegas* e o navă de dimensiuni reduse, echipajul său nu e nici el prea numeros. Atâta timp cât ne aflăm pe Pământ şi pe alte planete, comandantul expediţiei sunt eu, profesorul Seleznev de la Grădina zoologică din Moscova. Faptul că sunt profesor nu înseamnă defel că aş fi un om bătrân, grav şi cu părul alb. S-a întâmplat doar ca încă din copilărie să iubesc animalele, şi niciodată nu mi-am permis să le dau amicilor, în schimbul unor minerale, timbre poştale, aparate de radio sau alte obiecte interesante de acest fel. La vârsta de zece ani, m-am înscris în cercul tinerilor naturalişti de pe lângă grădina noastră zoologică. Pe urmă, absolvind şcoala, am mers să învăţ mai departe, de data asta la universitate, ca să ajung biolog. În timp ce învăţam acolo, continuam să-mi petrec fiecare zi liberă la grădina zoologică şi prin laboratoarele de biologie. Când am absolvit şi universitatea, ştiam atâtea despre viaţa animalelor, încât am putut să scriu despre ele prima mea carte. Pe atunci încă nu existau nave cosmice rapide, cum sunt navele care zboară astăzi până în cele mai depărtate colţuri ale Galaxiei, aşa că nici zoologi cosmici nu erau decât prea puţini. Eu m-am numărat printre cei dintâi. De atunci au trecut douăzeci de ani şi zoologi cosmici găseşti câţi vrei. Eu am rămas însă în rândul celor dintâi. Am întreprins între timp călătorii pe o mulţime de planete şi stele, şi am ajuns profesor aproape fără să bag de seamă.

Când însă *Pegas* decolează de pe Pământ, stăpânul navei şi şeful nostru, al tuturor, devine Ghenadi Poloskov, cosmonaut vestit şi comandant de zbor. Ne cunoaştem demult, căci nu o dată ne-a fost dat să ne întâlnim pe îndepărtate planete şi baze ştiinţifice. El ne face adeseori vizite şi acasă, fiind bun prieten în special cu Alisa. De fapt, nu aduce deloc a cosmonaut viteaz, iar dacă îşi scoate uniforma de căpitan-astronaut, chiar că-l poţi crede bibliotecar sau educator la grădiniţa de copii. Căci Poloskov e scund de statură, are părul bălai, e un om tăcut şi foarte delicat. Şi totuşi, în momentul când se aşază pe scaunul său de la postul de comandă a unei nave cosmice, capătă parcă o altă înfăţişare: glasul îi devine răsunător, iar pe chip i se

citeşte hotărârea şi dârzenia. Poloskov nu se pierde niciodată cu firea şi este foarte respectat de membrii flotei noastre cosmice. Cu mare greutate l-am înduplecat să preia comanda navei *Pegas*, întrucât cam tot pe atunci Jack O'Konyola voia cu tot dinadinsul să-i dea pe mână o nouă astronavă de pasageri pe ruta Pământ – Fiks. Şi dacă n-ar fi fost Alisa la mijloc, nici că aş fi izbutit să-l înduplec.

Cel de-al treilea membru al echipajului navei *Pega*s este mecanicul Zelionâi. E un zdrahon de bărbat şi poartă o barbă stufoasă şi roşie ca focul. E un mecanic de înaltă calificare şi a mai fost de vreo cinci ori în cosmos împreună cu Poloskov. Cea mai mare plăcere pentru el e să-şi facă de lucru pe la motoare, ori să repare câte ceva în sala maşinilor. Acesta e, desigur, un lucru lăudabil, totuşi se întâmplă uneori ca Zelionâi să întreacă măsura şi-atunci câte un aparat sau un dispozitiv foarte important ajunge să fie desfăcut în piesele lui componente tocmai când trebuie să fie pus urgent în funcţiune. Zelionâi este de asemenea un mare pesimist. Zice mereu că „asta" nu prevesteşte nimic bun. Care „asta"? Indiferent. De exemplu, şi-a lăsat barbă numai din pricina unei cărţi vechi în care a citit că un oarecare negustor s-a tăiat cu briciul, a făcut septicemie şi a murit. Deşi în ziua de astăzi nu mai există pe Pământ un brici cu care să te poţi tăia, iar bărbaţii, în loc să se bărbierească, se ung dimineaţa pe obraz cu o pastă specială, el şi-a lăsat totuşi barbă. De asemenea, în clipa în care ajungem pe o planetă necunoscută, îl şi auzim pe Zelionâi că ne îndeamnă să plecăm de acolo, întrucât nu crede să existe animale pe planeta respectivă şi chiar dacă ar exista, n-ar fi din cele necesare grădinii noastre zoologice, iar dacă ar fi totuşi din cele necesare, nu le-am putea transporta până acolo etc., etc. Noi însă ne-am obişnuit cu bombănelile lui şi nu le mai băgăm în seamă, iar el, la rândul său, nu se supără pentru asta câtuşi de puţin.

Cel de-al patrulea membru al echipajului nostru, dacă nu-l punem la socoteală pe robotul-bucătar care se defectează când ţi-e lumea mai dragă, este Alisa. După cum se ştie, e fiica mea, a absolvit de curând clasa a doua, mereu face câte-o boacănă, totuşi până în prezent toate isprăvile ei s-au sfârşit cu bine. În cadrul expediţiei noastre Alisa e un om folositor, căci se pricepe să aibă grijă de animale şi nu se teme aproape de nimic.

În noaptea dinaintea startului am dormit prost: mi se tot părea că umblă cineva prin casă şi trânteşte uşile. Când m-am trezit, am văzut-o pe Alisa îmbrăcată din cap până-n picioare, ca şi când nici nu s-ar fi culcat să doarmă. Câteva clipe mai târziu, am coborât spre autogirul care ne şi aştepta. Bagaje n-aveam cu noi, în afara mapei mele negre şi a genţii pe care Alisa şi-o petrecuse pe după umăr şi de care erau prinse înotătoarele şi harponul pentru vânătoarea subacvatică.

Era o dimineaţă proaspătă, care te înfiora cu răcoarea ei. Meteorologii pronosticaseră ploaie pentru orele după-amiezii, dar, ca de obicei, făcuseră o mică eroare, astfel că ploaia lor stropise oraşul încă în timpul nopţii. Străzile erau pustii. Luându-ne rămas bun de la ai noştri, le-am promis că le vom trimite scrisori de pe toate planetele pe care vom poposi.

Autogirul se ridică încet şi se îndreptă spre apus, în direcţia cosmodromului. Am rugat-o pe Alisa să conducă ea aparatul, iar eu am scos la iveală listele de mărfuri, nesfârşit de lungi, cu mii de ştersături pe ele, şi-am început să le studiez din nou, cu multă atenţie, întrucât, doar cu o zi înainte, căpitanul Poloskov susţinuse sus şi tare că de nu vor fi date jos din navă cel puţin trei tone de mărfuri, *Pegas* nu se va putea desprinde de Pământ.

Nici nu mi-am dat seama că am şi ajuns la cosmodrom. Alisa păstra o expresie concentrată, ca şi când ar fi meditat întruna la ceva foarte important. Era atât de cufundată în gânduri, încât făcu autogirul să aterizeze în dreptul unei alte nave în care erau încărcaţi purceluşi cu destinaţia Venus.

Zărind namila care cobora spre ei din înaltul cerului, purceluşii o zbughiră care încotro, roboţii însoţitori se luară după ei, să-i prindă, iar şeful expediţiei îmi trase un perdaf zdravăn pentru faptul că am lăsat un copil mic să conducă autogirul.

— Nu-i chiar atât de mică, am ripostat eu. Doar a absolvit clasa a doua.

— E cu atât mai ruşinos să facă ce-a făcut! exclamă şeful strângând la piept purcelul pe care abia îl prinsese. Pe ăştia nu-i mai adunăm nici până deseară.

I-am aruncat Alisei o privire severă, apoi, luându-i din mâini volanul, am mutat aparatul spre silueta albă ca zăpada a astronavei *Pegas*.

În tinereţea lui, *Pegasul* nostru fusese o navă poştală de mare viteză. Mai târziu, când au apărut nave mai rapide şi mai încăpătoare, *Pegas* a suferit transformări, devenind navă pentru expediţii. Avea cale mari, căci slujise la timpul său cu credinţă echipele de geologi şi arheologi, iar acum urma să fie de folos şi grădinii zoologice.

La bordul navei, Poloskov ne şi aştepta. Nici n-apucarăm să ne dăm „bună dimineaţa”, că el mă şi întrebă:

— Te-ai gândit ce să facem cu cele trei tone?

— O soluţie cred că am găsit, i-am spus eu.

— S-o auzim!

Tocmai atunci veni la noi o bunicuţă spăsită, cu o broboadă albastră pe umeri şi ne întrebă:

— N-aţi vrea să luaţi un pacheţel mic pentru fiul meu de pe Aldebaran?

— Poftim! dădu din mâini Poloskov. Asta ne mai lipsea!

— Un pacheţel numai atâtica, insistă bunicuţa. Are cel mult două sute de grame. Gândiţi-vă şi dumneavoastră: să nu primească băiatul meu chiar nimic de ziua lui!

Am stat şi ne-am gândit.

— Da’ ce conţine pachetul? întrebă delicatul Poloskov, cedând poziţiile.

— Nimic deosebit. Un tortuleţ. Lui Kolea îi plac atât de mult tortuleţele! Mai e şi un stereofilmuleţ care arată cum a învăţat să meargă copăcel băieţelul lui, adică nepoţelul meu.

— Fie, rosti morocănos Poloskov. Aduceţi-le.

M-am uitat s-o văd pe Alisa, dar ea dispăruse.

Deasupra cosmodromului prinse a se înălţa soarele, iar umbra prelungă a rachetei noastre ajungea până la clădirea cosmoportului.

— Ascultă, m-am adresat eu lui Poloskov. M-am gândit să transportăm o parte din încărcătura noastră pe Lună, cu nava care zboară pe ruta asta. De acolo ne va fi mai uşor să ne luăm startul.

— Îmi venise şi mie ideea asta, spuse Poloskov. Pentru orice eventualitate, să dăm jos vreo patru tone. Asta, ca să avem o rezervă.

— Cui să predau pacheţelul meu? întrebă bunicuţa.

— O să vi-l primească robotul de la recepţie, îi răspunse Poloskov, apoi ne duserăm amândoi să alegem încărcătura care urma să fie dată jos din navă.

Dar cu coada ochiului mă tot uitam s-o văd pe Alisa; când colo, îmi atrase din nou atenţia bunicuţa de adineauri. Sta acum în umbra *Pegasului* şi parlamenta pe şoptite cu robotul de la recepţie. În spatele ei se înălţa, cât muntele, un auto-cărucior peste măsură de încărcat.

— Poloskov, am rostit eu, ia te uită acolo.

— Aoleu! exclamă neînfricatul comandant. Asta-i de-a dreptul insuportabil.

Şi se repezi ca un tigru spre bunicuţă.

— Ce-i asta?! răcni el.

— Pacheţelul, răspunse cu sfială bunicuţa.

— Tortuleţul?

— Tortuleţul. (Glasul bunicuţei îşi recăpătase vigoarea.)

— Muntele ăla?!

— Ascultă, căpitane, rosti cu severitate bunicuţa. Dumneata vrei ca feciorul meu să mănânce tortuleţul de unul singur? Fără să-l împartă cu cei o sută treizeci de colegi ai săi? Asta vrei dumneata?

— Nu mai vreau nimic! făcu, sleit de puteri, cosmonautul. Rămân acasă şi nu mai plec nicăieri. Clar? Nu mai plec nicăieri!

Înfruntarea cu bunicuţa dură o jumătate de oră şi se sfârşi cu victoria lui Poloskov. Între timp, eu am urcat la bordul navei şi am dat ordin să fie descărcate de acolo toate portocalele, precum şi garnitura de mobilă din lemn de nuc.

Pe Alisa am găsit-o într-un ungher depărtat al uneia dintre calele navei, lucru care mă umplu de mirare.

— Ce faci tu aici? am întrebat-o.

Alisa piti într-o clipită la spate un şirag de covrigi şi răspunse:

— Fac cunoştinţă cu nava.

— Du-te în cabina noastră, i-am spus eu şi mi-am văzut de drum.

În sfârşit, către orele douăsprezece, transbordarea mărfurilor luă sfârşit. Totul era în ordine. Controlasem din nou, împreună cu Poloskov, greutatea încărcăturii rămase, dându-ne seama că dispuneam acum de o rezervă egală cu două sute de kilograme. Asta însemna că ne puteam lua startul fără nicio dificultate.

Poloskov luă pe circuitul interior legătura cu mecanicul Zelionâi. Acesta şedea în faţa tabloului de comandă şi îşi pieptăna barba.

— Putem porni? îl întrebă Poloskov aplecându-se spre ecranul videofonului.

— În orice moment, îi răspunse Zelionâi. Deşi nu-mi prea place cum se prezintă vremea.

— Alo, dispeceratul, rosti Poloskov în microfon. Pegas e gata de start.

— O clipă, răspunse dispecerul. N-aveţi cumva nişte locuri libere?

— Nu, răspunse cu hotărâre Poloskov. Noi nu luăm pasageri la bord.

— Măcar cinci persoane, insistă dispecerul.

— Pentru ce? Oare n-au la dispoziţie navele de pasageri?

— Toate sunt arhipline.

— Cum aşa?

— Păi nu ştiţi? Pe Lună are loc astăzi meciul de fotbal pentru cupa Sectorului galactic Pământ – planeta Fiks.

— Da’ de ce pe Lună? se miră Poloskov, pe care fotbalul nu-l prea interesa şi care, în toiul pregătirilor de plecare, rămăsese în urmă cu evenimentele.

— Sunteţi cam naiv, spuse dispecerul. Cum o să joace fiksienii fotbal în condiţiile gravitaţiei terestre? De fapt, nici pe Lună n-o să le vină prea uşor s-o facă.

— Prin urmare, scorul va fi în favoarea noastră? întrebă Poloskov.

— Mă îndoiesc, răspunse dispecerul. Fiksienii au momit trei apărători şi pe Simon Brown din reprezentativa marţienilor.

— Treburile astea mă lasă rece, spuse Poloskov. Când ne daţi cale liberă?

— Şi totuşi ai noştri vor învinge, interveni în discuţie Alisa, care apăruse, fără s-o băgăm de seamă, pe puntea de comandă.

— Ai perfectă dreptate, fetiţo, se înveseli dispecerul. Hai, poate luaţi totuşi câţiva microbişti? Ca să-i pot transporta pe toţi amatorii, aş avea nevoie de vreo opt nave. Nici nu ştiu ce să fac. Solicitările curg întruna.

— N-am locuri disponibile, i-o reteză Poloskov.

— Mă rog, treaba dumneavoastră. Porniţi motoarele.

Poloskov luă legătura cu secţia maşinilor.

— Zelionâi, îi spuse el mecanicului, porneşte motoarele planetare. Dar cu viteză mică. Să vedem dacă nu cumva mai există o suprasarcină.

— De unde să fie suprasarcină? am spus eu revoltat. Doar am recalculat totul.

Nava începu să vibreze, pregătindu-se să-şi ia zborul.

— Cinci-patru-trei-doi-unu – start! rosti căpitanul.

Nava tresăltă şi rămase locului.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Poloskov.

— Ce-aţi păţit? întrebă şi dispecerul, care urmărea startul nostru.

— Nu porneşte, rosti Zelionâi. V-am spus eu c-o să dăm chix! …

Alisa şedea prinsă în curele de fotoliul ei şi nici nu se uita la mine.

— Să mai încercăm o dată, spuse Poloskov.

— Nu mai e cazul, se auzi vocea lui Zelionâi. Nava are o suprasarcină considerabilă. Că doar indicatoarele sunt în faţa mea.

Poloskov încercă din nou să ridice *Pegasul* de la pământ, dar nava nici nu se clinti, parcă o ţintuise cineva. Atunci Poloskov îmi spuse:

— Pesemne că în calculele noastre s-a strecurat o greşeală.

— Da’ de unde, i-am răspuns eu. Doar le-am verificat cu ajutorul calculatorului. Mai avem o rezervă de două sute de kilograme.

— Dar atunci despre ce poate fi vorba?

— Va trebui să mai dăm jos o parte din încărcătură. Nu avem timp de pierdut. Cu care cală să începem? se auzi şi glasul lui Zelionâi.

— Cu numărul unu, am propus eu. Acolo sunt coletele. Să ne fie expediate ulterior pe Lună.

— Ba nu cu numărul unu, spuse deodată Alisa.

— Bine, am rostit eu, maşinal. Atunci, cu numărul trei. Acolo se află cuştile şi capcanele.

— Ba nici cu numărul trei, spuse din nou Alisa.

— Asta ce-o mai fi? întrebă cu severitate Poloskov.

Chiar în clipa aceea, însă, dispecerul luă din nou legătura cu noi.

— Pegasule, spuse el, am primit o reclamaţie la adresa voastră.

— Ce fel de reclamaţie?

— Vă fac legătura cu biroul de informaţii.

Pe ecran apăru imaginea sălii de aşteptare. In faţa biroului de informaţii se adunaseră o mulţime de oameni. Am desluşit chiar câteva chipuri cunoscute. Oare de unde le cunoşteam?

Una dintre femeile care stăteau mai aproape de ghişeu spuse, privindu-mă drept în ochi:

— Asta-i chiar culmea! Se poate să-i încurajaţi în felul ăsta pe ştrengari?

— Care ştrengari? am întrebat-o, uimit.

— Doar i-am spus clar lui Alioşa: pe Lună să ştii că nu pleci; ai cinci de trei pe trimestrul patru.

— Nici eu nu i-am dat voie lui Liova să plece la meciul ăsta, îi întări spusele o altă femeie. Putea foarte bine să-l urmărească la televizor.

— Aha-a! am rostit eu încet. Abia atunci i-am recunoscut pe cei adunaţi în dreptul biroului de informaţii: erau părinţii copiilor din clasa în care învăţa şi Alisa.

— Totul e clar! spuse Poloskov. Şi avem mulţi călători clandestini la bord?

— N-am crezut c-o să iasă cu suprasarcini, făcu Alisa. Totuşi, nu puteau copiii să piardă meciul secolului! Cum adică: eu să-l văd, iar ei nu?

— Şi avem mulţi călători clandestini la bord? repetă cu o voce metalică Poloskov.

— Clasa noastră şi alte două, paralele, rosti Alisa cu jumătate glas. Astă-noapte, când tata dormea, ne-am adunat la cosmodrom şi am intrat în navă.

— Nu mai pleci nicăieri, i-am spus eu. Nu putem lua în expediţie nişte oameni iresponsabili.

— Tăticule, n-am să mai fac! se rugă Alisa. Dar crede-mă: am simţul datoriei foarte dezvoltat.

— Ne puteam face zob din cauza simţului ăsta al tău, ripostă Poloskov.

De obicei, îi iartă Alisei toate trăsnăile; acum însă se supărase din cale-afară.

— Haideţi să-i scoatem la iveală pe dumnealor, adăugă el ridicându-se. Dacă izbutim s-o facem într-o jumătate de ceas, vei rămâne pe navă. Dacă nu, vom pleca fără tine.

Pe ultimul „călător clandestin” l-am scos din cală după douăzeci şi trei de minute. Şase minute mai târziu se şi înşirau cu toţii, amărâţi foc, în preajma navei, iar spre ei veneau în goană din clădirea cosmoportului mamele, taţii şi bunicile.

În total, se aflaseră la bordul *Pegasului* patruzeci şi trei de călători clandestini. Nici astăzi nu pot să-mi dau seama cum de-a izbutit Alisa să-i pitească prin calele navei, iar noi să nu-i observăm pe niciunul.

— Drum bun, Alisa, îi strigă de jos Alioşa Naumov, în momentul când ajunserăm, în sfârşit, la trapa navei. Să ţii cu ai noştri. Şi să te întorci cât mai repede!

— La revedere! îi răspunse Alisa. Urâtă treabă a ieşit, tăticule, mi se adresă ea ceva mai târziu, după ce ne depărtarăm de Pământ şi pornirăm în direcţia Lunii.

— Urâtă, într-adevăr, i-am răspuns eu. Mi-e ruşine pentru tine.

— Da’ nu de asta vorbeam eu, spuse Alisa. Uite, cei dintr-a treia „B“ au plecat toţi până la unul încă astă-noapte. În saci de cartofi, la bordul unei nave de marfă. Mă gândesc acum că ei au să fie pe stadion, iar clasa noastră şi cele paralele n-au să fie. Înseamnă că n-am meritat încrederea colegilor mei.

— Da’ cu cartofii din saci ce-au făcut? o întrebă, mirat, Poloskov.

— Nu ştiu, îi răspunse Alisa. Un timp rămase pe gânduri, apoi adăugă: Cu ce ochi au să mă privească la stadion cei dintr-a treia „B“? E îngrozitor!…

Capitolul 3

AI AUZIT VORBINDU-SE DESPRE CEI TREI CĂPITANI?

După ce *Pegasul* coborî pe cosmodromul de pe Lună, i-am întrebat pe tovarăşii mei de călătorie:

— Ce planuri v-aţi făcut? Mâine să ştiţi că plecăm de aici la ora şase fix.

Poloskov, comandantul navei, îmi spuse că va rămâne la bordul ei, s-o pregătească pentru zbor.

Mecanicul Zelionâi ceru permisiunea de a asista la meciul de fotbal.

Cât despre Alisa, îmi spuse şi ea că se va duce la meci, deşi fără nicio plăcere.

— De ce? am întrebat-o.

— Ai uitat? Pe stadion o să fie toţi cei dintr-a treia „B“, iar dintr-a doua, numai eu, singură. Şi de vină eşti numai tu.

— Eu?

— Păi cine i-a dat jos pe colegii mei de pe navă?

— Bine, dar altfel n-am fi putut lua startul. Şi-apoi, cum m-ar fi calificat părinţii acestor copii? Dacă li se întâmpla mai ştiu eu ce?

— Unde? rosti cu năduf Alisa. În sistemul solar? La sfârşitul secolului douăzeci şi unu?

După ce Alisa, împreună cu Zelionâi plecară la meci, eu m-am decis să beau o cafea la un restaurant adevărat şi, în consecinţă, m-am îndreptat spre „Lunohod“.

Uriaşa sală a restaurantului gemea de lume. M-am oprit în dreptul uşii căutând un loc liber şi, o clipă mai târziu, am auzit o voce tunătoare:

— Pe cine îmi văd ochii?

La una din mese şedea vechiul meu prieten Gromozioka. Nu-l mai văzusem de vreo cinci ani, dar îmi aminteam de el mereu. Cândva, prietenia dintre noi fusese foarte strânsă; ne cunoscusem în ziua când am izbutit să-l salvez în jungla planetei Euridice. Se depărtase de echipa arheologică din care făcea parte, se rătăcise în junglă şi fusese cât pe ce să fie sfâşiat de Micul dragon, o namilă rapace, lungă de şaisprezece metri.

Zărindu-mă la uşă, Gromozioka îşi coborî spre duşumea tentaculele ce le ţinuse până atunci încolăcite să nu-l incomodeze, îşi căscă într-un surâs prietenesc gura lată de-o jumate de metru şi, întinzând spre mine ghearele sale ascuţite, se repezi spre locul unde mă oprisem.

Un turist care, până atunci, nu mai văzuse pesemne niciun locuitor al planetei Ciumaroz, scoase un ţipăt de spaimă şi-şi pierdu cunoştinţa. Gromozioka însă nu se simţi jignit. Mă îmbrăţişă cu tentaculele şi mă strânse la pieptul său împodobit cu plăci ascuţite.

— Bătrâne! răcni el ca un leu. De când nu te-am mai văzut! Eram gata să plec spre Moscova, să te vizitez, când colo – să nu-mi cred ochilor!… Ce te-aduce pe aici?

— Plec într-o expediţie, i-am răspuns. Să caut animale rare prin toată Galaxia.

— Splendid! făcu încântat Gromozioka. Sunt fericit că ai izbutit să înfrângi uneltirile duşmanilor tăi şi să pleci în expediţie.

— Dar eu n-am duşmani.

— Las-că ştiu eu. Pe mine nu mă duci cu vorba, ripostă Gromozioka, fluturându-mi pe sub nas, a mustrare, ghearele lui îndoite la vârf.

Ştiind ce imaginaţie bogată are amicul meu, n-am mai stat să-l contrazic.

— Vino la masa mea, îmi spuse Gromozioka. Robot! O sticlă de vin de Gruzia pentru bunul meu prieten şi trei litri de valeriană pentru mine.

— S-a marcat, răspunse robotul-ospătar şi porni valvârtej spre bucătărie să execute comanda.

— Ce mai nou? mă-ntrebă apoi Gromozioka. Ce face soţia? Dar fetiţa? A învăţat să meargă copăcel?

— Ehei, acum e şcolăriţă. A terminat clasa a doua, i-am răspuns eu.

— Admirabil! exclamă Gromozioka. Ce iute zboară vremea…

Şi, pradă unui gând nostalgic, prietenul meu – fire extrem de sensibilă – scoase un oftat asurzitor, în timp ce din cele patru perechi de ochi prinseră a se rostogoli lacrimi aburoase, înţepătoare.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat eu plin de îngrijorare.

— Gândeşte-te şi tu ce iute zboară vremea, rosti el printre lacrimi. Copiii cresc, iar noi îmbătrânim.

Cuprins de înduioşare, Gromozioka slobozi pe nări patru trâmbe de fum galben, înţepător, care umplu întreg restaurantul, dar pe loc se stăpâni şi zise:

— Vă cer scuze, onoraţi clienţi ai acestui local. Promit să nu vă mai pricinuiesc niciun fel de neplăceri.

Fumul se prelingea printre măsuţe, oamenii prinseră care mai de care a tuşi, iar unii dintre ei o şi luaseră din loc, părăsind sala.

— Să mergem şi noi, i-am propus eu, abia mai răsuflând, că cine ştie ce poznă mai faci pe-aici.

— Ai dreptate, încuviinţă supus Gromozioka.

Ne-am retras în hol, unde amicul meu ocupă o canapea întreagă, iar eu m-am aciuat pe un scaun, alături de el. Robotul ne aduse vinul şi valeriana – mie îmi dădu pahar, iar ciumarozianului un borcan de un litru.

— Pe unde mai lucrezi acum? l-am întrebat.

— Mă aşteaptă o expediţie arheologică pe Coleida. Vom face acolo săpături pentru a dezgropa un oraş mort. Aici am venit după detectoare de infraroşii.

— Şi-i un oraş interesant?

— S-ar putea, răspunse Gromozioka în doi peri. Era din cale-afară de superstiţios. Şi, pentru a se apăra de deochi, îşi petrecu de patru ori coada pe sub ochii din dreapta şi spuse în şoaptă: Baskuri-ba-riparata.

— Când începeţi treaba?

— Peste două săptămâni luăm startul de pe Mercur. Acolo se află momentan baza noastră.

— E un tărâm ciudat şi neprielnic, am spus eu. Jumătate de planetă-i fierbinte ca focul, iar jumătate – un pustiu glacial.

— Nimic neobişnuit, mi-o întoarse el şi întinse iar tentacula după valeriană. Anul trecut noi am căutat acolo vestigiile navei *Pribegii nocturni*. Şi-am tras de ne-am spetit. Dar de ce vorbesc mereu numai despre mine! Ia spune-mi şi tu de itinerariul vostru.

— N-aş putea să-ţi spun decât cu aproximaţie, i-am răspuns eu. Atâta doar că mai întâi vom poposi pe la o serie de baze ştiinţifice din vecinătatea Sistemului solar, iar apoi vom porni

într-o altă călătorie, la libera noastră alegere. Avem timp berechet: trei luni încheiate, iar nava ne este destul de încăpătoare.

— Nu-ţi faci drum şi spre planeta Euridice?

— Nu. Fiindcă Micul dragon se află demult la Grădina zoologică din Moscova, iar pe Marele dragon n-a izbutit încă nimeni să pună mâna.

— Chiar dacă ai pune mâna pe el, spuse Gromozioka, tot nu l-ai putea transporta cu nava asta a voastră.

I-am dat dreptate, fie şi numai pe motivul că raţia zilnică a acestei namile reprezintă nici mai mult, nici mai puţin de patru tone de carne şi banane.

Tăcurăm. E atât de plăcut să stai uite-aşa, lângă un vechi prieten, şi să nu te gândeşti nicăieri. Chiar în clipa aceea însă o turistă bătrâioară, purtând pe cap o perucă violetă, împodobită cu flori de ceară, se apropie de noi şi, sfioasă, îi întinse lui Gromozioka un blocnotes.

— Aveţi amabilitatea, îl rugă ea, să-mi daţi un autograf drept amintire?

— Cum să nu? rosti el, întinzând spre blocnotes una din tentaculele lui cu gheare ascuţite.

Bătrânica strânse îngrozită din pleoape, iar mânuţa subţire începu să-i tremure.

Gromozioka desfăcu blocnotesul şi aşternu cu un scris lăbărţat pe una din pagini:

„Tinerei şi frumoasei pământene de la admiratorul ei credincios, venit de pe neguroasa planetă Ciumaroz. Selena. Restaurantul „Lunohod“, 3 martie 2074“.

— Vă mulţumesc, şopti bătrânica şi se depărtă, păşind mărunţel.

— Ce zici, am scris bine? mă întrebă Gromozioka. Emoţionant?

— E într-adevăr emoţionant, i-am răspuns. Numai că nu-i prea exact.

— De ce?

— Pentru că dumneaei a fost tânără cândva, mai demult. Acum e o băbuţă în toată legea.

— Aoleu! exclamă Gromozioka. Păi avea floricele la pălărie. Stai c-o ajung din urmă şi-i scriu altceva.

— Lasă-te păgubaş, prietene, l-am oprit eu. Ai s-o vâri şi mai tare în sperieţi.

— M-da, rosti Gromozioka. Grea e povara asta a gloriei. Şi totuşi te încântă să afli că marele cosmoarheolog de pe planeta Ciumaroz e cunoscut chiar şi pe îndepărtata Lună pământeană!

N-am stat să-l contrazic. În sinea mea însă eram convins că băbuţa nu văzuse în viaţa ei niciun cosmoarheolog. Mai degrabă o impresionase înfăţişarea atât de neobişnuită a bunului meu prieten.

— Ascultă, îmi spuse Gromozioka. Mi-a venit o idee. Să ştii că te pot ajuta în cercetările pe care le întreprinzi.

— Cum adică?

— Ai auzit vreodată de Planeta celor Trei Căpitani?

— Parcă am citit undeva despre ea. Dar nu-mi aduc aminte cu ce prilej.

— Atunci stai şi ascultă.

Gromozioka se aplecă spre mine, îmi puse pe umăr o tentaculă grea şi fierbinte ca focul, îşi netezi plăcile sclipitoare de pe pântecul rotund ca un balon şi îşi începu istorisirea.

— În sectorul 19—4 există o mică planetă nelocuită. Mai demult, nici măcar n-avea o denumire, fiind cunoscută doar printr-un cod cifric. Astăzi, cosmonauţii îi zic Planeta celor Trei Căpitani. De ce îi zic aşa? Pentru că în prezent, pe-o culme pietroasă a acestei planete se înalţă trei statui uriaşe. Au fost aşezate acolo în cinstea a trei căpitani astronauţi. Tustrei fuseseră nişte exploratori vestiţi şi oameni neînfricaţi. Unul dintre ei era originar de pe Terra, altul de pe Marte, iar cel de-al treilea se născuse pe planeta Fiks. Mereu nedespărţiţi, aceşti căpitani călătoreau spre constelaţii depărtate, coborau pe planete unde alţii dinaintea lor nu reuşiseră să coboare şi salvau lumi întregi ameninţate de primejdie. Ei au fost cei care au străbătut pentru prima oară jungla planetei Euridice, iar unul din ei a izbutit să-l împuşte pe Marele dragon. Tot ei au fost cei care au descoperit şi au distrus cuibul piraţilor cosmici, deşi aceştia erau înzecit mai numeroşi. Ei au fost cei care au coborât în atmosfera de metan a Golgotei şi au găsit piatra filosofală pierdută odinioară de expediţia lui Kursak. Tot ei au fost cei care au aruncat în aer un vulcan otrăvitor ce ameninţa să nimicească

întreaga populaţie a unei alte planete. Dar despre faptele lor eroice s-ar putea vorbi şi două săptămâni la rând…

— Acum mi-am adus aminte, l-am întrerupt pe Gromozioka. Bineînţeles că am auzit şi eu despre isprăvile celor trei căpitani.

— Păi vezi, mormăi Gromozioka şi mai dădu pe gât un borcan de valeriană. Cam repede îi uităm pe eroii noştri. Şi asta nu-i frumos. Amicul meu clătină din cap a mustrare, apoi îşi reluă vorba: în urmă cu câţiva ani, spuse el, drumurile celor trei căpitani s-au despărţit. Pe unul dintre ei l-a captivat proiectul „Venus“…

— Am cunoscut şi eu proiectul ăsta, l-am întrerupt din nou. Va să zică, a fost şi căpitanul ăsta printre cei care au pornit să schimbe orbita astrului?

— Da. Lui i-au plăcut dintotdeauna proiectele grandioase. Şi-atunci când a aflat că s-a luat hotărârea de a se muta planeta Venus mai departe de Soare şi a i se modifica perioada de rotaţie, spre a o transforma într-o planetă locuibilă, căpitanul de care-ţi vorbesc şi-a oferit îndată serviciile. Şi a săvârşit o faptă măreaţă, întrucât savanţii, hotărând să facă din planeta Venus o gigantică navă interastrală, nu puteau găsi alt om în întreaga noastră Galaxie care să cunoască mai bine problemele tehnicii cosmice.

— Dar ceilalţi doi? l-am întrebat eu.

— Despre Al Doilea căpitan se zice că şi-a pierdut viaţa, deşi nu se ştie pe unde şi-n ce împrejurare. Cât despre Al Treilea, acesta a plecat recent spre una din Galaxiile vecine şi nu va reveni decât peste câţiva ani. Ceea ce vreau să-ţi spun însă despre toţi aceşti căpitani e că în peregrinările lor au întâlnit, desigur, o mulţime de păsări şi animale rare. Şi că fără doar şi poate au lăsat în legătură cu asta o seamă de însemnări şi jurnale de bord.

— Unde s-ar putea afla aceste jurnale?

— Pe Planeta celor Trei Căpitani, fireşte. Acolo, în prejma statuilor despre care ţi-am vorbit şi care au fost înălţate de contemporanii lor recunoscători, în urma unei subscripţii întreprinse pe un număr de optzeci de planete, se află un laborator şi un centru memorial, unde locuieşte în permanenţă un mare savant: doctorul Verhovţev. Este omul care cunoaşte cel mai bine din întreaga noastră Galaxie toate amănuntele

privitoare la viaţa şi faptele celor trei căpitani. Dacă ai să-l vizitezi şi pe dânsul, să ştii că n-o să-ţi pară rău.

— Îţi mulţumesc, Gromozioka, i-am spus. Dar nu crezi că ai băut destulă valeriană? Doar tu singur te-ai plâns cândva că-ţi face rău la inimă.

— Aşa e, plesni din tentacule amicul meu. Îmi face rău, într-adevăr. Dar ştii şi tu că, spre deosebire de voi, eu am trei inimi în piept. Tocmai de aceea nu izbutesc să-mi dau seama care dintre ele suferă din pricina băuturii.

Mai trecu un ceas, în care timp ne-am amintit de alţi prieteni şi de alte aventuri prin care ne-a fost dat să trecem împreună. Deodată, uşa holului se dădu de perete şi în încăpere pătrunseră o mulţime de pământeni şi locuitori de pe alte planete. Cu toţii îi purtau pe sus pe membrii selecţionatei de fotbal de pe Terra. Cânta fanfara şi răsunau strigăte de veselie.

Din mulţime ţâşni spre noi Alisa.

— Ei, ce zici, tăticule? îmi strigă ea, zărindu-mă. Nu le-au fost de folos fiksienilor nici vedetele de pe Marte. Scorul final e trei la unu. Urmează întâlnirea pe un teren neutru!

— Dar despre cei dintr-a treia „B“ ce se aude? am întrebat-o cu viclenie.

— N-au asistat la meci, spuse Alisa. Altfel i-aş fi văzut negreşit. Pesemne că au fost prinşi şi transportaţi înapoi, pe Pământ. Tot în saci de cartofi. Aşa le trebuie!

— Eşti un om rău, Alisa, am remarcat eu.

— Ba deloc! răcni, lovit în sentimentele lui, Gromozioka. N-ai dreptul să jigneşti o fetiţă lipsită de apărare! Nu-ţi dau voie.

Şi, apucând-o pe Alisa cu tentaculele, o ridică până-n tavan.

— Nu! repetă el indignat. Nu-ţi permit! Fiica ta e şi fiica mea!

— Bine, dar eu nu sunt fiica dumneavoastră, rosti de sub tavan Alisa. Din fericire, nu se speriase prea tare.

Cu mult mai tare s-a speriat însă mecanicul Zelionâi. Tocmai în clipa aceea intrase în hol şi o zărise pe Alisa zbătându-se în tentaculele monstrului uriaş. Pe mine nu mă observase. Din pragul uşii se şi repezi, cu barba roşcată fluturând ca un steag, şi-l izbi cu putere pe Gromozioka drept în burtă.

Gromozioka însă îl prinse cu altă tentaculă şi-l puse sus, pe lustră. Apoi o coborî cu băgare de seamă pe Alisa, o aşeză pe pardoseala holului şi-mi spuse:

— M-am cam enervat, nu-i aşa?

— Numai un pic, îi răspunse în locul meu Alisa, apoi adăugă: Vă rog să-l daţi jos şi pe tovarăşul Zelionâi.

— Lasă-l acolo, să se înveţe minte. Să nu se mai repeadă în viaţa lui la arheologi, îi spuse Gromozioka. Nu vreau să-l dau jos. Iar acum, vă zic la revedere pe deseară. Mi-am adus aminte că până la încheierea zilei de muncă trebuie să mai dau o raită şi pe la depozitul central.

Făcându-i hâtru Alisei din ochi, porni cu paşi nesiguri spre ieşire. Prin hol se răspândi în valuri un iz de valeriană.

Pe Zelionâi l-am dat jos de pe lustră cu ajutorul celor din echipa de fotbal. Fapta asta a lui Gromozioka m-a cam supărat: deşi arheolog talentat şi bun tovarăş, e niţel cam prost-crescut, iar umorul lui capătă uneori aspecte ciudate.

— Aşadar, încotro pornim de aici? mă întrebă Alisa, în timp ce ne apropiam de Pegas.

— Întâi şi întâi, i-am răspuns eu, vom transporta o parte din încărcătura noastră pe Marte, precum şi la baza exploratorilor de pe Micul Arcturus. De acolo vom pleca direct spre sectorul 19-4, mai precis spre staţiunea ştiinţifică de pe Planeta celor Trei Căpitani.

— Trăiască cei trei căpitani! exclamă Alisa, deşi până în clipa aceea nu auzise niciodată de ei.

Capitolul 4

DISPARIŢIA MORMOLOILOR

Exploratorii de pe Micul Arcturus i-au rezervat *Pegasului* o primire triumfală. Îndată ce nava coborî pe plăcile metalice ale pistei de aterizare ce prinse a se legăna sub povara ei în timp ce prin spaţiile dintre plăci țâșneau stropi de apă stătută, ruginie, veni în mare viteză spre noi o autoşeniletă. Din ea coborâră trei voinici ca din basme, purtând caftane roşii, îmbrăcate peste scafandrele spaţiale. În urma lor veniră trei cosmonaute. Acestea purtau peste scafandre nişte splendide sarafane. Flăcăii şi fetele duceau pe tăvi tradiţionala pâine şi sare.

După ce coborârăm cu toţii pe plăcile metalice ale cosmodromului, ei ne mai prinseră de gât şi nişte ghirlande, împletite din superbe flori specifice locului.

Tot în cinstea noastră exploratorii pregătiseră în micuţul salon al staţiunii un dejun festiv. Ni s-au oferit sandvişuri conservate, raţă conservată şi compot din fructe conservate. Mecanicul Zelionâi, care îndeplinea pe nava noastră şi funcţia de bucătar-şef, nu se lăsă mai prejos. Aduse la masa festivă mere veritabile, frişcă veritabilă cu coacăze veritabile şi

— Mai ales – cea mai veritabilă pâine neagră din câte există.

Oaspetele cel mai de vază fu, bineînţeles, Alisa. Toţi exploratorii erau oameni maturi, copiii le rămăseseră acasă – pe Marte, pe Pământ sau pe Ganimede – şi tuturor le era dor de un copil adevărat. Alisa răspundea la tot soiul de întrebări, încerca din răsputeri să pară mai naivă decât era în realitate, iar după ce revenirăm la navă, îmi spuse:

— Dumnealor doreau atât de mult să vadă în mine o cocuţă neştiutoare, încât n-am vrut să-i dezamăgesc.

A doua zi descărcarăm toate mărfurile şi coletele destinate exploratorilor, dar aflarăm că, din păcate, ei nu ne pot invita să vânăm animale din fauna locală, întrucât începuse sezonul furtunilor, toate râurile şi lacurile ieşiseră din albiile lor, aşa încât era aproape cu neputinţă să mai întreprinzi o călătorie pe suprafaţa planetei.

— Vreţi să vă prindem un mormoloi? mă întrebă şeful staţiei.

— Fie şi un mormoloi, am consimţit eu.

Auzisem până atunci de feluritele reptile care trăiau pe Arcturus, dar un mormoloi încă nu-mi fusese dat să văd.

76

Peste vreo două ceasuri, exploratorii ne aduseră un acvariu de dimensiuni respectabile, pe fundul căruia dormitau câţiva mormoloi lungi de câte un metru şi asemănători cu nişte salamandre gigantice. După aceea exploratorii urcară pe navă şi o ladă plină cu alge.

— Să aveţi pentru început cu ce să-i hrăniţi, ne spuseră ei. Dar băgaţi de seamă că mormoloii sunt lacomi şi cresc foarte repede.

— Trebuie să-i mutăm într-un acvariu mai mare? i-am întrebat eu.

— Mai bine, într-un bazin, îmi răspunse şeful echipei.

între timp, tovarăşii lui ne mai aduseră încă o ladă de alge.

— Cât de repede cresc mormoloii ăştia? l-am întrebat din nou.

— Destul de repede, îmi răspunse şeful. Nu pot să vă spun precis, întrucât noi nu-i ţinem în captivitate.

Apoi zâmbi enigmatic şi începu să vorbească despre altceva.

— Spuneţi-mi, l-am întrebat într-un târziu, n-aţi avut prilejul să vizitaţi cândva Planeta celor Trei Căpitani?

— Nu, îmi răspunse el. Uneori însă ne vine în vizită doctorul Verhovţev, care locuieşte acolo. A trecut pe aici şi în urmă cu o lună de zile. Trebuie să vă spun însă că-i un ins cam ciudat.

— Ce vă face s-o credeţi?

— Mi-a spus, de exemplu, într-o zi, că ar avea nevoie de schema navei cosmice *Pescăruşul albastru*.

— Şi ce lucru ciudat vedeţi în asta?

— *Pescăruşul albastru* este nava celui de Al Doilea Căpitan, dispărut fără urmă acum patru ani.

— Da’ de ce l-o fi interesând pe Verhovţev nava asta?

— Tocmai! De ce l-o fi interesând? Să ştiţi că întrebarea asta i-am pus-o şi lui. Mi-a răspuns că s-a apucat să scrie o carte, un fel de roman documentar despre faptele eroice ale celor trei căpitani şi că nu-şi poate continua lucrarea neştiind cum era alcătuită nava *Pescăruşul albastru*.

— Era o navă deosebită?

Şeful staţiei zâmbi îngăduitor.

— Văd că nu prea sunteţi la curent. Trebuie să ştiţi că navele celor trei căpitani au fost construite la o comandă specială, fiind ulterior retuşate chiar de către căpitanii lor, care, după cum se ştie, se pricepeau la toate. Au fost nişte nave extraordinare! Construite în aşa fel, încât să poată face faţă oricăror întâmplări neprevăzute. Una din ele, denumită *Everest* şi care aparţinea Primului căpitan, se află astăzi expusă la Muzeul cosmic din Paris.

— Şi-atunci de ce n-a solicitat Verhovţev acestui muzeu datele care îi sunt de trebuinţă? am întrebat cu mirare.

— Pentru că navele astea se deosebeau totuşi una de alta, spuse şeful exploratorilor. Căpitanii erau nişte oameni dintr-o bucată şi nu le plăcea să se repete în ceea ce făceau.

— Am înţeles, i-am spus eu. O să-l vizităm negreşit şi pe doctorul Verhovţev. V-aş ruga chiar să-mi daţi coordonatele staţiunii sale.

— Vi le dau cu plăcere, rosti şeful exploratorilor. Transmiteţi-i din partea noastră cele mai bune urări. Şi nu uitaţi să mutaţi mormoloii într-un bazin mai mare.

Ne luarăm rămas bun de la exploratorii cei atât de ospitalieri, după care nava noastră se aşternu iar la drum.

Înainte de a mă culca, am hotărât să-i mai cercetez o dată pe mormoloi. Mi-am dat seama că asemănarea lor cu salamandrele n-a fost decât aparentă. De fapt, aveau corpul acoperit cu nişte solzi tari, sclipitori, ochii mari şi trişti, împodobiţi cu gene lungi, iar coada, bifurcată, se termina cu două perii dese şi aspre.

Mi-am zis că mormoloii pot fi mutaţi în bazin şi a doua zi dimineaţa: în cursul nopţii n-avea ce să li se întâmple în acvariul acela. Le-am zvârlit două braţe de alge şi am stins lumina în încăperea lor. Începutul fusese realizat: cele dintâi animale destinate grădinii noastre zoologice se şi aflau la bordul *Pegasului*.

A doua zi Alisa m-a trezit, ca să zic aşa, cu noaptea-n cap.

— Tăticule, mi-a spus ea, hai, scoală-te!

— Da’ ce s-a întâmplat?

M-am uitat la cronometru: după ora navei noastre nu erau decât ceasurile şapte.

— Ce-i cu tine aşa de dimineaţă?

— Vreau să văd cum o mai duc mormoloii noştri. Doar sunt animale cum n-a mai văzut nimeni pe Pământ.

— Şi ce-i cu asta? Pentru aşa ceva crezi că e cazul să-l scoli cu noaptea în cap pe bătrânul tău tată? Mai bine puneai robotul în priză, să ne fi pregătit micul dejun, iar între timp ne-am fi sculat fără grabă şi…

— Da' mai lasă-l încolo, tăticule, de micul dejun! mă întrerupse destul de nepoliticos Alisa. Ţi-am spus să te scoli şi să te duci la mormoloi.

Ceva în glasul ei avu darul să mă neliniştească.

Am sărit din pat şi, aşa cum eram, am dat fuga spre încăperea unde se afla acvariul. Spectacolul care mi se înfăţişă acolo fu de-a dreptul uluitor.

Mormoloii, deşi lucrul pare de necrezut, crescuseră într-o singură noapte mai mult decât de două ori faţă de cum fuseseră în ajun, încât nici nu mai aveau loc în acvariu. Coada le ieşea în afară, spânzurând până aproape de pardoseală.

— Nemaipomenit! am exclamat eu. Trebuie să-i mutăm de urgenţă în bazin.

Am dat fuga să-l trezesc pe Zelionâi.

— Vino repede să-mi dai o mână de ajutor. Mormoloii au crescut într-atâta, că nu-i mai pot ridica de unul singur.

— V-am prevenit eu, spuse Zelionâi. Şi ce o să mai fie de-aci încolo! Of! De ce-oi fi consimţit să lucrez într-o menajerie ambulantă? De ce?!

— Habar n-am, i-am răspuns. Hai să mergem.

Zelionâi îşi puse halatul şi mă urmă bombănind.

Când îi zări pe mormoloi, îşi înfipse mâna în barbă şi scoase un geamăt prelung:

— Mâine, ăştia au să ocupe întreaga navă!

Din fericire, bazinul nostru era plin cu apă. Ajutat de Zelionâi, i-am mutat acolo pe toţi mormoloii. Nu erau grei deloc, dar se smuceau cu putere şi ne lunecau din mâini, astfel că după ce îl coborârăm în bazin pe cel de-al treilea şi ultimul, gâfâiam de mama focului şi eram lac de năduşeală.

Bazinul de pe nava noastră nu este prea mare: măsoară trei metri pe patru şi are o adâncime de doi metri. Totuşi, mormoloii se simţiră în el mai în voie. Începură chiar să înoate în căutare de hrană. Nici nu era de mirare că flămânziseră. Făpturile astea

păreau că vor să bată recordul intergalactic la viteza de creştere.

În timp ce-i hrăneam pe mormoloi – golisem cu acest prilej o jumătate din prima ladă cu alge – în încăpere intră Poloskov. Era spălat, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cum scrie la carte.

— Mi-a spus Alisa că mormoloii dumitale au cam crescut, îmi spuse, zâmbind.

— Aş! Nu-i nimic extraordinar în asta, i-am răspuns, dându-i să înţeleagă că asemenea miracole nu constituie pentru mine niciun fel de noutate.

În clipa aceea însă, Poloskov aruncă o privire în bazin şi rămase cu gura căscată.

— Păi ăştia-s crocodili! exclamă el. Adevăraţi crocodili! Ar putea să înghită şi un om.

— Nu-ţi fie teamă, i-am spus, sunt ierbivori. Altminteri, cei de pe Arcturus ne-ar fi prevenit.

Mormoloii înotau la suprafaţa apei, căscându-şi boturile enorme şi nesăţioase.

— Ia uite la ei, mai vor crăpelniţă, spuse Zelionâi. Curând au să ne hăpăiască şi pe noi.

Către prânz, mormoloii ajunseseră la doi metri şi jumătate lungime şi isprăviseră prima ladă de alge.

— Ar fi putut totuşi să ne prevină, bombănea Zelionâi, având-u-i în vedere pe exploratorii de pe Arcturus. Pesemne că ştiau prea bine treaba asta, dar ce şi-or fi spus: lasă-i pe specialişti să se descurce.

— Ba nu-i adevărat! strigă, revoltată, Alisa, căreia exploratorii i-au dăruit la plecare o autoşeniletă în miniatură, sculptată în lemn, un joc de şah făcut din osul unui paralelipiped dispărut cu milenii în urmă, un coupe-papier meşterit din coaja unui arbore de sticlă, precum şi alte obiecte interesante, făurite de ei în lungile seri astrale.

— Om trăi şi-om vedea, rosti cu un aer filosofic Zelionâi şi plecă să verifice motoarele.

Spre seară, lungimea mormoloilor atinse trei metri jumătate. Le venea greu să mai înoate prin bazin, astfel că nu făceau decât să se legene la fundul apei, nemaiieşind la suprafaţă decât pentru a înhăţa câte un smoc de alge.

Ducându-mă la culcare, încercam o grea presimţire care îmi spunea că nu voi mai izbuti să ajung cu mormoloii la grădina noastră zoologică. Cu primele animale pe care le urcasem la bordul navei, o cam băgasem pe mânecă. Într-adevăr, Cosmosul le oferă uneori bieţilor biologi pământeni nişte enigme teribile, pe care nu totdeauna ei izbutesc să le descifreze.

A doua zi dimineaţa, m-am trezit înaintea tuturor. Am pornit în vârful picioarelor de-a lungul culoarului, gândindu-mă la coşmarurile care mă chinuiseră toată noaptea. Visasem că mormoloii întrecuseră în lungime Pegasul, că scăpaseră afară şi zburau prin cosmos în rând cu nava şi încercau chiar s-o înghită.

Am deschis uşa încăperii în care se afla bazinul şi, câteva clipe, am rămas nemişcat în prag, uitându-mă cu băgare de seamă: nu cumva se urnesc din vreo parte mormoloii şi o pornesc târâş spre ieşire?

Înăuntru însă era linişte. Apa din bazin – neclintită. Am pornit încet într-acolo. La fundul apei se întrezăreau siluetele întunecate ale mormoloilor, lungi acum de vreo patru metri. Am răsuflat uşurat, apoi am luat o prăjină aflată la îndemână şi am plimbat-o prin apă. Ia te uită! De ce nu s-or fi mişcând din loc mormoloii?

Prăjina se propti în spinarea unuia dintre ei şi mormoloiul pluti uşor, inert, prin apă, împingându-i spre peretele bazinului pe confraţii săi. Nici aceştia nu se clintiră.

„Au murit, m-a fulgerat un gând. Pesemne că au murit cu toţii de foame."

— Ce s-a întâmplat, tăticule? îmi ajunse la urechi glasul Alisei.

Am întors capul. Fiica mea sta desculţă pe pardoseala de plastic, de aceea, în loc să-i răspund la întrebare, m-am răstit la ea:

— Treci şi puneţi ceva în picioare! Imediat! Vrei să răceşti?

Chiar atunci însă uşa se deschise şi în încăpere intră Poloskov. În spatele lui străluci, ca o pălălaie, barba mecanicului Zelionâi.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebară şi ei, în cor.

Alisa plecă în fugă să-şi pună pantofii, iar eu, fără să le răspund tovarăşilor mei, am încercat din nou să-l trezesc la viaţă pe unul din mormoloii nemişcaţi. Trupul i se mişca uşor prin bazin, ca şi când ar fi fost gol pe dinăuntru. Ochii îi erau închişi.

— S-a isprăvit cu ei, rosti întristat Zelionâi. Şi când te gândeşti cum ne-am străduit aseară să-i tăbârcim aici. V-am spus că nu-mi prea miroase a bine…

Mânuind prăjina, am întors mormoloiul cu burta în sus. Nu mi-a fost prea greu s-o fac. O clipă mai târziu ne-am dat seama cu toţii că avea burta spintecată de sus până jos. În bazin nu se aflau, de fapt, decât pieile celor trei monştri. Datorită solzilor tari, acestea le păstraseră forma trupurilor.

— M-da! făcu Zelionâi privind jur împrejur. Văd că puii au ieşit din găoace.

— Care pui? întrebă Poloskov.

— Ce bine ar fi s-o ştiu şi eu! răspunse Zelionâi.

— Stimate profesore Seleznev, mi se adresă atunci, pe un ton oficial, Poloskov. După cum arată lucrurile, încep să cred că pe nava mea circulă în prezent nişte monştri necunoscuţi care au stat pitiţi până de curând în trupul mormoloilor. Spune-mi, aşadar, unde ar putea fi aceşti monştri?

Am întors cu prăjina trupurile celorlalţi mormoloi. Arătau şi ele la fel.

— Habar n-am unde ar putea să fie, am recunoscut eu fără şovăire.

— Bine, dar, în momentul în care ai venit încoace, uşa era deschisă sau închisă?

Gândurile mi se învălmăşeau în cap.

— Nu ştiu, Poloskov, i-am răspuns eu. Poate că era deschisă, poate că era închisă… Nu mai ţin minte.

— M-da! făcu Poloskov, apoi se întoarse şi porni spre ieşire.

— Încotro? îl întrebă Zelionâi.

— Mă duc să fac o inspecţie, zise Poloskov. Prin toată nava. Te sfătuiesc şi pe dumneata să controlezi sala maşinilor. Dar nu uita să te şi înarmezi cu ceva. Nu se ştie ce-a putut să iasă din pielea mormoloilor ăstora. Poate niscaiva balauri?

Plecară amândoi, dar peste câteva minute Poloskov reveni şi-mi aduse un blaster, un pistol cu raze.

— Mai ştii ce se poate întâmpla? îmi spuse clătinând din cap. Cât despre Alisa, eu aş încuia-o în cabină.

— Asta-i bună! strigă fiică-mea. Eu, una, trebuie să-mi verific teoria mea.

— Ia lasă-mă în pace cu teoriile tale, m-am răstit la ea. Hai în cabină.

Alisa se zvârcoli ca o pisică sălbatică, totuşi am încuiat-o în cabină, ducându-ne apoi să controlăm încăperile navei.

Uimitor de multe cale, compartimente, culoare şi alte încăperi se pot afla într-o navă pentru expediţii de dimensiuni relativ reduse! Ne-au trebuit trei ceasuri încheiate până izbutirăm tustrei, protejându-ne unul pe altul, să cercetăm întreg Pegasul.

Monştrii erau de negăsit.

— Asta-i situaţia, am spus în cele din urmă. Hai să luăm micul dejun, iar după aceea să mai controlăm o dată toată nava. Că trebuie să fie ei pe undeva.

— Vreau şi eu să iau micul dejun, răzbi din cabină vocea Alisei, care ne auzise convorbirea prin intermediul telefonului interior. Daţi-mi drumul de la arest.

Am eliberat-o pe Alisa şi am dus-o sub escortă până la salonul central.

Înainte de a ne începe dejunul, am încuiat uşa, apoi ne-am aşezat blasterele pe masă, ca să le avem la îndemână.

— Mister profund! făcu Poloskov înghiţind grişul cu lapte. Tare aş vrea să ştiu unde s-or fi ascuns fiinţele astea? Poate în reactor? Sau te pomeneşti că au izbutit să iasă afară?

— Misterul ăsta e cam sinistru, spuse Zelionâi. Nu prea-s pe gustul meu asemenea mistere. Mormoloii mi-au repugnat de cum i-am văzut. Fii drăguţ şi dă-mi ibricul cu cafea.

— Eu mă tem că enigma asta e de nedezlegat, spuse Poloskov.

Am dat din cap, în semn că sunt de acord cu el.

— Ba e de dezlegat, interveni Alisa.

— Tu să taci din gură.

— Nu pot să tac. Dacă vreţi, vi-i găsesc eu.

Poloskov începu să râdă. Râse îndelung şi din toată inima.

— Trei bărbaţi în toată firea i-au căutat fără niciun rezultat timp de trei ceasuri, iar tu vrei să-i găseşti de una singură?

— Păi aşa-i mai uşor, spuse Alisa. Pui rămăşag cu mine c-am să-i găsesc?

— Cum să nu, râse în continuare Poloskov. Da’ pe ce?

— Pe îndeplinirea unei dorinţe, propuse Alisa.

— S-a făcut, încuviinţă Poloskov.

— Să ştii însă că am să-i caut singură.

— Ba deloc! am sărit eu ca ars. N-ai să te duci singură nicăieri. Ai uitat că pe navă ar putea să circule nişte monştri despre care habar nu avem?

Eram supărat pe exploratorii de pe Arcturus pentru glumele lor primejdioase, eram supărat pe mine însumi că mă dusesem la culcare în loc să pândesc momentul când fiinţele acelea necunoscute au ieşit afară din pielea mormoloilor, eram supărat şi pe Alisa, şi pe Poloskov, care se ţineau de rămăşaguri copilăreşti într-un moment de-o asemenea gravitate.

— Să mergem, spuse Alisa, ridicându-se de pe scaun.

— Mai întâi, bea-ţi ceaiul, i-am spus cu asprime.

Alisa îşi goli paharul cu ceai, apoi se îndreptă cu multă hotărâre spre încăperea unde se afla bazinul. Pornirăm şi noi în urma ei, simţindu-ne proşti de-a binelea. Cine ne-o fi pus, mă rog, să ne luăm după mintea ei?

Alisa cercetă în grabă toată încăperea. Îl rugă apoi pe Poloskov să mute din loc lăzile de lângă perete, iar acesta se supuse, zâmbind pe sub mustaţă. În cele din urmă, Alisa reveni la bazin şi-l ocoli, privind cu luare-aminte înăuntru. La fundul apei se întrezăreau şi acum pieile negre ale mormoloilor, iar pe deasupra pluteau fire de alge.

— Uite-i, spuse Alisa. Luaţi-i de acolo. Dar cu băgare de seamă, că s-ar putea să vă sară din mână.

Şi-atunci am văzut cu toţii că pe un smoc de alge stăteau, una lângă alta, trei broscuţe. Mai bine-zis, trei fiinţe foarte asemănătoare cu broscuţele noastre pământene. Toate trei – mici cât un degetar.

Am pus mâna pe ele şi le-am dat drumul într-un borcan. Apoi, regretându-mi sincer încăpăţânarea de până atunci, am întrebat-o pe Alisa:

— Ia spune-mi, moţato, cum de-ai izbutit să descoperi adevărul?

— Întrebarea asta mi-ai mai pus-o, tăticule, şi cu alte ocazii, zise ea, fără a încerca să-şi ascundă mândria. Fapt e că voi sunteţi cu toţii nişte oameni mari şi deştepţi. Şi judecaţi cu toţii – aşa cum mi-ai spus cândva – într-un mod logic. Eu nu sunt atât de deşteaptă şi judec aşa cum îmi trăsneşte prin cap. M-am gândit cam aşa: de vreme ce ăştia sunt nişte mormoloci,

înseamnă că mai încolo trebuie să apară şi nişte broaşte. Broscuţele sunt însă totdeauna mai scurte decât mormolocii. Voi aţi umblat cu pistoalele prin navă să căutaţi nişte monştri cât toate zilele, iar eu am stat în cabină şi m-am gândit că nu trebuie pesemne să te uiţi totdeauna în sus şi să cauţi ceva uriaş. Poate că trebuie să mai scotoceşti şi prin unghere şi să cauţi nişte broscuţe numai atâtica. Şi aşa am şi dat de ele.

— Bine, dar de ce au stat broaştele în ditamai învelişuri? se miră Poloskov.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Alisa. Nu mi-a trecut prin cap să mă gândesc. Dar dacă m-aş fi gândit, poate că n-aş mai fi găsit nicio broscuţă.

— Dumneata ce părere ai, profesore? mă-ntrebă Poloskov.

— Ce părere să am? Va trebui mai întâi să studiem cu toată atenţia învelişurile mormoloilor. Poate că sunt aidoma unor fabrici care prelucrează alimentele, ca să obţină din ele un produs concentrat pentru hrana viitoarelor broscuţe… Sau poate că unor asemenea fiinţe mari le vine mai uşor să se apere de duşmani…

— Nu uita, nene Poloskov, că ai să-mi îndeplineşti o dorinţă, rosti cu severitate Alisa.

— Eu nu uit nimic, niciodată, îi răspunse răspicat căpitanul.

Capitolul 5

SFATURILE DOCTORULUI VERHOVŢEV

De la bordul astronavei noastre i-am expediat doctorului Verhovţev o radiogramă cu următorul conţinut: „Sosim vineri. Ieşiţi-ne în întâmpinare.“ Verhovţev ne răspunse îndată, arătând că va fi fericit să ne întâmpine şi să ne servească drept călăuză cu ajutorul cosmoşalupei sale, pentru ca noi să putem traversa fără grijă periculoasa centură de asteroizi care gravitează în jurul Planetei celor Trei Căpitani.

La ora fixată, frânarăm în dreptul centurii de asteroizi. Un roi dens de uriaşe blocuri de piatră ascundea, aidoma unui pâlc de nouri, suprafaţa planetei. Pe toţi ne cuprinse o ciudată emoţie. Aveam impresia că întâlnirea cu doctorul Verhovţev ne va oferi prilejul unor întâmplări deosebite şi pline de tâlc. Poate chiar al unor aventuri pasionante.

Cosmoşalupa doctorului ţâşni dintre asteroizi, ca o săgeată argintie. Dar iat-o că a şi pornit înapoi, invitându-ne parcă s-o urmăm.

— Mă auzi, Pegasule? răsună în difuzor o voce joasă. Urmează-mă.

— Tare aş vrea să ştiu cum o fi arătând doctorul ăsta la faţă? spuse Alisa, care şedea împreună cu noi la postul de comandă, într-un mic fotoliu de amortizare, construit anume pentru ea. Pesemne că s-a plictisit stând atâta vreme de unul singur.

Nu-i răspunse nimeni. Poloskov conducea nava, eu făceam pe ofiţerul de navigaţie, iar Zelionâi nici nu se afla la postul de comandă: rămăsese în sala maşinilor.

Pegasul îşi schimbă direcţia, ocoli un asteroid colţuros şi, îndată, lunecă ascultător spre suprafaţa planetei.

Sub noi se desfăşura cât vedeai cu ochii un deşert întins, doar ici-colo întretăiat de văi adânci şi marcat de rotocoalele unor cratere. Săgeata argintie a cosmoşalupei zbura mereu înaintea noastră, indicându-ne traseul.

Coborâsem mult. Acum puteam deosebi stâncile răzleţe şi albiile uscate ale râurilor care şerpuiseră pe aici altcândva. Pe urmă, drept în faţa noastră, desluşirăm pata verde întunecată a

unei oaze. Printre arbori, se înălţa cupola staţiunii ştiinţifice. Cosmoşalupa lui Verhovţev făcu un viraj şi coborî pe o platformă. Exemplul doctorului îl urmarăm şi noi.

După ce Pegasul se opri, legănându-se pe amortizoare, iar Poloskov spuse „în ordine!“, am zărit pe terenul dintre verdeaţa oazei şi nava noastră trei statui impunătoare.

Pe un piedestal înalt stăteau, dăltuiţi în piatră, cei trei căpitani. Chiar din locul în care ne aflam se putea distinge că doi dintre ei sunt oameni. Cel de-al treilea era un fiksian înalt, cu trei picioare.

— Am ajuns, făcu Alisa. Putem ieşi afară?

— Ai răbdare, i-am spus. Încă nu ştim ce compoziţie are atmosfera de aici şi nici temperatura ei. Tu ce scafandru spaţial ai de gând să îmbraci?

— Niciunul.

Şi Alisa îmi făcu semn spre unul din hublouri.

M-am uitat afară. Din cosmoşalupa argintie coborâse un om purtând un costum din cele mai obişnuite, iar pe cap o pălărie gri, cam mototolită. Ridicase mâna, salutându-ne.

Poloskov puse în funcţiune difuzorul exterior şi întrebă:

— În atmosfera de aici se poate respira?

Omul cu pălăria gri dădu energic din cap. Cu alte cuvinte: puteţi ieşi fără nicio grijă.

Câteva minute mai târziu, ne întâmpină chiar în dreptul scării.

— Fiţi bineveniţi la această staţiune ştiinţifică, ne spuse el şi făcu o plecăciune. Am atât de rar prilejul să primesc aici oaspeţi!

Se exprima cam după moda veche, cum îi era, de fapt, şi costumul.

Părea să aibă vreo şaizeci de ani. Era un omuleţ scund, slăbuţ, cu înfăţişarea unei băbuţe blajine. Chipul îi era întretăiat de cute mărunte. Omuleţul ba îşi mijea ochii, ba surâdea larg, iar atunci când obrazul i se mai şi destindea, cutele se netezeau şi ele, arătând mai albe. Degetele doctorului Verhovţev erau lungi şi subţiri. Dădu mâna cu noi, apoi ne invită să mergem cu el în clădirea staţiunii. Îl urmăream, îndreptându-ne spre arborii verzi ai oazei.

— Cum se face că atmosfera de aici conţine oxigen? l-am întrebat eu. Văd că suprafaţa planetei nu-i decât un vast deşert.

— Atmosfera ambiantă e artificială, îmi spuse doctorul. A fost creată pe vremea când s-a ridicat ansamblul sculptural pe care l-aţi văzut. Peste câţiva ani tot aici va fi construit şi un important muzeu, închinat eroilor cosmosului. Vor fi expuse navele cosmice care şi-au încheiat cariera, precum şi tot felul de rarităţi de pe alte planete.

Doctorul se opri înaintea unui bloc de piatră, pe care se aflau săpate câteva cuvinte în limba cosmică:

„Aici se va înălţa Primul muzeu al Cosmosului”.

— E ceea ce vă spuneam adineauri, zise Verhovţev. Muzeul ăsta va fi construit prin colaborarea locuitorilor de pe un număr de optzeci de planete. Deocamdată a fost instalat aici un reactor puternic, menit să extragă oxigenul din rocile planetei. În momentul de faţă, aerul încă nu este de foarte bună calitate. La inaugurarea muzeului, însă, el va fi cel mai bun din întreaga noastră Galaxie.

Între timp, ajunserăm cu toţii la poalele monumentului. Acesta era înalt cât o casă cu douăzeci de etaje. Ne oprirăm şi, ridicând privirea, contemplarăm îndelung siluetele de piatră ale celor trei căpitani.

Primul căpitan era tânăr, zvelt, cu umerii largi. Avea nasul niţel cârn, iar pometţii uşor lătăreţi. Căpitanul zâmbea. Pe umărul lui şedea o pasăre ciudată, cu două pliscuri şi cu o superbă coroniţă din pene dăltuite în piatră.

Al Doilea căpitan era ceva mai înalt de statură. Avea un piept foarte lat şi picioare subţiratice, aşa cum sunt toţi pământenii care s-au născut şi au locuit pe planeta Marte. Chipul îi era îngust şi uscăţiv.

Al Treilea căpitan, originar de pe planeta Fiks, avea, după cum am mai spus, trei picioare şi purta un scafandru spaţial cu casca dată pe spate. Căpitanul se sprijinea cu mâna de crengile unor tufe, şi ele dăltuite în piatră.

— Ce tineri sunt căpitanii! exclamă Alisa.

— Ai dreptate, fetiţo, zise doctorul Verhovţev. Ei s-au acoperit de glorie încă din tinereţe.

Pătrunserăm în umbra aşternută la poalele arborilor şi, mergând de-a lungul unei alei largi, ajunserăm curând la clădirea staţiunii. Era alcătuită din încăperi vaste, pline până la refuz cu lăzi, containere şi tot felul de aparate.

— Am şi început să primesc exponate pentru viitorul muzeu, ne spuse, încercând parcă să se scuze, doctorul. Să mergem acum şi la bârlogul meu.

— Aicea-i la fel cum era la noi pe navă la începutul călătoriei, rosti cu încântare Alisa.

Într-adevăr, croindu-ne drum spre sălaşul lui Verhovţev, prin încăperile acelea ticsite de bagaje, avurăm şi noi impresia că umblăm prin compartimentele *Pegasului*, înţesate la plecare de bagaje, colete şi lăzi cu fel şi fel de aparate.

Un ungher aflat printre şirurile de containere şi burduşit cu cărţi, cutii cu microfilme şi alte obiecte, constituia, de fapt, dormitorul şi cabinetul de lucru al doctorului Verhovţev, unde abia izbutise să încapă un pat de campanie, plin şi el de hârtii şi microfilme.

— Staţi jos şi simţiţi-vă ca acasă, ne spuse doctorul.

De fapt, era limpede pentru oricine – numai gazda nu sesizase – că în talmeş-balmeşul acela nu exista niciun loc unde să te aşezi. În momentul următor Verhovţev dărâmă fără voie un maldăr de hârtii, foile zburară prin încăpere, iar Alisa se repezi să le adune.

— V-aţi apucat să scrieţi un roman? îl întrebă Poloskov.

— Da’ de unde! Dar nu-i mai puţin adevărat că viaţa celor trei căpitani e incomparabil mai interesantă decât orice roman. Şi merită cu prisosinţă să fie descrisă, spre a sluji drept exemplu generaţiilor viitoare. Din păcate, însă, eu sunt lipsit de har scriitoricesc.

M-am gândit că Verhovţev o cam face pe modestul. Oare nu se dusese chiar el la baza exploratorilor de pe Micul Arcturus, spre a găsi schiţele navei cu care călătorise cândva unul din cei trei căpitani?

— Aşadar, zise doctorul, cu ce aş putea fi de folos dragilor mei oaspeţi?

— Ni s-a spus, am început eu, că dumneavoastră ştiţi absolut totul despre viaţa şi călătoriile celor trei căpitani.

— E o apreciere cam exagerată, făcu Verhovţev şi l-am văzut că se îmbujorează de emoţie. De-a dreptul exagerată!…

Îşi pusese pălăria pe un teanc de cărţi, pălăria luneca de acolo, iar el o tot prindea şi o aşeza la loc.

— Cei trei căpitani, mi-am reluat eu vorba, au avut prilejul să colinde un mare număr de planete necălcate de piciorul omului. Au întâlnit în peregrinările lor tot soiul de păsări şi animale nemaivăzute. Se zice că au rămas de la ei o seamă de caiete cu însemnări. Or, noi am pornit tocmai în căutarea unor animale care ar putea să vieţuiască pe asemenea planete necunoscute. N-aţi vrea să ne daţi o mână de ajutor?

— Va să zică, aşa stau lucrurile?… Rosti Verhovţev şi căzu pe gânduri. Pălăria lui se folosi de acest prilej, lunecă din nou de pe teancul de cărţi şi dispăru sub pat. Ah, dacă aş fi ştiut asta mai demult!…

— Tăticule, pot să-i spun şi eu ceva dumnealui? mă întrebă Alisa.

— Te ascult, fetiţo, se răsuci spre ea Verhovţev.

— Am observat adineaori că pe umărul unuia dintre cei trei căpitani se află o pasăre cu două pliscuri şi cu o coroniţă pe cap. La grădina noastră zoologică nu există o asemenea vietate. Poate ştiţi dumneavoastră ceva despre pasărea asta?

— Nu, zise doctorul. Nu ştiu aproape nimic. Da’ pălăria mea unde-i?

— Sub pat, spuse Alisa. V-o scot eu, numaidecât.

— Te rog să nu te oboseşti, zise Verhovţev şi se vârî el sub pat. Afară nu-i mai rămăseseră decât picioarele. Îşi căuta pălăria prin întunericul de acolo, stârnind foşnet de hârtii şi vorbindu-ne în continuare.

— Sculptorilor care aveau să realizeze monumentul, zise el, li s-au dat ultimele fotografii ale căpitanilor, iar ei le-au ales pe acelea care le-au plăcut mai mult.

— Să fi scornit această pasăre din capul lor? l-am întrebat eu, aplecându-mă spre pat.

— Nu-nu! exclamă Verhovţev şi ghetele îi tresăriră. Pozele acelea le-am văzut şi eu.

— Şi nu ştie nimeni unde au fost fotografiaţi?

— Primul căpitan nu se despărţea niciodată de pasărea asta, îmi răspunse Verhovţev, dar în ziua în care a pornit spre planeta Venus, a dăruit-o celui de Al Doilea căpitan. După cum ştiţi, însă, mai târziu, Al Doilea căpitan a fost dat dispărut. Împreună cu el, a dispărut şi pasărea.

— Prin urmare, nu se ştie nici măcar de pe ce planetă provine?

Verhovţev ieşi, în sfârşit, de sub pat. Pălăria o ţinea, mototolită, în pumn şi părea tare stânjenit.

— Vă rog să mă scuzaţi, ne spuse el. Am cam întrecut măsura cu pălăria mea.

— Deci nu se ştie de unde provine pasărea asta? am repetat întrebarea.

— Nu-nu, răspunse în grabă Verhovţev.

— Păcat, am oftat eu. N-am avut noroc. Văd că nu ne puteţi ajuta cu nimic. Iar noi ne pusesem atâtea speranţe în dumneavoastră!

— Cum să nu vă pot ajuta? se simţi ofensat doctorul. Doar am călătorit şi eu foarte mult. Lăsaţi-mă doar să mă gândesc niţel…

Şi doctorul se gândi preţ de trei minute, apoi ne spuse:

— Gata! Mi-am adus aminte! Pe planeta Euridice se găseşte o fiară căreia îi zice Micul dragon. Ba cică s-ar mai afla tot acolo şi Marele dragon…

— Asta o ştiam. Marele dragon a fost împuşcat când va chiar de către unul din cei trei căpitani.

— De unde ştiţi treaba asta? mă întrebă Verhovţev.

— Mi-a spus-o un prieten de-al meu, arheologul Gromozioka.

— Ciudat! făcu Verhovţev şi îşi aplecă fruntea într-o parte, cercetându-mă cu privirea, ca şi când m-ar fi văzut întâia oară. În cazul ăsta, am să mă mai gândesc niţel.

Se mai gândi câteva minute, apoi aduse vorba despre călugăriţele de pe Marte. Era o informaţie de-a dreptul ridicolă. Călugăriţele de pe Marte nu numai că se găsesc la toate grădinile zoologice, dar unii le ţin chiar pe lângă casă. Are şi Alisa o călugăriţă dintr-astea.

Verhovţev ne mai vorbi despre mormoloi, despre muscoţepii de pe planeta Fiks, despre păsările infernului care se întâlnesc pe planeta Trul şi despre alte animale la fel de binecunoscute, descrise toate în cartea „Fauna Galaxiei noastre”.

— Nu. De aceste animale n-avem nevoie.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise din nou, cu multă politeţe, Verhovţev. Să ştiţi însă că în activitatea mea m-au interesat în primul rând fiinţele raţionale. Animalele nu mi-au prea ieşit în cale. Totuşi, poate că mă lăsaţi să mă mai gândesc oleacă?

Şi se cufundă din nou în meditaţie.

— Unde am mai fost eu oare? se întrebă apoi şi îşi răspunse tot el: Da, da, am mai fost şi pe Planeta pustie.

— Pe care planetă?

— Pe Planeta pustie. E destul de aproape. Se află într-un sistem sideral vecin cu al nostru.

— Bine, dar dacă i se zice Planetă pustie, înseamnă că acolo nu trăiesc niciun fel de animale, spuse Alisa.

— Asta încă nu se ştie precis. Eu, de exemplu, am sosit acolo odată, într-o zi de luni. Am văzut că tot cerul gemea de păsări. A doua zi însă, adică marţi, n-am mai văzut niciuna. Ne-au înconjurat în schimb haite întregi de lupi. Precum şi nenumărate turme de cerbi. Miercuri, au pierit şi unii, şi alţii. Planeta a ajuns cu totul pustie.

— Poate că lupii şi cerbii au plecat într-o altă regiune?

— Nicidecum, zise Verhovţev. La mijloc trebuie să fie cu totul altceva. Noi aveam la bord o şalupă cosmică de recunoaştere şi, din curiozitate, am dat ocol întregii planete. Ţipenie de animal, ţipenie de pasăre. O planetă pustie şi nimic mai mult. S-au mai mirat şi alţii de treaba asta. Dacă vreţi, vă dau chiar acum coordonatele planetei.

— Vă mulţumesc, i-am spus eu. Dacă nu vă mai puteţi aminti nimic, nu v-aş ruga decât să ne daţi caietele acelea cu însemnările căpitanilor. Sunt convins că au văzut tot soiul de animale.

— Da’ cine v-a vorbit, mă rog, despre însemnările lor? mă întrebă doctorul şi din nou l-am văzut că-şi înclină capul într-o parte.

— Arheologul Gromozioka, prietenul nostru.

— Să ştiţi că nici n-am auzit de aceste caiete. Şi-apoi, ce nevoie aveţi de ele? Uite că mi-am mai adus aminte de nişte animale. De sclişii aceia de pe planeta Şeşineru. Sunt acolo – puzderie. Mi-a vorbit despre ei multă lume.

— Vă mulţumesc şi pentru această informaţie, i-am spus eu, dar în sinea mea ţineam morţiş să dau cu ochii de însemnările căpitanilor. Doctorul Verhovţev însă nu ţinea câtuşi de puţin să ni le arate. Ceva de care nu-mi dădeam seama îl făcuse să nu aibă încredere în noi.

— Cu multă plăcere, zise Verhovţev.

— Şi totuşi, cum rămâne cu însemnările? întrebă Alisa.

— Vai, fetiţo, la ce-ţi mai trebuie nişte biete însemnări? Şi-apoi, nici nu se găsesc aici. Am impresia că se află tocmai pe planeta Fiks. Sunt depuse acolo la arhivă. Da-da, la arhivă. Doctorul Verhovţev se învioră, ca şi când s-ar fi bucurat de-o minciună bine ticluită.

— Mă rog, faceţi cum credeţi, zise Alisa.

Doctorul păru din nou stingherit, îşi înfundă până peste sprâncene pălăria mototolită şi rosti cu jumătate glas:

— Aţi mai putea vizita şi târgul de animale de la Palaputra.

— Îl vom vizita neapărat, i-am spus eu. De târgul ăsta am auzit demult.

— Atunci sunt gata să vă conduc la navă, zise doctorul. Se ridică şi ne purtă iar printre lăzile şi containerele acelea, de data asta spre ieşire. Mergea repede, ca şi când s-ar fi temut că ne vom răzgândi şi vom rămâne acolo.

Ajunserăm iar în dreptul monumentului şi ne oprirăm în preajma lui.

— Ce s-a întâmplat, de fapt, cu Al Doilea căpitan? l-am întrebat pe Verhovţev.

— Şi-a pierdut viaţa; o ştiţi tot atât de bine ca şi mine, îmi răspunse el.

— Ba noi ştiam că a fost dat dispărut.

Doctorul Verhovţev se mulţumi să înalţe din umerii lui înguşti.

— Da’ pe Primul căpitan îl putem găsi? nu m-am dat eu bătut. El o mai fi trăind?

— Da. Lucrează pe undeva, prin cosmos.

— La realizarea proiectului „Venus“, nu-i aşa? Bine, dar acolo muncesc câteva mii de persoane.

— Păi văd că ştiţi singuri cum să-l găsiţi. În rest, nu veţi mai afla nimic de la mine.

— Vă priveşte, am dat eu din umeri. În cazul ăsta n-avem decât să vă mulţumim pentru ospitalitate. Ce-i drept, ne închipuiam că întâlnirea noastră se va desfăşura mai altfel.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, sună laconic răspunsul lui Verhovţev.

— Poate după ce vă veţi isprăvi romanul, ne veţi trimite şi nouă un exemplar.

— V-am mai spus doar că nu scriu romane. Nu mă pricep. Cine a mai născocit şi treaba asta?

— Mă refer la romanul care v-a determinat să vă duceţi în urmă cu o lună la exploratorii de pe Micul Arcturus şi să le cereţi informaţii privitoare la *Pescăruşul albastru*.

— Poftim? Doctorul Verhovţev îşi agită braţele. Care *Pescăruş albastru*? Care exploratori? De şase luni n-am mai dat pe acolo.

— Bine, bine, am spus eu, văzându-l total descumpănit. Să ştiţi că n-am vrut să vă jignesc cu nimic.

— Aşa mai zic şi eu, făcu Verhovţev. În orice caz, dacă o să mai aveţi drum pe aici, am să fiu bucuros să vă revăd. Mai ales pe această fetiţă încântătoare.

întinse mâna s-o mângâie pe Alisa, dar ea făcu un pas înapoi şi mâna doctorului rămase spânzurată în aer.

— Deci, să nu uitaţi, spuse el, oprindu-se în dreptul monumentului celor trei căpitani. Sklişii de pe Şeşineru şi enigma Planetei pustii…

— Vă mulţumesc, i-am spus. N-o să uităm.

Capitolul 6

BOSCHEŢEII

Doctorul mai stătu multă vreme în dreptul uriaşelor statui de piatră care îi înfăţişau pe cei trei căpitani şi îşi flutură spre noi pălăria mototolită. Razele discurilor solare care coborau spre asfinţit scăldau în lumină chipul doctorului, preschimbându-l parcă şi pe el într-o statuie, dar cu mult mai mică decât cele din preajma lui.

— A-a-a! auzirăm deodată un strigăt din depărtare.

Ne întoarserăm capetele şi-l văzurăm pe doctor cum aleargă spre navă, înotând prin nisipul uscat.

— Am uita-a-at! striga el. Am uitat să vă spun ceva-a-a!

Ajunse gâfâind în dreptul nostru şi, timp de vreo două minute, stătu să-şi tragă răsuflarea. Tot voia să zică ceva şi nu-şi mai isprăvea vorba.

— Bos… Gâfâia doctorul. De pe piede…

Alisa încercă să-i vină în ajutor:

— Bostanul? îl întrebă ea.

— Ba nu-u… Boscheţeii. Am uitat… să vă amintesc… despre boscheţei…

— Care boscheţei?

— Stăteam chiar lângă ei… Şi-am uitat să vi-i arăt.

Doctorul întinse mâna spre statuia celui de Al Treilea căpitan. Până şi de aici, de departe, unde ne aflam acum, desluşeam limpede că la picioarele statuii sculptorul înfăţişase o tufă înaltă, dăltuindu-i cu pricepere crengile şi frunzişul.

— Eu am crezut că stă acolo doar aşa, de frumuseţe, spuse Alisa.

— Ba nu. Ăsta-i unul din boscheţei. N-aţi auzit niciodată de ei?

— Niciodată.

— Atunci vă rog să mă ascultaţi. Numai două minute… Aşadar, când Al Treilea căpitan a coborât pe-al optulea satelit al stelei Aldebaran, i-a fost dat să se rătăcească prin deşertul de-acolo. Rămăsese fără apă şi fără pic de hrană. Ştia însă că dacă nu va ajunge până la clădirea staţiunii de pe acea planetă, nava cu care sosise va fi sortită pieirii, căci toţi membrii echipajului

zăceau bolnavi de febră cosmică, iar vaccinul se găsea numai la staţiunea ştiinţifică: o staţiune părăsită, aflată în munţii Sierra-Barracuda. Şi iată că atunci când puterile începură să-l părăsească pe căpitan, când rătăcise drumul prin nisipurile care îl înconjurau, auzi deodată un cântec ce răsuna din depărtare. Mai întâi a crezut că-i o halucinaţie. Totuşi şi-a adunat ultimele puteri şi a pornit în direcţia de unde veneau sunetele. După vreo trei ceasuri a ajuns târâş la un boschet scund. Boscheţeii cu pricina cresc acolo numai în jurul micilor bazine de apă, iar înainte de a se porni câte-o furtună de nisip, frunzele lor se freacă una de alta şi scot nişte sunete melodice, lăsând astfel impresia că boscheţeii cântă. În acelaşi chip boscheţeii din munţii Sierra-Barracuda i-au arătat căpitanului, prin cântarea lor, drumul spre apă, l-au adăpostit de teribila furtună de nisip şi au salvat viaţa celor opt cosmonauţi care trăgeau să moară, doborâţi de febra cosmică. În cinstea acestui eveniment, lângă statuia celui de Al Treilea căpitan a fost sculptat un asemenea boscheţei. De aceea, zic eu, ar fi nimerit să vă abateţi şi dumneavoastră pe cel de-al optulea satelit al stelei Aldebaran şi să căutaţi în munţii Sierra-Barracuda boscheţeii de care vă vorbesc. Şi-apoi, în afara celorlalte calităţi ale lor, Al Treilea căpitan zicea că în fiecare seară în vârful boscheţeilor se desfac nişte flori gingaşe, fosforescente.

— Vă mulţumesc, i-am spus doctorului Verhovţev. Vom încerca negreşit să găsim boscheţeii şi să-i ducem pe Pământ.

— Da’ în ghivece pot să crească? îl întrebă Alisa.

— Probabil că da, zise doctorul. Deşi, drept să vă spun, eu nu i-am văzut niciodată. Sunt foarte greu de găsit. Nu cresc decât în jurul izvoarelor aflate chiar în centrul deşertului din preajma munţilor Sierra- Barracuda.

…Sistemul sideral Aldebaran nu era prea departe de locul unde ne aflam, de aceea am hotărât să căutăm boscheţeii despre care ne pomenise doctorul şi, dacă avea să fie cu putinţă, să le ascultăm cântarea.

De optsprezece ori a înconjurat în zbor şalupa noastră cosmică deşertul în care se rătăcise căpitanul şi doar la a nouăsprezecea încercare am zărit într-o vale adâncă urme de verdeaţă. Şalupa noastră coborî spre dunele de nisip şi văzurăm cu toţii un brâu de tufe care împrejmuia ochiul unui izvor.

Boscheţeii aceia nu erau înalţi, abia dacă îmi ajungeau până la brâu. Aveau nişte frunze lungi, argintii dedesubt, şi nişte rădăcini scurte şi groase, care ieşeau uşor din nisipul afânat. Am scos astfel, cu multă băgare de seamă, cinci boscheţei, alegându-i pe aceia în vârful cărora zărisem flori îmbobocite, apoi am umplut o ladă mare cu nisip şi am urcat trofeele la bordul *Pegasului*.

În aceeaşi zi nava îşi luă zborul de pe planeta acoperită de deşerturi şi porni mai departe.

Îndată ce operaţiunea de accelerare luă sfârşit, mi-am pregătit aparatul de filmat în speranţa că bobocii din vârful boscheţeilor vor înflori cât de curând. Alisa îşi scoase şi ea hârtia de desen şi acuarelele.

La un moment dat, auzirăm cu toţii o melodie plăcută.

— Ce-i asta? se miră mecanicul Zelionâi. Că doar n-am pus magnetofonul în priză. Cine i-a dat drumul? De ce nu mă lăsaţi să mă odihnesc?

— Boscheţeii noştri cântă! strigă Alisa. Pesemne că se apropie o furtună de nisip!

— Poftim? se miră Zelionâi. De unde până unde furtună de nisip în cosmos?

— Să mergem, tăticule, să vedem boscheţeii, mă trase de mână Alisa. Haide!

Apoi o zbughi înaintea mea spre cala unde îi depozitasem. Eu am mai întârziat puţin, ca să-mi încarc aparatul de filmat.

— Vin şi eu, zise mecanicul Zelionâi. N-am văzut în viaţa mea nişte boscheţei cântători.

M-am gândit atunci că o fi vrând, de fapt, să arunce o privire prin hublou: dacă vine într-adevăr o furtună de nisip spre navă.

Nici nu apucasem să-mi încarc bine aparatul, când am auzit un ţipăt răsunător. Am recunoscut glasul Alisei.

Am lăsat totul baltă şi m-am repezit spre cala în care intrase Alisa.

— Tăticule! ţipa Alisa. Ia te uită ce s-a-ntâmplat!

— Ajutor! răsună şi glasul mecanicului. Ne atacă!

Am ajuns în goană la uşa calei. În prag, am dat nas în nas cu Alisa şi cu Zelionâi. Mai bine-zis cu Zelionâi, care o ducea pe Alisa în braţe. Mecanicul părea tare speriat, iar barba îi flutura, bătută parcă de vânt.

Şi-atunci, tot acolo, în pragul uşii, am zărit boscheţeii. Priveliştea fu pe drept cuvânt înfricoşătoare. Tufele ieşiseră cu toate din lada cu nisip şi păşeau acum spre noi, trăgându-şi anevoie rădăcinile lor scurte şi urâte la vedere. Înaintau în semicerc, legănându-şi crengile, bobocii li se desfăcuseră şi flori trandafirii le pâlpâiau printre frunze ca tot atâţia ochi pătrunşi de ameninţare.

— La arme! strigă Zelionâi şi mi-o întinse pe Alisa.

— Închide uşa mai repede! i-am strigat eu, însă era prea târziu. În timp ce ne împingeam unul pe altul ca să ne facem loc, cel dintâi dintre boscheţei trecu pragul, astfel că am fost nevoiţi să ne retragem în coridor.

Unul după altul, boscheţeii îşi urmară căpetenia.

Zelionâi, apăsând în drum toate butoanele de alarmă, fugi spre puntea de comandă după armă, iar eu am înşfăcat o perie de duşumea care sta sprijinită de perete şi-am încercat s-o apăr pe Alisa. Fiica mea se oprise lângă mine şi se uita la boscheţei cu o privire fixă, ca un iepure în ochii unui şarpe boa.

— Fugi! i-am strigat eu. Prea mult n-o să-i pot ţine locului!

Boscheţeii îşi înfipseră crengile viguroase în coada periei şi încercau să mi-o smulgă din mâini. Eu am bătut în retragere.

— Mai ţine-i aşa, tăticule! îmi strigă Alisa şi o luă la fugă.

„Noroc că măcar Alisa nu mai e în primejdie”, mi-a trecut prin minte, căci în ceea ce mă privea pe mine, pericolul încă nu trecuse. Boscheţeii încercau să mă împingă într-unul din ungherele încăperii, iar eu nu mă puteam apăra cu nimic; peria nu-mi mai era de niciun folos.

— La ce-i trebuie lui Zelionâi aruncătorul de flăcări? am auzit deodată, venind din difuzor, glasul căpitanului Poloskov. S-a întâmplat ceva?

— Ne-au atacat boscheţeii, i-am răspuns precipitat. Dar să nu-i dai lui Zelionâi aruncătorul acela. Am să încerc să-i încui în cală. După ce trec pragul uşii de legătură, îţi dau de veste ca să manevrezi dumneata dispozitivul de închidere.

— Eşti cumva în pericol? mă întrebă Poloskov.

— Nu. Deocamdată rezist pe poziţii, i-am răspuns.

În clipa următoare, boscheţelul care se apropiase cel mai mult de mine trase cu putere de perie şi mi-o smulse din mâini. Peria zbură tocmai la celălalt capăt al coridorului, iar boscheţeii,

însufleţiţi parcă de faptul că acum eram dezarmat, porniră spre mine strângându-şi rândurile.

Chiar atunci am auzit în spatele meu nişte paşi grăbiţi.

— Încotro, Alisa? am ţipat, îngrozit. Întoarce-te numaidecât! Ăştia sunt mai tari ca leii!

Dar Alisa se şi strecurase pe lângă mine, repezindu-se înspre boscheţei.

Ţinea în mână un obiect mare şi sclipitor. M-am năpustit pe urmele ei, dar am alunecat şi am căzut. Ultima imagine pe care am reţinut-o a fost cea a fiicei mele, înconjurată de crengile ameninţătoare ale tufelor care prinseseră viaţă.

— Poloskov! am răcnit eu. Ajuto-o-r!

Tocmai atunci însă cântecul boscheţeilor amuţi fără veste. Se auzi în schimb un plescăit însoţit de suspine.

M-am ridicat în picioare şi am văzut un tablou din cele mai paşnice.

Alisa se afla chiar în mijlocul boscheţeilor şi turna peste ei apă dintr-o stropitoare. Boscheţeii îşi legănau crengile, străduindu-se să nu piardă niciun strop de lichid şi suspinau de plăcere…

După ce am dus boscheţeii înapoi în cală, am ridicat de jos peria cu minerul rupt şi, ştergând duşumeaua, am întrebat-o pe fiică-mea, plin de curiozitate:

— Cum de ţi-a trecut prin minte să procedezi aşa cum ai procedat?

— Păi n-a fost, tăticule, o treabă prea complicată.

Boscheţeii doar sunt şi ei nişte plante. Asta înseamnă că trebuie să fie şi ei stropiţi cu apă. Aşa cum ai stropi nişte morcovi. Pe când noi i-am scos frumuşel din nisipul lor, i-am pus în ladă, dar de stropit, am uitat să-i stropim. Când m-a luat în braţe Zelionâi, ca să mă salveze, mi-a trecut prin minte un gând: oare acasă la ei boscheţeii nu trăiesc chiar în preajma apei? Păi pe Al Treilea căpitan tocmai cântarea lor l-a ajutat să dea de apă. Iar de cântat, ei cântă pentru că simt că se apropie o furtună de nisip care va usca aerul şi va astupa ochiurile de apă. Îi sperie, adică, faptul că ar putea să sufere de sete.

— De ce nu mi-ai spus-o atunci?

— Păi m-ai fi crezut? Doar te-ai luptat cu ei de parcă ar fi fost tigri. Ai uitat cu totul că nu sunt decât nişte tufe obişnuite pe care trebuie să le stropeşti zilnic.

— Astea şi tufe obişnuite? mormăi Zelionâi. Să dea buzna pe coridoare după apă!

Aici îmi veni rândul mie, ca unui biolog ce sunt, să trag concluziile.

— Aşa luptă ei pentru a supravieţui, am rostit eu. În deşert, apa se găseşte în cantitate mică, izvoarele se întâmplă să sece, şi, ca să nu moară, boscheţeii pleacă să-şi astâmpere setea în altă parte.

Din ziua aceea boscheţeii au vieţuit paşnic în lada lor cu nisip. Doar unul din ei, cel mai mic şi mai neastâmpărat, ieşea adesea din ladă şi ne pândea la capătul coridorului, tot scuturându-şi crengile şi cântând, doar-doar i-om mai da nişte apă. Am rugat-o pe Alisa să nu-l răsfeţe stropindu-l peste măsură, căci şi aşa apa îi picura din vârful rădăcinilor. Ei însă îi era milă de năpârstoc şi, până a luat sfârşit călătoria noastră, i-a tot dus apă cu paharul. Nici asta însă n-ar fi fost o nenorocire. Dar într-o zi Alisa i-a dat să guste nişte compot şi de atunci boscheţelul ne aţine mereu calea. Lipăie prin coridoare, lăsând urme peste tot, şi ni se vâră orbeşte, cu frunzişul lui, printre picioare.

N-are în el minte nici de două parale. Compotul însă îi place la nebunie.

Capitolul 7

ENIGMA PLANETEI PUSTII

— Încotro pornim mai întâi? mă-ntrebă Poloskov.

Sta lângă mine, cercetând o hartă cosmică. Era indicat acolo traseul spre Palaputra, unde ştiam că există un târg de animale. Pe aceeaşi hartă, însă, punctasem un alt traseu: era cel ce ducea către Planeta pustie despre care ne vorbise doctorul Verhovţev.

— La Palaputra putem ajunge oricând, i-am răspuns lui Poloskov. Cât despre Planeta pustie, ea nu este trecută în niciun ghid cosmic. Ce zici, poate riscăm un drum până acolo?

— Bine, dar însuşi doctorul Verhovţev ne-a spus că animalele de acolo au cam dispărut. Şi dacă au pierit toate, face să ne pierdem vremea în zadar?

— Afară de asta, nici carburanţi nu prea mai avem cât ne-ar trebui, interveni Zelionâi în convorbirea noastră. Tot la Palaputra va trebui să facem şi plinul. Că pe Planeta aceea pustie n-avem nicio nădejde. O să rămânem în pană de carburanţi când ne-o fi lumea mai dragă. Stai şi-aşteaptă după aceea să mai treacă cineva pe acolo.

N-am prea ţinut seama de spusele lui Zelionâi: doar îl ştiam cât e de pesimist. Aveam carburanţi în cantitate suficientă, de asta eram sigur. Zelionâi exagera ca de obicei.

— Să dăm totuşi o raită şi pe Planeta pustie, am spus eu. E o planetă enigmatică, iar dezlegarea unei enigme e tot ce poate fi mai interesant.

Şi astfel nava noastră porni în direcţia Planetei pustii.

Din păcate, însă, două zile mai târziu, ne-am dat seama că doctorul Verhovţev ne oferise nişte coordonate nu tocmai exacte. După calculele noastre, ar fi trebuit să ne şi apară în faţa ochilor steaua în jurul căreia se rotea planeta, totuşi nici acum nu vedeam înainte decât vidul.

Ce era de făcut? Am hotărât să mai colindăm prin spaţiu încă douăzeci şi patru de ore, iar dacă situaţia avea să rămână neschimbată, să ne întoarcem.

Am luat această hotărâre seara, înainte de cină, iar după ce stăturăm la masă, Zelionâi se duse la staţia de radio să transmită pe Pământ o radiogramă cum că la noi totul e în ordine şi că zborul decurge normal. L-am însoţit şi eu.

Îmi place foarte mult să stau lângă Zelionâi în timp ce începe să apese butoanele aparatului de emisie-recepţie, iar cosmosul, atât de imens şi de pustiu, prinde viaţă. Ascult atunci cum stau de vorbă între ele planetele şi bazele cosmice, cum se interpelează navele interastrale şi cum transmit radiofarurile automate, instalate pe asteroizi şi pe planete nelocuite, tot soiul de informaţii privitoare la situaţia de acolo, la traseele torentelor de meteoriţi şi la pulsari.

În timp ce Zelionâi îşi alcătuia radiograma, începusem să răsucesc şi eu butonul aparatului.

Deodată mi-a ajuns la urechi o abia auzită voce de femeie:

— Mă aflu în sectorul 16-2, zicea femeia. Am observat un torent de meteoriţi cu totul necunoscut, care se îndreaptă spre sistemul Bluk. Peste 72 de ore torentul va traversa ruta de pasageri Bluk – Fiks. Rog a fi avertizate toate navele cosmice.

— Ne găsim şi noi chiar în sectorul ăsta, i-am spus lui Zelionâi.

— Am auzit şi eu comunicarea, îmi răspunse el. Mi-am dat seama că lăsase radiograma deoparte şi nota acum în jurnalul de bord ştirea transmisă de nava anonimă.

— De vreme ce nava asta se găseşte în sectorul nostru, hai să-i întrebăm pe cei de acolo dacă ne pot spune ceva despre Planeta pustie, i-am propus lui Zelionâi. Poate ne-am depărtat de traiectoria stabilă?

Zelionâi începu să-mi spună că nava cu pricina se găseşte la o prea mare depărtare de noi, astfel că cei de acolo n-o să ne poată auzi, că staţia noastră de emisie-recepţie se va defecta cu siguranţă, că femeia care a transmis avertismentul privitor la meteoriţi n-are de unde să ştie ceva de Planeta pustie, căci aceasta precis că nici nu există. Mecanicul îi da înainte cu bombăneala, dar mâna lui nu înceta să răsucească butoanele aparatului şi când, în cele din urmă, nava necunoscută ne recepţionă apelul, el spuse:

— Aici nava *Pegas*. Ne aflăm în sectorul dumneavoastră, îndreptându-ne spre Planeta pustie, dar nu ştim dacă zburăm pe o traiectorie corectă.

— Vom verifica imediat, rosti aceeaşi voce de femeie. Comunicaţi-mi, vă rog, coordonatele dumneavoastră exacte.

Am luat legătura cu puntea de comandă şi Poloskov ne dădu informaţia cerută. Am transmis chiar atunci coordonatele.

— E clar, rosti glasul de femeie. Să ştiţi că între dumneavoastră şi Planeta pustie se află un nor de praf cosmic şi datorită lui nu puteţi vedea steaua care vă interesează. Continuaţi-vă drumul fără nicio grijă: mâine veţi depăşi norul despre care v-am vorbit.

— Vă mulţumim foarte mult, m-am adresat eu navei aceleia necunoscute. Coordonatele să ştiţi că le-am aflat pe Planeta celor Trei Căpitani, dar nu ni le-a comunicat un cosmonaut, ci custodele muzeului de acolo. Ne-a fost teamă să nu le fi greşit.

— Vorbiţi despre doctorul Verhovţev? întrebă vocea.

— Da. Îl cunoaşteţi şi dumneavoastră?

— Ba chiar foarte bine, zise femeia. Este un bătrân minunat, un om foarte cumsecade. Ce păcat că nu v-am întâlnit mai devreme. Trebuia să-i transmit o scrisoare, dar nu mai pot ajunge la dânsul. Nu am timp. Veţi reveni cumva la Verhovţev?

— Nu, i-am răspuns. Mai avem de călătorit spre planeta Bluk, în oraşul Palaputra. Suntem biologi şi am plecat în căutarea unor animale rare.

— Sunt biolog şi eu, zise glasul de femeie. Poate că ne vom întâlni cândva. Acum n-am timp. Trebuie să mă grăbesc. Scopul meu e să găsesc nebuloasa vie.

— O ultimă întrebare, i-am spus. Dumneavoastră v-aţi abătut vreodată pe Planeta pustie?

— Cum să nu? zise femeia. Mările de acolo sunt pline de peşti, însă pe uscat nu există niciun fel de animal. Vă doresc succes.

Din difuzor se auzi un vuiet surd şi trosnete de paraziţi.

— A pornit motoarele cu toată viteza, spuse Zelionâi. Se grăbeşte. Ce-o mai fi şi cu nebuloasa aceea vie?

— O asemenea nebuloasă nu există, i-am răspuns. Pe femeia asta am mai întâlnit-o cândva la o conferinţă şi i-am spus încă pe-atunci că se înşală. Şi-apoi, n-ai auzit ce părere are despre doctorul Verhovţev? Cică ar fi un bătrân minunat.

— O fi, dar eu unul nu pot avea încredere în el, mormăi Zelionâi. Dacă-i un om minunat, de ce ne-a spus lucruri neadevărate? Ba zice că scrie un roman, ba că nu-l scrie. De ce a încercat să ne convingă că nu a fost pe Micul Arcturus? Şi de ce n-a vrut să ne arate însemnările celor trei căpitani?

Zicând acestea, Zelionâi se apucă iar să-şi alcătuiască radiograma.

Femeia a avut dreptate. Chiar a doua zi zărirăm înaintea noastră o stea de dimensiuni reduse, în jurul căreia nu se rotea decât o singură planetă. Pesemne că era tocmai cea pe care o căutam, adică Planeta pustie.

Am ajuns spre seară pe malul unui lac, aflat la capătul unei câmpii întinse pe care creştea o iarbă scundă, gălbejită. Ploua mărunt: o ploaie interminabilă şi plictisitoare. Stăturăm multă vreme privind afară prin hublourile navei. Nicăieri nu se zărea niciun animal, nicio pasăre. Poate că planeta e, într-adevăr, lipsită de vieţuitoare?

Alisa şi Zelionâi se duseră să aducă apă din lac. Lipsiră cam multă vreme, dar eu nu mi-am făcut griji, întrucât îi vedeam prin hublou cercetând cu atenţie ceva pe malul lacului.

Pe urmă Zelionâi reveni la navă, dar nu urcă spre puntea de comandă, ci se duse la el în cabină.

— Ce cauţi? l-am întrebat prin interfon.

— Îmi caut undiţa, zise el. În locul ăsta i-o puzderie de peşti. Am luat apă cu găleata şi când colo, vedem în ea trei peşti uite-atâta. N-ai vrea să mănânci şi dumneata o ciorbiţă de peşte?

— Nu, i-am răspuns cu hotărâre. Şi nici pe voi nu vă sfătuiesc. Până şi pe Pământ există peşti otrăvitori, iar a găti ciorbă de peşte pe-o planetă nelocuită mi se pare un lucru cel puţin neserios.

— Bine, bine, zise Zelionâi. Atunci o să pescuim ceva pentru colecţia dumitale.

Plecă iar, în fugă, spre malul lacului, iar eu, luând cu mine pelerina Alisei, ca nu cumva fata să-mi răcească, precum şi un mic năvod, am pornit la rândul meu într-acolo.

Zelionâi refuză categoric să folosească năvodul, zicând că asta nu-i o treabă demnă de un sportiv care se respectă, or el se consideră a fi tocmai unul dintr-aceştia. În schimb eu, cu Alisa împreună, prinserăm cu năvodul atât peşte, că ne umplurăm cu

el găleata. Duserăm apoi peştele la bordul navei. În urma noastră veni şi Zelionâi, ud leoarcă, şi-şi transportă prada în vivieră.

— Nu uita să închizi trapa navei, i-am spus, punându-mi jos găleata.

— N-am să uit, îmi răspunse el cu un glas care îi vădea tulburarea. Dusese atât de mult dorul pescuitului, încât acum, dacă n-ar fi fost afară atât de întuneric, ar fi stat cu undiţa în mână toată noaptea.

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi, a fost să mă uit afară printr-unul din hublouri. Dincolo de geamul acestuia strălucea aprig soarele, iar în jurul navei se roteau o mulţime de păsări.

— Ia te uită ce mai Planetă pustie! am rostit eu cu glas tare şi m-am dus să-mi trezesc tovarăşii. Aşa Planetă pustie mai zic şi eu, am repetat. Ieri am prins peşte, astăzi ne înconjură cârduri întregi de păsări.

I-am deşteptat pe Alisa şi pe Poloskov, cât despre Zelionâi, acesta se şi afla în picioare. Umbla prin rezervele lui de lese şi cârlige de undiţă.

— Îmi pregătesc uneltele pentru o pradă grasă, îmi spuse. Simte inimioara mea că-şi fac pe-aici veleatul ştiuci cât mine de mari.

— Numai să fii cu băgare de seamă, am căutat eu să-l previn. Vezi să nu te pescuiască pe dumneata vreo ştiucă dintr-astea.

După aceea m-am dus la trapă, cu gândul să văd păsările mai de aproape. Curând am descoperit o treabă cam neplăcută: cuprins de febra pescuitului, mecanicul uitase aseară trapa larg deschisă. Noroc că nu pătrunsese înăuntru vreun animal, peştii însă dispăruseră toţi, fără urmă. Pesemne că păsările intraseră totuşi pe gura trapei, ca într-o peşteră, şi luaseră cu ele tot ce pescuisem noi în ajun.

— E o încălcare foarte gravă a disciplinei cosmice, zise Poloskov, aflând la micul dejun despre greşeala lui Zelionâi. Port însă şi eu o vină în treaba asta. De altfel, ca şi profesorul. Era de datoria noastră să verificăm trapa.

— Bine, dar nu s-a întâmplat nicio nenorocire, zise Alisa. Zelionâi şi cu mine o să prindem acum zece vedre. Nici nu vă închipuiţi cât peşte mişună în lacul ăsta!

— Nu-i vorba de asta, ripostă Poloskov. Trebuie să ne fie clar că dacă se mai întâmplă o dată o asemenea greşeală, nu ne rămâne decât să ne întoarcem acasă. Înseamnă că nu suntem cu toţii decât nişte gură-cască şi, prin urmare, nu avem ce căuta în cosmos.

— Iartă-mă, căpitane, spuse Zelionâi.

Îşi dădea seama, fireşte, de boacăna săvârşită. Însă gândul la pescuit îl tulburase atât de mult, încât cu un picior se şi afla pe malul lacului.

Mi-am pregătit plasele pentru prins păsări şi am scos afară arma la care, în loc de gloanţe, foloseam nişte ace unse cu o substanţă somniferă. În timp ce-mi isprăveam pregătirile, Zelionâi se şi aşezase pe malul apei. Îl urmăream cu coada ochiului, mirându-mă de aerul lui posomorit. „Pesemne că-i şi acum cu gândul la greşeala făcută”, mi-am zis eu.

Chiar atunci vremea se înrăutăţi brusc. Din senin se abătu un vânt puternic. Răbufnirile lui plecară iarba la pământ, duseră cu ele păsările din văzduh şi stârniră valuri înalte pe întinderea lacului. În câteva minute sus, pe cer, nu mai rămase nicio pasăre.

Zelionâi se ridică şi porni spre navă.

Mi-am spus şi eu că este cazul să-mi duc plasele înăuntru şi să aştept ca vântul să se potolească, iar păsările să iasă din ascunzişuri.

— Ei, cum e? l-am întrebat pe Zelionâi. Pot să te felicit pentru o pradă grasă?

— N-am pescuit nimic, zise el. Nu muşcă deloc.

— Cum aşa? Chiar dumneata mi-ai spus că lacul geme de peşte.

— Asta a fost aseară. Acum, pesemne că tot peştele s-a lăsat la fund.

— Mi-au zburat şi mie toate păsările, i-am spus eu. Asta înseamnă că am avut ghinion amândoi. Să aşteptăm să se mai însenineze. Nu vrei să mergi şi deseară la pescuit? Poate că aici peştele nu-l poţi prinde decât la asfinţitul soarelui?

— Nu ştiu, zise morocănos Zelionâi. Planeta asta nu-mi face o impresie bună. Doar nu degeaba i s-a spus Planeta pustie. Uite peştele, nu e peştele! Uite pasărea, nu e pasărea!

— Priviţi! strigă Alisa, care venise lângă noi şi ne auzise discuţia. Uitaţi-vă colo! Un iepure!

Prin iarbă sălta într-adevăr un animal mititel, îl urmărea în goană un altul, ceva mai mare. Nici nu apucarăm să-i desluşim ca lumea, că ne şi pieriră din ochi, doar iarba continua să se legene în urma lor, bătută de vânt.

— Ai văzut? i-am spus mecanicului. Nu-i câtuşi de puţin o planetă pustie. Sunt şi animale pe-aici.

— N-avea grijă: o să dispară şi ele, prevesti Zelionâi. Nu-ţi aminteşti de vorba lui Verhovţev? Chit că în Verhovţev n-am pic de încredere.

— Ascultă, Zelionâi, i-am spus, hai să vedem unde ţi s-a vârât peştele. Dăm drumul unui biosemnalizator în apele lacului, îl reglăm pentru indicarea de peşti şi cum dă de-un peşte, ne şi transmite semnalul.

— Fie, spuse Zelionâi. Să ştii însă că în lacul ăsta nu mai e nici urmă de peşte. Sunt pescar bătrân şi ştiu când o apă rămâne pustie.

Am adus de la bordul navei biosemnalizatorul şi i-am dat drumul în lac. Aparatul avea o carcasă impermeabilă şi era prevăzut cu un motoraş. Mi-am pus căştile la urechi, gata să-i recepţionez semnalele. Indicatoarele arătau că biosemnalizatorul coborâse până-n fundul lacului, apoi se deplasase spre mijlocul acestuia. Dar nu transmitea niciun semnal. Lacul părea lipsit cu totul de vieţuitoare. O jumătate de oră mai târziu, a trebuit să mă las păgubaş. Biosemnalizatorul n-avea cum să greşească, or, asta însemna că în lac nu mai era nici urmă de peşte.

— Dacă n-aş fi pescuit aseară cu mâinile mele, i-am spus lui Zelionâi, n-aş fi crezut în ruptul capului că-n lacul ăsta se poate afla vreo vieţuitoare. Verhovţev a avut dreptate: e o planetă cam ciudată.

— Asta ziceam şi eu, mormăi Zelionâi, strângându-şi undiţele şi pornind-o spre Pegas.

— La orizont se vede o turmă de antilope, rosti cu glas răsunător difuzorul.

De fapt, era vocea lui Poloskov, care, aflat sus, pe puntea de comandă, zărise pesemne antilopele de departe.

Eu însă îmi şi dădusem seama că stepa mişună de animale. Prin iarbă se fugăreau şoarecii de câmp, un ţistar se ridică în două picioruşe, aidoma unui ţăruş, iar pe malul lacului trecu un alt animal, semănând cu un pui de urs.

— Nu-i nimic care să ne sperie, am spus eu. N-avem decât să scoatem autoşenileta şi să pornim spre turmă. Poate mai prindem şi alte animale.

Dar nici n-am coborât bine autoşenileta de la bordul *Pegasului*, că se porni o ploaie torenţială. Era cu mult mai puternică decât cea de ieri: se năpustise brusc, iar picurii ei răpăiau cu zgomot pe caroseria autoşeniletei. M-am repezit în maşină, cu Alisa după mine, şi, fără a ne mai păsa de ropotul ploii, am pornit prin stepă, în direcţia turmei de antilope.

Antilopele însă dispăruseră. N-am mai găsit nici alte animale, iar mai târziu, când am coborât din vehicul şi m-am aplecat să văd mai bine şoarecii care se zbenguiseră prin iarbă, mi-am dat seama că şoarecii pieriseră şi ei. De data asta am lansat biosemnalizatorul pe deasupra câmpiei. După ce ajunse până aproape de orizont, aparatul reveni spre mine, spulberându-mi orice îndoială: pe planeta unde poposisem nu se mai afla picior de animal.

— Poţi să mai zici ceva? i-am spus cu amărăciune lui Poloskov după ce urcarăm autoşenileta la bord şi ne adunarăm cu toţii în salonul navei. E într-adevăr o planetă pustie. Tare n-aş pleca de aici până ce nu i-am dezlega misterul.

— Doar nu putem rămâne aici o veşnicie, ripostă Poloskov. Şi-apoi, nici nu suntem noi primii care am descoperit că aici există o enigmă. Poate că misterul Planetei pustii nici nu va fi descifrat.

— Ce rău îmi pare că Zelionâi a uitat trapa deschisă, spuse Alisa. Am fi rămas măcar cu câţiva peştişori.

— Să nu mai vorbim de asta; omul e şi aşa foarte necăjit, am întrerupt-o eu. Totuşi e la mijloc o treabă curioasă: când am sosit aici, ploua, iar lacul era plin de peşte; a doua zi dimineaţa zburau pe sus stoluri întregi de păsări; cum s-a pornit vântul, s-au împrăştiat păsările, şi-au apărut animalele…

— Tăticule, spuse brusc Alisa, află că am dezlegat taina acestei planete!

— Păi sigur, zise morocănos Zelionâi. Până acum n-a putut s-o dezlege nimeni, şi uite că vestitul Sherlock Holmes, alias Alisa, a venit şi a dezlegat-o!

— Fii mai prudent, Zelionâi, i se adresă Poloskov. Eu, de exemplu, am mai pierdut un rămăşag făcut cu Alisa. Mai demult, când am avut de-a face cu mormoloii…

— Aşa este, dădu din cap Alisa. Asta pentru că gândirea mea nu-i ca a unui om de ştiinţă.

— Hai, moţato, povesteşte, am îndemnat-o eu.

— Pot să nu vă povestesc, ci să vă arăt?

— Cum vrei.

— Atunci vă rog să mă aşteptaţi niţel. Viu numaidecât.

— Vrei să cobori din navă? Păi afară plouă.

— Nu-ţi face griji, tăticule. Mă strecor printre picături. Iar dacă ţi-e frică să nu păţesc ceva, urmăreşte-mă prin hublou. Mă reped pân-la malul lacului şi vin înapoi.

Apropiindu-mă de un hublou, am şi văzut-o pe Alisa alergând spre lac, cu pelerina pusă pe cap, apoi luând apă din el cu o căldăruşă. O dată, încă o dată… în cele din urmă, porni iar în fugă spre navă.

Intrând în salon, Alisa puse căldăruşă pe masă.

— Uitaţi-vă şi voi, ne spuse.

În căldăruşă înota alene un peştişor.

— Ho, ho! exclamă Zelionâi. Am uitat cu totul că cel mai bine pescuieşti aici pe înserat. Unde-mi sunt undiţele?

— Stai niţel, spuse Alisa şi cufundă mână în apă. Scoase peştele din căldare şi-l azvârli pe masă.

— Ce faci, Alisa?

— Dacă e aşa cum gândesc… Începu Alisa, dar chiar atunci, sub ochii noştri se petrecu o stranie metamorfoză. Peştişorul zvâcni de vreo două ori, dădu din coadă şi, pe dată, aripioarele începură a i se preschimba în aripi, solzii – în pene şi, câteva clipe mai târziu, văzurăm pe masă, netezindu-şi fulgii, o păsăruică de-o şchioapă.

În timp ce urmăream cu gurile căscate cum se transformă peştele acela în pasăre, ea bătu din aripi şi îşi luă zborul. Se lovi curând de tavanul salonului.

— Puneţi mâna pe ea! am strigat eu. O să se lovească rău de tot!

— Stai, tăticule, că asta nu-i totul, spuse Alisa.

Pasărea se mai lovi de câteva ori de tavan apoi căzu din nou drept pe masă. Căzând acolo, continuă să-şi schimbe înfăţişarea. De data asta îi pieriră penele, aripile începură a i se zgârci şi, în cele din urmă, văzurăm pe masă un şoricel. Şoricelul lunecă în jos pe piciorul mesei şi dispăru într-un colţ.

— Acum ţi-e clar totul? mă-ntrebă Alisa.

O spuse pe un ton triumfător. Cam avea dreptate s-o facă: doar nu ţi se întâmplă prea des să dezlegi o taină care s-a dovedit a nu fi pe măsura atâtor biologi de renume.

— Cum de ţi-ai dat seama? am întrebat-o.

— Păi chiar tu mi-ai deschis ochii. Ţi-ai amintit că, ieri când a plouat – am dat de peşti, când s-a înseninat – au apărut păsările, iar când a început să bată vântul – am văzut animale.

— Ai perfectă dreptate, i-am spus. Este un sistem de adaptare de-a dreptul uimitor, însă, pe planeta asta, cu totul justificat. Vietăţile de aici adoptă de fiecare dată forma cea mai potrivită împrejurărilor, în felul acesta nu se tem nici de vânt, nici de ploaie, nici de soare. Poate că la venirea iernii mai născocesc şi altceva.

— Asta se poate verifica, zise Alisa. Hai să punem peştişorul în frigider.

Nu l-am mai pus acolo, dar i-am confecţionat o colivie în care se află şi un acvariu, ca să petrecem apoi ceasuri întregi urmărind cu nesaţ cum iese peştele din apă ca să zboare pe sus în chip de pasăre ori s-o zbughească după aceea într-un ungher al coliviei, unde îi pusesem cutiuţa cu mâncare.

Capitolul 8

CE NE-AU ISTORISIT URECHEAŢII

Toţi colecţionarii şi amatorii de lucruri exotice din sectorul opt al Galaxiei obişnuiesc să viziteze planeta Bluk. Aici, în preajma oraşului Palaputra, se organizează o dată pe săptămână un târg special.

Întreaga noastră Galaxie numără câteva miliarde de colecţionari. Cei din Sistemul solar, de pildă, se adună în prima duminică a fiecărei luni pe planeta Marte, unde târgul are loc pe un podiş aflat lângă Marele canal. Mi s-a povestit, de asemenea, că şi în nebuloasa Andromeda există o puternică asociaţie de colecţionari, iar pe una din planetele de acolo sunt atât de numeroşi, încât au preluat conducerea, şi întreaga industrie a planetei nu mai produce acum decât albume de mărci, pensete filatelice şi acvarii.

Pe la colecţionarii de pe Marte m-am mai abătut şi altcândva. Am făcut rost acolo de nişte peşti zburători rar întâlniţi, pentru grădina noastră zoologică. Planeta Bluk însă n-am avut prilejul s-o vizitez.

Palaputra se dovedi să fie un oraş nu prea întins. Se aflau însă acolo o mulţime de hoteluri şi depozite. Cât despre cosmodromul din Palaputra, acesta putea fi pe măsura oricărei capitale.

Îndată ce nava Pegas coborî pe pista de beton, se îndreptă spre ea un automobil în care se aflau câţiva străjeri.

— De unde veniţi? l-au întrebat ei pe Poloskov, frânând chiar în dreptul scării.

— De pe Pământ, le răspunse căpitanul.

— Ăsta pe unde o mai fi?

— În sectorul trei. Face parte din Sistemul solar.

— Îhî. Aşa bănuiam şi eu, zise şeful străjerilor.

Semăna foarte mult cu un ventilator. Avea trei urechi mari, iar în timp ce vorbea, îşi rotea capul cu atâta iuţeală, încât stârnea cu urechile un vânt în toată regula. Tocmai din această cauză locuitorilor de pe planeta Bluk li se şi zice „urecheaţi”.

Străjerii urcară la bordul *Pegasului* şi intrară în salon.

— Ce aveţi de vânzare? ne întrebă unul din ei.

— Am venit să vedem, i-am răspuns eu, dacă nu cumva am putea găsi pe la dumneavoastră niscaiva animale interesante, ca să le ducem la Grădina zoologică din Moscova.

— Asta înseamnă că nu vreţi să vindeţi nimic? întrebă străjerul.

— Nimic.

— Şi n-aveţi la bord niciun fel de animale?

— Animale avem, i-am spus eu, dar nu le vindem.

— Vă rog să mi le arătaţi, zise străjerul.

— De ce să vi le arătăm? interveni Poloskov. Vă suntem oaspeţi şi e cazul să ne credeţi pe cuvânt.

— Pe dumneavoastră v-aş crede, zise urecheatul, dar văd că-i cunoaşteţi prea puţin pe colecţionari. Ne cară aici din toată Galaxia fel şi fel de jivine, iar noi pe urmă tragem ponoasele. Altă dată eram politicoşi şi nu controlam nimic. Astăzi însă controlăm toate navele. Suntem păţiţi.

Şi străjerul, stârnind vânt cu urechile, ne istorisi următoarea tristă întâmplare:

— Nu demult, aici în târg, a apărut un ins care venise cu marfă de vânzare. Adusese cu el un săculeţ mititel şi un borcan. În borcan avea nişte viermi albi. Amatorii de păsări i-au apreciat pe dată. Viermii aveau calorii multe şi erau pe gustul păsărilor. A venit, deci, un colecţionar şi i-a cumpărat un borcan. A mai venit altul, a mai venit şi al treilea. Neguţătorul îşi desfăcea săculeţul şi scotea de acolo mereu alţi şi alţi viermi. Până la urmă s-a alcătuit un şir întreg de colecţionari care voiau să-i cumpere. Al două sute douăzeci şi treilea din cei care şedeau la rând, s-a dovedit să fie renumitul colecţionar de peştişori exotici, pe nume Krabakas din Barakas. Sta acolo, la rând şi, neavând ce face, se uita cum scoate neguţătorul viermii din săculeţ cu borcanul. Până la urmă şi-a făcut socoteală că în săculeţul acela n-ar putea să încapă decât trei borcane şi jumătate de viermi. În clipa aceea Krabakas din Barakas şi-a dat seama că la mijloc i-o treabă necurată. S-a apropiat de neguţător şi l-a întrebat: „Sacul dumitale e fără fund?“

— Ba nu, urechimea-ta, îl întrerupse ajutorul său, când străjerul-şef tocmai ajunse aici cu istorisirea. Krabakas din

Barakas l-a întrebat aşa: „De unde scoţi dumneata viermii ăştia?“
— Vezi-ţi de treabă! sări cu gura cel de-al treilea străjer. Nici pomeneală de-aşa ceva. Krabakas din Barakas i-a spus: „Dă-mi te rog sacul să mă uit în el“.
— Gura! se oţărî străjerul-şef la cele două ajutoare. Vă mănânc urechile dacă mă mai întrerupeţi!… Aşadar, neguţătorul acela, deşi a auzit limpede vorbele lui Krabakas, nu le-a acordat niciun fel de atenţie. Poate pentru că acest Krabakas e lat numai de-o jumătate de milimetru, deşi în lungime măsoară opt metri în cap şi seamănă el însuşi cu un vierme subţirel-subţirel, de culoare albastră. Văzând cum stă treaba, Krabakas s-a întors către colecţionarii aflaţi în urma lui şi le-a strigat: „Mie nu-mi place deloc neguţătorul ăsta suspect!“
— Iartă-mă, urechimea-ta, nu izbuti nici de astă dată să-şi ţină gura ajutorul străjerului-şef, dar îmi permit să observ că în momentul acela Krabakas din Barakas le-a strigat celorlalţi colecţionari aşa: „Puneţi mâna pe hoţ!“
— Eşti nebun! sări cu gura cel de-al treilea străjer. Krabakas le-a strigat: „Sânt o fiinţă tot atât de raţională ca şi dumneata, neguţătorule, şi te poftesc să-mi acorzi atenţia cuvenită. Aşa că, fă-te mata cu săculeţul încoace!“
— Basta! îşi vântură furios urechile străjerul-şef. Mâine îmi dau demisia!
Străjerii se luară la ceartă, de data asta în graiul lor cu totul de neînţeles, care consta în aceea că-şi fluturau într-un fel foarte curios urechile. În salon se iscă o adevărată furtună şi nu se ştie cum s-ar fi isprăvit sfada aceea a străjerilor, dacă o răbufnire de vânt n-ar fi dat jos de pe masă cafetiera care se afla acolo. Cafetiera se sparse, iar străjerilor li se făcu ruşine pentru felul în care se purtaseră.
— Vă rugăm să ne scuzaţi, zise şeful urecheaţilor. Am cam întrecut măsura.
— Nu-i nimic, nu-i nimic, am spus eu, străduindu-mă să nu zâmbesc şi adunând de jos cioburile cafetierei, în timp ce Alisa dăduse fuga să aducă o cârpă pentru a şterge băltoaca din dreptul mesei.
— Krabakas din Barakas, deci, continuă mai-marele urecheaţilor, le-a făcut cunoscute colecţionarilor bănuielile sale

şi, unindu-şi cu toţii forţele, au izbutit să-i ia neguţătorului săculeţul său cel mititel. Au văzut într-adevăr că din viermii aceia nu puteau încăpea înăuntru decât numai vreo doi pumni. Scuturând însă mai mulţi viermi din săculeţ, aceştia, în văzul tuturor, au început să se dividă în două şi să crească. Deodată, de la celălalt capăt al pieţei s-a auzit un ţipăt de spaimă. Ce se întâmplase? Unul din amatorii de păsări cântătoare a presărat într-o colivie viermii abia cumpăraţi şi şi-a dat seama că ei au pornit să se înmulţească chiar acolo, sub ochii lui.

— Ba nu, zise al doilea străjer, zvâcnind din urechi. Îmi permit să te contrazic, urechimea-ta…

Dar şeful său nu mai stătu să-i asculte părerea, îşi apucă adjutanţii de urechi, îi dădu afară din salon, trânti uşa în urma lor şi zise, uşurat:

— Acum am să vă pot povesti în linişte.

Dar în clipa aceea uşa se întredeschise şi prin crăpătură se ivi urechea străjerului celui atât de îndărătnic.

— Îmi permit să… începu el.

— Ei nu, aşa nu se mai poate! Străjerul-şef se propti în uşă cu spatele şi numai astfel izbuti să-şi continue istorisirea: S-a constatat în cele din urmă că viermii aceştia se înmulţesc, într-adevăr, cu o viteză fantastică. Atât de repede, încât în zece minute se fac de trei ori, iar într-o oră de şase sute de ori mai mulţi decât fuseseră iniţial.

— Dar de hrănit cu ce se hrănesc? întrebă, mirată, Alisa.

— Cu aer, răspunse şeful. Cu aer, fireşte.

— Ba cu oxigen! ţipă din spatele său cel de-al doilea străjer.

— Ba nu: cu azot! răcni cel de-al treilea.

Străjerul-şef îşi cuprinse obrazul cu urechile de ruşine pentru subalternii săi. Abia peste cinci minute îşi reveni atât cât să-şi poată sfârşi istorisirea.

— În concluzie, n-au trecut nici trei ore şi întreg târgul din Palaputra era acoperit cu un strat de viermi, gros de-un metru. Colecţionarii fugiseră care încotro.

— Dar neguţătorul? făcu Alisa.

— Neguţătorul a dispărut şi el în învălmăşeală.

— Adică a şters-o, răsună din spatele uşii.

— Curând mormanul de viermi s-a lăţit în toate direcţiile. Către seară a ajuns în centrul oraşului. Maşinile pompierilor,

care turnau peste ei apă şi spumă din extinctoare, nu izbuteau să facă faţă calamităţii. Lumea încerca să dea foc viermilor, să-i otrăvească, să presare peste ei D.D.T., să-i zdrobească în picioare, dar totul era în zadar. Aerul din jurul planetei se împuţina clipă de clipă. Semnale S.O.S. Porniră de pe planeta Bluk spre toate colţurile Galaxiei. De salvat însă planeta a salvat-o tot Krabakas din Barakas. Le-a asmuţit împotriva viermilor pe mâncăroaice – nişte păsăruici numai de-o şchioapă, dar atât de lacome, încât niciun colecţionar care se respectă nu se încumetă să le ţină acasă, în colivie, căci ar ajunge curând la sapă de lemn. În cele din urmă, deci, am izbutit să scăpăm de potopul viermilor, deşi mâncăroaicele, odată cu aceştia, au hăpăit şi toate furnicile, albinele, viespile, ţânţarii, fluturii, gândacii, tăunii, precum şi gândacii de bălegar care li s-au aflat în preajmă.

— Dar de ce pusese neguţătorul în vânzare nişte viermi atât de periculoşi? întrebă Alisa.

— Cum – de ce? Pentru că voia să aibă şi el un câştig. Doar săculeţul acela era pe drept cuvânt fără fund.

— Nu, zise Alisa, ăsta nu-i un motiv. Doar neguţătorul nu era un prost: până la urmă, colecţionarii tot s-au dumirit despre ce-i vorba.

— Sigur că nu era un prost! strigă de după uşă un străjer. A vrut, de fapt, să ne distrugă planeta!

— Păi, de ce?

— Asta n-o mai ştim, mărturisi străjerul-şef şi, depărtându-se de uşă, îşi lăsă ajutoarele să intre înăuntru. N-o ştim, însă de-atunci ne-am apucat să controlăm toate navele care ne sosesc din Sistemul solar.

— De ce tocmai din Sistemul solar?

— Ăsta-i un secret al nostru, spuse primul străjer.

— Nu-i niciun secret, interveni cel de-al doilea. Adevărul e că de-acolo venise neguţătorul. Adică din Sistemul solar. Era Om.

— Din ce în ce mai ciudat, am spus eu. Dispuneţi măcar de vreo descriere a lui? Cam cum arăta omul ăsta la faţă?

— Nicicum. Nouă ni se pare că toţi oamenii arată la fel.

— Totuşi nu se poate să nu fi avut unele particularităţi mai deosebite.

— Avea, într-adevăr, o particularitate, spuse ajutorul străjerului.
— Ia mai taci! îl repezi şeful.
— Ba n-am să tac, spuse ajutorul. Omul acela purta pe cap un acoperământ cu boruri orizontale şi cu o adâncitură transversală deasupra.
— Nu pricep, am înălţat eu din umeri. Ce adâncitură transversală o mai fi şi aia?
— Urechimea-ta, arată-i, rogu-te, fotografia, zise ajutorul. Poate că dânşii o să ne dea o mână de ajutor.
— Nu-i voie. E o fotografie secretă.
— Ba este voie. De vreme ce eu am şi vorbit despre ea, înseamnă că nu mai e secretă.
— Ba n-ai vorbit. Tu ai trădat un secret de stat!
— Cu atât mai mult...
— Nemaiavând încotro, urechimea-sa scoase din buzunar o fotografie. Una mototolită, cu contururi neclare, făcută pesemne de un amator, totuşi nelăsând loc nici unei îndoieli: cel din poză nu era altcineva decât doctorul Verhovţev în persoană. Într-o mână ţinea un borcan, în cealaltă – un sac mititel.
— Extraordinar! am exclamat eu în culmea mirării.
— Îl cunoaşteţi?
— Cum să nu. Locuieşte pe Planeta celor Trei Căpitani.
— Vai-vai-vai! Pe-o planetă atât de frumoasă să locuiască un om atât de urâcios! Când l-aţi văzut ultima oară?
— Doar cu trei zile în urmă.
— Pe la noi a fost luna trecută. Şi-acum, urmaţi-ne, să vă controlăm nava. Poate aveţi şi dumneavoastră niscaiva viermi la bord.
— Nu avem niciun fel de viermi.
— Toarnă la gogoşi, îi suflă şefului cel de-al doilea urecheat. Nu vrea să mărturisească.
— Dacă o luaţi aşa, să ştiţi că n-o să vă dăm voie să ieşiţi în oraş, ne spuse şeful. Unde aveţi telefonul?
O să vă socotim pe toţi bolnavi de ciumă galactică. Atunci, vrând-nevrând, o să vă luaţi zborul. Altminteri vă trântim o dezinfecţie, de-o să vă mâncaţi unghiile că aţi venit până aici.
— Să ştiţi că nu v-am pus niciun gând rău, am încercat eu să-l potolesc. Pe omul din fotografie nu l-am văzut decât o singură

dată. Ba poate nici n-a fost el. Doar există şi oameni care seamănă leit între ei. Şi-apoi, la ce i-o fi trebuit unui doctor, director de muzeu, să facă negoţ cu viermi?

— Nu ştiu, rosti cu tristeţe străjerul-şef. Ştiu doar atât, că se ţin belelele lanţ de capul nostru. Nu vedeţi? Până şi încrederea în cei ce ne vizitează ne-am pierdut-o.

— Dar ce-aţi mai păţit?

— Nici nu mă întrebaţi. Cineva ne-a nimicit aproape toţi guralivii.

— Guralivii?

— Da, da. Păsările noastre preferate.

Capitolul 9

AVEM NEVOIE DE UN GURALIV

Spre târgul colecţionarilor am plecat, împreună cu Alisa, pe jos, urmând ca autoşenileta să vină tot acolo cam peste două ceasuri.

Era o dimineaţă frumoasă, cu cerul senin, portocaliu, cutreierat de nişte nori pufoşi, verzui; nisipul de sub picioarele noastre era moale, albastru.

Ajunserăm curând pe strada principală a oraşului. De-o parte şi de alta se înălţau hoteluri. Nu semănau deloc unul cu celălalt, întrucât fiecare din ele fusese construit pentru locuitorii unor planete sau sisteme siderale diferite.

Se afla acolo, de pildă, hotelul „Krak”, asemănător unui balon cu care se joacă copiii, numai că avea un diametru de vreo sută de metri. De sub clădirea hotelului răsăreau capetele unor antigravitatori. Aici poposeau tot felul de peregrini cosmici, nomazi, obişnuiţi cu starea de imponderabilitate. Aveau obiceiul să călătorească folosind cometele sau torenţii de meteoriţi, unde îşi instalau corturile.

Trecurăm după aceea pe dinaintea hotelului „Cuibuşorul-minune“. Avea şi el forma unei sfere, dar a uneia cu suprafaţa solidă de tot şi fiind pe jumătate îngropat în pământ. La intrarea în hotel zărirăm o inscripţie: „Numai pentru locuitorii planetelor cu atmosferă de gaz metan“. Prin uşa întredeschisă se strecurau şuierând şuviţe subţiri de gaz.

Următorul era hotelul numit „Tigaia”: pereţii săi – deşi prevăzuţi cu o sută de straturi izolatoare – erau atât de încinşi, încât nu te puteai atinge de ei. Hotelul era destinat locuitorilor a tot felul de stele, pentru care o baie în lavă încinsă e la fel cum ar fi pentru noi scăldatul în apele unui iaz într-o zi de vară.

Mai erau şi alte hoteluri: unele suspendate în aer, altele îngropate în pământ, altele cu uşa de intrare pe acoperiş, ori neavând deloc nici uşi, nici ferestre. Deodată însă văzurăm în faţa noastră o clădire nu prea mare, cu coloane la faţadă, cu nişte ferestre din cele mai obişnuite şi cu o uşă la fel de obişnuită. Pe firma aflată deasupra intrării sta scris: „Volga”.

— Ia te uită, tăticule, îmi spuse Alisa. Hotelul ăsta pesemne că-i pentru oameni.

Ne oprirăm înaintea lui, căci ne făcea multă plăcere să-l privim: ca şi când am fi întâlnit un vechi prieten.

Pe uşa hotelului ieşi un om înalt, purtând uniforma de cosmonaut al flotei comerciale. Ne salută cu o mişcare a capului.

— Bună ziua, îi răspunserăm. De unde sunteţi?

— Am adus de pe Terra pe planeta Bluk nişte regeneratori de oxigen, ne răspunse cosmonautul, oprindu-se. Aţi auzit pesemne şi dumneavoastră de păţania celor de aici: erau cât pe ce să-şi piardă tot oxigenul.

În timp ce am continuat să discut cu cosmonautul, Alisa sta lângă mine şi cerceta cu privirea faţada hotelului. Deodată mă apucă de mână.

— Tăticule, exclamă ea, priveşte cine-i acolo!

La una din ferestrele aflate la etajul al doilea sta doctorul Verhovţev în carne şi oase şi se uita la mine. Întâlnindu-mi privirea, se trase iute din dreptul geamului.

— Imposibil! am strigat eu, plin de uimire. Omul ăsta n-ar fi avut timp să ajungă până aici!

— Hai să vedem cum a izbutit să vină, zise Alisa şi mă smuci de mână.

Uşa de intrare era masivă, cu incrustaţii, iar mânerul îi era poleit cu aur. Holul avea şi pe dinăuntru înfăţişarea unui palat împărătesc. Pe ziduri erau zugrăviţi inorogi şi felurite zâne, iar de-a lungul pereţilor se înşirau laviţe de lemn. Pesemne că arhitecţii cei urecheaţi urmăriseră la televizor celebrul serial în douăzeci de episoade, intitulat „Boris Godunov”. Ajungând în mijlocul holului, m-am oprit.

— Ia stai niţel, Alisa, i-am spus. Mie povestea asta să ştii că nu-mi place deloc.

— De ce, tăticule?

— Păi, gândeşte-te şi tu: abia ne-am despărţit de doctorul Verhovţev şi am ajuns aici, unde străjerii ne spun că dumnealui era cât pe ce să le distrugă planeta cu potopul acela de viermi, iar acum, după numai câteva clipe de la istorisirea urecheaţilor, să-l vedem pe doctoraş la fereastra hotelului?! E imposibil!

— Cu atât mai mult, zise Alisa. E cazul să-l întrebăm cum şi ce.

— Mă rog, am ridicat eu din umeri, apoi m-am apropiat de o masă lungă la care, între o lebădă împăiată şi-o cupă din material plastic, sta recepţionerul, îmbrăcat într-un căftănel alb.

— Spune-mi, te rog, l-am întrebat, ce cameră ocupă doctorul Verhovţev?

— Un bob zăbavă, flăcăule, îmi spuse recepţionerul, apoi îşi duse urechile la spate şi deschise o cărţoaie legată în piele şi prevăzută cu cheutori metalice. Verhovţev… Murmură el. Verhovţev. Da, se află.

— Şi unde îl pot găsi?

— A tras la iatacul al optulea. Catul al doilea, iatacul al optulea. Îi sunteţi niscaiva ortaci?

— Da, îl cunoaştem, i-am răspuns cu prudenţă.

— Păcat mare, zise recepţionerul, ca un călător hain şi nedomolit să aibă ortaci, la prima vedere atât de blânzi şi inimoşi.

— Cum vine asta? l-am întrebat. V-a supărat cu ceva?

— Duceţi-vă, zise urecheatul. Al optulea iatac. Şi spuneţi-i abraşului ăluia că de-o mai fierbe cârnaţi în pat şi de ne-o mai strica roboţii-stolnici şi postelnici, l-om ruga să-şi cam ia tălpăşiţa de la hanul nostru.

— Şi când te gândeşti, i-am spus Alisei în timp ce urcam scara, când te gândeşti că mi s-a părut a fi un om din cei mai paşnici!…

În faţă ne veneau, coborând treptele, tot felul de fiinţe umane: lineieni, fiksieni şi multe altele, care locuiesc pe planete cu aceleaşi condiţii ca cele de pe Pământ. Unii dintre ei duceau în mâini colivii cu păsări, acvarii, albume de mărci, ori numai genţi şi sacoşe. Pesemne, se duceau şi ei la târgul colecţionarilor.

Camera cu numărul opt se afla chiar la capătul unui coridor lung, pe duşumeaua căruia erau aşternute o mulţime de covoare persane. Ne oprirăm în dreptul unei uşi din plastic, vopsită în aşa fel ca să imite lemnul de stejar, şi-am apăsat butonul soneriei.

Niciun răspuns.

Atunci am bătut uşor în tăblie. Zguduită, uşa se întredeschise. Încăperea, de dimensiuni reduse, era mobilată şi împodobită cam aşa cum se poate vedea în ilustraţiile unor romane istorice despre trecutul pământenilor. Se afla aici o lustră de cristal şi-o lampă de gaz fără fitil, un samovar din wolfram şi un paravan japonez. Doctorul Verhovţev însă nu se afla nicăieri.

— Doctore! am rostit eu cu glas tare. Eşti aici?

Niciun răspuns.

Alisa intră în încăpere şi aruncă o privire în spatele paravanului. Stând în pragul uşii, i-am spus, stânjenit:

— Să mergem, Alisa. Nu se cade să pătrundem aşa într-o odaie străină…

— Imediat, tăticule.

În spatele meu se auzi tocmai atunci o respiraţie întretăiată. Am întors capul şi-am văzut un om gras din cale-afară, îmbrăcat într-un costum de piele neagră. Avea nişte buze groase şi câteva bărbii suprapuse, care i se revărsau peste guler.

— Pe cine căutaţi? ne întrebă el cu o voce subţire, delicată, ca de copil.

— Căutăm o cunoştinţă de-a noastră, i-am răspuns eu.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise omul, dar eu stau în camera de alături şi doar cu cinci minute în urmă mi-am auzit vecinul plecând. Tocmai de aceea m-am gândit să vă anunţ şi pe dumneavoastră.

— Nu ştiţi unde a plecat?

Grăsanul îşi scărpină bărbiile, se gândi niţel, apoi spuse:

— Cred că la târgul colecţionarilor. Altundeva, unde să plece?

Am părăsit hotelul şi, la rândul nostru, ne-am îndreptat spre târgul cu pricina. „E un om tare curios doctorul Verhovţev ăsta“, m-am gândit în sinea mea.

Lăsarăm în urmă un hotel în formă de acvariu – aici poposeau locuitorii planetelor acoperite în întregime de apă – precum şi un altul, care arăta ca un ceainic. Din gârliciul ceainicului ţâşneau şuviţe de aburi – aici locuiau kukşii, veniţi de pe planeta Parasel. Acolo domneşte o atmosferă toridă, toate apele dau în clocot, iar planeta e veşnic învăluită în nişte aburi fierbinţi.

Din hoteluri ieşeau grupuri, grupuri de călători. Mulţi purtau scafandre spaţiale, care mai de care mai deosebite. Unii se târau pe jos, alţii ne treceau în zbor pe deasupra capetelor. La

picioarele noastre mişunau colecţionari ceva mai mari decât furnica, iar alături de ei defilau alţi colecţionari ceva mai mici decât elefantul.

Pe măsură ce ne apropiam de târg, mulţimea devenea tot mai compactă, de aceea am luat-o pe Alisa de mână, să nu calce din nebăgare de seamă pe careva pe picioare sau să nu o calce pe ea careva din în- tâmplare.

Târgul se întindea pe o rază de mulţi kilometri şi era împărţit în câteva sectoare. Iniţial am trecut prin sectorul colecţionarilor de scoici, apoi prin cel al bibliofililor, ne-am strecurat anevoie prin puhoiul de oameni masaţi în sectorul colecţionarilor de minerale şi pietre preţioase. Printre tarabele cu flori am înaintat destul de uşor, doar într-un singur loc am fost nevoit s-o iau pe Alisa în braţe, deoarece era gata-gata să-i vină rău de la parfumul trandafirilor fiksieni.

De cum am ajuns însă în sectorul filateliştilor, am auzit-o pe Alisa spunându-mi:

— Tăticule, stai puţin.

Pe o întindere de vreo mie de metri se aflau înşirate o sumedenie de măsuţe pliante. Din spusele unui băştinaş am aflat că numărul lor ajungea la paisprezece mii trei sute. În dreptul măsuţelor şedeau filateliştii – câte doi, iar pe ici, pe colo şi câte patru. Făceau între ei schimb de mărci poştale. Cei care nu mai aveau loc la măsuţe se tocmeau stând în mijlocul drumului sau pur şi simplu plimbându-se prin bazar. Alisa cumpără o serie de mărci mobile în relief, reprezentând păsări de pe planeta Sirius, o marcă muntenegreană din anul 1896, un clasor pentru mărcile fiksiene, care avea darul de a aşeza automat, la locul cuvenit, marca, de cum o apropiai de el. În scurt timp fiică-mea schimbă marca muntenegreană pe altele două de pe planeta Şeşineru.

— Astea sunt anume pentru tine, tăticule, îmi spuse Alisa.

Una dintre mărci era complet albă, iar pe cea de a doua se putea distinge doar o inscripție cu litere mărunte: „Un tânăr sklis la păşune”.

— Tu, tăticule, voiai să vezi un sklis, nu-i aşa?

— Bine, dar unde-i sklisul?

— O să apară mâine, rosti grăsanul pe care-l întâlnisem mai adineaori la hotel. Ne ajunsese din urmă.

— Cum adică – mâine?

— Pe mărcile astea imaginea nu apare în fiecare zi, ci doar în zilele cu soţ, mă lămuri grăsanul.

— Dar cealaltă marcă ce va înfăţişa?

— Cealaltă? Cealaltă n-o să înfăţişeze nimic. E o marcă folosită.

— Şi-atunci ce rost mai are?! m-am mirat eu.

— Asta-i o marcă rarisimă. Locuitorilor de pe planeta Şeşineru nu le place să scrie scrisori, şi de aceea aproape toate mărcile lor poştale ajung în mâna filateliştilor nefolosite. Iar cele folosite sunt extrem de rare. Fetiţa dumitale a procedat bine procurându-şi o marcă atât de rară.

Rostind aceste vorbe, grăsanul ne făcu din mână şi o luă din loc, în salturi, mai departe.

Iar noi era cât pe-aci să ne rătăcim prin mulţimea aceea de sectoare, sectoraşe şi secţiuni în care era împărţit târgul. Dar tocmai atunci răsunară undeva în faţa noastră ţipete de pasăre, răcnet de fiare şi ţiuit de insecte. Ajunsesem în altă piaţă ticsită de colivii, acvarii, cuşti, ţarcuri. Acesta era tocmai sectorul destinat lighioanelor cosmice.

Până şi mie, vechi cosmobiolog, îmi venea foarte greu să mă descurc în lumea aceea pe care o aveam în faţa ochilor. Jivinele şi orătăniile se dovedeau a fi atât de felurite, iar posesorii lor de asemenea, ba chiar mai abitir decât ele, încât mi-am început călătoria prin piaţă comiţând o mare gafă. M-am apropiat de o pasăre cu penajul de un albastru închis, ce sta proptită pe trei picioare galbene, de vreo doi metri lungime. Unul dintre ele era legat cu un lănţug întins până la stăpânul ei, o apariţie închipuită din globuri multicolore, descinsă de pe o planetă necunoscută mie; l-am întrebat pe stăpân cât costă pasărea aceea minunată. În aceeaşi clipă însă, pasărea îmi răspunse într-o curată limbă cosmică:

— Eu nu mă vând. Dar dacă vrei, pot să-ţi vând acest pluribalon bulinar. Iar pe mine te-aş ruga să nu mă jigneşti.

Aşadar, încurcasem lucrurile, n-am băgat bine de seamă care pe care-l ţine de lanţ. Colecţionarii şi negustorii din jur izbucniră în râs, iar pasărea, mâniindu-se pe loc, mă pocni cu clonţul ei lung drept în moalele capului.

M-am grăbit s-o iau la sănătoasa, fiindcă pe pasăre o apucaseră năbădăile şi se pregătea acum de altă lovitură.

— Tăticule, rosti deodată Alisa, vino puţin încoace. Ia uite ce interesant e.

Mi-am întors privirea de la gândacii cristaloizi, pe care voiam de mult să-i achiziţionăm pentru grădina zoologică, şi m-am uitat la Alisa.

Se oprise în faţa unui acvariu mare şi gol. Alături se afla un scăunel pe care sta cuibărit un pitic.

— Uită-te şi tu, ce animale interesante vinde omul acesta.

— Dar nu văd nimic. Acvariul e gol!

Omuleţul oftă amărât şi-şi şterse o lacrimă.

— Nu eşti dumneata primul, rosti el, nu eşti primul care spune una ca asta!

— Dar ce ai în acvariu? l-am întrebat eu respectuos. Microorganisme?

— Ei, asta-i chiar culmea! zise piticul. Insuportabil! Gata, plec. Îmi iau lumea-n cap.

— Tăticule, îmi şopti Alisa, dar atât de tare, că se auzi la zece metri distanţă, acolo are peşti aerieni invizibili. Mi-a spus-o chiar dumnealui.

— Invizibili?!

— Fetiţa ştie ce spune, glăsui piticul. Ăştia-s cei mai obişnuiţi peşti invizibili.

— Foarte interesant! am răspuns eu. Dar cum anume îi pescuiţi?

— Cu plasele, mă lămuri piticul. Cu plasele invizibile. Peştii zboară cât zboară, cad în plasele invizibile şi eu îi duc acăsică.

— Aş putea să apuc şi eu unul? am întrebat.

— Să apuci unul?! Piticul era uimit la culme. Cum adică să apuci unul?

— Cu mâna.

— Păi, n-o să ai cum să-l ţii.

— De ce?

— Pentru că peştii ăştia invizibili sunt foarte alunecoşi. Îţi scapă una-două, nici n-apuci să-i atingi, că-ţi şi scapă din mână. Mi se pare că nu mă crezi pe cuvânt.

Nu i-am răspuns. Atunci piticul prinse a gesticula şi exclamă:

— Poftim! Uită-te, apucă-i, dă-le drumul afară. Fă ce vrei! Umileşte-mă! Jigneşte-mă!

Piticul smulse de pe acvariu o cârpă mare, mă înşfăcă de braţ şi mă sili să vâr mâna înăuntru.

— Ei? ţipă el. Cum e? Ai prins ceva? Nu, n-ai să izbuteşti dumneata să prinzi nimic.

Mâna mea nu simţi decât golul din acvariu. Nu era acolo nici urmă de peşte.

— Aici nu-i absolut nimic, am declarat eu.

— Ei poftim, aţi văzut? se adresă piticul, cu obrajii şiroind de lacrimi, către grupul curioşilor ce făcuseră cerc în jurul nostru. Dumnealui s-a convins personal că peştii sunt atât de lunecoşi, încât nu-i poţi prinde, dar nu vrea s-o recunoască.

Atunci am început să-mi vântur mâna prin acvariul gol-goluţ, şi numai ce am scos-o afară, că piticul se porni iar pe ţipat.

— Vai de mine, mi-a mătrăşit toţi peştişorii. I-a băgat în boală! D-apoi nu mi-am bătut eu gura până acum că nu-i voie să vânturi mâna prin acvariu? Poftim, am rămas sărac lipit! Sunt ruinat!

Privitorii murmurau posomoriţi în vreo douăzeci de graiuri şi mă priveau cu dezaprobare.

Până şi Alisa găsi cu cale să-mi spună:

— De ce ai făcut asta, tăticule?

— Bine, da-i posibil să nu pricepeţi că-n acvariu nu se află nimic? m-am adresat eu celor din jur.

— De unde s-o ştim noi? îmi răspunse printr-o altă întrebare un ins vărgat ca un tigru, cu mustăţi albe, locuitor al planetei Ikes. Şi dacă omul spune adevărul? Dacă peştii lui sunt chiar invizibili şi nu pot fi prinşi? Ce dovezi avem că ne minte?

— Just, fu de aceeaşi părere urecheatul. Ce rost avea să zboare el încoace, de pe cine ştie ce planetă, cu acvariul gol?

— Ca să-l vândă iar şi iar în fiecare zi, am răspuns eu.

Dar nimeni nu mă mai asculta.

N-am avut încotro şi i-am plătit piticului costul celor zece exemplare rare de peşti. Profund mişcat de gestul meu, piticul, care nu se aşteptase pesemne să cedez cu atâta uşurinţă, îmi mulţumi şi mă asigură că, dacă va prinde vreun peşte invizibil, mi-l va aduce neapărat mie. Iar în clipa în care am dat să plecăm, îi spuse Alisei:

— Fetiţo, îngăduie-mi să-ţi ofer un mic dar.
— Cum să nu, rosti Alisa. Voi fi chiar foarte bucuroasă.
— Ţine.
Piticul se scotoci prin buzunare şi scoase de-acolo mâna goală. Îşi potrivi apoi mâna căuş, de parcă ar fi avut într-însa cine ştie ce, şi i-o întinse Alisei.
— Asta, făcu el, e căciuliţa fermecată care te face invizibilă. Ia-o, nu te jena. Îmi place să fac oamenilor de treabă daruri nepreţuite. Numai să fii cu băgare de seamă. Căciuliţa e ţesută dintr-un fir atât de subţire, încât n-are pic de greutate, nici nu simţi când o ţii în mână.
Alisa îi mulţumi escrocului, schiţă gestul că ascunde darul în gentuţa ei, după care o pornirăm amândoi mai departe.
Deodată, la picioarele noastre se repezi o făptură foarte ciudată: aducea cu un balon pufos proptit în nişte bastonaşe, ajungându-ne nouă până la genunchi. Făptura asta avea o culoare uimitoare – roşu-aprins cu picăţele albe, cum e ciuperca pălăria şarpelui.
— Tăticule, prinde-l! îmi strigă Alisa. A fugit de la cineva.
— Nici nu mă gândesc, i-am răspuns, vârând în buzunar portmoneul zdravăn uşurat. S-ar putea să nu fie animal, ci vreun colecţionar care caută vreo jivină ce i-a fugit de acasă. Atâta ar mai lipsi ca eu să-l prind, iar el să cheme de îndată poliţia, să se plângă că l-am jignit, nebănuind ce individ înţelept este.
În aceeaşi clipă însă ne apăru în faţa ochilor, ţinând-o tot într-o goană pe urmele balonului roşu, un ditamai şarpe grăsan, cu două capete, îmbrăcat într-un sclipitor scafandru spaţial.
— Ajutor! striga şarpele. Mi-a fugit indicatorul!
Balonul cel roşu da să se pitească îndărătul picioarelor mele, dar şarpele îşi întinse unul din cele o sută de picioruşe ce i se bălăbăneau de-o parte şi de alta a trupului şi-l prinse pe fugar. Ca prin farmec, balonul îşi schimbă culoarea din roşu în galben şi-şi strânse picioruşele lui drepte, ca nişte bastonaşe.
— Iertată fie-mi întrebarea, m-am adresat mătăhălosului şarpe, ce animal e ăsta?
— Nimic de soi, răspunse şarpele. Avem dintr-ăştia o mulţime pe planeta noastră. Noi le zicem indicatori. De vorbit, nu ştiu să vorbească, dar îşi schimbă culoarea în funcţie de dispoziţia în

care se află. Iar culorile ce le îmbracă sunt grozav de interesante. N-aveţi întâmplător o bucată de zahăr?

— Nu.

— Păcat, făcu şarpele şi scoase la iveală nu ştiu de unde o bucată de zahăr.

Cum dădu cu ochii de zahăr, balonaşul se muie tot în liliachiu.

— Uitaţi-l cum se bucură, spuse şarpele. Nu-i aşa că-i frumos?

— Foarte, am încuviinţat eu.

— Noi născocim pentru ei alte şi alte senzaţii, ca să obţinem culori neobişnuite. Dacă vreţi, îi trag o scatoalcă şi el se face negru.

— Nu, nu e cazul, am spus eu. N-aţi vrea să ni-l vindeţi nouă pentru Grădina zoologică din Moscova?

— Asta nu, răspunse unul din capetele şarpelui; în vreme ce capul celălalt se plecă în tăcere. Putem face schimb.

— Bine, dar eu n-am ce vă oferi în loc.

— Păi, îmi daţi exemplarul ăsta, jivina asta micuţă, spuse şarpele arătând simultan cu zece picioruşe spre Alisa.

— Imposibil, m-am împotrivit eu, străduindu-mă să nu mă supăr, mai ales că puţin mai înainte chiar eu luasem o făptură raţională drept pasăre. Asta-i fiica mea.

— Pfui, ce grozăvie! exclamă şarpele înfuriat. Voi chema de îndată autorităţile de ordine. Asemenea faptă este cu desăvârşire interzisă!

— Ce anume? l-am întrebat eu cu uimire.

— Să faci negoţ cu propriile tale odrasle. După cum interzis e şi să le schimbi pe alte jivine. Oare n-aţi citit instrucţiunile afişate la intrarea în bazar? Sunteţi un monstru şi un barbar!

— Da de unde! am izbucnit eu în râs. Eu pot s-o vând pe Alisa în aceeaşi măsură în care mă poate şi ea vinde pe mine.

— Cu atât mai rău! ţipă şarpele, strângând la piept balonul colorat; indicatorul se speriase, probabil, căci spinarea i se făcu albă, cu cruciuliţe roşii de sus până jos. Auzi, să facă fata negoţ cu propriul ei tată! Unde-aţi mai pomenit una ca asta?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că noi nu facem negoţ unul cu altul! La noi, pe Terra, nu se obişnuieşte, în general, ca un părinte să facă negoţ cu propriii săi copii, şi nici copiii, cu părinţii lor. Noi am venit împreună aici să cumpărăm nişte animale rare pentru grădina noastră zoologică.

Şarpele stătu puţin pe gânduri, apoi rosti:

— Nu ştiu ce să fac: să vă cred, au ba? Mai bine să-l întrebăm pe indicator. E atât de sensibil! Şi, înclinându-şi capetele spre indicator, îl întrebă: Pot fi crezute pe cuvânt făpturile astea ciudate?

Indicatorul se învălui deodată într-un verde frumos ca smaraldul.

— Oricât ar părea de ciudat, dumnealui mă încredinţează că vă pot da crezare.

Şarpele se linişti brusc, adăugind pe un alt ton:

— Dar ai vrea să te dau dumnealor?

Indicatorul deveni auriu, întocmai ca o rază de soare.

— Vrea, şi încă foarte tare, tălmăci şarpele starea afectivă a indicatorului. Luaţi-l până nu mă răzgândesc. Şi să luaţi şi îndrumarul „Regimul alimentar al indicatorilor şi modul în care se dobândesc stările afective de un trandafiriu gingaş”.

— Dar nu ştiu ce v-aş putea da în schimb.

— Nimic, răspunse şarpele. Eu mi-am manifestat neîncrederea faţă de dumneavoastră şi astfel v-am ofensat. Dacă în schimbul indicatorului veţi găsi de cuviinţă să-mi acordaţi scuzele cuvenite, voi fi fericit până la apusul soarelui.

— Bineînţeles, noi nu suntem câtuşi de puţin supăraţi pe dumneavoastră, l-am asigurat eu.

— Niciun pic, întări şi Alisa.

În acelaşi moment, şarpele îi făcu vânt cu mulţimea picioruşelor sale balonului-indicator; acesta zbură prin văzduh şi căzu drept în mâinile Alisei. Rămase la fel de auriu la culoare, doar pe spate, vii parcă, alergau mereu dunguliţe albastre.

— E mulţumit, spuse şarpele şi se urni iute din loc, târâş, fără a mai lua seama la vorbele noastre.

Indicatorul sări jos din mâinile Alisei şi porni după noi, legănându-se pe picioruşele lui subţiri şi drepte.

În drum, ne-am întâlnit cu o întreagă familie de urecheaţi: un ditamai urecheat, cu nişte urechioaie mai ceva decât ale elefantului, nevasta lui, urecheata, şi şase urecheaţi mititei. Duceau cu ei o colivie cu un canar.

— Ia uite, tăticule! exclamă Alisa. Ala-i canar?

— Da.

— Ba nu-i canar, spuse urecheatul-tată. E pasărea paradisului. Noi n-am avut de gând s-o cumpărăm, că, de fapt, căutam un guraliv.

— Şi n-am găsit, strigă în cor liota urecheaţilor, stârnind o pală de vânt cu urechiuşele lor. Niciunul măcar.

— E de-a mirare! intră în vorbă şi urecheata. Nu mai departe decât anul trecut jumătate din târg era plin de guralivi, iar acum nu găseşti ţipenie, poţi să dai cu tunul. Dumneavoastră nu aveţi ştire care să fie pricina?

— Nu, am răspuns eu.

— Nici noi, spuse urecheatul. Nu ne rămâne decât să prăsim pasărea paradisului.

— Tăticule, îmi spuse Alisa după plecarea urecheaţilor, şi noi avem nevoie de un guraliv.

— De ce? m-am mirat eu.

— Fiindcă toţi au nevoie de guralivi.

— Perfect, să mergem atunci să căutăm un guraliv, am încuviinţat eu. Dar mai întâi uită-te cu luare-aminte la paingul-ţesător-troglodit de colo. Dacă-i de vânzare, îl cumpărăm numaidecât. Ăsta-i visul dintotdeauna al grădinii noastre zoologice.

Capitolul 10

AM CUMPĂRAT UN GURALIV

Împreună cu Alisa am colindat târgul de la un capăt la altul, achiziţionând pentru grădina noastră zoologică optsprezece exemplare de animale şi păsări, în marea lor majoritate absolut necunoscute pe Pământ.

— Nu ştiţi unde am putea face rost de un guraliv? întreba Alisa la tot pasul pe colecţionarii sau vânzătorii întâlniţi în cale.

Răspunsurile erau dintre cele mai felurite.

— Ehe, guralivii au încetat să mai facă ouă.

— Guralivii au pierit din pricina unei boli misterioase.

— Pe guralivi nu-i poţi ţine pe lângă casă.

— Cineva a cumpărat toţi guralivii de pe planetă.

— Dar nici n-au existat vreodată guralivi pe-aici.

Şi alte, şi alte răspunsuri de felul ăsta. Aşa se face că n-am putut să ne dumirim ce anume s-a petrecut în realitate. Toţi recunoşteau că odinioară guralivii fuseseră păsări dintre cele mai obişnuite şi mai îndrăgite în gospodăriile băştinaşilor şi în grădinile zoologice. Dar în ultimul an dispăruseră aproape cu desăvârşire. Se zvonea că umblaseră nişte oameni din casă în casă şi cumpăraseră toţi guralivii. Se zvonea că cineva furase guralivii de prin grădinile zoologice. Se zvonea că toate păsările din principala crescătorie de guralivi se îmbolnăviseră de friguri şi pieriseră până la una. Şi cu cât mai zadarnice erau strădaniile noastre de a găsi un guraliv, cu atât mai aprig dorea Alisa fie şi numai să vadă o pasăre dintr-astea.

— Dar, de fapt, prin ce se distinge guralivul, l-am întrebat pe Krabakas din Barakas, cu care tocmai făcusem cunoştinţă.

— Prin nimic, îmi spuse politicos Krabakas, făcându-şi colac coada lui albastră. Atâta doar că vorbeşte.

— Păi şi papagalul vorbeşte, am spus eu.

— De papagali n-am auzit, habar n-am cum arată. Dar s-ar putea ca la dumneavoastră acolo să li se spună la guralivi papagali.

— Tot ce se poate, am încuviinţat eu, deşi consideram puţin probabil să întâlneşti papagali pe această planetă. Dar unde-ar putea să existe?

— Ce nu ştiu, nu ştiu, îmi spuse Krabakas din Barakas. Poate că au existat chiar pe planeta asta. Am auzit că guralivii pot să zboare prin spaţiul interstelar, dar că se întorc întotdeauna la cuibul natal!

— Nu cred să mai găsim vreun guraliv, i-am spus Alisei. Va trebui să facem calea-ntoarsă. Cu atât mai mult, cu cât indicatorul tău a flămânzit de-a binelea.

Indicatorul mi-auzi vorba şi, în semn de aprobare, se făcu verde-deschis la chip.

Tocmai o cotiserăm spre ieşire, când deodată mă opri locului strigătul lui Krabakas. Ca un vârtej albastru, se ridicase-n văzduh deasupra coliviilor.

— Hei, ţipa el, pământeanule, vino iute încoace!

M-am dus. Krabakas se făcu ghem şi spuse:

— Aţi vrut să vedeţi un guraliv? Puteţi spune că aţi avut un noroc fantastic. În dosul coliviilor s-a pitit un om care a adus un guraliv get-beget, în toată puterea cuvântului.

Fără a mai asculta până la capăt, Alisa se şi repezi înapoi, iar în urma ei lipăia iute-iute indicatorul, muiat de curiozitate în toate culorile curcubeului.

Îndărătul zidului închipuit de colivii se ascunsese un urecheat mărunţel, cu urechile strâns lipite. Ţinea de coadă o pasăre mare, albă, cu două pliscuri şi cu o coroniţă aurie în creştet.

— Vai, exclamă Alisa. O recunoşti, tăticule?

— Oarecum, am spus eu.

— De ce „oarecum”?! mă îngână Alisa. Păi asta-i pasărea ce stă pe umărul statuii Primului căpitan.

Alisa avea dreptate. Mi-am reamintit pe loc. Fireşte, chiar un guraliv dăltuise sculptorul pe umărul căpitanului.

— Vindeţi pasărea asta? l-am întrebat pe urecheat.

— Sst! şopti el. Tăceţi, că altminteri mă duceţi şi pe mine, şi pasărea asta la pierzanie.

— Cumpăraţi-o iute, fără multă vorbă! îmi şopti la ureche Krabakas din Barakas. Aş fi cumpărat-o chiar eu, dar dumneavoastră vă e mai de folos. S-ar putea ca ăsta să fie ultimul guraliv de pe planetă.

— Dar nu înţeleg de ce atâta mister?! am întrebat cu nedumerire.

— Nici eu, răspunse stăpânul guralivului. Locuiesc departe de oraş şi vin rareori pe aci. Cândva, demult, cu ani în urmă, guralivul ăsta a venit în zbor la mine acasă. Era sleit de puteri şi rănit. I-am acordat îngrijirile cuvenite, l-am tămăduit şi de atunci a rămas să trăiască în casa mea. După cum mi-am dat seama, pasărea asta a colindat la viaţa ei pe cele mai diferite planete. Vorbeşte multe limbi. Acum câteva zile, venind în oraş cu nişte treburi, m-am întâlnit la cantină cu un vechi prieten. Am stat pe îndelete de vorbă de una, de alta şi la un moment dat mi-a spus că nu se mai află niciun guraliv în oraş, că umblă nu ştiu cine care îi cumpără sau îi ucide. Atunci i-am mărturisit că am şi eu acasă un guraliv. „Ai grijă de el“, m-a sfătuit amicul. Şi taman atunci s-a apropiat de noi un pământean, care ne-a spus că vrea să cumpere el guralivul meu…

— Purta pălărie? întrebă brusc Alisa.

— Da, răspunse urecheatul. Da’ dumneata de unde ştii?

— Bătrân şi slab?

— Da-da.

— Înseamnă că-i el, hotărî Alisa.

— Care – „el“? întrebă Krabakas din Barakas.

— Chiar acela care vindea viermişori.

— Bineînţeles, ăla e, mişelul! exclamă Krabakas.

— Staţi puţin, nu mă întrerupeţi, ne opri urecheatul. Atunci am refuzat să-i vând pasărea mea îndrăgită şi m-am întors acasă. Şi ce credeţi? În aceeaşi noapte m-am pomenit cu cineva care da să se strecoare la mine în casă. Iar a doua noapte era cât pe ce să-mi pună foc la casă. Noroc de guraliv că s-a deşteptat la timp şi m-a trezit şi pe mine. Aseară am descoperit un şanţ neterminat, săpat la temelia casei mele. Iar pe la o bucată de noapte cineva mi-a zvârlit în odaie un pietroi cât toate zilele. Mi-am dat seama astfel că dacă mai ţin pasărea în casă, pot să-mi iau adio de la viaţă. Dacă nu vă e frică de moarte, luaţi-o dumneavoastră, dar să ştiţi că eu unul nu răspund de urmări.

— Luaţi-o, ne sfătui Krabakas. E o pasăre rară, blândă, şi-apoi, dumneavoastră oricum urmează să plecaţi de pe planeta asta. N-aveţi a vă teme de nimic.

— O luăm, tăticule? mă întrebă Alisa, întinzând mâna spre guraliv.

Nici n-apucai să răspund, când guralivul îşi luă uşor avânt şi se lăsă drept pe umărul Alisei.

— La revedere, prietene, oftă din adânc urecheatul.

I-am plătit cum se cuvine urecheatului, care o şi luă iute la picior. Nici măcar banii nu stătu să-i numere.

— Guralivul poate fi hrănit cu pâine albă, ne spuse la despărţire Krabakas, şi cu lapte. N-ar strica să-i daţi şi sirop de măceşe.

Spunând acestea, Krabakas se făcu iarăşi un ghem albastru şi se aşeză la loc pe colivia canarilor.

Ne-am îndreptat spre ieşirea din târg. Alisa mergea în frunte, purtându-l pe guralivul ei pe umăr. E drept că nu scosese între timp niciun cuvânt, dar asta nu mă neliniştea câtuşi de puţin. În urma Alisei venea pâş-pâş indicatorul, care, îngândurat, îşi tot schimba culoarea. După indicator păşeam eu, ducând de legătoare paingul-ţesător-troglodit, făptura aceea aproape raţională, extrem de rară şi silitoare, pe care dădusem o sumă astronomică. Paingul împletea de zor, cu îndemânare, un fular de lină în carouri; capătul fularului, împletit, se şi târa acum pe jos. Din spate înainta o autoşeniletă, încărcată vârf cu acvarii şi colivii, încât n-ai fi găsit, să fi căutat cu luminarea, un loc cel puţin pentru o persoană. De pretutindeni întorceau spre noi privirile colecţionarii, repe- tând în zeci de graiuri:

— Ia uitaţi-vă, ăia duc un guraliv.

— Un guraliv!

— Un guraliv viu şi nevătămat!

Deodată guralivul nostru îşi înclină capul într-o parte şi începu a vorbi.

— Atenţie, spuse el. Debarcarea pe această planetă este imposibilă. Eu trec pe o orbită planetară, iar tu, scumpe amice, nu uita să pui în funcţiune amortizoarele.

Spunând asta, guralivul începu să turuie, fără nicio pauză, într-o altă limbă, necunoscută nouă, şi o ţinu astfel vreo două minute.

— Aşa papagal mai zic şi eu! spuse Alisa.

Guralivul tăcu, îşi plecă urechea la vorbele Alisei şi repetă:

— Aşa papagal mai zic şi eu!

Apoi mai cugetă un timp şi rosti cu glasul meu:

— Dar nu înţeleg de ce atâta mister!

Apoi din nou cu glasul fostului său stăpân:

— În aceeaşi noapte m-am pomenit cu cineva care da să se strecoare la mine în casă. Iar a doua noapte era cât pe ce să-mi pună foc la casă.

— E clar ca bună ziua, am spus eu. Am avut un noroc orb, Alisa: ăsta-i un superpapagal, mai papagal decât toţi papagalii. Dumnealui memorează câte cuvinte pofteşti, si încă din prima clipă.

în vremea asta guralivul se-apucă din nou să turuie:

— Ascultă căpitane Doi, eu unul n-am ce să-ţi ofer în schimb. Dacă vrei, ia-l pe guralivul meu. El îţi va aminti mereu de peregrinările noastre, că doar căpăţâna lui înmagazinează totul, până la ultimul cuvânt. Iar tu ştii cum să-l ghidezi ca să obţii textul dorit.

Guralivul îşi răspunse lui însuşi cu alt glas:

— Mulţumesc, căpitane Unu. Ne-om mai întâlni noi…

Apoi, din gâtlejul guralivului răzbiră nişte sunete tremurate, nişte duduituri, ca şi când undeva în depărtare îşi lua startul, spre înălţimile cerului, o navă cosmică.

— Tăticule, tu înţelegi ce spune el? mă întrebă Alişa.

— Parcă da, i-am răspuns eu. Am impresia că astea sunt glasurile celebrilor căpitani.

Lăsarăm piaţa în urmă, străduindu-ne să ocolim sectorul filateliştilor, spre a nu ne înghesui prin mulţime cu încărcătura noastră neobişnuită. La un moment dat se repezi în întâmpinarea noastră cunoscutul grăsan în costum negru de piele.

— Ei, cum e? ne întrebă el. Aţi găsit ce căutaţi?

— Da, i-am răspuns eu. Totul e-n ordine.

— Am cumpărat şi un guraliv, spuse Alisa, mândră nevoie-mare. Şi dumnealui şi-a amintit nişte lucruri atât de interesante, cum nici nu vă închipuiţi.

Şi-n acelaşi timp, guralivul îşi deschise iar pliscurile, îşi potrivi coroniţa în creştet şi prinse a vorbi cu glasul Primului căpitan:

— Tu ştii bine, căpitane Doi, cât jinduiesc să plec din nou în cosmos. Dar toate în lumea asta au o limită.

Grăsanul se-ntoarse spre Alisa, îl observă pe guraliv şi faţa i se lăţi ca o lipie, iar ochii i se albiră, pierzându-se în adâncul găvanelor.

— Vindeţi-mi-l mie, spuse grăsanul.

— Dar de ce?! m-am mirat eu.

— Așa trebuie, urmă grăsanul, şi întinse mâinile spre pasăre.

Guralivul se sumeţi şi-şi înfipse cu sete clonţurile în degetele grăsanului.

— Au! ţipă grăsanul. Creatură blestemată! De când te caut eu!

— Luaţi-vă mâna! l-am avertizat.

Grăsanul îşi veni în fire.

— Scuzaţi-mă, rosti el. Dar caut de mult un guraliv. Am pornit special după el în călătoria asta, de la o depărtare de optzeci de ani-lumină. Dumneavoastră nu mă puteţi refuza! Vă dau pe el cât îmi cereţi.

— Dar eu n-am nevoie de banii dumneavoastră, am spus. Şi apoi, noi, cei de pe Terra, nici nu-i mai folosim. Luăm bani cu noi doar când plecăm în cosmos, pe planete unde ei mai sunt în vigoare.

— Atunci vă dau pe pasărea asta orice doriţi! Vă dau o întreagă grădină zoologică!

— Nu, am răspuns eu ferm. După câte-mi amintesc, guralivii au dispărut aproape cu desăvârşire. La grădina noastră zoologică el va fi în plină siguranţă.

— Daţi-mi-l! spuse grăsanul cu răutate. Că de nu, vi-l iau cu de-a sila!

— Încercaţi numai! i-am întors-o eu.

Pe alături trecură doi urecheaţi în uniformă de poliţişti. M-am întors spre ei să le cer ajutor, dar n-a mai fost nevoie, grăsanul se făcu nevăzut, de parcă-l înghiţise pământul.

Iar noi am pornit-o mai departe.

— Ai văzut, tăticule, de guralivii ăştia e legată o taină, îmi spuse Alisa. Tu să nu-l dai nimănui.

— Nu-ţi fie teamă, am liniştit-o eu.

Am luat-o pe un drum pustiu. Dincolo de împrejmuirea joasă a pieţei stăruia larma. În faţă se şi profilau siluetele hotelurilor din oraşul Palaputra. Deodată, se auziră în urma noastră nişte paşi uşori. M-am întors cât ai clipi şi-am rămas înmărmurit de uimire.

Pe drum alerga, încercând să ne ajungă din urmă, doctorul Verhovţev. Avea pălăria dată-ntr-o parte, costumul boţit, iar la înfăţişare arăta şi mai slab ca înainte.

— Profesore, îmi spuse el gâfâind, vă paşte o mare primejdie. Nici nu-ţi închipui ce bine-mi pare că v-am ajuns din urmă! Sunt de-a dreptul fericit!

— Despre ce primejdie-i vorba? l-am întrebat.

— Toată primejdia vine de la guraliv. Dacă nu vă lăsaţi imediat păgubaşi de el, nava voastră e sortită pieirii. V-o spun cu siguranţă.

— Ascultă, doctore Verhovţev, i-am spus eu supărat, comportarea dumitale mi se pare mai mult decât stranie. Te-ai cam înconjurat de mister acolo pe Planeta celor Trei Căpitani, ne-ai spus că habar n-ai ce pasăre este înfăţişată pe monument. In afară de asta, după cum ne-a fost dat să auzim, dumneata ai venit aici şi ai încercat să distrugi oxigenul de pe planetă, vânzând în stânga şi-n dreapta viermii aceia albi. Te-ai purtat urât şi la hotel: ai fiert crenvurşti pe pat şi ai stricat roboţii-stolnici de acolo. Iar acum pretinzi să-ţi dăm dumitale guralivul… Stai aşa, nu mă-ntrerupe. Cugetă mai bine la toate astea, după care poţi să vii la noi pe navă, şi-acolo vom discuta în tihnă şi pe îndelete.

— O să regreţi, îmi spuse Verhovţev şi-şi strecură mâna în buzunar.

Indicatorul se făcu roşu de spaimă. Paingul-ţesător-troglodit îl ameninţă pe Verhovţev, scuturând fularul încă neterminat.

— Atenţie, tăticule, are pistol! strigă Alisa.

— Poloskov! am rostit eu în microfonul ce-mi atârna la gât. Notează coordonatele mele! Suntem în primejdie. Urgent – ajutor!

Auzindu-mi vorbele, Verhovţev rămase în cumpănă, înmărmurit. Spre norocul nostru, pe drum apăru o ceată mare de colecţionari, care târau după ei un îndărătnic elefant verde. Verhovţev sări peste împrejmuirea pieţei şi dispăru.

— Vai, ce-mi plac mie toate astea! o auzii pe Alisa. Ce aventuri de-adevăratelea!

— Să-ţi spun drept, mie nu-mi prea plac asemenea aventuri. Noi venisem doar să adunăm animale pentru grădina noastră zoologică şi nu să ne războim cu doctorul Verhovţev.

Trei minute mai târziu plutea deasupra noastră şalupa de pe Pegas. Era Poloskov, care zbura în ajutorul nostru. Şalupa ne acompanie din văzduh, înaintând încetişor şi conducându-ne până la navă, unde ajunserăm fără niciun fel de complicaţii.

Capitolul 11

SPRE SISTEMUL MEDUZEI

De cum am aranjat animalele în cuşti şi le-am dat de mâncare, am trecut pe punte şi am expediat o telegramă la baza exploratorilor de pe Micul Arkturus. Telegrama avea următorul conţinut:

„Verificaţi unde se află doctorul Verhovţev. Am impresia că nu este cel drept care se dă.“

Spre seară ne veni răspunsul:

„Doctorul Verhovţev nu se află pe Planeta celor Trei Căpitani. Altceva nu vă putem deocamdată comunica.“

— Faptul că nu se află pe Planeta celor Trei Căpitani îl ştiam şi fără să ne-o spună ei, zise Poloskov descifrând telegrama. Dumnealui se află aici.

Pentru guraliv am meşterit o colivie mare pe care am atârnat-o în salonul navei. Cât era ziua de lungă, pasărea îndruga fel şi fel de vorbe în graiuri necunoscute nouă, în schimb nicio iotă despre vreunul din căpitani. Totuşi Poloskov credea în spusele mele şi ale Alisei.

— Şi eu sunt de părere că ăsta-i guralivul care a aparţinut Primului căpitan, iar acesta i l-a dăruit celui de Al Doilea atunci când s-au despărţit.

— N-a pornit oare Verhovţev prigoana după toţi guralivii, tocmai pentru că voia să-l prindă pe acesta? întrebă Alisa.

— La ce i-ar fi folosit? am întrebat eu.

— Cum la ce? Noi ştim doar că Al Doilea căpitan a dispărut fără urmă. Şi nimeni nu are habar unde se află. Ştim de asemenea, că el avea un guraliv…

— Aşa e! spuse mecanicul Zelionâi. Nici vorbă! Fetiţa noastră are perfectă dreptate. Căpitanul nu-i, în schimb guralivul se află aici. Rezultă că guralivul ştie unde-i căpitanul. Lucru pe care vrea să-l afle şi Verhovţev.

— Atunci de ce face din asta un mister? am întrebat. Noi i-am fi dat cu plăcere o mână de ajutor.

Se auzi un ciocănit. Cineva ne venise în vizită.

— M-am dus să deschid. Pe scara navei se afla grăsanul în costum negru de piele.

— Iertaţi-mi deranjul, rosti el. Am venit să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat cu dumneavoastră acolo, la târg. Dar, ştiţi, doream atât de mult să cumpăr un guraliv, încât mi-am pierdut cumpătul.

— Nu face nimic, i-am spus. Ce-a fost a fost. Numai că guralivul oricum nu ţi-l dăm.

— Dar nici n-am nevoie, rosti vesel grăsanul. Aş vrea numai să nu rămâneţi cu o impresie proastă despre mine. De aceea, contând pe amabilitatea dumneavoastră, vă rog să nu mă refuzaţi şi să primiţi, la despărţire, acest dar din partea mea.

Îmi întinse un animal extrem de rar: o broască-ţestoasă de diamant de pe Menata. Carapacea acestei broaşte este din diamante veritabile şi străluceşte atât de tare, încât îţi ia ochii.

— Vă rog s-o luaţi, nu vă sfiiţi, mă îndemnă grăsanul, am trei exemplare dintr-astea.

Nu trebuia să primesc, fireşte, cadoul din partea acestui individ atât de ciudat; s-ar fi cuvenit să fiu mai prudent. Dar o broască-ţestoasă de diamant nu se afla în nicio grădină zoologică de pe Mapamond. Cinci ani de zile colindasem în căutarea ei, şi uite că se găsise un om care ne-o oferea în dar.

— Nu mă refuzaţi, repetă grăsanul. La revedere. Poate că ne-o fi dat să ne mai întâlnim. Luaţi aminte: numele meu e cunoscut pe vreo sută de planete şi mi se spune Mucalitul U.

Şi, tropăind cu încălţările sale pe scară, vizitatorul nostru o porni în salturi spre Palaputra.

Se aşterneau umbrele amurgului, cei doi sori ai planetei scăpătară în acelaşi timp într-o parte şi în cealaltă a orizontului, astfel că deasupra cosmodromului strălucea jariştea a două asfinţituri, unul mai frumos decât altul. Şi mi-am zis atunci că nu se cade totuşi să gândeşti rău despre oameni. Să-l luăm, de pildă, pe grăsan, e un adevărat entuziast în domeniul biologiei. Şi cu câtă generozitate ne-a oferit exemplarul acesta de animal atât de rar.

M-am întors în salon într-o excelentă dispoziţie sufletească, arătându-le prietenilor mei darul primit. Broasca-ţestoasă trecu

din mână în mână, încântându-i pe toţi cu jocul acela fantastic de lumini în diamantele carapacei sale.

— Încotro ne luăm zborul? întrebă Poloskov după cină.

— Spre sklişi, spuse Alisa, pe planeta Şeşineru.

— Fie, am încuviinţat eu, oricum aveam de gând să mergem într-acolo.

Şi deodată, guralivul nostru, care până atunci stătuse molcom şi ne privise cum ne beam ceaiul, căpătă iar grai.

— Tu te pregăteşti de zbor? întrebă el cu glasul Primului căpitan.

— Da. Plec în întâmpinarea lui, răspunse tot el cu glasul celui de Al Doilea căpitan.

— Bine, căpitane Doi, dacă dai cumva de greu, cheamă-mă-n ajutor.

— Dacă-mi va fi cu putinţă.

— Trimite guralivul. El îmi va desluşi ce şi cum. Doar ştiu să-l fac să vorbească. Îi transmiţi lui toate amănuntele.

— Şi-acum, la revedere.

— La revedere.

Guralivul amuţi.

— Ei, ai auzit, nene Poloskov? întrebă Alisa.

— Am auzit, cum să nu, dar nu ţipa aşa tare, răspunse Poloskov şi căzu pe gânduri.

Guralivul clătină coroniţa din creştet, cumpănind parcă dacă e cazul să continue sau nu. Şi brusc rosti rar şi sacadat, cu glasul celui de Al Doilea căpitan.

— Ia-o spre sistemul Meduzei.

Aşteptam să vedem dacă nu va continua să vorbească. Dar guralivul închise ochii şi-şi vârî capul sub aripă.

— Rezultă că Al Doilea căpitan, aflat în primejdie, l-a trimis pe guraliv după ajutor, spuse Alisa. Oare cum să-l facem să vorbească?

— Aşteptaţi puţin, am sărit eu. De unde până unde aţi ajuns la concluzia asta? Doar guralivul nu s-a dus pe Venus, unde lucrează Primul căpitan, ci s-a întors pe planeta natală. Înseamnă că nu l-a trimis nimeni nicăieri. Al Doilea căpitan putea pur şi simplu să piară. Şi-atunci guralivul s-a întors în zbor acasă.

— Totu-i posibil, spuse Poloskov, şi se ridică de la masă.

Ieşi din salon şi reveni peste vreo cinci minute, aducând cu sine o hartă a Galaxiei. O întinse pe masă, împingând ceştile mai la o parte, şi împunse cu degetul în marginea hărţii.

— Aici, spuse el, se află sistemul Meduzei. Complet neexplorat. În cadrul lui sunt o seamă de planete. Propun să ne luăm zborul într-acolo. Dacă Al Doilea căpitan mai e viu, îi vom veni în ajutor. Dacă a pierit, vom afla, în ultimă instanţă, unde s-a întâmplat accidentul.

— Dar el putea să moară chiar în cosmos, am observat eu.

— Păi, ce putea să i se întâmple unui vestit căpitan ca el în spaţiul cosmic?

— Să explodeze nava, de pildă.

— Dar guralivul a rămas teafăr şi nevătămat.

— Câte nu se pot întâmpla!

Am tăcut. La urma urmelor, expediţia noastră avea de rezolvat o seamă de probleme ale ei, or, nimeni nu ştia dacă în sistemul Meduzei există, în general, vreo specie de animale. Până am fi ajuns în sistemul acela şi ne-am fi întors, s-ar fi scurs tot timpul destinat misiunii noastre. Şi-apoi, în afară de spusele guralivului, nu cunoşteam nimic altceva. Al Doilea căpitan putea să fi fost acolo, dar să fi pierit într-o altă zonă a Galaxiei. Toate aceste presupuneri le-am şi împărtăşit tovarăşilor mei. Dar cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai puţin eram convins de justeţea spuselor mele şi cu atât mai lesne îmi dădeam seama că nu izbutisem să-i conving nici pe Poloskov şi nici pe Alisa.

— Bine, am încuviinţat eu, încercarea moarte n-are. Plecăm. Dar cu o condiţie: să dăm mai întâi o raită pe planeta Şeşineru. Trebuie totuşi să ne dumirim şi noi ce hram poartă sklişii ăia.

— Bun, fu de acord Poloskov, urmărind cu degetul pe hartă. Planeta asta ne e în drum. În plus, pe parcurs vom putea să facem popas şi pe alte planete, să căutăm şi pe acolo animale rare pentru grădina noastră zoologică.

— Şi-acum, la culcare, am spus eu. Mâine de dimineaţă ne luăm startul. Au fost hrănite şi adăpate toate animalele?

— Da, să trăiţi, tovarăşe conducător al expediţiei, răspunse Alisa, căreia îi revenea această treabă.

— Dar broasca-ţestoasă de diamant unde-i? am întrebat eu.

— Adineaori era aici, răspunse Poloskov. Unde-a dispărut?

Am pierdut o oră întreagă, scotocind prin toată nava, ca s-o găsim, în sfârşit, doar cu ajutorul indicatorului, care o dibui chiar lângă trapă.

— Se vede că avea de gând să-şi ia tălpăşiţa, îşi dădu părerea Zelionâi. Şi doar v-am prevenit. Cu broaştele astea ţestoase trebuie să fii numai ochi.

Indicatorul se îngălbeni.

Am scos tabelul de nuanţe ale sentimentelor exprimate de indicator, pe care mi-l oferise şarpele cu două capete, şi am spus:

— Culoarea galbenă – neîncredere.

— Va să zică, nu ai încredere în broasca-ţestoasă? îl întrebă Zelionâi pe indicator. Nici eu.

Indicatorul se îngălbeni atât de tare, încât până şi lumina becurilor păru că păleşte.

— Perfect, am rostit atunci eu. O vârâm într-o cuşcă.

Indicatorul rămase la fel de galben, dar de-a lungul spinării prinseră a pluti dunguliţe negre. Tabelul ne arăta că dunguliţele negre pe fond galben înseamnă împotrivire.

— Bine, am spus eu. Dacă eşti atât de suspicios, o vom încuia peste noapte în seif.

Şi pe loc indicatorul nostru îmbrăcă nuanţa aceea verde-închis, de fericire.

Capitolul 12

O INVENŢIE ATÂT DE TRISTĂ

Când nava *Pegas* ajunse în apropierea planetei Şeşineru, încărcătura îi scăzu sensibil. Puteai trece pe coridoarele ei fără să te mai împiedici de tot felul de colete, saci, lăzi şi containere.

Lăsasem în urmă cam o treime din cuprinsul Galaxiei şi ajunseserăm prin locuri nemaiumblate de astronavele de pasageri de pe Pământ.

Planeta Şeşineru se află într-o zonă mai retrasă faţă de marile trasee spaţiale. Lumea ei animală e puţin bogată – cu trei sute de ani în urmă suprafaţa îi era aridă şi nelocuită, dar mai apoi au venit coloniştii de pe Rozodor, care au creat aici o atmosferă artificială, au împânzit planeta cu livezi şi au aşternu t-o cu pajişti.

N-am fi stat nicidecum să ne pierdem vremea, poposind pe aceste tărâmuri, dacă nu ne-ar fi spus doctorul Verhovţev, încă pe când ne aflam pe Planeta celor Trei Căpitani, vestea pe care o auzise şi anume: că pe Şeşineru trăieşte un animal cu numele de sklis.

Astronava noastră ajunse pe planetă în plină noapte, undeva aproape de periferia unui orăşel marcat de luminiţe opalescente. Am coborât încetişor, ca să nu-i trezim pe orăşeni şi să nu stârnim panică printre ei. Pe Şeşineru fac rareori popas corăbiile spaţiale şi o parte dintre locuitorii planetei n-au avut niciodată prilejul să vadă un asemenea vehicul.

Motoarele amuţiră, mecanicul Zelionâi îşi pieptănă barba şi se duse la culcare, căpitanul Poloskov rămase la postul de comandă, spre a face o seamă de retuşuri la învechita noastră hartă de navigaţie, Alisa se apucă să scrie o scrisoare bunicii, sperând să o poată expedia de pe Şeşineru, iar eu am coborât în cala numărul unu, să iau de-acolo o cuşcă pentru sklis şi să dau hrană la animale.

Pe navă era cald şi linişte. Păşeam aproape fără zgomot pe covorul moale şi mă gândeam în sinea mea că s-ar cuveni să facem aici rezerve de apă şi rost de lână pentru paingul-ţesător-troglodit. Boscheţelul încrengat mă aştepta, fireşte, după colţ.

— Treci imediat la culcare, i-am spus eu. Că de nu, mâine nu-ţi mai dau apă.

Înfricoşat, boscheţelul îşi scutură frunzişul şi, foşnind, se fofilă în sălaşul lui.

Deodată mi-ajunse la urechi un clefăit uşor. Cineva se strecurase în magazia în care păstram coletele restante. M-am oprit şi-am tras cu urechea. Pesemne că unul dintre animale ieşise afară din cuşcă

— Dar cum să ştii care anume şi de-l poţi prinde cu una, cu două?

Mi-am strecurat cu prudenţă privirea prin uşa întredeschisă a magaziei. Înăuntru nici ţipenie. Dar clefăitul se auzea mai limpede. Am intrat în încăpere. Clefăitul răzbea de după uşa frigiderului încuiat. Acolo păstram noi ananaşii.

Am rămas uimit văzând cheia în broască. Nu putea nimeni să se vâre în frigider şi să se încuie acolo fără cheie.

Am întins încetişor mâna spre cheie, am răsucit-o şi am deschis larg uşa.

În frigider stătea, dârdâind de frig, un omuleţ verzui şi rodea la ananas cu dinţişorii lui ascuţiţi.

Luat prin surprindere, omuleţul se sperie crunt şi strânse ananasul la piept.

— Să nu îndrăzneşti!… glăsui el.

— Barem să ţi-l fi curăţat de coajă, i-am răspuns eu. Dar, de fapt, cum ai pătruns aici?

— Ei, poftim, nici măcar la cină nu te lasă ăştia să-ţi tihnească îmbucătura, spuse omuleţul şi dispăru cu ananas cu tot.

M-am frecat la ochi. Frigiderul era gol. De pe raft lipseau trei ananaşi. Pe neaşteptate, cineva îmi atinse piciorul, făcându-mă să tresar.

Era tot neastâmpăratul de boscheţei care umbla hai-hui prin cală.

— Marş la culcare! m-am răstit la el, deşi, în general, nu obişnuiesc să ţip la animale şi plante.

Boscheţelul îşi sumese crenguţele şi o tuli cu coada-ntre picioare.

M-am uitat din nou în frigider. Întors cu spinarea spre mine, stătea omuleţul verzui săltat pe vârfuri şi căznindu-se să tragă de pe poliţă un ditamai ananas.

— Stai! am ţipat eu.

Omuleţul şi-ntorsese faţa spre mine şi-atunci mi-am dat seama că nu-i nicidecum acelaşi hoţoman care acum trei minute rodea la ananas.

— Nu te mai alarma degeaba, spuse omuleţul, că n-am venit să iau aşa, de capul meu: am aprobare.

Şi pe loc dispăru, luând cu el ananasul.

Nu mai văzusem de când mă ştiam asemenea minune. Ba chiar am simţit cum mi se învârte capul. Şi,

Într-o pornire de-a dreptul prostească, m-am apucat să cercetez cu privirea prin frigider, ca şi când cineva s-ar fi putut ascunde acolo, prin ungherele lui.

În clipa aceea însă am simţit cum mă împinge cineva: pe raft se afla al treilea omuleţ verzui.

— Nu mă deranja, că s-ar putea să-ţi scap o scatoalcă! rosti el şi, niciuna, nici două, se întinse după ananas.

— Ei, asta-i chiar prea din cale-afară! m-am înfuriat eu. De unde-ai mai apărut şi dumneata?

— De pe-aici, de pe-aici, răspunse omuleţul şi, înşfăcând un ananas, se dizolvă în aer.

Treaba asta mă scotea din răbdări. Am apăsat butonul telefonului şi l-am chemat pe Poloskov.

— Ghena, nu dormi? l-am întrebat.

— Nu. Lucrez. Dar ce-i cu glasul tău? întrebă căpitanul.

— Cu glasul meu? Nimic.

— Văd că-ţi tremură cum îi tremură iepurelui coada. S-a întâmplat ceva?

— Spune-mi, trapa navei e închisă ermetic?

— Bineînţeles. Doar n-a ieşit nimeni afară.

— Dar Zelionâi doarme?

— Doarme. Şi Alisa la fel. Mai adineaori am verificat asta. Fiică-ta s-a apucat să scrie o scrisoare şi a furat-o somnul pe la jumătate. Dar ce s-a întâmplat?

— Ia spune-mi, în ce împrejurări li se poate năzări oamenilor că văd omuleţi verzui?

— De-ăia de-o şchioapă? Cu codiţă? mă întrebă cu un aer preocupat căpitanul. Care le stau, chipurile, pe umăr beţivanilor? Am citit eu pe undeva despre ei. Într-o carte mai veche.

— Nu, ăştia-s destul de măricei, fără coadă şi se-ndoapă cu ananaşi. Uite-l… Uite-l colo! Al patrulea!

Şi, într-adevăr, se mai ivise un hoţoman dintr-ăia în frigider, care îmi făcu cu ochiul şi dispăru.

— Vin imediat! spuse Poloskov alarmat. Deocamdată stai şi aşteaptă-mă, nu întreprinde nimic. Păstrează-ţi calmul.

În momentul când Poloskov intră valvârtej în cală, pe rafturile frigiderului nu se mai afla nici jumătate din cantitatea de ananas pe care o pusesem la păstrare acolo; acum doi omuleţi deodată se ajutau unul pe altul, aburcându-se, să ajungă la raftul de sus al frigiderului.

— Stai uşor, nu-i speria, mă sfătui Poloskov. Asta nu mai e halucinaţie, te-asigur.

— Auzi la ei, halucinaţie! se supără unul dintre omuleţi. Dacă nu credeţi, poftim de vă convingeţi.

— Lasă vorba că n-avem vreme de asta! i-o reteză celălalt.

— Complimente Alisei, adăugă primul.

Şi dispărură amândoi, ca să-i mai facă loc şi altuia.

— Alisa doarme într-adevăr? l-am întrebat pe căpitan.

— Doarme.

— Atunci de unde ştiu dumnealor de ea?

— Nu mă taie capul. Curat casă de nebuni, zău aşa!

Frigiderul era acum pustiu. Nu se mai ivise niciun client..

— Hai să închidem uşa frigiderului, propuse Poloskov. E cel mai bun lucru ce ne rămâne de făcut.

Am trântit uşa frigiderului şi am repetat întrebarea:

— De unde ştiu dumnealor de Alisa? Am coborât aici abia acum un ceas şi doar niciunul dintre noi n-a apucat să iasă afară…

Am stat treji multă vreme, căznindu-ne amândoi să găsim explicaţia acestui atât de ciudat fenomen.

Dar n-am ajuns la niciun rezultat. Am mai verificat o dată încuietorile la toate calele, am inspectat întreaga navă. Nicăieri nici ţipenie; pretutindeni stăpânea pacea şi liniştea.

Pentru orice eventualitate, m-am dus să mă culc în cabina Alisei. Nu era prea comod să dormi pe carpeţica aceea scorţoasă, aşternută jos, iar sub cap, în loc de pernă să ai înotătoarele de gumă ale Alisei.

Din fericire, am izbutit să mă scol mai devreme decât Alisa. Aşa că în clipa în care ea deschise ochii, eu mă şi aflam instalat în fotoliu şi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, răsfoiam „Îndrumătorul pentru identificarea locuitorilor din Galaxia”.

— Ce faci aici? mă întrebă Alisa.

— Ei, am venit şi eu să mă uit prin biblioteca ta, să aflu cum arată locuitorii de pe aici.

— Dar de ce nu te-ai pieptănat?

Am închis volumaşul – l-oi răsfoi mai târziu – şi m-am dus glonţ în cabina mea să-mi fac toaleta de dimineaţă.

În vreme ce mă spălam, era cât pe ce să mă conving pe mine însumi că nu au existat niciun fel de omuleţi verzi, că totul a fost un miraj, un vis şi o năzărire.

Cu acest gând în minte, am coborât în cală, să mă uit în frigider.

Frigiderul era deschis, gol-goluţ, nu se mai zărea nici urmă de ananas, iar lângă el stătea îngândurat Poloskov.

— Am impresia că băştinaşii ăştia au dexteritatea de a trece prin zid, deşi acest lucru contrazice toate legile naturii.

— Nu, după toate aparenţele, ăştia nu sunt localnici, am spus eu. Probabil că în drumul nostru prin spaţiu ne-am procopsit cu niscai indivizi dintr-o civilizaţie parazitară.

În momentul acela intră în cală Alisa.

— Bună dimineaţa, nene Poloskov, rosti ea. Unde-aţi ascuns ananasul?

— Ni l-au furat, spuse Poloskov. Iar noi stăm acum şi ne gândim cum să-i pedepsim pe infractori.

— Pe cine?! se miră Alisa.

— Pe diavolii ăştia verzi, răspunse Poloskov. Ah, de-aş pune eu mâna pe ei! Gândiţi-vă numai cum am să mai dau eu ochii cu cei de pe Redvait. Ei abia aşteaptă să le ducem ananas!… Uite-l iarăşi! Îl vedeţi? Puneţi mâna pe el!

Şi, într-adevăr, în frigider apăru pe neaşteptate un omuleţ verzui; îşi petrecu privirea peste rafturi şi spuse, fără a ne băga în seamă: „Venii şi eu la spartul târgului“; şi se dizolvă în aer.

— Uite-l, repetă Poloskov. Şi nici măcar nu-l poţi prinde.

— Dar e un locuitor de pe planeta asta. M-am uitat în cartea pe care a lăsat-o tăticul pe fotoliu.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Atunci e cu atât mai rău pentru ei. Am să trimit imediat o plângere guvernului lor. Oare aşa se întâmpină nişte oaspeţi? Poloskov era mânios la culme.

— Iartă-i, nene căpitane!

— Dar nici prin gând nu-mi trece să-i iert. Unde-i telefonul?

— Ba să-ţi treacă prin gând, insistă Alisa. Că doar sunt nişte oameni atât de drăguţi şi buni! Ei n-au vrut să fure ananas. Aşa s-a întâmplat. Pe negândite.

— Tu eşti prea bună la suflet, Alisa, spuse Poloskov. Totuşi stai un pic şi cugetă; nici n-am apucat bine să aterizăm, că dumnealor s-au şi strecurat în cală şi au început să vămuiască ananasul; peste puţin au să dea iama şi-n celelalte mărfuri.

— Nene Poloskov, rosti Alisa cu fermitate, ai uitat că ai pierdut la mine un pariu? Ai să-mi îndeplineşti o dorinţă.

— Da, ţin minte.

— Atunci uite dorinţa mea: iartă-i!

Chiar în clipa aceea dincolo de pereţii navei răsună un zgomot înfiorător. Atât de înfiorător, încât răzbi prin bordaj. Am uitat de omuleţii verzui şi-am pornit-o glonţ spre scara navei. Poloskov izbuti să tragă din mers mânerul de alarmă şi pe culoare prinseră a clipi beculeţele roşii.

Căpitanul deschise trapa de sus şi, de la înălţimea celui de-al doilea etaj, ne-am aruncat ochii afară.

La orizont se vedea răsărind un soare imens, învăluit în ceaţă şi purpură. Pe cer alergau nori prelungi, sinilii. Întreaga pajişte ce se întindea în faţa *Pegasului* era ticsită de omuleţi verzui. Toţi fluturau steaguri, pancarte, panouri cu urarea „Bine aţi venit“ şi strigau în cor care mai de care:

— Bine aţi venit!… Noroc bun, Alisa!… Vă mulţumim!… Ur-r-a-a!… şi alte urări, rostite pe limba lor, neînţeleasă pentru noi.

Văzând-o pe Alisa, bucuria lor se dovedi fără margini. Ai fi zis că bolta cerului stă gata să se năruie pe planetă. Cât ai clipi din ochi, ne pomenirăm la gura trapei cu o ceată de omuleţi verzui care o înhăţară pe Alisa; n-am apucat să zic nici pâs, că omuleţii dispărură cu ea cu tot, ca să apară în inima mulţimii. Apoi, ridicând-o pe Alisa în mâini, porniră cu tot alaiul spre oraşul ce se vedea albind la orizont.

Un omuleţ mai bătrân, rămas în urmă, aşteptă până ce coborârăm pe scara navei şi, salutându-ne, spuse:

— După câte observ, aveţi unele nedumeriri, dragi oaspeţi.

— Într-adevăr, aşa este, răspunse Poloskov.

— Alisei nu i se va întâmpla nimic? am întrebat eu.

— Absolut nimic. Îmi îngăduiţi să vă explic?

— Fireşte.

— Aşezaţi-vă pe iarbă, că pământul e cald şi nu veţi răci.

I-am dat ascultare bătrânului omuleţ şi iată ce ne-a fost dat să auzim din gura lui:

— Într-un trecut nu prea îndepărtat, planeta Şeşineru nu se deosebea cu nimic de celelalte planete sărăcăcioase, provinciale, ale Galaxiei. Cu vreo zece ani în urmă însă, unul dintre locuitori a făcut o invenţie – nişte pilule care-ţi îngăduiau să călătoreşti în timp pe o durată de un an, doi în orice direcţie. La început, întreaga suflare de pe planetă fusese cuprinsă de euforie, se repezeau care mai de care să înghită pilule dintr-alea şi să pornească la drum ba într-o parte, ba într-alta. Peste câteva săptămâni însă au suferit o amară deziluzie.

Unul pleca în viitor şi acolo afla că o să-l lase nevasta sau că o să i se prade casa. Altul se îndrepta în trecut, ca să-şi repare vreo gravă eroare pe care a săvârşit-o cândva, dar de reparat nu mai putea s-o repare, cel mult ajungea s-o repete. Dacă, să zicem, îl bănuiai pe careva că te-a minţit într-o bună zi, n-aveai decât să te întorci în ziua aceea şi să-l urmăreşti pe făptaş. Dacă ţi-era teamă că ai să mori de vreo boală anume, n-aveai decât să faci un drum în viitor şi să vezi de nu te-au minţit cumva doctorii, încetul cu încetul însă oamenilor a început să le fie frică de viitor – şi nimeni nu mai cuteza să călătorească într-acolo. În schimb, au dat cu toţii năvală spre trecut. Orice om are la viaţa lui o seamă de amintiri dragi, şi-atunci o ia spre trecut, ca să mai trăiască o dată acele clipe frumoase. Revine acasă şi pleacă iar în trecut şi iar, şi iar… La infinit.

Să mergem în oraş, spuse bătrânul omuleţ, şi o să vă convingeţi singuri unde a dus această stare de lucruri.

Am pornit-o pe urmele lui, spre oraş. Ajunşi la faţa locului, am constatat că oraşul era părăginit şi murdar. Procesiunea triumfală în care se afla Alisa dispăruse undeva înaintea noastră, iar pe străzi rareori întâlneai trecători. Păşeau fără a ne

învrednici cu privirea şi din când în când observai cum dispare câte unul ba ici, ba colo. Alţii, în schimb, puteau să apară aşa din senin în mijlocul străzii, ca, după o clipă de cugetare, să se facă iar nevăzuţi.

— Uitaţi-i pe vilegiaturiştii în timp, ne spuse călăuza. Prezentul nu-i interesează. De viitor se tem. Nimeni nu mai ridică un pai de ici-colo. Guvernul a încercat să interzică pilulele, dar ele se prepară atât de simplu, încât fiecare şi le face la el acasă.

— Abia acum pricep de ce compatrioţii dumneavoastră au aflat încă de ieri şi despre Alisa, şi despre sosirea navei noastre, am spus eu.

— Bineînţeles. Cei care au nimerit în frigiderul dumneavoastră veneau din viitor.

— Şi totuşi nu înţeleg de ce se bucură atât de venirea Alisei? întrebă Poloskov. De ce, bunăoară, nu-şi manifestă bucuria că am venit eu?

— E o treabă simplă, răspunse bătrânul. Noi suntem un neam de oameni deosebit de blajini şi paşnici. Şi-i preţuim pe cei ce se poartă frumos cu noi.

— Şi ce-i cu asta? Alisa doar nu ştia că semenii dumneavoastră se vor strecura în frigider la noi.

— Ah, ce naivitate! spuse cu reproş omuleţul verzui.

Pe neaşteptate, bătrânelul se topi în văzduh, ca să reapară peste trei secunde cu un coşcogea ananas în mâini.

— Chiar acum vin din frigiderul dumneavoastră, ne anunţă el.

— Bine, dar acolo nu mai sunt ananaşi.

— Da, dar eu am fost acolo astă-noapte. Ce, nu pricepeţi cum vine asta? Mai simplu nici că se poate! Am zburat acuşica în trecut şi am luat ieri-noapte din frigider ananasul ăsta. Dar nu l-am furat, ci l-am luat, pentru că Alisa i-a amintit azi-dimineaţă lui Poloskov de dorinţa pe care el trebuia să i-o îndeplinească, iar dorinţa ei a fost să ni se dea nouă ananaşii. De aceea azi-dimineaţă noi am întâmpinat-o cu atâta recunoştinţă, fiindcă ea ne-a îngăduit să luăm ananasul astă-noapte…

— Simt că mă apucă nebunia, rosti Poloskov. Mai întâi a fost azi-dimineaţă, pe urmă a fost ieri-noapte, iar dumneata ai luat nişte ananas pe care n-aveai voie să-l iei, pentru că ai fi avut voie să-l iei abia după aceea…

— Iar nouă viaţa ne rezervă atât de puţine bucurii, spuse omuleţul verzui, neluând în seamă vorbele lui Poloskov. Până acum habar n-am avut ce gust are ananasul. Eu, bunăoară, am să mă duc de azi înainte în fiecare zi în ziua de ieri, ca să mănânc ananasul pe care l-am mâncat aseară…

Am rămas o vreme tăcuţi, pritocind în minte noutăţile. Apoi bătrânelul oftă şi spuse:

— Eu unul nu mai pot răbda. Am plecat în trecut să termin de mâncat ananasul.

— Stai, l-am oprit eu. Aş avea de discutat cu dumneata o chestiune de afaceri.

— Ai face bine să nu mă întrebi, mi-o trânti omuleţul verzui. Doar ştiu ce vrei să afli de la mine.

— Ah, da, uitasem! am răspuns eu.

— Ai să mă întrebi de animalul acela cu numele de sklis, datorită căruia aţi şi venit aici.

— Întocmai.

— Noi vă putem aduce şi o sută de sklişi, dar o să-i refuzaţi. Uitaţi unul acolo, stă culcat după colţ. Acum o să strângeţi din umeri şi o să spuneţi: „Păi asta-i o vacă din cele mai obişnuite!“

Ne-am uitat după colţ, unde stătea culcată chiar o vacă.

Am strâns din umeri şi am spus:

— Păi asta-i o vacă din cele mai obişnuite!

— Ei, aţi văzut?

Şi omuleţul verzui îşi luă la revedere de la noi şi plecă, mai bine-zis dispăru, pentru că toţi locuitorii acestei planete aveau ciudatul obicei de a se topi în aer. Dar bătrânelul n-a mai avut posibilitatea de a vedea ce s-a întâmplat mai apoi, căci îndemânarea lui de a privi în viitor şi-n trecut nu i-a mai ajutat de astă dată. Pentru că noi am luat vaca aceea, am dus-o la Grădina zoologică din Moscova şi ea se află până şi în ziua de azi acolo, ca unul din exponatele cele mai populare.

De cum călăuza noastră dispăru, vaca îşi întinse mădularele, se ridică agale de jos şi îşi desfăşură aripile lungi, membranoase, pe care şi le ţinuse până atunci adunate în jurul pântecului. Vaca răsuflă din adânc, se uită la noi cu ochii ei mari şi trişti, bătu din aripi, scuturând praful de pe ele şi, luându-şi avânt cu copitele-i tocite, trecu în zbor strada. Zbura ca o vacă – dizgraţios şi stângaci, dar, orice s-ar zice, zbura!

Atunci l-am întrebat pe un băieţaş verzui, apărut pe neaşteptate alături de noi.

— A cui e vaca aia?

— Sklisul? întrebă el.

— Da, al cui e sklisul ăla?

— Păi, al nimănui, spuse băieţaşul. Cine să aibă nevoie de sklişi? Nu poţi cu niciun chip să-i paşti, că zboară care încotro. Dacă vreţi luaţi-l dumneavoastră, că nu-i nicio supărare.

Ne-am îndreptat spre Pegas, mânând din urmă sklisul cu jordia. Când şi când animalul se înălţa în văzduh, dar obosea repede şi cobora, înaintând într-un trap lenevos.

Mai apoi se ataşă de noi un alt sklis, dar nu ne-am încumetat să-l luăm şi pe el, era destul de greu să hrăneşti chiar şi unul. Sklisul mugi îndelung, îmbufnat, scuturându-şi coada.

Alisa reveni curând, în urma noastră; ajunsese să se plictisească în mijlocul omuleţilor verzui. De altfel, şi dumnealor uitaseră iute de existenţa ei, luându-şi zborul care încotro: unii în trecut, iar alţii chiar în viitor.

Capitolul 13

ROBOŢII PARALIZAŢI

— Hei, şi-acum s-o croim de-a dreptul spre sistemul Meduzei, zise Poloskov de îndată ce ne-am luat startul de pe planeta pe care am rămas păgubiţi de întreaga rezervă de ananas. Sunteţi toţi de acord?

Nimeni nu obiectă. Era cât pe ce să obiectez eu, dar Alisa mi-aruncă o asemenea privire, încât m-am pomenit spunând:

— În ceea ce priveşte traseul astronavei, căpitanul e suveran. Cum zice dumnealui, aşa să fie.

— Atunci nu ne vom mai opri nicăieri, hotărî Poloskov.

Peste două zile, însă, am fost nevoiţi să ne oprim şi chiar să ne modificăm traseul.

Staţia de radio de pe nava noastră spaţială interceptă un semnal S.O.S.

— De unde vine? l-am întrebat pe Poloskov.

— Vom afla îndată, răspunse căpitanul, aplecându-se asupra aparatului de recepţie.

M-am aşezat în fotoliul liber de la postul de comandă, hotărât să-mi rezerv un răgaz de odihnă. De dimineaţă avusesem mult de lucru şi obosisem. Pe indicator îl duruse stomacul şi-şi schimba culorile ca un semafor la o intersecţie aglomerată. Paingul-ţesător-troglodit, aflat în criză de materii prime, ajunsese la snukul cel somnolent, cu lâna lungă, din cuşca alăturată, şi-l tunsese până la piele, astfel că atunci când am dat cu ochii de el nici nu l-am mai recunoscut. Ca urmare, snukul răci zdravăn şi tuşea de se zguduia toată cala. A trebuit să închipuim pentru el un punct de izolare. Guralivul bolborosi întreaga noapte într-o limbă necunoscută nouă, până-l apucă răguşeala şi glasul prinse a-i scârţâi ca o căruţă neunsă. A fost nevoie să-l dezmorţim cu lapte fierbinte amestecat cu bicarbonat. Boscheţeii se luară la ceartă în toiul nopţii din pricina unor sâmburi de prună şi cel mai mititel dintre ei s-a ales cu rămurişul ferfeniţă. Broasca-ţestoasă de diamant tăie cu muchiile ascuţite ale carapacei sale o spărtură în uşa ce dădea în sala maşinilor, silindu-ne să o încuiem iarăşi în seif.

Obosisem, dar ştiam că aşa se întâmplă întotdeauna când transporţi o menajerie de animale rare. Dar toate aceste maladii, neplăceri, bătălii şi conflicte nu însemnau nimic în comparaţie cu operaţiunea de hrănire a animalelor. Drept e că la treaba asta mă ajuta de regulă Alisa, dar în ziua aceea ea dormise până târziu, aşa că dimineaţă am fost nevoit să iau numai asupra mea totul.

Bine cel puţin că deocamdată animalele nu erau prea multe la număr şi majoritatea lor puteau să respire aer terestru. Numai sub caseta de sticlă, în care păstram gândacii bej, a trebuit să instalăm o sobiţă, întrucât aceşti gândăcei erau deprinşi să trăiască în inima vulcanilor…

— Totul e-n ordine, am auzit glasul lui Poloskov.

Oare la ce se referă? Ah, da, eu mă cufundasem în gânduri şi uitasem că a fost recepționat un semnal S.O.S.

— Semnalul este transmis de pe planeta Şelezeaka. Ce li s-o fi întâmplat oare?

Poloskov deschise ultimul volum al ghidului nostru planetar şi citi cu glas tare:

— „Planeta Şelezeaka. Descoperită de o expediţie de pe Fiks. Se constată aici o cultură materială metalică mult inferioară. Se presupune că locuitorii planetei sunt urmaşii unor roboţi care s-au salvat de pe o necunoscută navă spaţială. Francheţea şi ospitalitatea constituie trăsăturile lor distinctive. În schimb, sunt deosebit de susceptibili şi capricioşi. Pe planetă nu există minereuri. Nici apă. Nici atmosferă. Nimic. Chiar dacă a existat cândva, roboţii le-au epuizat pe toate şi trăiesc acum în sărăcie.” M-da, spuse Poloskov, nu-i o planetă prea interesantă. Dar ce li s-o fi întâmplat oare acelora de acolo?

«S.O.S., semnaliza într-una aparatul de recepţie. La noi bântuie o epidemie. Rugăm ajutor!»

— Va trebui să ne abatem din drum, oftă Poloskov. Nu putem lăsa la nevoie nişte fiinţe raţionale.

Şi ne îndreptarăm spre planeta Şelezeaka.

Abia când am observat din cosmos globul planetei, cenuşiu şi lipsit de aer, de munţi şi oceane, Poloskov izbuti, în sfârşit, să ia legătura cu dispeceratul de acolo.

— Ce vi s-a întâmplat? întrebă căpitanul. Cu ce vă putem fi de folos?

— La noi bântuie o epidemie, hârâi glasul din difuzorul dinamic. Suntem toţi bolnavi. Avem nevoie de un medic.

— Medic? se minună Poloskov. Dar la dumneavoastră e o civilizaţie metalică. Poate vreţi să vă trimitem un mecanic?

— Se poate şi un mecanic, încuviinţară cei de pe Şelezeaka. Dar şi un medic.

Am coborât pe câmpul drept ca-n palmă, prăfuit şi pustiu al cosmodromului. Se vedea limpede că nu mai poposise demult pe aici vreo navă cosmică.

Când praful stârnit de noi se aşeză la loc, am slobozit scara şi am scos din navă autoşenileta. Poloskov rămase pe navă, iar Zelionâi, Alisa şi cu mine ne-am îndreptat spre clădirea lungă, joasă şi posomorită a cosmogării. În jur nu se vedea ţipenie. Nici umbră. Dacă n-am fi discutat cu cei de-aici puţin mai înainte, nimeni n-ar fi bănuit că pe planeta asta sunt fiinţe vii. Un picior rupt şi mâncat de rugină al unui robot zăcea aruncat în mijlocul drumului. Ceva mai încolo am dat peste o roată cu spiţele făcute bucăţi.

Nu era deloc vesel să mergi printr-o asemenea paragină. Îţi venea să strigi în gura mare: „E cineva viu pe aici?“

Uşile cosmogării erau larg deschise. Înăuntru stăruia aceeaşi tăcere, acelaşi pustiu. Am coborât din autoşeniletă şi ne-am oprit în prag, neştiind încotro s-o apucăm mai departe.

Din difuzorul mare şi cenuşiu ce atârna sub tavan răzbi un foşnet, apoi glasul acela scârţâitor, rostind:

— Urcaţi pe scară până la uşa aceea mică şi neagră. Împingeţi-o şi ea se va deschide.

Am procedat întocmai: am găsit scara îngustă, abruptă şi la fel de prăfuită ca toate câte se aflau în jur. În capătul scării se afla o uşiţă neagră. Am împins-o, dar ea nu cedă. Să fie încuiată?

— Împingeţi-o mai tare! răsună glasul dindărătul uşii.

— Ia lasă-mă pe mine, spuse mecanicul Zelionâi.

Şi, proptindu-şi umărul în uşă, se opinti din răsputeri; uşa se deschise scrâşnind de mama focului. Zelionâi nu-şi mai putu ţine echilibrul şi năvăli val-vârtej înăuntru.

— Întocmai cum bănuiam, rosti el din zbor, cu glas posomorit, prăvălindu-se peste locuitorul metalic al acestei planete, care stătea la o masă.

Robotul era şi el plin de praf, din creştet până-n tălpi.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit, spuse robotul ridicând braţul ca să-i ajute lui Zelionâi să se ridice. Credeam că n-o să vreţi să veniţi la noi. Ne-aţi făcut o mare surpriză. Nimeni nu se abate pe planeta noastră.

— Dar aveţi o staţie de emisie foarte slabă, i-am spus. V-am sesizat semnalele numai datorită faptului că am trecut foarte pe aproape. A fost pur şi simplu o întâmplare că v-am auzit.

— Odinioară era cea mai puternică staţie din zona aceasta, ne spuse robotul.

În clipa aceea se auzi un ghiorăit în burta lui metalică şi robotul încremeni cu gura căscată. Doar braţele şi le mai plimbă încoace şi-ncolo, cerând în tăcere ajutor. M-am uitat descumpănit la Zelionâi.

— Nu-i nevoie de niciun medic, mă linişti el. Şi, apropiindu-se de robot, îi arse un pumn sub bărbie. Gura i se închise cu un clănţănit şi robotul rosti:

— Mulţu…

Zelionâi fu din nou nevoit să se poarte brutal cu robotul. De astă dată îi spuse:

— Te rog să nu mai deschizi gura aşa de tare. Că doar n-o să stau o veşnicie cu pumnul pe dumneata.

Robotul înclină din cap şi continuă să vorbească cu gura abia întredeschisă, ca să nu se blocheze din nou.

— Am trimis semnalul S.O.S., pentru că iată, de două săptămâni nu vine nimeni să mă schimbe la serviciu, spuse el. Am impresia că pe toţi concetăţenii mei i-a lovit paralizia.

— De ce crezi asta?

— Pentru că şi mie mi-au paralizat picioarele.

— De mult? l-am întrebat eu.

— Nu prea de mult, spuse robotul. În ultimii ani, pe-aici pe la noi a cam fost criză de unsoare, şi totuşi, cum-necum o scoteam la capăt. Dar după ce s-a mâniat crunt pe noi un oarecare om şi a proferat un blestem cumplit împotriva noastră, o paralizie misterioasă şi înfricoşătoare a început să facă ravagii printre noi. De la mic la mare. Şi tare mi-e teamă că eu am rămas singurul robot mai mult sau mai puţin zdravăn de pe toată planeta. Dar paralizia dă să-mi atingă şi inima. Precum vedeţi şi dumneavoastră, îmi blochează până şi fălcile.

— Ia stai puţin să mă uit. Poate că ai uitat totuşi să-ţi primeneşti unsoarea, spuse pe un ton bănuitor Zelionâi.

Se apropie din nou de robot, îi desfăcu capacul de la piept şi-şi vârî degetul înăuntru. Robotul prinse a chicoti:

— Mă gâdilă!

— Rabdă, rosti cu asprime Zelionâi. Verifică articulaţiile de la mâini şi de la picioare, apoi se îndreptă de spate şi glăsui, ştergându-se cu batista pe mâini: Văd că are unsoare. Nu mai înţeleg nimic!

— Nici noi nu mai înţelegem nimic, glăsui robotul.

Am plecat prin oraş şi am început să colindăm prin case – nişte construcţii lungi şi posomorite, în interiorul cărora se vedeau şiruri întregi de laviţe identice. Pe laviţe stăteau întinşi roboţi identici, acoperiţi de praf. Pe frunţile lor licăreau beculeţele indicatoare: dovadă că roboţii erau vii. Ochii li se plimbau de jur împrejur, dar de mişcat, roboţii nu puteau să se mişte. În cele din urmă, fără a ne dumiri câtuşi de puţin despre ce-i vorba, ne-am întors la cosmogară şi l-am luat cu noi în autoşeniletă pe robotul de serviciu. Acesta cel puţin mai putea să vorbească. L-am transportat pe navă să-l consultăm pe îndelete acolo, în speranţa că vom da de capăt acelei ciudate epidemii care făcuse ravagii pe planetă.

însuşi robotul ne ajută să-l demontăm, arătându-ne piuliţele ce trebuiau desfăcute, butoanele pe care să apăsăm. Robotul era neîngrijit, murdar, dar nu prezenta niciun fel de defecţiuni deosebite. În general, roboţii de acest tip, scos demult din fabricaţie în Galaxie, aveau o trăinicie seculară şi capacitatea de a lucra deopotrivă în străfundurile cosmosului, în craterele vulcanilor, sub apă şi sub sol. Atâta doar că trebuiau din când în când unşi, operaţie pe care, de fapt, ştiau să o facă ei înşişi la perfecţie.

În sfârşit, izbutirăm să demontăm piesă cu piesă robotul, să rânduim părţile lui componente pe masa noastră cea mare de lucru din laborator, iar capul i l-am aşezat într-un colţ şi l-am cuplat la reţeaua electrică a navei.

— Ei, cum e? întrebă căpăţâna robotului când Zelionâi prididi să-i demonteze corpul.

Mecanicul strânse din umeri.

— Ce-i de făcut acum? întrebă căpăţâna în şoaptă. Gândiţi-vă că piere o întreagă civilizaţie.

— Nu ne rămâne decât să expediem o radiogramă pe Terra sau pe altă mare planetă, am sugerat eu. Să trimită încoace o expediţie specială şi specialişti în bolile roboţilor.

— Păi despre ce boli poate fi vorba aici la noi! exclamă căpăţâna robotului şi gura-i rămase căscată.

Îmi veni mie rândul să mă apropii şi să-i lipesc una peste bărbie.

— Vă mulţumesc, spuse căpăţâna. Ar fi totuşi păcat să ne lăsaţi în părăsire. Gândiţi-vă că nu se mai află nicio fiinţă mişcătoare pe planeta noastră. La prima aversă ori inundaţie vom pieri cu toţii fără urmă, că nu suntem în stare nici măcar să ne ştergem de apă.

— Bine, dar nici noi nu putem rămâne aici până vor sosi ajutoarele, am replicat eu.

— Păi aveţi o treabă atât de importantă? întrebă căpăţâna robotului.

N-am apucat să-i răspund, fiindcă interveni Zelionâi.

— Mai ştii de unde sare iepurele? Ia să-i schimb unsoarea. Spune-mi, pot să te ung cu ulei de maşină?

— Dacă-i de calitate, merge, răspunse căpăţâna.

Şi Zelionâi se apucă imediat să cureţe bucată cu bucată toate piesele robotului şi să le ungă din nou cu ulei de maşină de la noi.

Între timp căpăţâna robotului mai întrebă o dată:

— Dar ce treabă aveţi dumneavoastră?

— Colecţionăm animale pentru Grădina zoologică din Moscova. Animale rare. Trebuie să încheiem cât se poate de repede expediţia şi să ne întoarcem acasă. Nu-i deloc simplu să transporţi o întreagă menajerie de-aici pe Terra.

— Să ştiţi că dacă ne veţi ajuta, o să vă dăm animale şi de pe la noi. Dintr-astea nu mai există nicăieri altundeva, spuse căpăţâna robotului.

— Dar ce fel de animale sunt?

Şi robotul ne povesti următoarele:

Cândva, cu mulţi ani în urmă, pe această planetă s-a prăbuşit o astronavă automată, la bordul căreia se aflau câţiva roboţi universali. Roboţii au scăpat teferi şi s-au apucat să-şi

construiască nişte colibe din rămăşiţele navei. Ulterior au descoperit aici zăcăminte de fier şi de alte metale, au descoperit uraniu şi multe alte minereuri. Şi au început a-şi construi copii, aşa că, încetul cu încetul, neamul roboţilor s-a înmulţit nespus pe suprafaţa planetei.

Dar, deşi gândesc, roboţii nu se pricep să prevadă viitorul. În vremurile acelea planeta avea apă şi aer, iarbă şi pomi. Numai că roboţilor puţin le păsa de tot ce se petrecea în jurul lor. Neavând nicio îngrădire, au construit intr-un timp record o sumedenie de uzine, şi toate fabricau roboţi, iar noii roboţi înălţau alte uzine şi fabricau alţi roboţi. Şi tot aşa până în ziua când oxigenul de pe planetă a fost consumat pe de-a-ntregul în focare, pomii retezaţi până la unul şi transformaţi în depozite pentru piese de schimb, animalele îşi dădură cu toatele duhul, munţii fură săpaţi până la temelie şi apa tuturor mărilor a fost irosită pentru răcirea motoarelor. S-au isprăvit şi zăcămintele minerale. Au rămas pe planeta pustie doar roboţii – milioane de roboţi identici, care la un moment dat n-au mai avut ce face.

Şi s-au văzut atunci nevoiţi să tragă între ei la sorţi; cei care n-aveau noroc erau fie demontaţi pentru piese de rezervă, fie daţi în schimb pe valvolină echipajelor de pe corăbiile spaţiale sau hoinarilor astrali care se abăteau pe aceste tărâmuri. Astfel îşi duceau zilele roboţii. Încetul cu încetul li se micşora numărul, şi totuşi pe planetă se mai aflau încă vreo câteva milioane de pierde-vară. S-ar fi apucat ei să construiască o navă cosmică şi să-şi ia zborul pe altă planetă nepopulată, unde să ia totul de la capăt, dar o asemenea treabă nu era pe puterile lor, căci nu dispuneau de proiecte în acest sens, iar de invenţii proprii nu erau în stare. Şi aşa au decurs lucrurile până în ziua când printre roboţi s-a răspândit molima aceea ciudată, paralizându-i pe toţi, de la mic la mare.

— Dar la ce animale te referi dumneata? m-am adresat căpăţânii robotului.

— La animalele-roboţi. Noi am dorit ca toate aici la noi să fie aidoma cu cele ale oamenilor. Şi când ne-am dat seama că animalele băştinaşe au pierit, fiindcă n-au putut trăi pe o planetă pustie, ne-am apucat şi am construit animale artificiale. Pe urmă însă nu ne-a mai păsat de ele şi am hotărât să le demontăm, ca să avem piese de schimb pentru roboţi. La ora

actuală nu se mai fabrică asemenea animale. Sesizând primejdia care le paşte, animalele noastre au luat-o la sănătoasa. Şi până în ziua de azi rătăcesc prin văile netede ale planetei Şelezeaka. Dacă dumneavoastră ne veţi da ajutor, vă vom prinde la rândul nostru câteva exemplare cu totul neobişnuite din specia acestor animale metalice.

— Mulţumesc, i-am spus căpăţânii robotului, dar în sinea mea mă îndoiam că asemenea animale ar putea constitui o achiziţie pentru grădina noastră zoologică: orice copil de pe Terra poate construi o broască-ţestoasă mecanică ori un arici electronic.

În timp ce eu mă întreţinusem cu căpăţâna robotului, Zelionâi curăţase lună toate piesele lui şi le unsese frumos cu ulei proaspăt. Apoi îi înşurubă în trup braţele şi picioarele, îl asamblă la loc şi apăsă pe butonul roşu. Noi, ceilalţi, aşteptam cu răsuflarea tăiată să vedem ce se va întâmpla. Robotul ridică neîncrezător un braţ, după care făcu un pas. Piciorul răspundea prompt la comandă. Făcu al doilea pas şi, avântându-şi deodată amândouă braţele, se aplecă înainte, apoi pe spate şi începu să ţopăie. Nicicând până atunci nu-mi mai fusese dat să văd un robot jucând. Era cât pe ce să răstoarne masa, să mă calce pe picior; aveai impresia că, de atâta bucurie, robotul râde.

Şi ţopăind astfel pe săturate, robotul ţipă deodată:

— Mulţu… şi încremeni.

Nici nu era de mirare, căci Zelionâi uitase să-i dea cu ulei proaspăt şi căpăţâna.

De astă dată însă mecanicul nostru nu-l mai pocni cu pumnul peste bărbie, ci luă frumuşel un borcan cu ulei şi-l turnă tot în gura larg deschisă a robotului.

Robotul se înecă, în măruntaie i se stârni un clocot, gura i se închise, apoi se deschise din nou, şi el începu să cânte cu glas muzical şi sonor melodia „N-avem nicio frică de lupul cenuşiu”, auzită pesemne cândva, foarte demult.

— Va să zică, tot secretul stă în unsoare, glăsui robotul, ceva mai liniştit. Dar unsoarea noastră era aproape proaspătă. O schimbasem de curând.

Fără a spune o vorbă, Zelionâi puse pe o lamelă de sticlă puţină unsoare dintr-aia curăţată de pe piesele robotului şi se duse cu ea la microscop.

— Totul e limpede, rosti el după un minut. Trebuia s-o fi bănuit din capul locului. În unsoarea asta s-au oploşit niscai bacterii care au prefăcut-o într-o pastă abrazivă, ca şmirghelul. Sunt curios să aflu cum au putut ajunge aceste bacterii în uleiul vostru?

Robotul căzu pe gânduri. Ne-am mutat cu toţii în salon, ca să ne continuăm discuţia. Robotul cugeta mai departe. Ne-am umplut fiecare câte o ceaşcă de ceai, iar robotului i-am pus dinainte un borcan cu ulei de floarea-soarelui – o mare delicatesă în lumea roboţilor. Cu un aer absent, robotul dădu de duşcă borcanul şi rămase mai departe gânditor.

Deodată, deasupra capului său se trezi guralivul. Îl observă pe oaspetele nostru şi, desfăcându-şi larg pliscul, începu să cânte:

— „N-avem nicio frică de lupul cenuşiu..

Şi colac peste pupăză, cânta şi cu glasul robotului.

Am rămas de-a dreptul uluiţi. Robotul, în schimb, nu se miră câtuşi de puţin. Îşi înălţă capul şi i se adresă guralivului:

— Noroc, pasăre! Ce mai faci, cum te simţi?

Guralivul însă cântă mai departe, fluturând din aripi, pentru că nu era în stare să răspundă la nimic

— De fapt, guralivii nu-s păsări prea înţelepte.

— Dumneata îl cunoşti pe guraliv? întrebă Alisa.

— Îl cunosc, răspunse cu mintea aiurea robotul. Doar eu cu mâinile mele l-am reparat.

— Cum puteai să repari o pasăre vie? se miră Alisa.

— Acum câţiva ani, pasărea aceasta a venit din cosmos pe planeta noastră, răspunse robotul. Pe-atunci, aici la noi nu mai era decât puţin aer, iar animalele dispăruseră cu desăvârşire. Guralivul, în schimb, după cum poate ştiţi, n-are neapărat nevoie de aer. El poate zbura printre aştri fără să respire săptămâni în şir, ba chiar luni. Numai că acest guraliv abia-abia a răzbit până la noi. În timp ce zbura, a tăbărât cineva asupra lui şi l-a rănit rău de tot. Noi i-am purtat de grijă, l-am hrănit cu ulei de uns, dar o aripă nu i s-a tămăduit şi a trebuit să i-o tăiem şi să-i punem în loc proteză.

— E cu neputinţă! am exclamat eu. N-am fi observat noi una ca asta?

— Uitaţi-vă acum, spuse cu mândrie robotul. Noi suntem foarte buni meşteri.

M-am ridicat de la locul meu şi m-am apropiat de guraliv. Pricepând parcă ce doresc, guralivul îşi întinse aripa dreaptă. Am pipăit-o. Sub penele ei am dat de metal. Robotul spusese adevărul.

— Ei, aţi văzut? mă întrebă robotul cu un aer triumfal. Nici măcar dumneavoastră n-aţi băgat de seamă.

— Şi ce s-a întâmplat cu pasărea mai apoi? întrebă Alisa.

— Ea venise la noi din sistemul Meduzei, urmă robotul. Era urmărită de cineva, care voia s-o ucidă. Până am reparat-o, ne-a povestit o mulţime de lucruri, din care am înţeles că cineva a suferit un accident în cosmos ori se află la mare ananghie pe o planetă din sistemul Meduzei, iar pasărea se grăbeşte să-i dea de ştire prietenului aceluia peste care dăduse năpasta. I-am fi venit noi în ajutor, dar n-aveam nicio navă cosmică la dispoziţie.

— Şi i-aţi dat drumul păsării?

— I-am dat, fireşte, spuse robotul. Dar ne-am străduit să-i arătăm că n-o să poată zbura până în zona aceea a Galaxiei, spre care zorea ea să ajungă. Chiar dacă aripa artificială nu se deosebea cu nimic de cea naturală, ea n-ar fi putut să reziste la un zbor atât de îndepărtat. Din păcate însă, pasărea nu ne-a priceput. Fiindcă nu-i o pasăre prea înţeleaptă. Ne-am consolat însă la gândul că undeva, nu departe de noi se află planeta Bluk, patria guralivilor, şi că pasărea va izbuti să ajungă acasă. De-atunci n-am mai văzut-o.

— Ce zici, tăticule? îmi spuse Alisa. Acum cred că nu mai ai nicio îndoială că Al Doilea căpitan era în viaţă şi l-a trimis pe guraliv după ajutor?

— Dar de-atunci au trecut patru ani, i-am răspuns eu. Aşa că nu mai poate fi în viaţă.

— Trebuie să vă mai povestesc o întâmplare ciudată, rosti robotul. O întâmplare petrecută foarte de curând. Acum o lună. Cu trei zile înainte de a se fi răspândit molima printre noi. Nu mi-aş fi amintit de ea, dacă nu l-aş fi văzut pe guraliv… Pe planeta noastră a coborât o navă micuţă, de culoare neagră, din care a ieşit afară un om cu pălărie. Iniţial am crezut că venise cu scopul de a face cu noi schimb de roboţi, dintr-ăia care ne prisoseau, dar apoi ne-am lămurit că nava lui se defectase şi avea nevoie de ajutorul nostru… Şi l-am ajutat cu multă plăcere pe omul acela…

— Era doctorul Verhovţev, îmi şopti Alisa.

— Iar când nava lui era gata de plecare, l-am întrebat dacă n-ar vrea să ne ofere drept răsplată nişte ulei de uns sau nişte ziare mai recente. Omul cu pălărie însă ne-a răspuns cât se poate de grosolan că nu ne va da nimic. Ba mai mult, a pretins că noi ar trebui să-i fim recunoscători pentru că ne lasă cu zile. Atunci nu m-am mai putut stăpâni şi i-am spus: „Să-ţi fie ruşine, veneticule! Dacă ajutând-o pe pasărea aceea cam nătângă, pe nume guraliv, n-am primit de la ea nimic în schimb pentru că i-am reparat aripa, lucrul ăsta nu miră pe nimeni şi e de înţeles. Dar dumneata eşti o fiinţă înzestrată cu raţiune, iar după înfăţişare pari a fi descins de pe Măreaţa planetă Pământ. Ruşine să-ţi fie!“ Atunci el m-a întrebat: „Cărui guraliv i-aţi reparat aripa?“ I-am spus că asta-i o poveste mai veche, de aproape patru ani şi că n-are nicio legătură cu problema noastră. Dar dumnealui nu s-a lăsat până nu i-am povestit întâmplarea cu pasărea aceea rănită. Să-l fi văzut cum s-a înfuriat! Şi a început să ne blesteme pentru că i-am venit în ajutor guralivului, iar când a aflat că pasărea şi-a luat zborul spre planeta Bluk, s-a apucat să-şi strângă iute catrafusele, blestemându-ne întruna. „Poftim, trebuie acum să-mi irosesc vremea cu afurisita aceea de pasăre, bombănea el. Altminteri te pomeneşti că o ia gura pe dinainte” Iar în noaptea din ajunul plecării l-am văzut umblând prin preajma cisternei ăleia mari…

— Care cisternă?

— Totul e clar, se dumiri robotul. El s-a apropiat de cisterna cea mare, în care păstram uleiul de uns. E un om viclean şi putea să arunce într-însa bacterii dăunătoare…

I-am spus robotului că bacteriile acelea ar fi putut nimeri pe planeta lor şi pe altă cale, dar el clătină din cap şi nu mai voi nici măcar să audă de altceva.

La despărţire, i-am oferit robotului un butoi cu ulei de uns, ca să poată repara măcar vreo zece confraţi de-ai săi, făgăduindu-i totodată că, imediat ce pătrundem în cosmos, vom expedia o radiogramă pe cea mai apropiată planetă, pentru ca cei de acolo să le trimită o navă cu ulei.

În clipa când robotul plecă, prietenii mei prinseră a se agita.

— Mai iute, mă zoreau ei, s-o pornim mai iute la drum! îl mai putem salva pe căpitan! Acum nu mai există niciun dubiu că el

se află la mare ananghie şi doctorul Verhovţev se teme cumplit să nu afle careva adevărul.

— Mie unul, mi-e pur şi simplu ruşine pentru pământeni, spuse Zelionâi posomorit. Şi până nu vom descifra acest mister, n-am să mă mai pot uita în ochii extratereștrilor. Dacă printre locuitorii de pe Pământ s-a găsit un individ atât de josnic, datoria noastră este să-l descoperim şi să-l facem inofensiv. Iar în treaba asta ne va ajuta Al Doilea căpitan, pe care-l vom găsi negreşit. Cât despre animale, ele mai pot să aştepte.

Am oftat din adânc şi am consimţit, pentru că Alisa şi Poloskov erau întru totul de acord cu Zelionâi.

— Asta e, am spus eu. Mă supun majorităţii. Deşi socot că speranţele noastre sunt întemeiate pe zvonuri şi că nu vom da peste niciun Al Doilea căpitan în sistemul Meduzei. Dar de cum ne vom convinge că ne aflăm pe o pistă greşită, ne vom întoarce imediat în centrul Galaxiei să achiziţionăm grabnic alte animale…

— Să fie pregătită nava pentru decolare! rosti Poloskov cu glas ferm. Zelionâi, coboară în sala maşinilor. Porneşte supermotoarele.

M-am apropiat de hublou, să mai arunc o ultimă privire asupra planetei pustii, pe care o distruseseră, fără să-şi dea seama de ce fac, roboţii aceia buni de treabă. Uitându-mă afară, l-am observat pe robotul nostru alergând pe câmpul prăfuit spre *Pegas*. În mâini ţinea ceva.

L-am întâmpinat la scară.

— V-am adus nişte animale, îmi spuse el. Dar să le schimbaţi neapărat unsoarea. Deocamdată sunt toate paralizate.

Spunând astea, vărsă la picioarele mele un morman de obiecte metalice.

— La revedere, spuse el, privind cu luare-aminte cum strâng scara navei. Dacă-l veţi descoperi pe răufăcătorul acela cu pălărie şi nu veţi şti ce să faceţi cu el, vă rog să-l daţi pe mâna noastră. Să-l ungem noi pe dumnealui cu unsoare stricată.

Robotul râse cu poftă şi o luă la pas prin prăfăraie.

Până ce *Pegas* atinse viteza cosmică, eu am izbutit să primenesc unsoarea la toate animalele metalice: Orice s-ar spune, eram curios să văd ce fel de animale-roboţi se prăsiseră pe această planetă. Iar când, două ceasuri mai târziu, Zelionâi

aruncă o privire în laborator, era cât pe ce să leşine de uimire. Pe duşumeaua laboratorului alergau nişte jivine mici pe rotile. Ţipau care mai de care, se dondăneau între ele şi încercau să se caţere pe pereţi. Jivinele erau cam hâde, dar aduceau întrucâtva cu şoarecii şi pisicile. Se vede că atunci când le-au meşterit, roboţii şi-au adus aminte de pisicile şi şoarecii adevăraţi.

Am vârât animalele-roboţi într-o cuşcă de fier, dar uneori scăpau afară şi fugăreau pe culoarele navei broasca-ţestoasă de diamant.

Capitolul 14

GOANA DUPA LADY WINTER

Sistemul Meduzei se pierdea undeva într-unul din cele mai îndepărtate colţuri ale Galaxiei noastre. În jurul unei stele mari, cu lungi protuberanţe, aidoma unor plete răvăşite, se învârteau doar trei planete. Prima, aflată în imediata apropiere a stelei, era atât de încinsă, încât ne-am dumerit din capul locului că nu avem ce căuta acolo.

Am pornit-o în zbor spre cea de-a doua.

Ne întâmpină o planetă pustie, sumbră. Razele soarelui se răsfrângeau în luciul albăstrui al stâncilor, în oglinzile de asfalt ale lacurilor, în trunchiurile rare şi desfrunzite ale copacilor. Peste întinderea astrului sufla vântul cel veşnic nepotolit.

— Ei, cum e? l-am întrebat pe guraliv. Asta-i planeta aceea sau nu?

Guralivul îşi înclină capul într-o parte şi nu răspunse nimic.

— Tăticule, sări Alisa de la locul ei, apropiindu-se de hubloul din salon, tu nu ştii să vorbeşti cu el. Guralivului îi e frică de tine.

— Dar de tine nu?

— Află că de mine nu se teme niciun animal, spuse fiică-mea. Ţinea în braţe o pisică metalică pe rotile, care tot da s-o lingă pe nas cu limba ei rece, plină de unsoare. Guralivule scump, fii bun şi ne spune dacă pe această planetă ţi-ai lăsat stăpânul?

Pasărea ascultă cu luare-aminte vorbele Alisei şi răspunse cu glasul celui de Al Doilea căpitan.

— Fereşte-te de miraje! Nu te încrede în ele! Dar priveşte cu multă băgare de seamă!

— Ei poftim, ce pasăre nătângă ai! m-am înfuriat eu. O întrebi de planetă şi ea vorbeşte de miraje!

— Rămâne de văzut, făcu Alisa.

Afară începu să plouă. O ploaie domoală, dar care, din pricina vântului, bătea pieziş, biciuind bordajul *Pegasului*. Până şi o simplă privire asupra acestei planete avea darul de a te indispune. Curând se aşternură umbrele unei înserări lungi, apăsătoare.

— E clar, spuse Poloskov. Să mergem la masă şi la culcare. Că, oricum, nu mai putem ieşi azi afară din navă.

După cină, Alisa îşi trimise pisoii metalici în cuşcă, luă de pe poliţă o carte şi se aşeză să citească pe canapeluţa din salon. Eu m-am dus – a câta oară! — s-o caut pe neastâmpărata broască-ţestoasă de diamant, să nu facă cine ştie ce poznă. Cât despre Poloskov şi Zelionâi, se duseră şi ei să-şi vadă de treburile lor.

Trecură astfel vreo două-trei ceasuri. Am revenit în salon. Alisa stătea acolo şi citea. În încăpere era confortabil, cald şi deosebit de plăcut, mai ales că afară vuia acelaşi vânt nepotolit, chiar dacă ploaia contenise.

M-am apropiat de hublou şi am privit prin semiîntunericul din jur. Spre platoul pe care poposisem îşi trimiteau cu zgârcenie lumina două mari discuri de lună. Deodată, am încremenit de uimire.

Dintr-o vâlcea se apropia cu paşi rari de nava noastră o ceată de oameni. Erau oameni ca toţi oamenii, fără scafandre spaţiale, dar îmbrăcaţi în nişte straie bizare. Înaintau discutând cu aprindere şi, pare-se, nici nu observaseră nava.

— Alisa, ia vino şi priveşte, am chemat-o eu în şoaptă.

Fiică-mea lăsă iute cartea pe canapea şi veni fuguţa la mine.

Oamenii se apropiaseră destul de mult, astfel încât puteam distinge că sunt îmbrăcaţi în nişte pieptare; pe cap purtau pălării cu boruri largi, iar peste pieptare – pelerine largi şi scurte. Patru erau bărbaţi, în urma lor venea agale, în silă parcă, o femeie cu pieptănătura înfoiată şi cu o rochie largă şi lungă până la pământ. Bărbaţii vorbeau cu însufleţire între ei. Femeia tăcea.

— Alisa, nu-i o halucinaţie? am întrebat-o eu, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Nu, răspunse fiică-mea. Să nu-i sperii. Eu îi cunosc.

— Seleznev! tună pe neaşteptate difuzorul chiar deasupra urechii mele. Seleznev, tu nu dormi?

Am recunoscut glasul lui Poloskov.

— Unde eşti? am întrebat eu.

— La postul de comandă. Mă uit afară prin hublou. Tu pricepi ceva din toate astea?

— Mă uit şi eu şi nu pricep nimic, i-am răspuns. De unde să fie aici oameni?

— Ba, eu, una, pricep, o auzii pe Alisa. Eu îi cunosc pe aceşti oameni.

M-am întors spre ea. Oare nu aiurează?

— Se poate, tăticule, să nu-i recunoşti? se miră Alisa. Mă rog, pe femeie probabil că ai uitat-o, dar pe omul acela, al doilea din dreapta, trebuie să-l ştii!

— Nici pomeneală! Spune odată, nu mă mai fierbe! i-am răspuns eu.

— Al doilea din dreapta e Porthos, mă lămuri Alisa. Observi, s-a înclinat spre d'Artagnan, ascultă ce-i spune el. Se vede că au hotărât totuşi s-o execute pe lady Winter.

— Cine mai e şi lady Winter?! am ţipat eu. Simt că-mi ies din minţi! De unde a apărut aici Porthos?

— Nu ştiu, spuse Alisa. Dar ei sunt. Muşchetarii regelui. Dacă ar fi fost ofiţerii cardinalului, i-am fi deosebit imediat.

— Auzi, Poloskov? am întrebat eu.

— Aud, rosti Poloskov netulburat. Cred că Alisa are perfectă dreptate. Dacă ar fi fost ofiţerii cardinalului, i-am fi deosebit imediat de muşchetarii regelui.

Între timp, cei patru muşchetari se apropiară de navă. Mi-am lipit nasul de hublou, să văd ce aveau să facă mai departe. Muşchetarii se opriră locului şi unul dintre ei, Aramis mi se pare, o mândreţe de bărbat cu mustăcioară, schiţă un gest galant cu mâna, invitând-o pe lady Winter să treacă înainte.

— Grozav de interesant! făcu Alisa, săltându-se pe vârfuri, ca să poată vedea mai bine. Sunt curioasă să ştiu dacă au s-o execute sau nu? Tu cum gândeşti, tăticule?

— Eu. Unul, nu mai gândesc defel, i-am răspuns. Poloskov, poate că ar trebui să coborâm scara.

Şi-n clipa aceea muşchetarii porniră mai departe, croindu-şi drum prin pereţii navei, şi dispărură din vedere.

— Văd că trec prin pereţi, se auzi glasul pierdut al lui Poloskov.

Greu se putea găsi ceva care să-l uimească pe căpitan. Văzuse la viaţa lui lucruri înzecit mai multe decât îi este dat să vadă unui om de rând de-a lungul întregii sale vieţi. Nu-l speriau nici Micul dragon, nici bulele de pe Jela, nici piraţii cosmici. Dar să-i vadă trecând prin pereţii *Pegasului* pe muşchetarii maiestăţii-sale, una ca asta nu mai pomenise nicicând.

— Să fie oare şi ăştia nişte călători în timp, cum erau cei de pe Şeşineru? am întrebat eu.

Alisa se duse în cealaltă parte a salonului şi se uită afară prin hubloul de-acolo.

— Iată-i, rosti ea. Întocmai cum m-am gândit eu. Ei au trecut prin pereţii navei fără ca măcar să bage de seamă.

M-am repezit şi eu la celălalt hublou. Într-adevăr, muşchetarii ieşiseră din navă şi se îndepărtau ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce spadele lor străluceau sub razele celor două discuri selenare. Ocoliră o stâncă şi dispărură într-o văgăună…

— Să mergem la postul de comandă, i-am spus Alisei. De-acolo se vede mai bine.

— Să mergem, încuviinţă ea, apucând de pe canapea cartea din care citise întreaga seară. Se intitula „Cei trei muşchetari”.

Ceva-ceva începu să mi se limpezească în minte.

— Dă cartea încoace, i-am spus Alisei.

Am deschis-o din mers. Şi se nimeri să fie tocmai poza în care era înfăţişat unul dintre muşchetari – d’Artagnan, cu pelerină şi spadă.

Când am dat buzna în incinta postului de comandă, Poloskov, care stătea lângă hubloul cel mare, ridică mâna şi ne îmbie să ne apropiem.

Afară, în mijlocul platoului, se înălţa un mesteacăn subţirel, cu frunzele tremurând în bătaia vântu- lui, parcă însufleţite. În jurul mesteacănului creştea iarbă, iar jos, chiar la rădăcina lui, se putea distinge pălăria mare a unei pitărci.

— Priveliştea asta mi se pare cunoscută, glăsui Poloskov îngândurat. Am mai văzut-o undeva.

— Ştiu eu unde, sări Alisa. E ilustrata cea mai îndrăgită a lui nenea Zelionâi. Se află în cabina dumnealui, deasupra patului. Se uită mereu la ea şi recită cu glas tare nişte versuri: „Ram după ram isca-n văzduh un verde zvon…“.

— Astea-s miraje, hotărî Poloskov.

— Da-a, am confirmat şi eu. Sunt miraje, fireşte. Aşadar, guralivul n-a greşit atunci când, cu glasul celui de Al Doilea căpitan, ne-a spus să ne ferim de miraje. Dar cine anume şi cu ce scop le produce? Cui să-i datorăm oare noi această rarisimă distracţie?

Mesteacănul se topi în beznă, iar dinspre versantul îndepărtat al muntelui prinse a înainta spre navă o stranie procesiune. O adunătură de oameni, fiksieni, fiinţe de pe planete şi stele necunoscute nouă, roboţi, jivine. Cohorta mirajelor împresură nava, ca şi când nici n-ar fi observat-o. Făpturile străbăteau prin ea, se topeau în văzduh, se dedublau, treceau unele prin altele.

— Tăticule, hai să ne uităm la ele mai de aproape, îmi propuse Alisa.

— Las' că se vede şi de-aici, m-am împotrivit eu. Şi-apoi habar n-avem de caracteristicile lor. Dacă dumnealor nu sunt chiar atât de imateriale precum par?!

Am stat îndelung şi-am urmărit cu privirea procesiunea mirajelor, iar când platoul deveni pustiu, Alisa începu din nou să se milogească:

— Hai, tăticule, hai să coborâm un pic, că doar nu-i târziu. Poftim, uită-te, a rămas numai un singur miraj – d'Artagnan.

Şi într-adevăr, în vâlceaua pustie se ivi singuraticul muşchetar şi, abordând o mină îngândurată, prinse a se plimba încoace şi încolo nu departe de navă.

— Duceţi-vă, spuse atunci Poloskov. Numai să nu vă îndepărtaţi prea mult. Eu am să vă supraveghez de aici, pentru orice eventualitate.

Ca întotdeauna, căpitanul îmi ghicise dorinţa. Voiam şi eu, fireşte, şi încă nespus de mult, să mă uit mai de aproape la mirajele acelea. Un singur lucru însă mă nelinişte: să nu i se întâmple ceva Alisei. Dar să plec fără ea, ar fi însemnat să ne supărăm pentru multă vreme. În afară de asta, Alisa pretindea că mirajele sunt ale ei; şi pe bună dreptate, căci tocmai ea fusese aceea care-i recunoscuse mai întâi pe cei trei muşchetari.

Am coborât pe scara navei jos, pe platou. Preajma era cu desăvârşire pustie. D'Artagnan dispăruse din vedere.

— Să aşteptăm puţin, spuse Alisa. Ele au să revină, probabil.

M-am apropiat de locul în care, până mai adineaori, se înălţase mesteacănul. Pe pământ zăceau doar pietricele ovale – niciun firicel de iarbă, nicio frunză măcar.

— Priveşte, tăticule, cine vine, mă vesti Alisa. Ce zici de asta?

Am ridicat capul şi-am tresărit. Din faţă veneam chiar eu, cu Alisa de mână. Numai că amândoi eram fără scafandre spaţiale,

cu papuci de casă în picioare şi, după toate aparenţele, nu simţeam câtuşi de puţin nevoie de aer.

Alisa se repezi spre ea însăşi.

— Stai! am ţipat eu. Unde-ai plecat?

Dar Alisa apucase să ajungă la dublura ei şi, în goana mare, trecu prin miraj, se-mpiedică de-o piatră şi căzu în genunchi. Mirajul se destrămă pe dată. Până am ajuns eu să-i vin în ajutor, apăru un alt miraj. Înainta cu repeziciune spre Alisa, vrând parcă s-o înhaţe. De astă dată însă năluca avea înfăţişarea doctorului Verhovţev. Pălăria îi era trasă peste ochi, iar umerii ascuţiţi şi înguşti – săltaţi până la sfârcul urechilor.

Am izbutit la iuţeală să mă interpun între miraj şi fiică-mea, apărând-o, întrucât nu eram deloc sigur că Verhovţev e doar un miraj.

Dar doctorul n-o observă pe Alisa. Se prelinse chiar pe lângă noi, cu un zâmbet pe buze, ca şi când ar fi zărit în faţă pe cineva. M-am uitat în urmă-i. Spre el venea grăsanul în costum negru de piele. Îşi întinseră unul altuia braţele, şi-apropiară capetele şi prinseră a discuta cu aprindere.

Alisa se ridică de jos şi mă luă de mână.

— Pe planeta asta nu poţi păstra niciun secret, spuse Alisa. În schimb, ştim acum că Verhovţev şi grăsanul se cunosc între ei şi că nu degeaba ne-au rugat şi unul, şi altul să le dăm guralivul.

Cele două miraje discutau muteşte, în timp ce din cealaltă parte se apropia de noi un al treilea miraj, înfăţişa imaginea celor trei căpitani. Dar nu pe aceea dăltuită-n piatră, pe care o văzusem pe Planeta celor Trei Căpitani, ci figurile lor absolut autentice. În uniforma albastră a flotei cosmice. Căpitanii se opriră în loc, se prinseră de mâini, parcă şi-ar fi luat rămas bun. Şi, ca la un semn, se topiră în văzduh, pierind din vedere. În locul celor trei, se ivi pe platou unul singur. Al Doilea. Înalt, subţiratec, cu nasul coroiat. Stătea mohorât, cugetând parcă la ceva. Pe umărul său trona un guraliv. Căpitanul aruncă o privire spre vale şi o luă iute spre un alt miraj iscat la orizont. Era o navă cosmică de culoare albastră, la bordul căreia se afla încrustat cu pietre preţioase un pescăruş mare, vineţiu.

Se topiră şi aceste miraje. Dispărură şi Verhovţev, şi grăsanul.

— Niciodată n-am mai văzut o navă aşa de frumoasă, făcu Alisa.

Iar in căştile mele răsună glasul lui Poloskov.

— Ascultă profesore, ţi-a mai fost dat vreodată să vezi o navă atât de frumoasă? Asta-i probabil *Pescăruşul albastru*, nava celui de Al Doilea căpitan.

— Sigur că da, sări de colo Alisa. Poate că el se ascunde pe undeva pe-aci. Va trebui să-l căutăm.

Acolo la orizont, unde se profila silueta *Pescăruşului albastru*, se aprinse o lumină vie. Sub ochii noştri nava se ridică în spaţiu, deasupra planetei.

— Şi-a luat zborul mirajul tău, spuse Zelionâi. S-a întâmplat întocmai precum gândeam eu.

— Da, se poate că *Pescăruşul albastru* şi-a luat zborul de pe aceste tărâmuri, încuviinţă Poloskov.

M-am aplecat asupra locului unde căzuse Alisa, pe când fugea spre dublurile noastre. M-am aplecat, deoarece mă uimise un anume lucru: două pietricele ovale se uniră deodată din rosturile lor şi prinseră a se rostogoli încetişor, minate parcă din urmă de careva. Totuşi în preajmă nu se afla ţipenie. Până şi vântul se potolise. Am întins mâna ca să culeg o pietricică dintr-alea, dar ea îşi spori viteza, ducându-se de-a dura mai departe. Şi, pe neaşteptate, din pietricică începu să răsară un miraj. Ceţos la început, străveziu, se preschimbă mai apoi în lady Winter. Femeia o luă la fugă spre măguri, aranjându-şi din mers poalele rochiei înfoiate.

— N-ai să pleci, am spus eu cu glas tare. E aşa cum am gândit. Minuni nu există!

Am făcut un salt înainte, vrând parcă s-o prind pe milady. În clipa când am căzut în locul unde se aflase ea, mirajul dispăruse. Sub mâinile mele zăcea o pietricică ovală.

— Ce-i cu tine? se miră Alisa. De ce alergi după milady?

— Am şi prins-o, i-am spus eu.

Zelionâi surâse:

— Ai vrut, dar nu ţi-a mers. Milady a dumitale a dispărut fără urmă.

— E-n mâinile mele, l-am asigurat eu. Uite, mă-ntorc acum pe navă şi vă explic totul.

Ajuns în salon, am pus pietricica pe masă, dimpreună cu alte cinci aidoma ei, pe care le adunasem în drum spre navă. Pietricelele stăteau neclintite, în rând. Erau pietre ca toate

pietrele, de mărimea unui cartof, ba chiar şi prin forma lor aduceau cu cartoful.

— Îngăduiţi-mi să vi-i prezint pe locuitorii acestei planete, am spus eu.

— Fiinţe vii?! se miră Zelionâi. Nu mi-aş fi închipuit una ca asta niciodată!

— Ba mai au şi o particularitate foarte interesantă. Pot crea iluzii optice – copii ale oamenilor, lucrurilor, şi nu numai ale celor pe care le-a fost dat să-i vadă, cum ar fi, de pildă, cei trei căpitani sau doctorul Verhovţev, dar sunt în stare să şi perceapă chipuri care trăiesc în imaginaţia oamenilor. Iată un exemplu: Alisa, citind „Cei trei muşchetari”, se uita la pozele din carte, imaginându-şi cum trebuiau să arate muşchetarii, şi în felul acesta i-am văzut noi. Ce zici, Alisa, sunt întocmai cum ţi i-ai închipuit tu?

— Întocmai aşa, răspunse Alisa.

— De ce pietricelele de-aici au nevoie de miraje şi cum anume le creează, lucrul acesta rămâne deocamdată o enigmă.

— Poate că o fac pur şi simplu din plictiseală, îşi dădu cu părerea Alisa. Stau pe pământul acesta pustiu şi se plictisesc. Aşa că orice vizitator, orice musafir reprezintă pentru ele o minunată delectare.

— Tot ce se poate, am aprobat-o eu. Şi acum, ce facem? Rămânem aici să ne continuăm investigaţiile, sau ne luăm zborul spre cealaltă planetă?

— Eu am impresia că cea de-a treia planetă e şi mai interesantă, spuse Poloskov. M-am uitat pe fotografii şi-am constatat că acolo există vegetaţie, aer şi apă.

În momentul acela una din pietricele luă chipul celui de Al Doilea căpitan. Vestitul astronaut se uită la noi cu tristeţe. Iar guralivul rosti cu glasul căpitanului:

— Vei face investigaţii pe planeta-trei. Vei face investigaţii pe planeta-trei.

— Ei, aţi văzut? spuse Alisa.

Şi, fără a mai zăbovi, ne luarăm zborul spre cea de-a treia planetă din sistemul Meduzei.

Capitolul 15

PUIUL PĂSĂRII KROK

Patru sori se roteau cu repeziciune pe deasupra acestei planete, noaptea o învăluia doar arareori, şi nu izbuteai nicicum să ghiceşti, fără un complicat calcul prealabil, în ce moment va coborî brusc întunericul; doar un scurt răstimp se îngâna ziua cu noaptea şi peste cuprinsul planetei se aşternea bezna. Trecea astfel vreo jumătate de ceas, uneori chiar mai puţin şi un soare nou se ridica iute deasupra tufişurilor ghimpoase şi cât ai clipi ajungea de-a rostogolul în înaltul cerului.

Planeta era toată numai păduri şi desişuri. La poli pădurile erau pipernicite, cu rămurişul aproape lipit de pământ, pe când la tropice atingeau înălţimi neverosimile.

Pentru un biolog aceste tărâmuri constituiau un adevărat paradis. Şi câte altele nu se mai aflau aici! Oceanele colcăiau de peşti, meduze, viermi, şerpi de mare, pădurile gemeau de jivine de tot soiul, de fluturi cu aripi de câte un metru lungime, iar ceva mai sus, peste steiurile de stâncă şi peste colinele cu panta dulce zburătăceau fel şi fel de păsări.

— Aici vom face o haltă mare, am declarat eu de cum am coborât cu nava pe culmea unui deal năpădit de tufişuri. Fauna de pe această singură planetă ar ajunge berechet pentru cincizeci de grădini zoologice.

— Foarte bine, spuse Poloskov. Cu acest prilej o să punem şi noi nava la punct.

— Da, însă mai întâi să-l găsim pe Al Doilea căpitan, propuse Alisa. Eu sunt convinsă că se află pe-aici pe undeva.

— Numai să n-o porneşti de una singură în căutarea lui, am prevenit-o eu. Planeta-i plină de fiare extrem de periculoase.

— Bine, dar eu sunt împăratul naturii, făcu ea.

— Aşa e, nimic de zis, numai că fiarele habar n-au de asta. Ele sunt analfabete.

— Şi-atunci, cum o să-l găsim pe Al Doilea căpitan? întrebă Alisa.

— Primul lucru pe care-l vom face, vom lansa în spaţiu, deasupra planetei, un cercetaş mecanic, un căutător de metale, îi spuse Poloskov.

— Da’ de ce?

— El se va roti în jurul planetei pe o orbită joasă şi, imediat ce va descoperi urme de metale ce se folosesc în construcţia navelor cosmice, ne va da de ştire.

— Şi o să se rotească mult?

— O să-i cam trebuiască vreo două săptămâni ca să investigheze planeta de la un capăt la altul.

— Vai, ce mult!

— Între timp, tu ai să-mi dai o mână de ajutor. Ţie ţi se încredinţează sarcina de a hrăni animalele, i-am spus eu.

— Şi udatul boscheţeilor, adăugă Alisa. Că altfel, o iau cu toţii la sănătoasa.

În clipa aceea năpârstocul de boscheţei se şi strecură pe uşă în salon şi, plin de sfială, se opri în prag. Clătinându-şi uşurel crenguţele şi, îngânându-şi cântecul, se căznea să ne dea de înţeles că vrea compot.

— Ei poftim, sări de colo mecanicul Zelionâi, îţi place cum i-ai răsfăţat?! Asta-i opera ta. Acuşi-acuşi au să înceapă să şi muşte! Hai, dă-i mai iute compot şi ducă-se-n plata Domnului.

A doua zi, ne-am sculat cu noaptea-n cap. Poloskov se apucă să pregătească pentru lansare cercetaşul, iar eu să încarc în autoşeniletă plasele şi camera de luat vederi.

Eram atât de absorbiţi de treburile noastre, încât am scăpat totalmente din vedere momentul în care avea să-şi facă apariţia pasărea Krok. Am observat numai cum asupra mea se prăvăleşte o umbră, iar în urechi îmi răsună un plesnet puternic de aripi, ce-mi aminti de zbuciumarea unor pânze de corabie.

— La pământ! strigă Poloskov.

M-am trântit în iarbă.

Chiar deasupra capului meu se ciocniră nişte gheare, şi pasărea Krok, dând greş, săgetă în văzduh, ca să se năpustească din nou asupra mea.

Abia atunci am putut-o observa acătărea.

Era o creatură uriaşă, de dimensiunile unui avion obişnuit de pasageri. Avea nişte aripi înguste şi lungi, o coadă scurtă şi un plisc ascuţit şi coroiat, ca ghearele unei macarale. Pasărea

schiţă un mic rotocol în văzduh şi, aidoma unui bombardier în picaj, porni săgeată în jos.

Am încercat să mă furişez, târâş, dar mi-am dat seama că n-am să izbutesc.

Strângând din ochi, mi-am încleştat mâinile pe roata autoşeniletei. O clipă mai târziu răsună o împuşcătură.

Pesemne că mecanicul Zelionâi izbutise să dea fuga până la trapă cu pistolul şi să ţintească pasărea în momentul în care aceasta se afla doar la vreo trei metri de mine.

Pasărea se înălţă în văzduh cu un ţipăt jalnic. Alături de mine se prăbuşi o pană de a ei. Lungă de vreun metru şi atât de tare, că se înfipse cu capătul în pământ uscat şi pătrunse într-însul ca paloşul unui voinic din basme.

Am smuls pana şi i-am arătat-o Alisei.

— Ia aminte, i-am spus, stăpânul acestei pene e mânios foc şi vrea să înhaţe pe careva dintre noi, să aibă ce înfuleca la cină. Pricepi ce vreau să spun?

— Pricep. Da’ autoşenileta n-o poate înhăţa, aşa-i?

— N-o poate.

— Atunci am să merg cu tine în autoşeniletă.

— Nu-nu, fetiţo. Tu trebuie să rămâi, i-am spus Alisei. Eu plec acum în recunoaştere şi mă întorc pe la prânz. Iar ceilalţi membri ai echipajului, în afară de tine, sunt ocupaţi. Nu are cine să pregătească nici măcar hrana animalelor, să le astâmpere foamea. Şi apoi, nu uita că paingul-ţesător-troglodit mai are doar un pic de lână.

— Bine, tăticule, rămân, fu de acord Alisa.

— Ei, cum stăm cu cercetaşul mecanic? l-am întrebat pe Poloskov, în timp ce mă aşezam în autoşeniletă.

— Nu pricep de ce nu merge, răspunse el. Nu mi-a făcut niciodată nazuri, iar acum nu vrea şi pace.

Autoşenileta o porni încetişor printre tufişuri, legănându-se la hârtoape şi lunecând uşor de pe coline în vale. Tufişurile se răzleţeau înaintea ei şi se-nfrăţeau din nou în urmă-i. Mă gândeam ce bine ar fi dacă am putea prinde pasărea aceea. In Palaputra i se spunea pasărea Krok. Voiam nespus să pun mâna pe un asemenea monstru pentru grădina noastră zoologică, dar mi-am dat seama că ar fi puţin probabil s-o putem transporta cu Pegasul. Ar fi cu totul altceva dacă i-am descoperi cuibul şi am

lua cu noi nişte puişori. Cuibul ei trebuie să fie undeva sus, pe stânci, căci niciun arbore n-ar putea susţine povara unui lăcaş ca al păsării Krok.

Am cârmit-o spre munţii din depărtare. La un moment dat îmi tăie calea un cortegiu de şopârle galbene, cu picioare lungi. În frunte înainta repejor, cu paşi mărunţi, şopârla cea mai înaltă, iar în urma ei — celelalte, mai mici... Am numărat douăzeci şi trei de bucăţi. Ultima era micuţă de tot. Aş fi putut s-o prind, dar n-am făcut-o; trebuia mai întâi să iei seama cu ce se hrănesc, altminteri n-aveai cum s-o transporţi până pe Pământ.

Sus în tării, deasupra capului meu, zbura pasărea Krok. Se îndrepta spre munţii din zare. Mai mult ca sigur că îşi avea cuibul chiar acolo.

Am lansat plasa automată şi am prins cu ea un fluture albastru, mare de vreun metru. În vreme ce eu mânuiam manipulatoarele, spre a narcotiza fluturele şi a-l vârî în portbagajul autoşeniletei, astfel încât să nu-i vatăm aripile, ecranul videofonului se lumină şi pe el apăru chipul răvăşit al lui Poloskov.

— Ascultă, rosti el, am lansat cercetaşul.

— Foarte bine, i-am spus eu. Aşteaptă puţin să pun şi eu bine fluturele.

— Dar s-a întrerupt legătura cu el.

— Cu cercetaşul mecanic?

— Cu el. Una ca asta încă nu mi s-a mai întâmplat. Am verificat totul cu de-amănuntul. La trei minute după lansare a amuţit.

— Va trebui să te îmbarci în şalupă, să-l ajungi din urmă şi să-l repari, i-am spus eu aşezând fluturele într-un container.

— Tocmai asta şi voiam să-ţi comunic. Eu plec în căutarea lui, iar tu întoarce-te la navă. Să ştii că nu-mi prea place planeta asta.

— N-ai dreptate, dragul meu. E o planetă grozavă. Sunt încântat că am nimerit aici.

— Dar dacă Al Doilea căpitan şi-a aflat, într-adevăr, tocmai aici sfârşitul?

— Crezi una ca asta?

— Nu ştiu ce să mai cred. Dar dacă totuşi un căpitan atât de încercat şi-a putut afla moartea aici, rezultă că planeta asta ascunde o primejdie cumplită, pe care noi nici n-o bănuim.

— Dar poate că s-au blocat motoarele. Asta se întâmplă şi la cele mai perfecţionate astronave. Sau poate că asupra căpitanului s-a năpustit vreun monstru de pe aici. De pildă, pasărea Krok. Ai văzut ce plisc avea?

— Am văzut, fireşte.

Şi Poloskov închise videofonul.

Asupra mea mai trecu în zbor o pasăre spre munţii din zare. Mi-am întipărit în minte direcţia zborului ei. Nu mai aveam niciun dubiu că acolo îşi avea cuibul. Trebuia neapărat s-o iau din loc. Amurgul se lăsase pe neaşteptate. Am făcut calea întoarsă spre navă.

Parcând autoşenileta chiar lângă scară, am urcat pe întuneric treptele şi m-am dus la postul de comandă. Voiam să ştiu, în primul rând, unde sunt şi ce fac însoţitorii mei. Zelionâi se afla în sala maşinilor şi descânta acolo aparatele. Alisa îmi răspunse din cabina ei. Îmi spuse că citeşte. Atunci am luat legătura cu Poloskov.

— Ei, cum îţi merg treburile? am întrebat.

— L-am reperat pe cercetaşul nostru, răspunse el. Peste puţin îl ajung din urmă. Să laşi deschisă staţia de radio.

M-am aşezat lângă hublou şi ascultam cum bolboroseşte Poloskov de unul singur, gonind prin spaţiu după cercetaşul mecanic. Scurta noapte planetară luă sfârşit. Am îmbrăţişat cu privirea depărtările, pădurile şi munţii, încercând să schiţez în minte drumul pe care aveam să-l parcurg a doua zi. Voi lua-o pe firul pârâiaşului acela, apoi mă voi căţăra pe coline… Va trebui s-o iau cu mine şi pe Alisa. În autoşeniletă e în afara oricărui pericol.

— L-am prins, îmi comunică Poloskov. L-am apucat cu ghearele automate şi acum o pornesc spre navă.

În clipa aceea am dat cu ochii de Alisa care ieşise afară, pe platformă, în faţa *Pegasului*. Păşea cu băgare de seamă, în vârful picioarelor; se uită la hublouri, dar nu mă observă.

Afară era răcoare şi ea îşi pusese pe deasupra salopeta cea galbenă, pufoasă. Se vede că avea de gând să meargă undeva departe. Dar cel mai uimitor era faptul că, înaintea ei, defila

ţanţoş prin iarbă guralivul. Alisa îl legase cu un lănţişor lung, al cărui capăt îl ţinea în mână. Îi spuse ceva guralivului şi acesta se ridică în văzduh. Puţin câte puţin, Alisa slobozea lănţişorul ca să nu tulbure zborul păsării. Bătând din aripi, guralivul o porni spre pădure într-un zbor lent, de parcă înţelegea că fetiţa nu poate să zboare.

Abia în acel moment m-am dezmeticit.

Am apăsat butonul difuzorului şi-am strigat de au răsunat pădurile din jur:

— Alisa, ti-ai ieşit din minţi!? întoarce-te imediat!

Şi, înspăimântat de faptul că ar putea să nu-mi dea ascultare, am luat-o la fugă pe scară în jos, ca s-o ajung din urmă şi s-o aduc pe navă.

Când m-am apropiat de trapă, Alisa se şi afla la marginea pădurii.

Pe deasupra ei se rotea uriaşa pasăre Krok.

— Alisa! am răcnit eu.

Fiică-mea însă era departe şi nu-mi auzi glasul.

Şi n-aveam nicio armă, nimic la îndemână.

Ce să mă fac?!

Nemaiştiind de mine, am pornit-o valvârtej pe scară în jos.

Alisa observă pasărea ce se apropia de pământ şi de spaimă scăpă din mână capătul lănţugului. Înspăimântat şi el, guralivul se avântă spre arborii din apropiere.

în timp ce alergam spre Alisa, am văzut cum pasărea Krok îşi slobozi ghearele albe, apucă de jos mogâldeaţa aceea galbenă şi pufoasă şi, luându-şi avânt, ţâşni spre tării.

Alergam cu ochii ţintă la pasărea care se înălţa în văzduh, micşorându-se tot mai mult, şi-mi agitam neputincios braţele…

După vreo zece minute, Poloskov se ivi din zbor în preajma Pegasului. Între timp, eu şi cu Zelionâi ne şi pregătisem spre a porni pe urmele monstrului. Pusesem în acest sens în funcţiune şalupa cea mică.

— Încotro? se miră Poloskov.

— Krok ne-a răpit-o pe Alisa! strigă Zelionâi. Şi amuţi; copleşit de amărăciune, îşi pierduse glasul.

— Saltă aici! îmi porunci Poloskov, apropiind şalupa de sol.

Am făcut un salt, m-am apucat cu mâinile de marginea trapei deschise şi am sărit în cabină.

În aceeaşi clipă Poloskov luă înălţime.

— Încotro a zburat? întrebă el cu glas tare, acoperind zgomotul motorului.

— În partea aceea, spre munţi, i-am răspuns eu. Se pare că acolo îşi are cuibul.

Am ajuns în apropierea munţilor în câteva minute. Dar n-a fost deloc simplu să dăm de cuibul păsării. Mii de stânci, semănând între ele ca două picături de apă, îşi înălţau în inima platoului vârfurile ascuţite, astfel că am fost nevoiţi să ne rotim mai mult de un ceas pe deasupra lor, fără niciun rezultat. Şi cu fiecare clipă care trecea, aveam tot mai puţine şanse de a o găsi pe Alisa în viaţă.

Dar tocmai atunci ne veni în ajutor însăşi pasărea Krok. Pornise în zbor pe deasupra stâncilor.

— După ea! am strigat eu.

— Ai răbdare, îmi spuse Poloskov. Dacă o speriem, nu ne mai arată drumul spre cuib.

Căpitanul încetini mersul şalupei, astfel că încremenisem în văzduh deasupra stâncilor. Pasărea zbura spre creştetul unui munte la care noi nu izbutiserăm încă să ajungem. Se opri acolo, îşi strânse aripile şi se lăsă în jos. Fără a mai zăbovi, Poloskov porni în direcţia muntelui, luând treptat înălţime.

De cum ne-am apropiat de creastă, am văzut ţâşnind în văzduh cinci sau şase păsări. Luaseră şalupa noastră drept un nemaiîntâlnit duşman zburător. Şi toate câte erau se năpustiră cutezătoare asupra noastră, făcându-l pe Poloskov să-şi reamintească figurile pilotajului acrobatic, pentru a evita ciocnirea cu păsările Krok înverşunate.

— Uite şi cuibul, colo! rosti Poloskov.

M-am lipit strâns de hublou.

Pe versantul abrupt al muntelui se desenau cercurile întunecate ale cuiburilor. Închipuite din pietroaie şi vreascuri, cuiburile erau lipite pe ieşinduri de stâncă, deasupra prăpastiei.

În timp ce coboram, am putut observa că în unele cuiburi stau păsări cu aripile larg desfăşurate, adăpostind pesemne puii sau ouăle de ochiul duşmanului.

— Ia te uită, am zis eu.

Într-unul din cuiburi am zărit ceva de culoare galbenă.

Aidoma unei făpturi vii, şalupa se repezi spre cuibul acela. Şi cu asemenea viteză, încât păsările rămaseră mult în urmă.

— Nu, asta nu-i Alisa, spuse Poloskov. Sunt pui de pasăre.

Şi într-adevăr, în cuib se aflau trei pui acoperiţi de puf. Văzându-ne, îşi căscară larg pliscurile coroiate. Una din păsări săgetă în picaj pe lângă noi, ajunse la cuib şi-l acoperi cu aripile ei.

— Ia-o mai în sus, i-am spus căpitanului.

Dar imediat dădurăm cu ochii de altă pasăre. Se apropie în zbor de creasta muntelui ducând în clonţ un peşte cât toate zilele.

— După ea! am strigat eu.

Pasărea nu ne observă. Coborî din văzduh în cuibul cel mai îndepărtat.

Şi în acelaşi cuib, aşezată între doi puişori, stătea Alisa. De la distanţă aducea şi ea cu un pui de pasăre, iar asta se datora costumaşului pufos şi de culoare galbenă.

La vederea mamei lor, puişorii îşi căscară ciocurile, dar pasărea îi adusese peştele Alisei şi încerca să i-l vâre în gură. Alisa se ferea din răsputeri, dar pasărea era de neînduplecat.

Poloskov izbucni într-un hohot de râs.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat nedezlipindu-mi ochii de la priveliştea aceea atât de stranie.

— Constat că pe Alisa n-o paşte nicio primejdie, îmi răspunse el râzând. Au luat-o drept pui de pasăre şi i-au prescris regim de supraalimentaţie.

Poloskov avea dreptate. Costumaşul pufos cu care era îmbrăcată îi fusese Alisei salvator.

Pluteam în văzduh deasupra cuibului. Poloskov coborî scara şi Alisa urcă în şalupă, în vreme ce eu mă străduiam să alung păsările cu grenade şi petarde somnifere.

— Ce-ar fi să capturăm şi un pui? întrebă Poloskov cu acelaşi zâmbet pe buze.

— Data viitoare, i-am răspuns. Cum te simţi, Alisa?

— Binişor, răspunse ea.

Era toată plină de solzi de peşte, în rest – absolut teafără şi nevătămată.

— Doar la început m-am cam speriat. Pe urmă, după ce am ajuns în cuib, m-am simţit chiar în largul meu. Stam cu puişorii

şi ne încălzeam unul de altul. Atâta numai că pasărea cea mare voia neapărat să mănânc. Îmi da ghes întocmai ca bunica: „Hai, mai ia o linguriţă de grişuleţ“.

Poloskov făcea haz, întrebând-o pe Alisa dacă n-a învăţat cumva să zboare sau poate că vrea să se întoarcă la părinţii ei adoptivi.

— Ia spune-mi de ce ai ieşit din navă? am întrebat-o pe un ton sever, după ce m-am mai liniştit întru cât va.

— M-am dus să-l caut pe Al Doilea căpitan.

— Cum adică?

— Mi-a ajuns la ureche că cercetaşul lui Poloskov funcţionează prost. Iar ca să stăm aici cu mâna în sân două săptămâni, nu se poate. Şi atunci m-am gândit că guralivul ar putea să-şi amintească drumul care duce spre locul unde a auzit glasul celui de Al Doilea căpitan. L-am rugat să-mi arate drumul şi el a pornit-o în zbor.

— Dar de ce nu ţi-ai cerut voie?

— Mi-ai fi dat?

— Bineînţeles că nu. Şi-apoi, nu există nici urmă de Al Doilea căpitan pe aici. Aşa că uită-l, fetiţo.

— Nu există? întrebă Alisa. Ba există. El e-aici. Păcat numai că a zburat guralivul. Altfel am fi dat de căpitan în doi timpi şi trei mişcări.

— Ce ţi-a mai trecut prin minte, dragă?

— Uite ce am găsit eu în cuib, răspunse Alisa, scoţând din buzunar un ciob dintr-o farfurioară de porţelan cu o inscripţie aurită: „... ruşul albastru“. Pescăruşul albastru, aşa-i? mă întrebă ea. Poate că nu~ţi vine a crede?

— Ia dă-l încoace, o rugă Poloskov. Văd că ai un noroc nemaipomenit!

— Nu mai spune, i-o întoarse Alisa. Din pricina ciobuleţului ăstuia am fost nevoită să zbor în ghearele păsării Krok. Tu ai zburat vreodată aşa?

— Nu, zâmbi Poloskov.

— Ciobuleţul ăsta chiar ea mi l-a dat. Probabil că acolo, în cuib, asta-i o jucărie pentru puişori. Şi pasărea mi l-a dat ca să mă joc.

Am rămas pe gânduri. Alisa avea dreptate. Se vede că Pescăruşul albastru se află, într-adevăr, pe această planetă. Dar cum să dăm de el?

— Ce s-a întâmplat cu cercetaşul? l-am întrebat pe Poloskov. N-ai apucat încă să verifici?

— Ciudat lucru, cineva a spart indicatorul detectorului de metale.

— L-a spart?

— Singur nu se putea sparge, mecanismul acestui indicator se află chiar în centrul cercetaşului.

— Şi ce-i de făcut? m-am întrebat eu cu glas tare.

Am aterizat in faţa Pegasului şi am ieşit într-o poiană să iscodim cu luare-aminte cerul – nu trecea cumva-n zbor pasărea Krok?

— Iată-l şi pe guraliv, strigă Alisa.

Atunci am observat chiar sub nasul meu, coborând din văzduh lănţugul cel subţirel.

Dintr-un arbore îşi luă zborul guralivul şi prinse a se roti deasupra noastră, îndemnându-ne parcă să-l însoţim în căutarea căpitanului.

Capitolul 16

FLORILE-OGLINDĂ

Alisa apucă lănţugul de care era legat guralivul. Pasărea nu schiţă niciun gest de împotrivire, ca şi când ar fi înţeles ce anume vrea de la ea. Plutea încetişor pe deasupra tufişurilor, iar când se întâmpla ca noi să rămânem puţin în urmă, se înălţa un pic mai sus şi plana în văzduh aşteptându-ne. Înaintam destul de greu, dat fiindcă nu mai fusese nimeni înaintea noastră pe această planetă, ca să ne croiască poteci. Am fost nevoiţi să sărim peste tulpini de arbori putrede, să ne strecurăm printre liane şi spini, să trecem peste şuvoaie cu unde repezi.

Şopârle galbene pe ditamai picioroange ţâşneau de sub cioturi şi o luau la goană cu ţipăt, avertizându-i pe locuitorii pădurii că vin făpturi necunoscute.

Am ajuns apoi într-o poiană, năpădită de flori albe, răpitoare. Florile clefăiau tare, înfulecând fluturi şi albine şi se întindeau spre noi, apucându-ne cu petalele de picioare. N-aveau însă putere să muşte încălţările noastre şi din pricina asta se înverşunau şi chiar începeau să mârâie. Dincolo de crângul acela se deschise altă poiană. Aici florile erau de culoare roşie. Dar se dovedeau a fi extrem de curioase: cum ne-am arătat de după arbori, toate petalele s-au întors spre noi, parcă urmărindu-ne cu privirea şi adulmecându-ne. Deasupra poieniţei se auzi un şopot.

— Sunt nişte bârfitoare fără pereche, spuse Alisa. De-acum şi până-n seară au să-şi spună una alteia despre felul cum eram noi îmbrăcaţi şi cum înaintam prin pădure.

Şi multă vreme după aceea auzirăm şuşotirea şi murmurul acelor atât de curioase flori.

Ne aflam, aşadar, pe o planetă a florilor. În timpul zilei avurăm prilejul să întâlnim flori care se războiau între ele, sau care, la vederea noastră, se piteau sub pământ, flori care săreau dintr-un loc într-altul, fluturându-şi prin văzduh rădăcinile lor lungi, precum şi multe flori, albastre, roşii, verzi, albe, galbene, castanii şi cu picăţele. Unele creşteau pe pământ, altele în pomi sau tufişuri, altele pe stânci, în apă sau pluteau agale în văzduh.

Preţ de două ceasuri am tot alergat după guraliv. Istoviţi la culme, i-am strigat în cele din urmă păsării:

— Opreşte-te. Trebuie să ne mai şi odihnim.

Ne-am adăpostit la umbra unui arbore vânjos, ca să nu ne observe pasărea Krok ce se rotea prin văzduh. Guralivul se aşeză pe o creangă, deasupra noastră, şi, ca de obicei, prinse a moţăi.

Era o zburătoare leneşă şi ori de câte ori tăcea mâlc sau stătea locului fără nicio treabă, moţăia.

Poloskov se aşeză jos, cu spinarea rezemată de trunchi, şi întrebă cu bănuială în glas:

— Dacă guralivului i-a venit pur şi simplu chef să se plimbe niţel?

— Nici pomeneală! se burzului Alisa. Decât să pornim la drum cu asemenea idee, mai bine să ne întoarcem de unde am plecat.

Pe neaşteptate, soarele scăpătă dincolo de crestele copacilor şi se înstăpâni, pentru scurt timp, noaptea. Cerul se împânzi ca prin farmec de stele.

— Uitaţi-vă, se mişcă o stea, spuse Alisa.

— O fi vreun asteroid, mi-am dat eu cu părerea.

— Sau o navă, făcu Alisa.

— De unde navă pe aici?

Steaua dispăru îndărătul arborilor. După vreo cinci minute, se revărsă de ziuă. De astă dată prinseră a se înălţa pe boltă, din trei părţi simultan, trei discuri solare, răspândind nespusă lumină şi căldură, întreaga preajmă se umplu de zumzetul albinelor şi de ţârâitul greierilor.

— E timpul s-o pornim iar la drum, spuse Poloskov, ridicându-se. Guralivul ne-ndeamnă să-l urmăm mai departe.

— Înainte! ţipă guralivul cu glasul Primului căpitan. Înainte, şi-apoi vom vedea ce-om mai face. După care adăugă cu alt glas, complet schimbat: „Să lupţi, să scormoneşti, să nu te dai bătut până ce nu răzbeşti, obişnuia să spună vestitul căpitan Scott”.

— Vezi, tăticule, făcu Alisa, el ne îmbărbătează. Peste puţin timp ajungem.

Nu împărtăşeam defel entuziasmul Alisei. Ştiam dinainte ce privelişte avea să ni se înfăţişeze în clipa când guralivul ne-ar fi călăuzit, într-adevăr, la locul în care ajunsese cu nava lui Al Doilea căpitan: un morman de sfărâmături încolăcite de liane şi

năpădite de flori – rămăşiţele navei Pescăruşul albastru. Iar din căpitan n-a mai rămas, probabil, nici urmă. Şi, cu toate astea, păşeam cuminte după Poloskov.

Ne strecurarăm prin desiş încă vreun ceas şi jumătate; deodată guralivul zvâcni în văzduh, vrând parcă astfel să încerce dacă nu se rupe cumva lănţugul.

— Ţine minte locul acesta! strigă el de sus. Ţine minte locul acesta, căpitane!

Apoi i se schimbă glasul şi, de-acolo din înălţime, ajunseră la noi următoarele cuvinte:

— Nu lăsaţi pasărea! Puneţi mâna pe ea! Să nu vă scape vie din mână!

— Pe cine o fi imitând? întrebă Alisa.

— Habar n-am, răspunse Poloskov. Poate că pe Verhovţev.

În vremea asta guralivul căuta ceva.

— Lasă lănţişorul din mână, i-am spus Alisei.

Ea mă ascultă îndată. Guralivul se avântă şi mai sus, până ce se văzu ca un punct printre vălătucii norilor, apoi veni în jos, ca o piatră.

— A descoperit locul, zise Poloskov.

Dar în clipa aceea ne-am dat seama că guralivul e urmărit de pasărea Krok.

— Trage! i-am strigat lui Poloskov.

Căpitanul nostru apucă pistolul şi trase fără să ochească. Pasărea Krok, care aproape că ajunsese din urmă guralivul, scoase un şuier puternic. Am avut impresia că-şi va pierde echilibrul şi se va prăbuşi, dar ea izbuti să se menţină în aer şi pluti încet pe deasupra pădurii.

Plecarăm în fugă spre locul unde părea că se lăsase din zbor guralivul. În spatele unor tufişuri zărirăm o poiană inundată de verdeaţă. Coline înalte, pe care creşteau arbori cu tulpinile groase ca nişte poloboace, o împrejmuiau de pretutindeni. Guralivul însă nu se zărea nicăieri.

Ne oprirăm la marginea poienii. Creştea acolo o iarbă scundă, iar jur împrejur, parcă răsădite anume de cineva, se legănau nişte flori ciudate. Petale scurte şi lătăreţe, cu reflexe metalice, încingeau mijlocul florilor, rotund şi mare cât o farfurie. Aceste aşa-zise farfurii nu erau decât nişte oglinzi convexe în fiecare

din ele reflectându-se întreaga poiană. Florile aveau tulpini scunde, groase şi lipsite de frunze.

— Nu te apropia de ele, Alisa, am prevenit-o pe fiică-mea. Ar putea să fie otrăvitoare.

— Ba nu, zise Alisa, nu cred să fie. Uită-te şi tu.

Şi-ntr-adevăr, văzurăm chiar atunci ţâşnind dintre tufe un animal mic cât un iepure. Animalul ţopăi până în dreptul uneia din florile acelea şi se uită în oglindă. Apoi, tot atât de calm, ca şi când nici nu ne-ar fi zărit, se piti la loc printre tufe.

— Cred că la mijloc e o greşeală, zise Poloskov.

Nu se observă nici urmă de navă. O fi dat greş guralivul.

— Sau poate noi, i-am spus eu. Am luat-o la goană după el, ca nişte copii.

M-am gândit cât de lung ne va fi drumul la întoarcere. Am fi putut, desigur, să-l chemăm pe Zelionâi – ar fi venit cu şalupa sau cu autoşenileta – dar nu voiam să lăsăm nava nesupravegheată.

Alisa se duse până-n mijlocul poienii, se uită primprejur, apoi se apropie de-o floare. Floarea îşi răsuci uşor oglinda, ca şi când ar fi vrut ca fata să se uite într-însa.

— Hai să luăm câteva cu noi, propuse Alisa.

— De acord, am dat eu din cap.

Între timp, Poloskov scoase din buzunar detectorul de metale portativ şi străbătu cu el întreaga poiană. Aparatul nu emise însă niciun semnal.

— Asta înseamnă că nava pe care o căutăm nu se află aici şi nici n-a fost vreodată, zise în cele din urmă căpitanul. E cazul să facem calea întoarsă.

Înainte de a pleca din poiană, am cules un mănunchi de flori-oglindă. Mănunchiul era greu, alcătuit parcă din flori de piatră. Îl duserăm cu toţii pe rând, ba la un moment dat am vrut să şi arunc o parte din flori, însă Alisa ţinu morţiş să păstrăm mănunchiul întreg.

La navă am ajuns abia trăgându-ne sufletul. Din fericire, nu se petrecuse nimic deosebit în lipsa noastră.

— Ei, cum e? ne întrebă Zelionâi. De bună seamă că v-aţi dus degeaba.

— Absolut degeaba, zise Poloskov, lepădându-şi ghetele şi lungindu-se pe canapeaua din salon.

Între timp, Alisa aduse de undeva două glastre mari şi turnă în ele apă proaspătă pentru ca florile-oglindă să nu se veştejească.

— Într-adevăr, am dat şi eu glas, nici urmă de navă. În afară de asta, am pierdut şi guralivul. S-ar putea să fi nimerit în ghearele păsării Krok.

— Nu-i nimic, zise Poloskov, mâine dimineaţă am să repar căutătorul de metale şi nu vom pleca de pe planeta asta până ce nu-l vom găsi pe Al Doilea căpitan.

În clipa aceea, mă lovi ceva, tare de tot, peste picioare. Aplecându-mă, mi-am dat seama că era broasca-ţestoasă de diamant.

— Cum a ajuns aici? l-am întrebat, surprins, pe Zelionâi. Doar am încuiat-o în seif.

— Păi, a zgrepţănat şi a tot bătut în uşă, zise mecanicul, că mi s-a făcut milă de ea şi i-am dat drumul. Dar ce-i cu florile astea atât de ciudate pe care le-aţi adus?

— Sunt flori-oglindă, l-am lămurit eu.

Zelionâi se duse la unul din mănunchiuri.

— Flori-oglindă, zici? rosti el cu îndoială în glas.

— Exact. Ce te miră?

— Păi mă uit în ele, dar văd cu totul altceva, zise el nedumerit.

Întorcându-mi privirea în partea aceea, mi-am dat seama că omul avea perfectă dreptate: în oglinzile dintre petale nu apărea nicidecum chipul lui, ci al Alisei. Ba în spatele ei se mai zăreau alte două siluete micuţe. Uimit, m-am văzut pe mine şi pe Poloskov, doar că nu ne aflam în salonul navei, ci acolo în poiana rotundă.

— Curios! am exclamat eu. Asta înseamnă că, atât timp cât sunt în viaţă, florile din poiană oglindesc şi memorează imaginile, ca şi când le-ar fotografia.

Poc-poc-poc! răsună deodată prin salon. Poloskov sări de pe canapea şi alergă la unul din hublouri.

De cealaltă parte a geamului sta agăţat guralivul nostru şi bătea în el cu pliscurile, să ne atragă atenţia.

— Ce pasăre inteligentă! am exclamat eu. Stai că-ţi deschidem îndată!

Cele două pliscuri ale guralivului se deschideau şi se închideau întruna. Ne vorbea ceva, dar prin peretele gros al navei nu puteam desluşi nimic.

Când am ajuns la trapa navei şi am deschis-o, guralivul mă şi aştepta acolo. Pătrunse repede înăuntru şi se duse glonţ spre salon. L-am urmat şi eu. Pasărea avea un zbor nesigur, apoi coborî pe duşumea şi îşi văzu mai departe de drum, cu pas şchiopătat. Poloskov deschise uşa salonului şi, zărind guralivul, îi zise:

— Ai păţit-o, sărmane, rău de tot!

— Nu mai am putere să rezist! îi răspunse pasărea, vorbind cam anapoda. Oare are să-mi vină curând în ajutor?

— Ăsta-i glasul celui de Al Doilea căpitan! exclamă Alisa. Guralivul a dat ochii cu Al Doilea căpitan!

— Draga mea, i-am spus eu, dar vorbele astea le-ar fi putut rosti căpitanul acum patru ani. Doar ştii prea bine ce memorie nemaipomenită au guralivii.

— Ba nu, zise Alisa. Sunt convinsă că l-a văzut chiar astăzi pe Al Doilea căpitan. Să mergem iute înapoi în poiană.

— Oricând, numai nu acum, ripostă Poloskov. Dacă până şi mie mi-au amorţit picioarele, ce să mai zic de tine, un copil! Cred că eşti de zece ori mai ostenită ca mine. Şi-apoi, pe unde am umblat noi adineaori', nici vorbă nu poate fi de căpitan. Un nasture de s-ar fi aflat pe-o rază de zece metri în jurul nostru, şi tot l-ar fi dibuit detectorul de metale.

— Asta înseamnă că trebuia să mergem cu zece metri mai încolo, zise cu încăpăţânare fiică-mea. Şi dacă voi nu vreţi să mergeţi, am să mă duc eu singură.

— Mai întâi ai să te duci la culcare, i-am spus pe un ton sever. Pe urmă vom merge cu toţii acolo. N-am hotărât oare că nu plecăm de pe planeta asta până ce nu-l găsim pe Al Doilea căpitan?... Sau, în orice caz, până nu ne convingem definitiv că el nu se află aici?

Capitolul 17

PRIVIM IN TRECUT

Nu era prea simplu să-ţi duci viaţa pe o asemenea planetă. Când ne-am trezit a doua zi dimineaţa, cronometrul navei indica ora opt fix, afară însă începuse a se lăsa amurgul: curând avea să se aştearnă din nou una din nopţile acelea atât de scurte. Într-adevăr, cât timp dură micul nostru dejun, noaptea se şi sfârşi, iar dincolo de hublouri mijiră zorile.

Curând, raze strălucitoare inundară salonul, iar Alisa, aruncând o privire spre florile-oglindă aşezate în glastre, exclamă cu surprindere:

— Ia te uită: nu mă mai văd deloc!

Într-adevăr, în oglinzile care doar cu o seară în urmă înfăţişaseră chipul fiică-mi, nu se mai zărea decât poiana aceea cu totul pustie. Apoi, încet, încet, în timp ce stăteam toţi cu ochii la flori, poiana dinaintea noastră se pierdu şi ea în noapte: de bună seamă o învăluise amurgul. Uitându-ne la oglinzile întunecate ale florilor, m-am pomenit spunând:

— Florile astea sunt, într-adevăr, stranii: sunt flori-foto.

Peste puţin, în oglinzile lor se lumină iar de ziuă. Uitasem şi de mâncare. Niciunul dintre noi nu-şi putea lua ochii de la priveliştea aceea cu adevărat feerică. Ne-am dat seama că, treptat, florile fotografiaseră moment cu moment absolut tot ce se petrecuse în poiană. Iar acum ne arătau nouă imaginile înregistrate.

— Cât timp or fi trăind florile astea? gândi cu glas tare Poloskov.

— Probabil că numai câteva zile, am presupus eu. Ca toate florile.

Chiar în clipa aceea însă zărirăm în oglinzi imaginea animalului mic cât un iepure, pe care îl întâlnisem în poiană. Sări dintre tufe şi dădu fuga la flori, în adâncul oglinzilor încă nu se făcuse ziuă, de aceea nu desluşirăm chiar de la început că mişcările lui aveau ceva neobişnuit.

— Uitaţi-vă! strigă Alisa. Sare cu spatele înainte!

Într-adevăr, animalul se apropia de flori mergând de-a-ndăratelea. Pe urmă, poposind niţel înaintea lor, reveni la tufe în acelaşi mod atât de straniu.

— E stricat aparatul de proiecţie, râse Alisa. Cârpacilor! Puneţi altă peliculă!

— Ba nu, zise Poloskov. Nu-i stricat nicidecum aparatul. Florile astea nu sunt oglinzi obişnuite, ci oglinzi fotografice. Ele pot face operaţia asta numai dacă pe luciul lor cresc mereu alte şi alte straturi. Nişte straturi foarte-foarte subţiri. Milioane de straturi. N-apucă unul să se fixeze pe oglindă că-l şi acoperă altul. Şi aşa mai departe. Iar când floarea e retezată, straturile nu mai pot creşte în continuare. Dimpotrivă, încep a se jupui. Tot aşa: unul câte unul. Noi vedem şi de astă dată ceea ce a văzut oglinda, însă în sens invers. Ca şi când pelicula ar fi derulată înapoi. E clar?

— S-ar putea să ai dreptate, am spus eu. În orice caz, e o floare deosebit de interesantă. Să ştiţi însă că e timpul să ne gătim de drum. Am să-l rog pe Poloskov să pregătească de zbor cercetaşul, iar eu, până una-alta, am să plec cu autoşenileta, să mai dau o raită prin poiană: poate oi găsi totuşi vreun rest din epava *Pescăruşului albastru*.

— Vin şi eu, tăticule, zise Alisa. Luăm şi guralivul cu noi.

— Bine, bine.

Am coborât să pregătesc de drum autoşenileta. Alisa rămase în salon. Îi plăcuse nespus de mult să vadă „filmul” rulat de-a-ndăratelea.

— Alisa! am strigat-o pornind motorul. Eşti gata?

— Vin imediat! dădu glas Alisa. Stai un pic!

Dar peste o clipă mă strigă:

— Tăticule, vino-încoace! Repede! Altfel nu-i mai vezi!

Din trei salturi am şi fost sus, la gura trapei, şi-am năvălit în salon. Alisa sta tot aşa, în dreptul florilor.

— Priveşte! îmi spuse, auzindu-mi paşii.

În toate oglinzile din jur se vedea acum o singură imagine: în mijlocul poienii stăteau două persoane: un grăsan îmbrăcat într-un costum de piele, iar lângă el – doctorul Verhovţev. De după tufe răsărea prova ascuţită a unei nave cosmice rapide.

Cei doi bărbaţi păreau că discută cu aprindere. Pe urmă, mergând şi ei de-a-ndăratelea, se depărtară, pierind din vedere.

— Or mai fi şi acum pe undeva, prin apropiere, zise Alisa. Nu şi-au dat seama defel că florile din jur ar putea să le trădeze prezenţa.

— Cred că ai dreptate, am rostit eu, gânditor. Dar de ce? De ce?

— Ce „de ce“?

— Cred că nici ei nu ştiu unde se află căpitanul. Altminteri, ce rost ar fi avut să-l urmărească pe guraliv?

— Poate că l-au luat pe căpitan prizonier, iar acum se tem că lucrul ăsta să nu se afle. L-or fi prins, l-or fi vârât la închisoare, iar guralivul le-o fi scăpat. De aceea i-a şi apucat frica.

— Pentru ce să-l vâre pe căpitan la închisoare. Astea-s fantezii, fetiţo!

— Şi-atunci ai să laşi totul baltă?

— Nicidecum. A sta cu mâinile-n sân e cea mai deşartă îndeletnicire.

M-am aplecat spre microfonul de alături, am apăsat pe buton şi-am spus:

— Poloskov şi Zelionâi, atenţie! În urmă cu câteva clipe Alisa şi cu mine am zărit în oglinda florilor pe grăsan stând de vorbă cu Verhovţev. Asta înseamnă că cei doi au sosit aici cel puţin cu o zi înaintea noastră. Au zburat cu o navă rapidă. Aş vrea să ştiu ce părere aveţi despre treaba asta. Recepţie.

— Eu cred că Al Doilea căpitan se află pe planeta asta, zise Poloskov.

— Iar eu cred că ar fi bine s-o luăm din loc, şi asta cât mai repede, rosti Zelionâi. Nu suntem decât trei la număr, iar nava noastră nu e câtuși de puţin la adăpost de vreo agresiune. Trebuie să pornim cât mai grabnic spre o planetă locuită, iar de acolo să luăm legătură cu Pământul sau cu planeta Fiks. De pe oricare din aceste planete poate pleca încoace o navă a serviciului de securitate galactică. Cei de acolo pot face faţă mult mai bine decât noi unor situaţii imprevizibile.

Că Zelionâi vorbise cu multă înţelepciune, nu aveam nicio îndoială. Dar ştiam totodată că îi place să exagereze greutăţile şi pericolele, de aceea am ripostat:

— Deocamdată, nu ne ameninţă niciun fel de agresiune. Deşi va trebui, desigur, să ne luăm anumite măsuri de apărare.

— Ai dreptate, interveni Poloskov. Nici eu n-am de gând să plec aşa, hodoronc-tronc. Mai întâi va trebui să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i venim în ajutor celui de Al Doilea căpitan.

— Just, spuse Alisa.

— Sunt de-a dreptul uimit, se auzi glasul lui Zelionâi. După felul în care vorbiţi, s-ar putea crede că mă socotiţi un fricos. Iar eu, de fapt, mă străduiesc să fiu raţional. Doar avem la bord un copil şi nişte animale lipsite de apărare. Rămânând aici, s-ar putea întâmpla să nu-i fim nici căpitanului ăluia de vreun ajutor şi să dăm şi noi de belea. Totuşi, în cazul când comandantul nostru va hotărî că trebuie să rămânem pe loc, vă asigur că voi lupta şi eu până la ultimul cartuş.

— Sper că lucrurile nu vor merge atât de departe, am obiectat eu. Ne-am abătut pe aici ca să aflăm dacă nu s-a întâmplat cumva vreo nenorocire cu unul din cei trei căpitani. Nu vrem să atacăm pe nimeni şi nici nu dorim să facem cuiva vreun rău.

— Iar eu nu sunt deloc un copil lipsit de apărare, observă Alisa. Şi-acum, ce facem, nu mergem în poiană?

— Ai răbdare, i-am spus. Să ne mai uităm niţel în oglinzi.

Dar acolo nu se mai petrecea nimic deosebit. Aşa stând lucrurile, m-am urcat cu Alisa în autoşeniletă şi am plecat să dăm un nou ocol poienii.

În spatele colinelor am descoperit doar urmele aterizării unei nave cosmice. Văpăile motoarelor de frânare arseră jur împrejur iarba, iar o potecă abia vizibilă ducea printre tufe spre poiana din apropiere.

Revenind la navă către ora prânzului, l-am găsit pe Zelionâi în salon. Sta gânditor înaintea florilor-oglindă şi se trăgea de barba lui cea roşcată. În cealaltă mână ţinea o vibrolamă.

— Ce-i cu dumneata, Zelionâi? l-am întrebat eu cu nedumerire.

— Stau şi mă gândesc, îmi răspunse.

Oglinzile înfăţişau imaginea unei zile calme şi însorite.

— Stau şi mă gândesc, repetă mecanicul, oare cât de mult or fi trăind florile astea?

— Vreo câteva zile, mi-am dat eu cu părerea.

— Dar dacă trăiesc mai mult? câţiva ani, de exemplu? Poate că-n felul ăsta izbutesc să memoreze evenimentele care se petrec în jurul lor în toată această perioadă. Priveşte şi

dumneata cât de groase sunt oglinzile: au cel puţin şase centimetri fiecare. Şi-apoi, sunt şi foarte dense. În cele patruzeci şi opt de ore de când le-am adus aici, nu s-au subţiat deloc. Spune-mi, Alisa: mi-ai da voie să-i fac uneia dintre ele o mică operaţie?

— Bineînţeles, îi zise fiică-mea, pricepând pe loc despre ce-i vorba.

Zelionâi luă o floare, o duse în laborator şi, fixând-o de masă cu nişte cleme, se pregăti pentru o operaţie de mare fineţe.

— Am să-i desprind dintr-o dată un strat de un centimetru, ne spuse el.

— Stai niţel, l-am oprit eu. Cred că ar fi bine să începi cu un strat mai subţire: s-ar putea întâmpla ca treaba să nu-ţi reuşească.

Zelionâi îmi urmă sfatul şi puse în priză vibrolama. Indicatorul nostru, alb acum de curiozitate, ieşi dintr-un ungher şi veni mai aproape, păşind rar cu picioarele lui cât nişte beţigaşe. Boscheţeii se foiră şi ei în cuşcă: îşi închipuiră, se vede, că avem de gând să le dăm compot. Paingul-ţesător-troglodit încetă şi el să mai lucreze la fular.

Un strat subţire şi transparent, ca o foiţă de celofan, se detaşă de suprafaţa oglinzii. Zelionâi îl scoase cu precauţie şi-l aşeză pe masă.

Câteva secunde oglinda rămase complet întunecată, dar tocmai în clipa când m-am gândit că operaţia eşuase, suprafaţa i se lumină brusc. De data aceasta se reflecta într-însa o zi sumbră, cu vânt puternic.

— Perfect! exclamă Alisa. Acum să mergem şi mai departe în trecut!

— Bine, dar cum vom calcula zilele? am cugetat eu cu glas tare. Doar nu ştim ce grosime are stratul care se formează într-un răstimp de douăzeci şi patru de ore.

Zelionâi însă nu mă mai asculta. Vârî din nou lama în marginea oglinzii şi încercă să ridice dintr-o dată un strat gros de vreo jumătate de centimetru.

Porţiunea desprinsă se încovoie. Schimbându-şi de nerăbdare culorile ca un semafor la o intersecţie animată, indicatorul nu se mai putu stăpâni şi îşi vârî nasul lung şi subţire drept sub cotul lui Zelionâi.

— Ei poftim! se supără acesta. Mai poate omul lucra când îi stau toţi în coastă?

— A făcut-o fără să vrea, îi luă Alisa apărarea indicatorului. E şi el curios să vadă operaţia.

— Toată lumea e curioasă, ripostă Zelionâi. În asemenea condiţii însă, eu nu mai pot garanta nimic.

— Hai, dă-i drumul mai departe, l-am rugat eu.

Lucrând cu aceeaşi precauţie, Zelionâi desprinse stratul de pe suprafaţa oglinzii.

— Parcă-i un geam de hublou, observă el. Doar că-i flexibil.

Ne aplecarăm cu toţii asupra oglinzii întunecate, care ajunsese acum ceva mai subţire.

Încetul cu încetul faţa ei se limpezi din nou. Oglindea şi acum aceeaşi poiană. Iarba însă era veştedă, tufele golaşe, iar frunzele care mai rămăseseră agăţate de ramuri se îngălbeniseră. Niciun fluture, nicio albină: totul era trist şi sumbru. Din cerul înnorat se cerneau fulgi rari de ninsoare, dar nu izbuteau să acopere solul, ci se topeau repede pe firele ierbii.

— E toamnă, spuse Alisa.

— Da, e toamnă, confirmă Zelionâi. Apropie o lupă de suprafaţa oglinzii şi ne spuse: cu ochiul liber nu prea poţi desluşi limpede, însă e foarte interesant să vezi cum apar fulgii de zăpadă pe tufe, ca să-şi ia apoi zborul spre cer.

Ne uitarăm, pe rând, la ninsoarea ce se cernea de-a-ndoaselea. Se uită până şi indicatorul şi, de uimire, se-nvălui tot într-o culoare verde cum e salata.

— Cât timp să fi trecut aici de astă-toamnă? mă-ntrebă Zelionâi.

— Având în vedere că acum suntem în plină vară şi că anul durează aici ceva mai mult de paisprezece luni pământene, înseamnă că de astă-toamnă a trecut aproape un an de-al nostru.

— M-da, făcu Zelionâi şi scoase un micrometru din dulăpior. Prin urmare, vom putea stabili cu precizie câţi ani a împlinit această oglindă, iar apoi…

— … iar apoi, ce grosime să aibă stratul pe care-l vom desprinde ca să vedem cum arăta poiana cu patru ani în urmă, îi sfârşi Alisa fraza începută.

— Mai întâi, zise Zelionâi, vom da jos un strat care să măsoare ceva mai puţin de patru ani.

— Oare nu-i prea gros? am întrebat eu. Căci e suficient să tăiem doar un pic mai mult, ca să scăpăm momentul în care Al Doilea căpitan s-a aflat în poiană.

— Chiar dacă îl scăpăm, n-o să fie nicio nenorocire, făcu Zelionâi, măsurând pe muchea oglinzii grosimea dorită. Avem la îndemână un mănunchi întreg de flori dintr-astea.

În timp ce mecanicul vorbea, am zărit-o cu coada ochiului pe broasca-ţestoasă de diamant ţopăind de zor spre uşa laboratorului. Ia te uită, fir-ar să fie de neastâmpărată, iar a izbutit să iasă din seif. Eram gata să mă reped după ea, dar m-am răzgândit: mi-ar fi părut rău să scap momentul în care Zelionâi avea să scoată de pe suprafaţa oglinzii cei patru ani.

— Ei? Cum merge? răsună atunci din difuzor vocea lui Poloskov, care-şi mai descânta şi acum cercetaşul mecanic.

— Totul e în ordine, i-am răspuns.

— Atunci, plec chiar eu cu cercetaşul ăsta. N-aş vrea să-l trimit de unul singur. Văd că motorul lui cam face nazuri.

— În timp ce-ai să cauţi *Pescăruşul albastru*, l-am avertizat eu, să nu uiţi că pe planeta asta se mai poate afla încă o navă cosmică.

— Bine. N-am să uit.

— Şi să laşi deschisă linia de telecomunicaţii. În caz de ceva, iei imediat legătura cu noi.

— Am s-o ţin minte şi pe asta.

— Poate că la înapoiere îţi vom putea oferi o surpriză.

— Excelent! Să ştiţi însă că nu admit decât surprizele plăcute. Pe cele neplăcute nu le pot suferi.

Şi Poloskov îşi luă zborul. Din difuzor se auzi limpede vâjâitul aparatului care se ridica în văzduh.

— Sunt gata, profesore, făcu Zelionâi. Mergem la noroc?

Şi, cu aceeaşi precauţie, desprinse un al treilea strat de pe suprafaţa oglinzii. De astă dată unul atât de gros, încât abia de-l putea ţine în mână. Petalele din jur căzuseră, astfel că pe masă nu se mai afla decât partea din mijloc a florii, rotundă şi convexă, ca o farfurie.

Oglinda rămase îndelung întunecată, căci trecuseră câţiva ani de când nu mai văzuse lumină.

Când, în sfârşit, prinse a se închega o nouă imagine, ne dădurăm seamă că poiana pe care am întrezărit-o în luciul ei nu semăna deloc cu cea pe care o văzusem recent. Partea ei din mijloc, rotundă, crescută astăzi cu iarbă, arăta în oglindă cu totul altfel: era golaşă, cenuşie, aidoma capacului de beton al unui puţ uriaş. Se putea vedea chiar o crăpătură circulară care despărţea acest capac de solul înconjurător.

— Aţi văzut! exclamă pe un ton triumfător Alisa. E o poiană cum mi-o doream eu!

— Atenţie sporită, i-am spus lui Zelionâi. Totul acum e să nu tai prea mult în adâncime.

— Asta o ştiu şi eu, se oţărî Zelionâi. Că doar n-oi fi copil.

Nu izbuti totuşi să facă o tăietură precisă. În momentul decisiv al operaţiei, indicatorul nostru, care, din pricina nerăbdării şi a unei curiozităţi arzătoare, se făcuse tot numai picăţele pe un fond deschis, aproape străveziu, îl lovi din greşeală peste cot. Vibrolama îi alunecă mecanicului din mână şi pătrunse adânc în masa oglinzii. Aceasta se frânse în două şi căzu pe podea.

De ruşine, indicatorul se înnegri şi se făcu de două ori mai mic decât fusese. Ar fi preferat să fie omorât pe loc. Alerga de colo-colo prin laborator, încerca să-l mângâie cu beţigaşele picioruşelor sale pe Zelionâi, care spumega de mânie, şi, în cele din urmă, se azvârli la podea, făcându-se negru ca tăciunele.

— Nu te necăji, încercă să-l consoleze Alisa. Asta i se poate întâmpla oricui. Ştim doar că n-ai făcut-o dinadins. Apoi se întoarse spre Zelionâi, care îl mai suduia şi acum cu foc pe bietul indicator, şi-i spuse:

— Hai, nene Zelionâi, nu mai fi aşa! Doar ştii cât de sensibili sunt indicatorii. El, de pildă, ar putea să moară de-atâta inimă rea.

— Ce-i drept, e drept, i-am întărit eu spusele. Şi-apoi, mai avem un mănunchi întreg de flori-oglindă. N-ai spus-o chiar dumneata?

— Bine, bine, se îmbună Zelionâi. De fapt, era om de treabă şi supărarea îi trecea repede. Îmi pare rău numai de timpul pierdut, urmă el. N-ar fi fost exclus ca peste un minut să fi dezlegat în fine enigma celui de Al Doilea căpitan.

Auzindu-i vorbele, indicatorul se chirci şi mai mult.

Cu Zelionâi în frunte, revenirăm tustrei în salon. Indicatorul o luă şi el pâş-pâş în urma noastră la fel de negru la chip, iar afurisiţii de boscheţei îi mai puneau şi piedică, întinzându-şi pe jos crenguţele.

Nici n-am apucat bine să intrăm în salon, că Zelionâi se opri în prag înmărmurit:

— Vai! doar atât putu rosti.

Am aruncat o privire peste umărul lui…

Amândouă glastrele zăceau trântite pe duşumea, florile erau bucăţi-bucăţele, călcate în picioare parcă de-o forţă vrăjmaşă. Nu mai rămăsese întreagă nicio oglindă, iar petalele florilor erau împrăştiate prin toată încăperea.

În afară de asta, ne dispăruse şi guralivul!

Capitolul 18

SPIONUL

Florile fuseseră distruse. Guralivul pierise fără urmă. Rămăsesem, cum s-ar zice, cu buzele umflate. Cum să-i mai vii în ajutor vestitului căpitan?

Am întins mâna spre microfon şi am luat legătură cu Poloskov.

— Ghenadi, i-am spus, s-au ivit aici nişte complicaţii. Spune-mi, unde te afli?

— Trec în zbor peste polul nord al planetei. Deocamdată nu am descoperit nimic. Dar voi ce-aţi păţit?

— Acum n-aş avea timp să-ţi povestesc cu de-amănuntul. Pot să-ţi spun doar că prin intermediul florilor-oglindă am aflat ce anume s-a petrecut aici, în urmă cu patru ani. Mai bine-zis, era cât pe ce s-o aflăm. Tocmai atunci cineva ne-a făcut zob toate florile. Aşa că am avea nevoie de altele. Cât timp ţi-ar trebui ca să ajungi în poiana aceea?

— Vreo douăzeci de minute, zise Poloskov. Cam tot atât însă îmi trebuie pentru operaţia de coborâre.

— Atunci nu te mai osteni. Continuă-ţi zborul.

— Nici nu mă gândesc, zise Poloskov. Mă-ndrept îndată spre Pegas. Dacă a fost cineva în stare să ne spargă florile, înseamnă că ori pe navă, ori în preajma ei s-au pripăşit nişte duşmani. Vă rog să nu întreprindeţi nimic în lipsa mea.

— Bine, am consimţit eu.

După ce am agăţat microfonul la locul lui, Alisa îmi spuse:

— Hai să tragem o fugă în poiană.

— De ce?

— Păi nu-ţi dai seama? Să culegem alte flori. Pesemne că taina lor e atât de importantă, încât…

— Bine, dar…

— Lăsaţi că mă duc eu cu autoşenileta, interveni Zelionâi. N-am să păţesc nimic. Desprind chiar acolo, pe loc, stratul de patru ani şi vă comunic îndată rezultatul.

— Plec şi eu cu Zelionâi! sări Alisa.

— Staţi, nu vă grăbiţi! am ripostat eu. Să-l aşteptăm mai întâi pe Poloskov. El are la bord şalupa cu care putem ajunge în poiană mai repede decât cu autoşenileta. Şi-apoi, nici nu e bine să ne îndepărtăm deocamdată unii de alţii. Iar până la sosirea căpitanului ar trebui să cercetăm cum de-a putut să pătrundă în interiorul navei cel ce ne-a spart oglinzile.

Zicând acestea, am ieşit pe coridor şi m-am îndreptat spre trapă. Dacă aveam s-o găsesc deschisă, însemna că răufăcătorul intrase pe acolo, făcuse boacăna şi-apoi o ştersese. Treaba asta însă mi se părea puţin verosimilă. Când ar fi avut el răgazul să se strecoare în interiorul Pegasului, să dibuie drumul spre salon, cu scopul de a distruge florile! Şi-apoi, de ce a întreprins toate astea tocmai atunci când noi încercam să desluşim în oglindă perioada de-acum patru ani? Cum de-a ghicit? Urmând acest fir logic, am ajuns la concluzia că ticălosul se ascunde fără doar şi poate în interiorul navei şi cunoaşte foarte bine faptul că suntem pe punctul de a dezlega taina celui de Al Doilea căpitan. Era cineva care văzuse cu ochii lui cu ce ne îndeletniceam noi… Dar cine să fie acela? În laborator nu se afla nimeni în afară de Zelionâi, Alisa şi de mine. Dacă, fireşte, nu-l punem la socoteală şi pe indicator. Aha, indicatorul! Oare nu el l-a înghiontit pe Zelionâi?… Dar nu, asta nu-i cu putinţă. Deşi-i o făptură extrem de sensibilă, indicatorul nu-i altceva decât un animal. Nu ştie nimic, nici măcar să vorbească. Sau poate nu vrea?

În clipa aceea am ajuns la trapă. Trapa era larg deschisă.

Toate ipotezele mele se făcură ţăndări. Şi nici nu se putea altfel. Căci dacă aş fi stat să mă gândesc doar un pic mai mult, mi-aş fi adus aminte, desigur, că indicatorul nu s-a îndepărtat nicio clipă de noi, şi deci n-avea cum să spargă oglinzile din salon.

Trapa era larg deschisă, iar răufăcătorul necunoscut părăsise nava, răpindu-ni-l şi pe nepreţuitul nostru guraliv. Poate ultimul guraliv din lume.

Pajiştea dinaintea navei strălucea-n razele soarelui, tufele erau învăluite-n verdeaţă, iar păsările cântau pe întrecute. În jur – linişte şi pace. Nici nu-ţi venea să crezi că aici se petrec de fapt lucruri nu tocmai plăcute.

Mi-am înălţat ochii spre cer. N-o fi venind cumva Poloskov? Nu, Poloskov încă nu se arătase. Doar colo sus, sus de tot, gata să atingă norii, se rotea încet pasărea Krok.

— Ajutor, căpitani! am auzit deodată un glas cunoscut. Mereu înainte, c-apoi om vedea ce-om face!

— Unde eşti, guralivule? am strigat eu. Ai nevoie de ajutor? Stai că vin îndată!

— „Trei tanchişti voioşi, se porni să cânte din tufe guralivul nostru cu vocea Primului căpitan, trei tovarăşi veseli, echipaj al carului de luptă!“

Am dat fuga în direcţia de unde venea glasul păsării. Mi-am făcut loc printre tufe şi, în clipa următoare. Am dat cu ochii de guraliv. Acesta nu putea să zboare, întrucât o împingea din urmă cu unul din pliscuri, dând-o de-a rostogolul, pe mătăhăloasa broască-ţestoasă de diamant. Se ajuta în treaba asta şi cu picioarele şi cu aripile, iar din cel de-al doilea plisc îi ţâşneau întruna cântece sau strigăte de ajutor.

— Bravo! l-am lăudat eu. Bravo, guralivule! Că noi cam intrasem la gânduri: unde ai dispărut din nou?

Guralivul îşi înălţă cu mândrie capul şi îşi potrivi aripile pe spate. Părea mulţumit că îşi făcuse datoria.

Am ridicat de jos broasca-ţestoasă.

— Eşti demn de toată lauda! m-am adresat din nou guralivului. Ai văzut-o pe ştrengăriţa asta că iar dă s-o şteargă şi te-ai luat după ea, ai ajuns-o din urmă şi ai adus-o acasă. Meriţi pentru asta cel puţin cinci bucăţi de zahăr.

Am pornit după aceea înapoi, spre navă. Guralivul păşea în urma mea ţanţoş şi plin de încântare pentru fapta ce-o săvârşise.

— Iar tu, prostuţo, i-am spus broaştei-ţestoase, dacă mai faci dintr-astea, te rătăceşti într-o bună zi şi cine o să-ţi mai poarte pe-aici de grijă? Ai uitat oare că eşti un animal rar şi că aparţii Grădinii zoologice din Moscova? Ai uitat că n-ai voie să pleci nicăieri?...

Chiar atunci am auzit deasupra mea fâlfâitul unor aripi grele şi în două salturi am şi ajuns la trapă. Învăţasem s-o recunosc pe pasărea Krok după zgomotul pe care-l stârnea-n zborul ei. Guralivul o zbughi şi el odată cu mine prin gura trapei în navă. Cât ai clipi, am închis după noi capacul şi ne-am aşezat pe

duşumea să ne tragem sufletul, în timp ce pasărea Krok începu să izbească în trapă cu pliscul său de fier.

Alisa şi Zelionâi veniră spre noi de-a lungul culoarului. Erau îngrijoraţi, neştiind unde am dispărut.

— Totul e bine când se termină cu bine, le-am spus. Aflaţi că guralivul nostru e o fiinţă extrem de deşteaptă. A văzut că pe broasca-ţestoasă de diamant a apucat-o iarăşi dorul de ducă, s-a luat după ea şi a făcut-o să se întoarcă acasă. Iar dumneaei pesemne că s-a speriat zdravăn!

Broasca se zbătea lovind cu ghearele şi încercând să-mi scape din mâini.

— Cum o fi izbutit să iasă afară? se miră Alisa. Trapa doar era închisă.

— Nu-i nimic de mirare, i-am spus. Cel care ne-a spart oglinzile o fi deschis şi trapa.

— Da' de unde să fi avut el cheie? Şi, de fapt, unde a dispărut cheia electronică de la trapa Pegasului? Doar sta mereu agăţată în perete, acolo-n salon.

— Enigma asta n-ar putea-o dezlega nici măcar Sherlock Holmes, observă Zelionâi.

— Ba eu am s-o dezleg, spuse Alisa. Ştiu eu.

— Şi ce anume ştii? am întrebat-o.

— Ştiu că dezlegarea enigmei e în mâinile tale.

Mi-am privit mâinile. Ţineam cu ele broasca-ţestoasă.

— Nu pricep nimic, am rostit cu nedumerire.

— Nu vezi ce ţine ea în gură?

Capul broaştei sta pitit sub carapace, dar tot de-acolo se iţea, într-adevăr, capătul cheii noastre electronice. Am dat să-i scot cheia din gură. Broasca însă se împotrivi, ţinând-o din răsputeri, astfel că a trebuit să depun un efort serios să i-o pot smulge. Chiar atunci din trupul broaştei-ţestoase se auzi un ţăcănit scurt, lăbuţele presărate cu diamante mici scăpară de sub carapace şi rămaseră astfel, spânzurând fără vlagă.

— Ia dă-mi-o şi mie puţin, făcu Zelionâi. Să văd ce hram poartă dumneaei.

Nepricepând nici acum nimic, i-am întins mecanicului trupul lipsit de viaţă al broaştei şi, cu gândurile risipite, am agăţat cheia la locul ei. Zelionâi aşeză broasca pe masă, scoase din buzunarul salopetei o şurubelniţă şi, cercetând cu luare-aminte,

încercă să-i salte carapacea. În clipa următoare se auzi un pocnet uşor, carapacea săltă în sus ca un capac de cutie, de sub care ieşiră la iveală o sumedenie de elemenţi, celule de memorie şi baterii atomice; aşadar, broscuţa noastră nu era altceva decât un robot în miniatură, executat cu o deosebită fineţe.

— Acum e clar de ce era ea atât de zbenguită, spuse Alisa. Ba încerca să se strecoare în sala maşinilor, ba ne călca pe urme. Adu-ţi aminte, tăticule, că, ori de câte ori aveam de discutat lucruri importante, mereu ne împiedicam de ea.

— Asta-i o adevărată minune a tehnicii, spuse cu admiraţie Zelionâi. Uite aici un dispozitiv de emisie, ba chiar şi un mic antigravitator…

— Prin urmare, grăsanul ne auzea fiecare cuvânt, am rostit eu.

— Aha, grăsanul! Cum să nu! se dumeri Alisa. Doar el ne-a dăruit-o.

— Iar mie mi-a fost oarecum să-l refuz.

A ţinut atât de mult s-o ofere în dar grădinii noastre zoologice.

— Să zicem bogdaproste că n-a oferit grădinii zoologice o mină cu acţiune întârziată, rosti morocănos Zelionâi. Broasca asta s-a dovedit a fi un adevărat spion printre noi. Stând în laborator, a aflat că noi am descoperit o metodă de a privi în trecut şi pe loc a primit ordinul de a ne împiedica s-o facem. Ca atare, ne-a spart toate florile care mai erau în salon. Şi aş putea să pun rămăşag că nici în poiană n-a mai rămas o floare întreagă. Stăpânii broaştei-ţestoase şi-au dat şi ei toată silinţa…

— Aşa e, zise Alisa. Iar la urmă ne-a umflat cheia electronică şi – pe-aici ţi-e drumul!

— Da, nimic de zis. Totuşi noi avem un atu faţă de grăsan şi de Verhovţev, am spus eu.

— Ce fel de atu?

— Dumnealor nu ştiu dacă noi am izbutit să vedem ceva în oglinzile florilor sau nu.

— Nu ăsta-i lucrul cel mai important acum, spuse Zelionâi.

— Dar care?

— Cel mai important lucru e să stabilim de ce a plecat broasca-ţestoasă de la bordul Pegasului.

— Şi-a făcut treaba şi a plecat, am presupus eu.

— Bine, dar ea nu ne trezise niciun fel de bănuială. Ar fi putut să rămână lângă noi în continuare şi să transmită stăpânilor ei toate convorbirile noastre. Or ea, niciuna, nici două, şi-a luat valea.

— Să fi fost oare mai necesară acum într-altă parte?

— N-aş crede, clătină din cap Zelionâi. Tărăşenia asta nu-mi place deloc. Mai degrabă cred că a instalat undeva prin navă o mină cu acţiune întârziată, iar noi, în orice clipă, putem sări în aer. Împreună cu toate animalele noastre. De aceea propun să evacuăm neîntârziat *Pegasul*.

— Stai, stai, l-am întrerupt pe Zelionâi. Dacă ar fi vrut să ne arunce în aer, nu crezi că ar fi putut-o face mai demult?

Din coridor se auziră nişte paşi repezi şi în salon intră grăbit Poloskov. Zări îndată broasca-ţestoasă care sta desfăcută pe masă, astfel că nu mai avu nevoie de explicaţiile noastre.

— Asta înseamnă că ei mai sunt aici, pe planetă, ne spuse îndată. Fără ordinul lor, broasca-ţestoasă nu s-ar fi apucat să spargă oglinzile. Doar nu-i decât un robot.

— Tot ei i-au spus să instaleze mina, repetă Zelionâi, şi-apoi să şteargă putina.

Ne uitarăm la Poloskov, aşteptând să-i auzim părerea.

— Prostii! spuse căpitanul.

— Atunci de ce a luat-o din loc?

— Foarte simplu: să le ducă cheia electronică. La ce le-ar fi folosit cheia dacă nava ar fi sărit în aer?

— La nimic, zise Alisa. Deştept e nenea căpitanul!

— Sunt un om cu resurse intelectuale obişnuite… făcu Poloskov.

— … iar noi, nişte prostuţi! râse Alisa. Trebuia să ne dea prin minte că broscuţa nu putea să pună aici niciun fel de mină. Că ar fi avut mai întâi nevoie de timp ca s-o aducă, nu?

— Şi asta-i adevărat, încuviinţă Poloskov. Important însă este acum altceva. Atât grăsanul, cât şi doctorul Verhovţev bănuiesc, de bună seamă, că noi am dezlegat enigma celui de Al Doilea căpitan şi au hotărât să ne facă o vizită pe navă. Într-ascuns ori nu, asta n-o ştiu, cert este că trebuie să ne aşteptăm la musafiri. Şi, ca atare, să ne pregătim pentru a-i întâmpina.

— Bine, dar cum rămâne cu celelalte flori? Că, de fapt, noi încă nu ştim nimic.

Capitolul 19

UNDE-I PUŞTOAICA?

Nu-i deloc simplu să ridici în aer o navă cosmică şi s-o muţi doar la câţiva kilometri de locul în care stătuse anterior. E chiar mai greu decât să-ţi iei zborul de pe o planetă. Şi nu orice căpitan s-ar încumeta să facă o asemenea treabă.

Cu toate astea, Poloskov hotărî să mute *Pegasul* în poiana unde creşteau florile-oglindă. Înlăuntrul navei eram la adăpost de orice primejdie şi n-ar fi putut pătrunde nimeni fără încuviinţarea noastră.

În timp ce căpitanul nostru sta să calculeze cât mai bine saltul Pegasului, noi ne împrăştiarăm prin încăperile navei, să punem la loc lucrurile răvăşite între timp, să controlăm cuştile animalelor şi să aşezăm tacâmurile în dulap. Pe scurt, o jumătate de oră mai târziu, *Pegasul* era pregătit pentru a-şi lua zborul.

Curând, ne-am adunat la postul de comandă. Poloskov se aşeză la tabloul de bord, eu pe locul ofiţerului de navigaţie, iar Alisa – un pic mai în spate.

— Motoarele sunt gata de start? întrebă Poloskov, aplecându-se spre microfon.

— Gata de start, îi răspunse Zelionâi din sala maşinilor.

Dar Poloskov nu mai apucă să zică „Start!…“

O dungă albă, incandescentă, brăzdă cerul albastru. Chiar lângă noi prinse să coboare o altă navă cosmică. Zguduitura produsă plecă arborii din jur şi făcu pământul să se cutremure.

— Mai stai niţel, i se adresă Poloskov lui Zelionâi, privind prin hublou.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Zelionâi.

— Ne-au sosit vecinii.

— Care vecini?

— Încă nu ştiu. Îi acoperă arborii. Fii însă gata de start. S-ar putea să fie chiar ei.

— Doctorul Verhovţev? Grăsanul?

— Exact.

Ne-am săltat în fotolii, cu ochii ţintă la pădure. Botul navei care coborâse adineaori se înălţa peste vârfurile copacilor, foarte aproape de noi, numai la vreo două sute de metri. Mi s-a părut chiar că aud cum se deschide trapa acelei nave, cum se lasă spre pământ scara metalică… Iată-i coborând grăbiţi, alergând printre tufişuri. Prieteni or fi, sau duşmani?

Tufele se desfăcură şi în poieniţa din dreptul Pegasului se ivi în fugă un om. Purta un scafandru spaţial, fără cască. La cingătoare avea un pistol. Omul ridică mâna, poruncindu-ne să rămânem locului. În clipa aceea îl recunoscurăm cu toţii.

— E doctorul Verhovţev! strigă Alisa. Doar că-i lipseşte pălăria.

— Da, e Verhovţev, repetă Poloskov, apoi se aplecă din nou spre microfon: Zelionâi, start!

Nava noastră răspunse prompt la comanda căpitanului: se legănă uşor, motoarele prinseră să-i vuiască şi, luând mereu viteză, ne înălţarăm în aer.

— Foarte bine, Zelionâi, spuse Poloskov.

— Cine era? întrebă Zelionâi.

— Verhovţev, îi răspunse căpitanul.

Pegasul rămase o clipă suspendat deasupra poieniţei şi doctorul Verhovţev să dădu înapoi, la adăpostul tufelor.

Vântura întruna din mâini şi părea tare supărat.

— Ai vrea să ne-ajungi, nu-i aşa? Dar nu te ţin balamalele, îi strigă Alisa, deşi omul nu putea s-o audă.

— Alisa, i-am spus eu pe un ton mustrător. Aşa vorbeşti tu cu cei mari?

Poloskov începu să râdă.

— Dar unde i-o fi pălăria? făcu Alisa, ca şi când n-ar fi auzit ce-i spusesem. Şi-o fi pierdut-o, sărmanul. Că se grăbea.

Pegasul se aplecă uşor, îndreptându-se spre poiană şi, curând, inamicul nostru ajunse cât o furnică; l-am văzut apoi cum porneşte în grabă spre nava lui.

— Avem acum o rezervă de timp, zise Poloskov. Până ce vor ajunge dumnealor pe navă, până ce vor închide trapa şi vor porni motoarele, va trece pe puţin o jumătate de oră. În acest răstimp noi trebuie să-l găsim pe Al Doilea căpitan. E, desigur, o treabă foarte complicată.

— De fapt, e chiar grozav că au încercat să pună mâna pe noi, spuse Alisa. În felul ăsta ştim precis că nu se află în poiana cu flori.

Jos, la picioarele noastre, se şi zări poiana cea rotundă. Manevrând cu multă grijă, Poloskov aşeză Pegasul chiar în mijlocul ei. În timp ce coboram, am observat o sumedenie de luminiţe sclipitoare, ca şi când poiana ar fi fost acoperită de chiciură. Coborând încă mai jos, mi-am dat seama că nu-i vorba de chiciură, ci de cioburi; oglinzile toate erau făcute ţăndări. Avusesem dreptate: duşmanii noştri izbutiseră să distrugă până la una florile din poiană.

Nava coborî lin spre iarbă, îşi slobozi amortizoarele şi Alisa fu cea dintâi care îşi scoase cureaua de protecţie. Ardea de nerăbdare să coboare în poiană, în clipa aceea însă Pegasul se cutremură şi se aplecă într-o parte. Alisa se rostogoli spre perete, iar de jos, din sala maşinilor, auzirăm glasul lui Zelionâi:

— Ce se petrece?

O izbitură, încă una, trosnetul amortizoarelor şi nava păru că se prăbuşeşte într-o prăpastie. Am încercat să-mi desfac cureaua spre a-i sări Alisei în ajutor, dar izbitura care a urmat, ultima de data asta, m-a năucit de-a binelea, iar când mi-am venit în fire, nava stătea într-un peş, nemişcată şi învăluită în beznă.

Şi stăruia o linişte de nespus.

— Alisa! am strigat eu, desfăcându-mi cureaua şi încurcându-mă în cataramele ei. Ce faci, Alisa?

— Totul e în ordine, mi-a răspuns ea cu voce calmă. Doar un pic m-am lovit.

De undeva, de departe, răzbi până la noi glasul lui Zelionâi.

— Aoleu! făcu mecanicul. Unde ne-ai vârât, Poloskov. Nu mai ieşim de-aici în veac de veac.

— Eşti viu şi nevătămat? îl întrebă Poloskov.

— Da, spuse Zelionâi. Aş vrea să ştiu însă unde am ajuns. Am căzut de pe un munte?

— Mai rău, zise Poloskov şi aprinse luminile de siguranţă. Cadranele aparatelor de pe tabloul de comandă sclipiră aidoma unui cer înstelat. Am intrat în pământ.

Abia în clipa aceea mi-am dat seama că vina pentru acest accident o port chiar eu. Ar fi fost într-adevăr de datoria mea să-

l avertizez pe Poloskov, vorbindu-i despre cele ce văzusem în oglinda florii.

— Aş merita să-mi suceşti gâtul! am exclamat necăjit. Doar am văzut cu ochii mei în oglindă că acum patru ani în locul acestei poieni se afla o placă de beton.

— Ai dreptate, tăticule, spuse Alisa.

Veni la mine, urcând prin semiîntuneric pe pardoseala aplecată a cabinei şi mă prinse de mână.

— Bineînţeles că era o placă, urmă fiică-mea. Am uitat cu totul să-i spunem asta lui nenea Poloskov.

— Despre ce fel de placă vorbiţi? ne întrebă căpitanul.

I-am spus atunci că, în urmă cu patru ani, în locul stratului de iarbă din poiană se afla o placă de beton şi că i-am putut distinge chiar şi conturul, marcat de un şănţuleţ rotund.

— Dacă aş fi ştiut asta dinainte, n-aş fi coborât aici nici în ruptul capului, spuse Poloskov.

Era tare necăjit. Aşa cum sunt toţi căpitanii când navele lor suferă vreun accident.

— Mă rog, n-are rost să vărsăm lacrimi, zise el în cele din urmă, căci era un om cu multă stăpânire de sine. Zelionâi, mă auzi?

— Te aud, răspunse mecanicul.

— Scoate, rogu-te, felinarele din magazie şi vezi cât de grave sunt stricăciunile în sala maşinilor.

— Asta şi fac, răspunse Zelionâi.

Poloskov începu să apese pe butoane spre a verifica în ce stare se află aparatele şi maşinile navei. Rămase mulţumit de rezultatul verificării.

— Fiţi atenţi, ni se adresă el. Cred că nu există defecţiuni grave. În cădere însă s-a rupt unul din amortizoare. E cazul deci să vedem cum poate fi reparat. De treaba asta mă voi ocupa eu; voi ieşi afară din navă, iar voi veţi rămâne pe loc.

— În niciun caz, am ripostat eu. Dumneata eşti mult mai necesar aici. Dacă ţi se întâmplă ceva, Pegasul nu-şi va mai putea lua zborul. Aşa că, mă duc eu afară.

— Ba eu, dădu glas din sala maşinilor Zelionâi, care ne auzise convorbirea.

— Şi eu, îi ţinu isonul Alisa.

Nu izbutirăm să cădem la învoială, de aceea pornirăm tuspatru spre trapă.

— Ciudat, făcu Poloskov, dând s-o deschidă. Dacă am fi căzut într-o groapă, de sus ar fi trebuit să ne vină lumina. Or aici e întuneric beznă.

— Poate că groapa e foarte adâncă? presupuse Alisa.

— Nu. Dacă ar fi fost aşa, n-am fi scăpat doar cu un amortizor rupt. Groapa nu poate fi prea adâncă.

— Poloskov deschise trapa. Afară domnea, într-adevăr, întunericul.

— Vedeţi şi voi că am dreptate, zise Poloskov. Zelionâi, dă-mi, te rog, lanterna.

— Aoleu! strigă Zelionâi. Nu pot. Cineva mă ţine de picior!

Înainte ca eu să ajung în dreptul lui, mecanicul aprinse lanterna şi începu s-o poarte jur împrejur, încercând să-l dibuiască pe cel care îl atacase.

Acesta însă nu era nimeni altul decât indicatorul nostru. I se făcuse frică să stea pe întuneric, izbutise să-şi deschidă cuşca şi, astfel, să ne ajungă din urmă în dreptul trapei. Luminat de fascicolul de raze al lanternei, îl vedeam colorat în galben, culoarea unei spaime cumplite. Tremura din tot corpul şi se lipea de piciorul lui Zelionâi.

Poloskov îi luă mecanicului lanterna şi-i orientă raza puternică drept înainte. Întunericul însă rămase de nepătruns: pesemne că groapa în care nimerisem era de dimensiuni foarte mari. Orientând lanterna în sus, lumina se înfipse într-o suprafaţă netedă.

— Parcă am fi într-un ceainic, zise Poloskov. Am căzut înăuntru şi capacul i s-a închis. Purtă din nou raza jur împrejurul gropanului. Nu-i nimeni aici, adăugă. Şi nici n-a mai fost de cine ştie când.

Lăsă în jos scara şi coborî pe trepte. Ajuns la capătul ei, lovi pământul cu talpa şi ne strigă:

— E piatră. Se poate umbla în voie.

Am coborât şi noi. În timp ce Poloskov porni să ocolească nava, încercând să-şi dea seama cât de gravă este stricăciunea pricinuită amortizorului, eu am îndreptat iar în sus lanterna pe care o ţineam în mână. Curând, am descoperit ceea ce căutam: jur împrejurul plafonului se zărea o dungă subţire de lumină,

indicând, de bună seamă, marginea plăcii de beton. Poloskov avusese dreptate: sub greutatea navei capacul se deschisese, pentru ca îndată să se închidă la loc.

Luminându-mi calea, am ocolit şi eu nava, mergând însă în sens invers. Şi aici întunericul era de nepătruns. Aprinzând faza cea mai mare a lanternei, am zărit în faţa mea un obiect întunecat.

— Pornesc în direcţia aceea, am rostit cu glas tare, ca să mă audă căpitanul. Acolo pare să fie ceva.

— Stai, tăticule, că vin şi eu, strigă Alisa.

— Numai să nu vă depărtaţi prea mult, ne avertiză Poloskov.

Alisa veni fuga la mine. Avea şi ea în mână o coşcogea lanternă.

Făcurăm vreo douăzeci de paşi, luminând întruna cu lanternele şi, foarte curând, ne dădurăm seama că în groapa în care ne-am prăbuşit se mai află o a doua navă cosmică. Apropiindu-se, Alisa îi desluşi denumirea:

— *Pescăruşul albastru*.

— Poloskov! am strigat eu, iar vocea mea, reflectată de zidul gropanului, bubui ca într-un butoi. Poloskov! Zelionâi! L-am găsit pe Al Doilea căpitan!

Se auzi un duduit înăbuşit: Poloskov şi Zelionâi veniră în goană spre noi. Petele albe, luminoase, ale celor două lanterne se legănau, ca bătute de vânt.

— Unde e?

Nava Pescăruşul albastru se înălţa drept în faţa noastră. Lucea stins din cauza prafului care o acoperise vreme de ani şi ani de zile. Părea lipsită de viaţă, părăsită de întregul său echipaj. Trapa îi era încuiată cu un lacăt cât toate zilele.

— Prin urmare, asta i-a fost păţania! am rostit eu.

— A nimerit în groapa asta, zise Poloskov, iar căpitanul n-a mai izbutit pesemne s-o scoată afară.

— Uite aşa o să păţim şi noi, spuse morocănos Zelionâi. Va trebui să ne sfârşim zilele în peştera asta. Şi doar v-am spus că ar fi mai bine să plecăm după ajutoare. Dacă nu v-aş fi prevenit…

— Te rog, fără panică! îi spuse cu asprime Poloskov. De scăpat, vom scăpa de aici. Mai întâi, însă, vă propun să urcăm la

bordul *Pescăruşului albastru*. De vreme ce l-am găsit, trebuie să ducem treaba la capăt.

— Bine, dar trapa e încuiată, am dat eu glas. Şi n-are nici scară.

Chiar în clipa aceea deasupra noastră ţâşni o lumină atât de puternică, încât am închis ochii, orbiţi. Când i-am deschis, n-am mai izbutit să observăm decât că de sus coboară spre noi o plasă imensă. În secunda următoare ne şi învălui pe toţi ca pe nişte puişori lipsiţi de apărare.

Încercând să ne eliberăm, zbătându-ne şi încurcându-ne unul pe altul, auzirăm la un moment dat o voce răsunătoare:

— Nu mişcaţi! Sunteţi prizonierii noştri!

Mi-am pus mâna streaşină la ochi, spre a mă apăra de lumina aceea orbitoare, şi-am privit în direcţia de unde venea glasul. Înaintând pe pardoseala netedă, lucioasă, a peşterii, păşeau spre noi grăsanul, zis Mucalitul U, împreună cu doctorul Verhovţev, care acum avea din nou pălăria pe cap. Ţineau în mâini pistoale cu ţevile îndreptate spre noi.

Din altă parte se mai apropiau doi inşi îmbrăcaţi în uniforme negre, de piele.

— Aruncaţi-vă armele! ne porunci grăsanul. Nu se aude?

— Fă cum îţi spune, i-am şoptit lui Poloskov, căci numai el îşi luase pistolul.

Căpitanul îşi scoase arma şi o zvârli jos. Pistolul stârni un zgomot metalic.

În clipa următoare, plasa se ridică.

Cele câteva secunde care le trebuiră inamicilor noştri spre a se apropia de noi mi-au fost de ajuns ca să arunc o privire în jur. Capcana în care nimerise Pegasul era într-adevăr o peşteră enormă, dar joasă. Pe suprafaţa ei, la o oarecare distanţă una de alta, se înălţau cele două nave cosmice: Pegasul şi Pescăruşul albastru. Aflaţi între ele, noi, oamenii, luminaţi de razele orbitoare ale celor câteva proiectoare, păream tot atâtea furnici, rătăcite pe duşumeaua unei odăi uriaşe.

Am aruncat o privire spre bunii mei prieteni. Poloskov se uită ţintă la inamicii care veneau spre dânsul şi buzele i se subţiară, arătând ca un fir de aţă. Zelionâi îşi încleştase pumnii şi se aşezase în aşa fel, încât s-o acopere cu trupul lui pe Alisa. Alisa

sta lipită de mine. De cealaltă parte, mi se agăţase de picior indicatorul, galben şi acum de spaimă.

— Uite c-am pus mâna pe voi, porumbeilor, ne spuse Mucalitul U. Şi-mi pare grozav de bine.

Vorbea fără răutate şi chiar catadicsi să zâmbească. Doctorul Verhovţev însă, care îşi scosese între timp scafandrul şi-şi pusese pălăria pe cap, avea acum un chip imobil, ca o mască, iar ochii îi păreau lipsiţi cu totul de viaţă.

Alisa se depărtă cu un pas de mine.

— Unde te duci? am întrebat-o.

— Nicăieri, îmi răspunse în şoaptă.

Cei doi inşi în uniforme negre ne ţinură sub ameninţarea armelor, în timp ce Verhovţev, la ordinul grăsanului, veni încă mai aproape de noi şi ridică de jos pistolul lui Poloskov. Pe urmă ne percheziţionă la iuţeală, trecându-ne peste haine mâinile lui reci, ba chiar scotocindu-ne buzunarele.

— Totul e în ordine, rosti în cele din urmă cu glas scăzut. Nu mai au niciun fel de arme.

— De Unde să aibă dumnealor arme? râse grăsanul. Că doar umblă să prindă fluturi. Nici n-au bănuit, drăgălaşii, că vor cădea la rândul lor în plasă. Aşa cum a păţit-o şi cel de colo. Mucalitul U arătă cu degetul său butucănos, alcătuit parcă din trei sardele puse cap la cap, spre *Pescăruşul albastru*. Aţi căzut singurei în plasă, nimeni nu v-a chemat încoace! repetă el şi râse cu zgomot. Apoi ordonă: Să fie puşi cu toţii în cătuşe!

Acestea pesemne că fuseseră pregătite dinainte. Unul din oamenii în negru deschise geanta care îi spânzura de umăr şi scoase de acolo o legătură de cătuşe sclipitoare.

În timp ce-şi făcu de lucru, rânduind cătuşele perechi-perechi, grăsanul se apropie de mine şi-mi spuse împungându-mă cu degetul.

— Şi zi aşa, profesore, nu vruseşi să ne dai guralivul, ai?

— Nu vrusei, i-am răspuns scurt.

— Uită-te la el, se întoarse grăsanul spre Verhovţev. Nu l-a lăsat inima să ofere guralivul unui vechi prieten! Şi unde-i, mă rog, păsăruica?

— Nu ştiu, i-am răspuns, deşi ştiam prea bine că guralivul rămăsese la bordul navei.

Precum se vede, pasărea îi era de mare trebuinţă grăsanului. Se întoarse spre Verhovţev şi-i spuse:

— Du-te şi cercetează *Pegasul*.

Apoi mi se adresă din nou:

— Mi-ai spus un neadevăr, profesore, şi vei fi pedepsit. Ba încă rău de tot. Ajutoarele mele se pricep de minune la aşa ceva. Dar asta va fi mai târziu, mai târziu... Haide, puneţi-le cătuşele. Nu putem avea încredere în ei.

Omul în uniforma neagră veni la mine şi ţăcăni cu încuietoarea cătuşelor. Mâinile îmi fură imobilizate.

— Următorul! făcu Mucalitul U.

Ajutorul lui se îndreptă spre Poloskov, Mişcările îi erau măsurate şi acţiona cu atâta precizie, încât m-am întrebat dacă n-o fi cumva un robot.

— Următorul! spuse din nou grăsanul.

Cătuşele imobilizară şi mâinile lui Zelionâi.

— Următorul!

Omul negru se aplecă spre indicator şi, o clipă, rămase nehotărât.

Indicatorul avea nici mai mult, nici mai puţin de zece picioare şi toate atât de subţiri, încât nu puteau fi prinse în cătuşe.

— Prostule! făcu grăsanul. Pune-i-le puştoaicei! Se întoarse şi exclamă cu mirare: Dar unde-i puştoaica?

Alisa dispăruse.

Capitolul 20

ÎN CAPTIVITATE

— Unde-i puştoaica? repetă agitat Mucalitul U şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Părea ciudat să-i vezi braţele scurte şi groase fluturând iute şi zbătându-se prin aer, parcă despărţite de trup.

— Care puştoaică? întrebă una din uniformele negre.

— Mai era şi o fată cu ei! urlă grăsanul. O cheamă… Cum o cheamă oare? Scoase din buzunar un carneţel şi silabisi anevoie: „A-li-sa“. Da, Alisa. Unde-i Alisa? De data asta întrebarea îmi era adresată mie.

— Care Alisa? l-am întrebat pe un ton cât se poate de calm.

În acelaşi timp însă îmi frământam şi eu mintea, întrebându-mă cum de-a putut fiică-mea să dispară. Doar ne aflam într-un loc deschis, unde nu-ţi puteai găsi vreo ascunzătoare.

— Împreună cu voi era şi o fată! nu se lăsa grăsanul. Doar am văzut-o cu ochii mei. Tu n-ai văzut-o? se întoarse el spre Verhovţev, care sta cu capul în jos şi cu mâinile spânzurând, ca şi când ar fi adormit cu ochii deschişi.

Între timp, omul în negru care urcase la bordul *Pegasului*, să caute guralivul, reveni de acolo. Ducea pasărea cu el, ţinând-o de picioare; capul guralivului se legăna întruna, gata-gata să atingă pardoseala.

— L-ai găsit? se bucură grăsanul. Suceşte-i gâtul mai repede.

— Poftim? nu-l înţelese celălalt.

— Zic să-i suceşti gâtul. Nu mai avem nevoie de el.

— Asta în niciun caz! am exclamat eu, plin de revoltă. N-aveţi dreptul să-i suciţi gâtul. Poate că-i ultimul guraliv din lume.

Indicatorul se învineţi de mânie şi, mişcându-şi iute picioruşele, se repezi spre guraliv, vrând pesemne să-l elibereze. Dar Mucalitul U îl observă şi râse cu poftă.

— Ia te uită, te găsişi şi tu? exclamă el şi-i puse piedică.

Indicatorul căzu, înnegrindu-se de ciudă.

— Ei, se adresă din nou grăsanul ajutorului, său. Ce stai şi căşti gura? Doar ţi-am spus că nu mai avem nevoie de guraliv. Suceşte-i odată gâtul.

Nu ştiu dacă pasărea i-o fi priceput porunca, dar în clipa următoare începu să se zbată în mâinile omului negru şi rosti cu o voce pe care nu i-o mai auzisem:

— Pasărea numită guraliv se află sub protecţia legii de pe planeta Bluk, ea fiind o făptură foarte rară şi deosebit de interesantă. Vânarea guralivilor este strict oprită, iar cei ce încalcă această dispoziţie vor fi amendaţi şi supuşi oprobriului public.

— Închide-i gura, n-auzi? urla Mucalitul U. Avem şi aşa destulă bătaie de cap!

Chiar atunci însă se petrecu ceva cu totul de neînţeles. Omul cel negru îl ridică mai sus pe guraliv ca să-l apuce de gât, dar abia întinse mâna, că-şi pierdu echilibrul, căzu pe pardoseală cât era de lung, scoase un strigăt de surprindere şi scăpă din mâini pasărea. Guralivul se răsuci în zbor şi săgetă spre tavanul peşterii.

— Trageţi în el! răcni grăsanul smucindu-şi pistolul de la brâu.

Bubuiră împuşcături. O dată sau de două ori gloanţele erau cât pe ce să nimerească pasărea, dar ea izbuti să scape şi zbură spre un ungher mai depărtat şi cuprins de întuneric al uriaşei încăperi în care ne aflam.

Oamenii în uniforme negre se repeziră şi ei într-acolo, dar Mucalitul U îi opri.

— Lăsaţi-vă păgubaşi! le strigă. L-aţi scăpat ca nişte căscaţi ce sunteţi! Şi tu de ce-ai căzut?

— Ba n-am căzut, răspunse omul în uniformă neagră. M-a trântit cineva jos.

— Taci, mă, din gură! făcu grăsanul şi obrajii săi gelatinoşi se cutremurară de furie. Dacă mai născoceşti aiureli dintr-astea, îţi trântesc eu una de n-o să te mai ridici în veci! Şi nu vă mai ţineţi după guraliv, că tot se rătăceşte pe aici, prin tuneluri. Nici timp nu ne-a mai rămas. Avem de făcut altă treabă.

Grăsanul se întoarse spre *Pescăruşul albastru*, nava cea inertă, cufundată în tăcere, şi întrebă, ca şi când ea ar fi putut să-i răspundă:

— Tu mă auzi?

Nava rămase tăcută:

— Nici n-am nevoie să-mi răspunzi, făcu grăsanul. Ştiu şi aşa că ne auzi. Stai acolo chitic şi te zgâieşti la noi? Te întrebi de ce

am atras în cursă tocmai aici nava *Pegas*? Păi am atras-o pentru simplul motiv ca mătăluţă să mi te predai chiar în clipa asta.

Mucalitul U veni mai aproape de Pescăruşul albastru şi continuă:

— De patru ani stai acolo şi nu vrei să te predai. De patru ani trăieşti cu speranţa că prietenii tăi au să-ţi vină în ajutor. De patru ani refuzi să crezi că n-are nimeni habar unde te afli. De patru ani tot crezi că pasărea ta scârbavnică a izbutit să ajungă pe planeta Venus. Pe mine mă bătea gândul că n-ai să mai ieşi viu din cuşca asta a ta. Astăzi însă totul s-a schimbat. Astăzi ai să-mi deschizi chiar tu trapa navei şi-ai să-mi dai ceea ce mi se cuvine demult. Mă auzi, căpitane?

Nimeni nu-i răspunse grăsanului. Glasul îi vuia în subterană, izbindu-se de ziduri şi stârnind ecouri prelungi. Apoi ecoul se stinse şi grăsanul răsuflă adânc.

— Unde-o fi puştoaica? mormăi el înciudat. Am, mort-copt, nevoie de ea.

Doctorul Verhovţev sta deoparte, cu ochii în pământ. Ceilalţi doi inşi, în uniforme negre, se duseseră şi ei mai încolo, încremenind cu pistoalele întinse, gata să tragă.

— Ştiu că mă auzi, căpitane, o luă de la capăt Mucalitul U. Te-ai adăpostit în vizuina asta şi aştepţi. Aruncă o privire prin hublou. Ăştia pe care îi vezi sunt trei pământeni: un prostănac de profesor care vântură Galaxia în căutare de jivine, ca şi când nu şi-ar fi putut găsi altă ocupaţie mai acătării, un căpitan ce tace mâlc şi un mecanic nătâng, cu barbă roşie.

Deşi auzeam foarte bine ce se petrece în jur, gândul îmi era doar la Alisa. Cum de-a putut să dispară? Unde s-o fi ascunzând?

— De ani şi ani îmi tot vâri beţe în roate, continuă grăsanul, cu ochii spre *Pescăruşul albastru*. Astăzi însă mi-a venit şi mie apa la moară. Astăzi ai să-mi dai formula. Mă auzi, căpitane? Tace, adăugă pe alt ton şi cu glasul scăzut. Stă şi cugetă. Las' că-i punem noi acuşi jăratec sub talpă. Păcat că n-am fetiţa la îndemână. Cu ea, ar fi mers treaba mai repede.

Scoase din buzunar o batistă cât toate zilele şi-şi şterse cu ea fruntea năduşită.

— Ascultă căpitane, spuse din nou. Dacă în trei minute n-ai să deschizi trapa şi n-ai să-mi aduci formula, să ştii că toţi prizonierii pe care-i vezi vor fi ucişi. Dar nu aşa, dintr-o dată. Nu-

nu. Mai întâi o să-i tăiem urechile prostănacului de profesor. Am pică pe el mai mult decât pe oricare, pentru că n-a vrut să-mi dea guralivul. Pe urmă vom…

— Opreşte-te, piratule, răsună deodată glasul celui de Al Doilea căpitan. Glasul acela cunoscut, pe care-l auzisem de nenumărate ori. Doar nu degeaba se pricepea guralivul nostru să imite ca nimeni altul vocile oamenilor.

— Aşa mai merge, făcu Mucalitul U.

— Orice ai face, grăsanule, nu vei mai avea trai în Galaxie, continuă Al Doilea căpitan. Oriunde te-ai ascunde, tot vei fi prins. Mai bine ia aminte la ce-ţi spun: predă-te…

— Tacă-ţi gura! i-o reteză grăsanul. În felul ăsta n-o să putem cădea niciodată la învoială. Că din cauza ta şi a prietenilor tăi, am pierdut şi aşa aproape totul. N-am de gând să-ţi las pe mână şi ultima mea şansă. Galactiul va fi al meu.

— Să-ţi fie ruşine, piratule! zise Al Doilea căpitan. Chiar dacă nu mai ştii ce-i ruşinea.

Convorbirea aceasta nu prea avea tâlc pentru noi. N-am înţeles decât faptul că Al Doilea căpitan avea asupra lui ceva pe care voia să pună mâna grăsanul, dar nu izbutea. Cuvântul „galactiu“ îmi era şi el cu totul necunoscut. Nu-l mai auzisem niciodată. Or, tocmai galactiul ăsta nu voia Al Doilea căpitan să i-l cedeze grăsanului.

— Hai să nu ne pierdem vremea de pomană, zise acesta. Gândurile şi emoţiile tale nu mă interesează câtuşi de puţin. Ruşinea este un apanaj al celor slabi. Noi, cei puternici, o ignorăm. Spune-mi odată: îmi dai sau nu formula galactiului?

— Mai întâi, vreau să stau de vorbă cu oamenii aceştia, răspunse Al Doilea căpitan.

— Nu, zise grăsanul, n-ai să stai de vorbă cu ei. Că cine ştie ce mai puneţi la cale ca să mă trageţi pe sfoară. Deschide mai bine trapa şi dă-mi formula galactiului. Iar eu îţi promit să-ţi redau ţie şi acestor oameni libertatea. Vă las să plecaţi unde poftiţi. Dacă n-ai să procedezi cum ţi-am spus, au să te chinuiască zile în şir ţipetele acestor prizonieri. Doar tu ai şi ruşine, şi conştiinţă.

— N-o să-ţi meargă, grăsanule, spuse căpitanul. De acum patru ani, când am coborât pe această planetă, şi până astăzi, ai născocit tot soiul de metode, ca să obţii de la mine formula

combustibilului absolut. Nu ţi-a mers nici atunci, n-o să-ţi meargă nici astăzi. Ştii ce-am să fac?

— Ce-ai să faci?

— Am să arunc în aer Pescăruşul albastru. Mor eu, dar ştiu că formula galactiului n-ai s-o obţii. Nu trebuie să ajungă în mâinile tale combustibilul absolut, căci ai fi în stare să provoci atâtea nenorociri, încât n-ar izbuti locuitorii Galaxiei să le remedieze nici în zece ani.

— Asta-i foarte adevărat, spuse Mucalitul U. Dar dacă îţi închipui că, aruncând în aer Pescăruşul albastru, ai să-l salvezi pe profesor şi pe oamenii lui, apoi te înşeli amarnic. Mă leg cu marele jurământ al Beznei Negre că, oricum, ei tot vor pieri. Ce nevoie am eu de prizonierii ăştia? Dacă le-aş da drumul, s-ar duce îndată să-i informeze pe cei de la Serviciul securităţii galactice despre planeta mea, iar o lună mai târziu toate crucişătoarele Galaxiei ar porni val-vârtej pe urmele mele. Nu. Lasă-i să creadă până una-alta că nu mai sunt în viaţă.

— În cazul ăsta eu trebuie cu atât mai mult să le povestesc acestor oameni totul. Nu i-am mai văzut niciodată, dar, de vreme ce au ajuns să-ţi fie prizonieri, înseamnă că sunt nişte oameni cumsecade. Să vedem ce-or să spună dumnealor, auzindu-mi istorisirea.

— Nu-ţi dau voie! răcni grăsanul.

— Taci, îi spuse calm căpitanul. N-ai de ce să te grăbeşti. Îţi rămâne timp berechet să-ţi duci la îndeplinire ameninţarea.

— Lasă-l să vorbească, spuse pe neaşteptate doctorul Verhovţev. Doar a văzut că guralivul a fost în nava ăstora. Lasă-l să vorbească. Soarta le e oricum pecetluită; şi a lui, şi a ăstora.

Grăsanul înălţă din umeri: poftim, n-are decât să vorbească.

— Ascultă-mă, profesore, ascultaţi-mă şi voi, oameni buni. Eram trei căpitani, trei comandanţi de nave cosmice. Cu mulţi ani în urmă, am aflat că în cuprinsul Galaxiei au apărut nişte piraţi. Aveau nevoie de bani, de bijuterii şi de putere. Voiau să ajungă stăpânitorii Galaxiei. Am aflat de existenţa lor în momentul în care au atacat planeta Triada şi au pus mâna acolo pe-o navă cosmică. Am izbutit să-i ajungem din urmă ceva mai târziu, când au invadat o altă planetă, făcându-i sclavi pe locuitorii acesteia, începuseră să construiască acolo, în secret, un crucişător militar, spre a ataca navele comerciale care

străbăteau cosmosul. Ar fi prea mult de povestit cum le-am dat de urmă şi cum am pătruns pe planeta aceea înrobită, făcându-i pe locuitorii ei să se răscoale împotriva cotropitorilor.

— Aţi pus mâna pe noi printr-o înşelăciune, mormăi grăsanul.

Doctorul Verhovţev îi făcu semn din mână:

— Lasă-l să vorbească. Curând o să tacă pentru totdeauna.

— Doi dintre piraţi însă au izbutit să ne scape, urmă căpitanul după ce amuţiră cei doi. Timp de câţiva ani au stat ascunşi pe-aici, la marginea Galaxiei, departe de obişnuitele trasee cosmice. Toată lumea uitase de ei.

— Noi însă n-am uitat nimic, spuse grăsanul.

— Într-adevăr, îl aprobă Al Doilea căpitan, ei n-au uitat nimic şi n-au renunţat nici la planurile pe care le urziseră. Dorinţa lor cea mai vie era să se răzbune pe noi, cei trei căpitani.

— Şi uite că am izbutit s-o facem, zise Mucalitul U.

— Nu te grăbi. Încă nu s-a terminat nimic. În cele din urmă, voi veţi fi cei învinşi. N-o să puteţi birui întreaga Galaxie.

— Ba o să putem, zise grăsanul.

Al Doilea căpitan păru că nu-l aude şi îşi urmă istorisirea:

— Aşa au trecut anii. Între timp, noi, cei trei căpitani, ne-am despărţit. Primul căpitan s-a stabilit pe planeta Venus. Al Treilea a hotărât să zboare până la o galaxie vecină, lucru pe care, până la el, nu l-a mai făcut nimeni. Iar eu m-am consacrat cercetării ştiinţifice. Şi iată că într-o zi am primit un mesaj din partea celui de Al Treilea căpitan. Îmi aducea la cunoştinţă că se înapoiază din expediţie. Era o veste cu totul neaşteptată, întrucât nimeni nu spera că el ar putea să se înapoieze atât de repede. Prietenul meu mă ruga să-l aştept la marginea Galaxiei, căci avea să-mi comunice nişte lucruri deosebit de importante. Şi-atunci, lăsându-mi treburile baltă, m-am grăbit să-i vin în întâmpinare.

— Dumnealui însă habar n-avea că noi i-am interceptat mesajul şi că-n felul ăsta am aflat totul, chicoti Mucalitul U.

— Într-adevăr, zise Al Doilea căpitan, ei au izbutit să intercepteze acest mesaj, deoarece, printr-un nefericit concurs de împrejurări, planeta pe care stăteau ascunşi era tocmai cea spre care ne îndreptam, din direcţii opuse, Al Treilea căpitan şi cu mine. Prietenul meu era grav bolnav. Zborul atât de lung, pe acel traseu nemaistrăbătut anterior de niciun locuitor al Galaxiei

noastre, îi zdruncinase sănătatea şi el se temea că nu va mai putea ajunge până la Pământ sau până la Fiks, planeta lui natală. Or, din expediţia întreprinsă, căpitanul aducea cu sine o seamă de informaţii extrem de importante. Locuitorii galaxiei vecine îi dăduseră formula galactiului, a combustibilului absolut. O navă cosmică alimentată cu galactiu ar zbura de o sută de ori mai repede decât cele cu combustibil obişnuit, şi astfel planetele ar deveni apropiate între ele ca nişte oraşe învecinate. Locuitorii acelei galaxii vecine îi alimentaseră cu galactiu motoarele navei, dându-i şi formula produsului, pentru ca noi, pământenii, să putem folosi la rândul nostru descoperirea lor.

Şi iată că Al Treilea căpitan a ajuns la această planetă – punctul nostru de întâlnire – şi a făcut popas, fără a bănui măcar că aici şi-au găsit adăpost şi piraţii. Boala i se agravase atât de mult, încât nu mai putea să piloteze. Piraţii vedeau perfect unde se află nava, au pus-o sub observaţie şi au rămas aşa, în expectativă. Hotărâseră să-mi aştepte sosirea ca să afle ce noutăţi importante avea a-mi spune prietenul meu. În timp ce căpitanul zăcea în neştire, ei i s-au strecurat pe navă şi au instalat acolo mai multe microfoane, ca să ne poată intercepta convorbirile. Cât despre nava însăşi, au mutat-o cu grijă chiar în această poiană.

— Trebuie să recunoşti că ne-am pregătit temeinic în vederea sosirii tale, observă Mucalitul U.

— Coborând pe planetă, lângă nava celui de Al Treilea căpitan, mi-am găsit prietenul într-o stare foarte gravă. El mi-a vorbit despre călătoria sa şi despre povestea cu galactiul. Ascultându-l, mi-am dat seama că treaba cea mai importantă pe care o aveam de făcut era să-mi transport prietenul pe Pământ, spre a fi acolo vindecat. Ştiam însă că în starea în care se afla n-ar fi putut să suporte călătoria prin cosmos, de aceea am hotărât să rămân lângă el până ce avea să se simtă mai bine. Am plecat grăbit spre nava mea, ca să-i aduc o serie de medicamente, dar în timp ce le căutam pe cele necesare, piraţii au deschis uriaşa trapă pregătită dinainte şi navele noastre amândouă s-au prăbuşit în subterana asta.

— Grozav de bine am ticluit totul! exclamă grăsanul.

— Cred şi eu, spuse Al Doilea căpitan. Sus, pe suprafaţa planetei, dumnealor le-a fost frică să mă atace. Când mi-am dat

seama ce anume se întâmplase, *Pescăruşul albastru* se şi afla în subterană. La un moment dat, s-a aprins lumina şi l-am văzut apropiindu-se de nava mea pe tipul acela, care stă acum lângă dumneavoastră. L-am recunoscut îndată şi mi-am dat seama că am fost atras în capcană de către piraţi. Veneau acum să-mi promită că mă vor elibera dacă le voi da în schimb formula galactiului. Pricepuseră imediat că, având la dispoziţie un asemenea combustibil, ar fi izbutit să zboare atât de iute, încât nimeni să nu-i poată ajunge din urmă. În felul ăsta n-ar mai fi avut teamă de crucişătoarele Serviciului de securitate cosmică, iar navele din Galaxie ar fi devenit pentru ei o pradă din cele mai uşoare. Luasem însă şi eu hotărârea să nu le dau pentru nimic în lume formula galactiului şi în acelaşi timp să nu mă las viu în mâinile lor. De aceea am zăvorât trapa navei, neîngăduindu-le să pătrundă.

— Dar cu Al Treilea căpitan ce s-a întâmplat? întrebă Poloskov.

— Piraţii au încercat să ne taie în bucăţi navele, sperând că măcar aşa au să pună mâna pe noi. Cu nava celui de Al Treilea căpitan treaba le-a mers, astfel că l-au luat prizonier. După aceea probabil că l-au ucis.

— Nu-i adevărat, ripostă grăsanul. Nu-i adevărat. A murit el singur. Doar ştii cât de mult i se agravase boala. Când am ajuns în interiorul navei sale, l-am găsit mort.

— Cu *Pescăruşul albastru* însă nu le-a mers, continuă Al Doilea căpitan, căci nava asta e făcută dintr-un aliaj de diamant. Trebuie să vă mai spun că aveam pe atunci la bord şi un guraliv pe care mi-l dăruise Primul căpitan. Mă înţelesesem cu acesta că, în caz de primejdie, să dau drumul guralivului, poruncindu-i să zboare spre planeta Venus şi să-l găsească acolo. Primul căpitan ştia cum trebuie îndemnat guralivul să povestească unde mă aflu şi ce se întâmplă cu mine.

— Noi n-am izbutit s-o facem, am dat eu glas. Guralivul ne-a spus câte ceva, dar, din nefericire, informaţiile lui s-au dovedit a fi mult prea sumare.

— Dar cum a ajuns guralivul în mâinile dumneavoastră? mă întrebă Al Doilea căpitan.

— A fost rănit, i-am răspuns eu. Pesemne că au vrut să-l prindă piraţii.

— Exact, spuse grăsanul. Chiar aşa a fost.

— Totuşi guralivul le-a scăpat. Şi roboţii de pe planeta Şelezeaka i-au dres aripa rănită.

Drept pedeapsă, le-am otrăvit tot uleiul de uns, râse grăsanul de i se cutremură bărbiile. Toţi roboţii zac acum, paralizaţi.

— Află că i-am vindecat noi, am rostit eu. Prin urmare, cu ei lucrurile sunt în ordine.

— Cum adică?

— Am coborât pe planeta lor şi am izbutit să-i vindecăm.

— Fiţi blestemaţi! urlă grăsanul.

— Din păcate însă, având o aripă de metal, guralivul n-a mai putut ajunge până-n Sistemul solar, am continuat eu. De-abia a răzbit la planeta lui natală.

— L-am căutat şi noi acolo, recunoscu grăsanul. Eu şi cu prietenul meu, arătă el spre doctorul Verhovţev.

— Trădătorule! făcu posomorit Zelionâi. Lasă că punem noi mâna pe tine!

— Tu să taci din gură! îl ameninţă cu degetul Mucalitul U. Împreună cu prietenul meu, continuă el, am nimicit toţi guralivii de pe planeta Bluk. I-am cumpărat, i-am luat în schimbul unor obiecte sau pur şi simplu i-am furat. Am vrut să distrugem şi tot oxigenul de pe planetă.

— Cu ajutorul viermilor? l-am întrebat eu.

— Exact, cu ajutorul lor. Numai că, spre marele nostru regret, am avut ghinion. Iar printr-o întâmplare, guralivul a ajuns în mâinile acestor nesăbuiţi, care, la rândul lor, au nimerit aici în capcană. Noi însă i-am avertizat de mai multe ori să-şi vadă de treabă. Dar n-au înţeles. Şi-au făcut-o cu mâna lor. Iar acum îi aşteaptă moartea.

— Nu-i nimic, oameni buni, spuse Al Doilea căpitan. Nu vă temeţi. N-au să îndrăznească dumnealor să vă pricinuiască niciun rău. Sunt nişte laşi. De s-ar aduna toţi piraţii din lume şi tot n-ar izbuti să-i învingă pe cei trei căpitani. Nici pe fiecare în parte n-au fost în stare să ne înfrângă.

— Ba am fost! ţipă grăsanul. Al Treilea căpitan a murit. Tu zaci de patru ani în captivitate. Iar în momentul în care vom ajunge în posesia galactiului, vom şti să punem mâna şi pe Primul căpitan.

— Şi dumneata stai de patru ani în nava asta? îl întrebă Poloskov pe Al Doilea căpitan.

— Da, de patru ani, îi răspunse acesta. Eu unul nu ştiu să dau înapoi. Fireşte că aş fi putut distruge formula. Dar astfel ea n-ar mai fi ajuns şi la îndemâna celorlalţi locuitori ai Galaxiei. Or, fiinţelor raţionale le este foarte necesar un asemenea combustibil. El va face ca planetele să se apropie de o sută de ori mai mult una de alta. Şi-apoi, eram convins că, mai devreme sau mai târziu, ajutorul tot îmi va veni de undeva.

— Ţi-a venit, dar nu aşa cum te-ai fi aşteptat, îl ironiză grăsanul. Văd că ai spus tot ce-ai avut pe suflet. Acum va trebui să-ţi iei adio de la formulă.

— Cu Primul căpitan am încheiat şi-o altă înţelegere, continuă netulburat căpitanul. Am stabilit că de nu va primi timp de patru ani vreo veste de la mine, va da de ştire Serviciului securităţii galactice şi va porni în căutarea mea. Or, dacă până şi oamenii aceştia, aflaţi doar în treacăt prin spaţiu, au izbutit să mă găsească fără mare greutate, apoi cu atât mai lesne îi va fi s-o facă Primului căpitan. Şi voi, piraţilor, ştiţi asta prea bine.

— Gata! Să terminăm cu vorba! rosti înăbuşit doctorul Verhovţev. Treceţi la acţiune, băieţi! Dumnealui văd că trage de timp.

În clipa următoare, unul dintre piraţi veni la mine şi mă smuci cu brutalitate de mâinile prinse în cătuşe. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Piratul mă trase deoparte. Am dat să-i opun rezistenţă, dar imediat îi veni în ajutor celălalt pirat şi, amândoi, îmi legară picioarele.

Şi-atunci l-am văzut pe grăsan că-şi scoate de la brâu un jungher cât toate zilele.

— Ştii şi tu, căpitane Doi, zise el, întorcându-se cu faţa spre *Pescăruşul albastru*, că sunt un om bun de glume. Nu degeaba am fost poreclit Mucalitul. Uneori însă glumele mele se termină cu lacrimi.

Şi înălţă jungherul.

Poloskov şi Zelionâi se repeziră să-mi sară în ajutor. Doctorul Verhovţev însă, care îi urmărea cu atenţie, trimise spre ei un şuvoi de gaze somnifere dintr-un balonaş pe care îl avea prins la încheietura mâinii. Tovarăşii mei se prăvăliră imediat.

— Ei? făcu Mucalitul U.

Am simţit lama rece a jungherului atingându-mi beregata.

— Scoate lacătul de la trapă, rosti deodată Al Doilea căpitan.

— Aşa te vreau, băiete!

Şi grăsanul făcu semn unui pirat să urce pe scară la trapa Pescăruşului albastru şi să dea jos lacătul cel mare şi greu. Piraţii îl atârnaseră acolo mai demult, îndată după ce nava se prăbuşise în subterană. De vreme ce Al Doilea căpitan nu i-a lăsat să pătrundă în navă, s-au hotărât şi ei să-l încuie acolo şi să-l ţină aşa cât or pofti.

Piratul coborî scara şi se opri la o oarecare distanţă de navă, îndreptându-şi pistolul spre trapă. Verhovţev îşi ridică şi el arma. Piraţii nu voiau să rişte. Deşi patru la număr, totuşi le era frică de un singur om, de căpitanul pe care vreme de patru ani n-au fost în stare să-l biruie.

— Să nu mi te ţii de şotii, îi spuse Verhovţev. Altminteri, apăsăm pe trăgaci.

Trapa se deschise atât de repede, încât nici n-am apucat să-l văd pe căpitan la faţă. Sări din navă, săgetând prin aer ca un fulger albastru. În aceeaşi clipă răsunară două împuşcături. Căpitanul însă se şi afla jos. Se rostogoli într-o parte, iar razele pistoalelor făcură ţăndări bolovanii de lângă capul lui. Încă o clipă şi căpitanul se afla la adăpostul unuia din amortizoarele late ale Pescăruşului albastru.

Văzând cum stă treaba, piraţii se răzleţiră, trântindu-se şi ei în spatele unor bolovani.

— Fiţi calmi, se auzi glasul lui Verhovţev. Căpitanul n-o să ne scape. Împresuraţi-l.

Drept răspuns, dinspre *Pescăruşul albastru* bubui o împuşcătură.

Mi-am dat seama că situaţia celui de Al Doilea căpitan e aproape fără ieşire. Încet-încet, ferindu-se pe după bolovani, piraţii începură să-l împresoare.

— Nu mai trage! răcni grăsanul.

Vocea îi sunase de foarte aproape. Şi din nou i-am observat cuţitul ridicat ameninţător asupra mea.

— Dacă tragi, s-a zis cu profesorul!…

În clipa următoare însă, de lângă nava noastră se auzi un glas poruncitor:

— Nu mişcă niciunul! Sunteţi împresuraţi!

Mâna grăsanului înarmată cu jungherul rămase în aer. Cu o lovitură de pumn am făcut să zboare jungherul cât colo.

— S-a auzit? sună prin întuneric o altă voce venind din direcţia în care zburase guralivul. Aruncaţi-vă armele.

Piraţii se ridicară încet, unul câte unul, şi pistoalele lor căzură, zăngănind, jos pe piatră.

Mi-am ridicat capul şi l-am văzut ieşind de după amortizorul *Pegasului* pe doctorul Verhovţev, îmbrăcat în scafandru, dar fără cască.

Uimit, mi-am îndreptat privirile în cealaltă direcţie.

Cel de-al doilea doctor Verhovţev, cu pălăria pe cap, stătea în genunchi, ridicându-şi încet mâinile.

De cealaltă parte veni spre piraţi… Primul căpitan. Era aidoma celui dăltuit în piatră, care se afla pe Planeta celor Trei Căpitani, doar că era viu, cu chipul ars de soare, purtând uniforma albastră a căpitanilor cosmici de cursă lungă.

De undeva ţâşni în zbor guralivul, care pierise adineauri şi, bătând din aripi, se lăsă pe umărul căpitanului.

Apoi din întuneric se ivi Alisa.

Capitolul 21

ÎNTRE TIMP…

Alisa dispăruse în momentul în care fusesem făcuţi prizonieri. Totul se petrecuse atât de repede, încât nimeni n-a acordat atenţie acestei dispariţii. Nici măcar eu.

Cum a izbutit ea s-o facă, n-am aflat decât mai târziu. Dar dacă am început să relatez faptele în ordinea în care ele au avut loc, este cazul, desigur, să istorisesc şi ce-a păţit Alisa în timp ce noi ne aflam în captivitate, precum şi modul în care Primul căpitan, împreună cu adevăratul doctor Verhovţev izbutiseră să găsească intrarea în subterană şi să ne salveze în ultimul moment.

Iată cum s-au petrecut faptele. După cum se ştie, Alisa primise în dar la târgul din Palaputra o căciuliţă care o putea face nevăzută. I-o dăruise piticul ce vindea peşti inexistenţi, zicând despre ei că-s invizibili.

Mai întâi fiică-mea a crezut că-i vorba de-o glumă: căciuliţa era atât de uşoară, de parcă n-ar fi cântărit nimic. Revenind însă la navă şi intrând în cabina ei să cerceteze mărcile abia cumpărate, găsi ceva în poşetuţă. Acel „ceva“ era invizibil şi lipsit de greutate. Alisa îşi aminti atunci de căciuliţa primită în dar şi, luând-o din poşetă, încercă să o desfacă şi să şi-o pună pe cap. Chiar în clipa aceea se făcu invizibilă. În primul moment, vru să dea fuga până la mine sau la Poloskov, ca să se laude cu căciuliţa primită, dar se gândi îndată că, din punctul de vedere al fizicii, o atare invizibilitate e o aberaţie; or, dacă ea ne va vorbi despre această proprietate a căciuliţei, noi n-o vom crede, ba chiar o vom lua în tărbacă. De aceea o puse deoparte până la înapoierea pe Pământ, gândind că o să-i prindă bine la şcoală. Dacă, bunăoară, se-ntâmplă să întârzii la prima lecţie, poţi să intri în clasă şi să te aşezi la locul tău aşa fel, încât nimeni să nu te observe. Poţi chiar (deşi Alisa, fireşte, nu se ocupă de asemenea treburi) să tragi cu ochiul în caietul Skorneakovei, colega lor cea mai bună la învăţătură.

Alisa purtase mereu căciuliţa cu ea, în poşeta petrecută pe după umăr. Iar în momentul când subterana se umplu de lumină

şi-n faţa noastră apărură grăsanul şi oamenii lui, ea îşi puse pe cap căciuliţa şi, cât ai clipi, se făcu nevăzută. De plecat însă, nu plecă nicăieri din subterană. Se gândea că de vom fi încuiaţi undeva, ea va putea să le fure piraţilor cheia şi să ne elibereze.

Retrăgându-se mai la o parte, auzi întreaga peroraţie a grăsanului. Ar mai fi stat aşa şi în continuare, dar tocmai atunci apăru piratul care îl ducea, ţinându-l de picioare, pe guraliv. În clipa în care grăsanul îi porunci piratului să ucidă pasărea, întrucât lor nu le mai era de niciun folos, Alisa înţelese că a sosit momentul să intre şi ea în acţiune.

Se apropie de pirat pe nesimţite şi-i puse piedică. Piratul căzu, scăpând pasărea din mână; răsunară împuşcături şi guralivul îşi luă zborul.

Ce era de făcut mai departe? Iată, guralivul a zburat, gândi Alisa. Dar n-a zburat el oare şi altcândva din subterana asta? Atunci când Al Doilea căpitan îi dăduse drumul din navă, el se pricepuse foarte bine să iasă la lumină. Asta înseamnă că ştie o cale ce duce la suprafaţă. Ajungând la această concluzie, se luă după guraliv. Îşi spuse că îndată ce va găsi ieşirea din peşteră, se va întoarce la noi, ne va scăpa din captivitate şi ne va scoate din subterană.

Alergă mai întâi prin întuneric. Lumina venită din sala cea mare abia izbutea să se strecoare într-un tunel lung. Guralivul zbura înaintea Alisei; ea nu-l vedea, dar îi auzea fâlfâitul aripilor. După ce se depărtă mult de locul unde rămăseseră piraţii, strigă încetişor:

— Guralivule! Aşteaptă-mă şi pe mine!

Pasărea îi auzi glasul. Şi tocmai atunci ajunseră într-o altă sală, mai mică decât cea dintâi, în mijlocul căreia se înălţa o navă cosmică potrivită ca mărime şi neagră la culoare. Alisa însă uitase că este invizibilă şi că, pentru a putea fi văzută, trebuia să-şi dea jos căciuliţa de pe cap. Drept rezultat, guralivul făcu un ocol pe deasupra fetei şi, clătinându-şi neîncrezător coroana din creştet, se duse în zbor spre o galerie îngustă, ferită privirilor de un colţ de stâncă. Alisa ajunse şi ea acolo. Galeria pornea drept în sus, iar la celălalt capăt al ei se zărea un disc alburiu: era lumina zilei.

Tocmai când da să se cațere prin galeria aceea, auzi un geamăt slab.

Geamătul venea dintr-un alt tunel, negru ca o noapte fără lună. Alisa porni cu băgare de seamă într-acolo. Geamătul se auzi mai desluşit. Fata însă nu luase cu ea lanterna, ci o lăsase în peştera cea mare, de aceea trebui să înainteze pe pipăite. Îşi numără paşii. La al treizecilea pas, dădu cu mâna de nişte zăbrele.

Geamătul se auzi din nou.

— E cineva aici? întrebă ea în şoaptă.

Dar cel care gemuse pesemne că n-o auzi.

— Mai rabdă niţel, spuse Alisa. Curând am să-i eliberez pe ai noştri, pe urmă vin şi la dumneata. Asta în cazul când eşti, ca şi ei, prizonier al piraţilor ăstora.

Neprimind niciun răspuns, făcu calea întoarsă. Nu trebuia să piardă nicio clipă în zadar; cine ştie ce avea să mai născocească grăsanul.

Ajungând din nou la galerie, se mai uită o dată într-însa. Pata cea luminoasă – ieşirea din subterană – dispăruse. Alisa nu-şi dădu seama că între timp se lăsase noaptea cea scurtă şi o cuprinse teama că a luat drept galerie de ieşire un tunel oarecare. Ori poate se rătăcise şi nu mai găsea galeria prin care a ieşit afară guralivul? În cele din urmă, deşi era foarte îngrijorată de soarta mea şi de cea a lui Poloskov şi Zelionâi, se hotărî să mai piardă câteva minute, spre a verifica dacă pe acolo se poate într-adevăr ieşi la suprafaţă. Căci dacă aceasta ar fi fost o fundătură, înseamnă că, aducându-ne şi pe noi aici, puteam fi cu toţii prinşi din nou de piraţi.

De căţărat, i-a venit foarte greu să se cațere. Galeria era lunecoasă, căci de sus picura într-una apă şi nu mai apuca să se zvânte. La un moment dat avu impresia că a trecut un ceas întreg, fără a da de capătul galeriei. Alisa fu gata să pornească înapoi, când deodată, bezna porni să se destrame şi ea îşi dădu seama că ajunsese foarte aproape de ieşire, doar că n-o zărise prin întuneric.

Ultimii câţiva metri s-au dovedit a fi cei mai anevoioşi: de sus, căzuseră în galerie bulgări de pământ şi pătrunseseră rădăcinile lungi ale unor tufe. Alisa fu cât pe ce să izbucnească în plâns; avea impresia că nu va izbuti să ajungă sus, la lumina soarelui şi la aerul curat. În clipele acelea, uitase şi de noi, şi de piraţi, şi de toate, singura ei dorinţă fiind să scape din hrubă.

Dar iată: un ultim salt şi Alisa îşi dădu seama că a învins; galeria rămăsese în urma ei. În urmă rămăsese şi subterana aceea sumbră, unde se aflau piraţii şi prizonierii lor.

Pe cer se rostogolea cu repeziciune un soare galben. Un altul ajunsese la zenit şi începuse să dogorească. Chiar lângă obrazul ei, fără s-o observe, se luaseră la harţă doi cărăbuşi. Se repezeau în zbor unul spre altul, izbindu-se cu aripioarele lor strălucitoare. Alisa îi privi lung şi se gândi cu tristeţe că e timpul să se întoarcă. Pierduse şi aşa prea multă vreme. Dar cel puţin ştia acum pe unde trebuie s-o ia ca să iasă din subterană. Dădu la o parte smocul des al firelor de iarbă de la gura galeriei, ca să arunce o ultimă privire afară, dar în clipa următoare zări foarte aproape de ea, în vârful unei coline, nava cosmică ce se apropiase de *Pegas* înainte ca aceasta să-şi ia zborul spre poiana trădătoare. Era nava doctorului Verhovţev.

„Bine că m-am uitat într-acolo! gândi Alisa. Altminteri am fi ieşit din galerie şi am fi nimerit iar în ghearele piraţilor. Căci au avut ei grijă, probabil, să lase pe careva de pază pe navă."

Era gata să coboare în galerie când îl văzu pe guraliv aşezându-se pe scara navei şi lovind cu pliscul în trapa ei închisă.

Alisa fu cât pe ce să strige: „Guralivule, înapoi!" dar nu mai apucă s-o facă. De altfel, pasărea nici n-ar fi putut s-o audă.

Trapa se deschise şi în pragul ei se ivi un tânăr înalt, care i se păru Alisei foarte cunoscut. Unde-l mai văzuse oare?

Guralivul bătu din aripi şi i se aşeză omului pe umăr.

— Bătrâne! exclamă acesta. Cum de ne-ai găsit?

Abia când îi văzu guralivul pe umăr, fetiţa înţelese cine era tânărul. Era Primul căpitan! Primul căpitan, care le venea în ajutor! Dar cum aflase oare că aici trebuie să-i caute? Alisa ţâşni din galerie şi se năpusti spre navă cu o nespusă bucurie. Acum totul va fi în ordine.

Mai avea de făcut doar câţiva paşi până la navă. Tot încerca să strige, dar nu izbutea, nu mai avea suflu. Tocmai atunci din interiorul navei ieşi un alt om şi se opri lângă Primul căpitan.

Era doctorul Verhovţev în carne şi oase. Doar la îmbrăcăminte se deosebea de doctorul Verhovţev rămas în subterană. Verhovţev cel de aici purta scafandru spaţial, iar la brâu îi lucea un pistol cu raze, un blaster.

Alisa se opri brusc, ca şi când s-ar fi izbit de-un perete. Nu mai înţelegea nimic. Trădătorul izbutise într-un fel numai de el ştiut să se afle concomitent şi aici, şi în subterană. Un lucru îi era limpede: că Primul căpitan este şi el ameninţat de primejdie. Doar n-avea de unde să ştie că Verhovţev nu-i altceva decât un pirat.

— Atenţie, căpitane! strigă Alisa. Eşti în pericol! Verhovţev e un trădător!

Cei doi îşi întoarseră privirile în direcţia de unde răsunase glasul. Dar nu văzură nimic. Alisa mai era şi acum invizibilă.

— Cine strigă? întrebă căpitanul.

— Verhovţev a fost adineaori în subterană! strigă din nou Alisa. E pirat! Al Doilea căpitan şi membrii echipajului nostru au fost luaţi prizonieri de către piraţi.

— Care echipaj? se minună căpitanul, încercând să-şi dea seama de unde vine glasul acela de copil.

— Echipajul *Pegasului*, răspunse Alisa. Ia seama, căpitane!

— Tu cine eşti? întrebă acesta.

— Sunt Alisa, făcu ea, neluându-şi ochii de la Verhovţev.

Doctorul însă nu se apucă să-şi smulgă blasterul de la brâu şi nici nu se năpusti asupra căpitanului. Căpitanul nu părea nici el să se teamă de doctor.

— Greşeşti, fetiţo, spuse căpitanul. Doctorul Verhovţev n-a mai părăsit de trei zile nava asta. Noi am navigat împreună încoace, să vă venim în ajutor vouă şi căpitanului Doi. Pesemne că jos, în subterană, se află altcineva care se dă drept doctorul Verhovţev, bunul nostru prieten. Aşa că poţi să te apropii fără grijă de noi.

— Dar dacă şi dumneata te dai drept Primul căpitan? făcu, neîncrezătoare, Alisa.

— Asta în niciun caz, zise căpitanul. Doar tu însăţi m-ai recunoscut. Şi-apoi, priveşte-l pe guraliv. M-a recunoscut şi el. Or, se ştie că o pasăre nu poate fi înşelată cu una, cu două. Ia spune, guralivule: mă recunoşti?

— Grăbeşte-te, căpitane, spuse guralivul. Formula galactiului se află în încăperea cu eşantioane de materiale. Dacă mi se va întâmpla ceva, te rog s-o dăruieşti locuitorilor din Galaxie. E un lucru deosebit de important. Căci de dragul lor şi-a pierdut viaţa Al Treilea căpitan.

Pasărea vorbea cu glasul celui de Al Doilea căpitan.

— Ai văzut, zise Primul căpitan. Acum mă crezi? Hai, vino-ncoace. Timpul e preţios. Cum ai ieşit din subterană? Cum ai izbutit să fugi?

Alisa veni în dreptul trapei.

— Sunt aici, zise ea. M-am luat după guraliv.

— Nu pricep nimic! exclamă doctorul Verhovţev. Unde-i fetiţa asta? Parcă ar fi invizibilă!

— Păi chiar sunt invizibilă, spuse Alisa. Încă nu v-aţi dat seama? Cum aş fi izbutit altfel să scap din mâna piraţilor?

Apoi îşi scoase căciuliţa. Apariţia ei fu atât de surprinzătoare, încât până şi Primul căpitan, unul din cei mai cutezători oameni din Galaxia, tresări cu uimire.

Alisa avea costumaşul galben mânjit de pământ şi rupt la mânecă, faţa zgâriată, părul ciufulit…

— Alisa, vrei să mănânci la prânz grişuleţ cu lapte? întrebă guralivul cu vocea mea.

— Bravo, fetiţo! spuse Primul căpitan. Hai să mergem. Pe drum ai să-mi poveşteşti totul.

Şi porniră iute spre gura galeriei, căci nu mai trebuiau să piardă nicio clipă.

Capitolul 22

GRĂSANUL MINTE

— E bine că avem cătuşele la îndemână, spuse Al Doilea căpitan. Indivizii ăştia sunt atât de făţarnici, încât nu se cade să le acorzi nici pic de încredere.

— Vă dau cuvântul meu că n-am să încerc să evadez, rosti solemn grăsanul.

— Ba o să încerce, rosti cu convingere căpitanul.

Între timp, doctorul Verhovţev veni în apropierea dublului său. O scenă de-a dreptul uimitoare. Dacă m-ar fi întrebat cineva care e adevăratul Verhovţev, l-aş fi arătat pe cel cu pălărie, căci cu el făcusem, de fapt, cunoştinţă pe Planeta celor Trei căpitani.

— Ei? zise doctorul Verhovţev cel cu scafandru spaţial, ia arată-ne, impostorule, chipul tău adevărat.

— Nu înţeleg ce vreţi de la mine, zise doctorul Verhovţev cel cu pălărie şi se dădu un pas înapoi.

Zelionâi, aflat în spatele lui, îl împinse însă uşurel spre dublul său.

— Din cauza ta, drăguţule, zise el, am fost nevoiţi să-l suspectăm pe un om de treabă. Din cauza ta era cât pe ce să ne pierdem viaţa cu toţii.

— Aşa e, spuse Alisa. Noi ne pierdusem atât de mult încrederea în doctorul Verhovţev, încât atunci când a coborât din navă împreună cu Primul căpitan pe această planetă şi ne-a făcut semn să stăm pe loc, noi ne-am luat iute zborul, ca după aceea să cădem în groapa asta.

— Staţi! făcu falsul Verhovţev. Să nu îndrăzniţi să mă atingeţi!

Deodată Mucalitul U izbucni în râs.

— Rău e să umbli în pielea altuia, zise el. Nu-i nicio afacere. Eu, având-o pe a mea proprie, n-am să păţesc nimic. N-am tras pe nimeni pe sfoară. Eu sunt un pirat cinstit.

Adevăratul doctor Verhovţev se apropie de piratul cel cu pălăria pe cap şi se uită la el cu mai multă atenţie. Piratul nu mai putea da înapoi, căci în spatele său se afla Zelionâi.

Brusc, doctorul Verhovţev întinse mâna spre dublul său şi o petrecu fulgerător peste capul, faţa şi pieptul acestuia.

Ca prin farmec, de pe trupul lui Verhovţev căzu un fel de membrană subţire, iar de sub ea răsări chipul unei făpturi cu totul stranii, neomeneşti. Doctorul Verhovţev observase fermoarul subţirel care susţinea învelişul piratului şi trăsese de el.

Faimoasa pălărie se rostogoli într-o parte. Hainele căzură pe jos. Iar pe grămăjoara aceea de cârpe care până mai adineaori alcătuiseră trupul falsului doctor Verhovţev, sta acum o ditamai insectă de vreun metru şi jumătate înălţime, cu nişte picioruşe păroase, un trup rotund, chitinos, prevăzut cu nişte cleşti mari şi ascuţiţi. Insecta îşi desfăcu aripioarele scurte şi fu gata să-şi ia zborul, dar Zelionâi o prinse şi o ţinu locului. Insecta se întoarse spre el desfăcându-şi ameninţător cleştii.

— Fii atent! strigă Al Doilea căpitan. Ăștia-s veninoşi!

Zelionâi îşi trase mâna, iar căpitanul ridică pistolul şi dădu să ochească.

Văzând că nu mai are nicio scăpare, piratul îşi săltă deodată coada subţire, terminată printr-un ac ascuţit, şi şi-o înfipse în piept. Se prăbuşi pe loc, zvârlindu-şi în lături picioarele subţirele şi păroase.

— S-a înţepat singur! ţipă Alisa. Aşa fac şi scorpionii.

— Scorpionii nu-şi fac niciodată seama, am observat eu. Astea-s poveşti. Numai fiinţele raţionale ştiu ce înseamnă moartea.

— Aşa e. Să nu vă potriviţi la el, spuse deodată grăsanul. Eu vreau să colaborez cu dumneavoastră, de aceea cred că e bine să vă mărturisesc totul. Aflaţi că el e căpetenia piraţilor. El ne silea să-i ascultăm poruncile şi născocea tot soiul de nelegiuiri, îl cheamă Guzgan şi provine de pe planeta moartă Chiţoguzgania. Cândva, chiţoguzganezii s-au nimicit unii pe alţii în războaie, iar cei ce-au mai rămas îşi duc viaţa prin subterane. Ăsta pe care îl vedeţi nu s-a omorât. E prea egoist ca să-şi facă seama. Şi-a pierdut cunoştinţa. Atât. În sinea lui însă a gândit că dumneavoastră, socotindu-l mort, o să-l lăsaţi în pace şi-o să vă duceţi, iar el, venindu-şi în fire, o s-o ia la sănătoasa. A mai procedat aşa şi-n alte ocazii. Omorâţi-l.

— De ce să-l omorâm? spuse Primul căpitan. Pentru fărădelegile lui, o să fie judecat.

Apropiindu-se de Guzgan, care continua să zacă pe vraful de haine ale falsului Verhovţev, îl apucă de un picior şi-i ridică trupul uşurel, întinzându-l prizonierilor îmbrăcaţi în uniforme negre.

— Duceţi-l la bordul *Pegasului*, le spuse căpitanul. Şi încuiaţi-l într-o cuşcă. Aveţi acolo vreo cuşcă goală, profesore?

— Cum să nu, i-am răspuns. Ba chiar destule. Noi am adunat mult mai puţine animale decât ne aşteptam. Am să-i duc chiar eu pe piraţi pe navă şi am să veghez ca cuşca să fie zdravăn ferecată.

— Mai târziu o să-l transportăm pe planeta unde-i aşteptat de-atâta vreme, să-l judece cei de acolo, adăugă căpitanul.

— Foarte bine, spuse grăsanul. Aşa-i trebuie. Luând chipul doctorului Verhovţev, el a vizitat baza exploratorilor de pe Arcturus. Spera să găsească acolo schema *Pescăruşului albastru,* după care să se ghideze spre a putea pătrunde pe navă. Tot el, sub aceeaşi înfăţişare a lui Verhovţev, a vândut viermi la Palaputra şi a exterminat guralivii, aşa fel ca niciunul dintre ei să nu poată ajunge până la Primul căpitan, spre a-i cere ajutorul. Tot el mi-a poruncit să-i vând profesorului broasca-ţestoasă de diamant şi a otrăvit uleiul de pe planeta roboţilor. Nu merită îndurare! Să fie judecat, mişelul, trădătorul!

— Calm, calm, Mucalitule, zise Primul căpitan. Să nu-ţi închipui că, înfundându-ţi ortacul, ai să scapi de pedeapsă. Ai să fii şi tu judecat. De când te urmăresc eu prin toată Galaxia! Ai săvârşit şi tu atâtea crime, încât n-ai să te poţi în veci spăla de ele, necum să le răscumperi prin noi acte de trădare.

Grăsanul se posomori şi tăcu mâlc.

Am pornit spre *Pegas*, însoţindu-i pe cei doi piraţi, care duceau trupul lui Guzgan, mortul închipuit. Împreună cu mine veni şi Poloskov; la fel ca şi mine, nu avea nici el încredere în piraţi. L-am închis pe Guzgan în cuşca cea mai trainică, pe urmă ne-am întors la ceilalţi. Aici se discuta acum o altă problemă.

— Cum putem ieşi cu navele din subterana asta? îl întrebă pe grăsan Primul căpitan.

— Dacă-mi promiteţi că mă veţi lăsa cu zile, vă ajut să scăpaţi de aici, zise grăsanul. Dacă nu, la ce să vă ajut? Afară de mine nu ştie nimeni cum se deschide planşeul ăsta. Şi-i făcut dintr-o

stâncă atât de trainică, încât n-ar putea fi sfărâmată nici cu bomba gravitaţională.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, nu-i nimic, zâmbi Primul căpitan. Nici nu-i nevoie. Vom aştepta să-şi vină în fire Guzgan, prietenul tău, care o să ne ajute cu multă plăcere.

Cei doi căpitani stăteau unul lângă altul şi, cu toate că Primul căpitan era sănătos, ars de soare, îmbrăcat într-un scafandru nou, iar Al Doilea – stors de vlagă, slab şi gălbejit, semănau şi acum ca nişte fraţi. Mă uitam la ei cuprins de admiraţie. Arătau mult mai bine decât statuile lor aflate pe planeta aceea depărtată. La un moment dat, Primul căpitan îşi luă de după umeri prietenul şi rămaseră astfel o vreme, plini de măreţie, în timp ce grăsanul din faţa lor arăta ca o broască râioasă.

— Nu, nu vă spun, făcu grăsanul. Pentru nimic în lume! N-aveţi decât să pieriţi aici!

— Află că n-o să pierim, zise Al Doilea căpitan. Astăzi, când prietenii mei – arătă el cu mâna spre noi toţi, întrucât nu numai Primul căpitan şi doctorul Verhovţev îi erau acum prieteni, ci şi noi, echipajul *Pegasului*, care îi venisem la rândul nostru în ajutor, chiar dacă până atunci nu-l văzusem niciodată la faţă – când prietenii mei sunt lângă mine, nu mi-e teamă de niciun fel de piraţi. În ultimă instanţă, vom pleca toţi cu nava Primului căpitan şi vom reveni să le luăm pe ale noastre mai târziu.

Mucalitul U rămase în cumpănă. Îşi dădea seama că n-are rost să stea la tocmeală şi fu gata să-şi dea drumul la limbă, dar în momentul acela interveni Zelionâi şi strică totul

— Nu, zise el. Eu unul n-am să-mi părăsesc pentru nimic în lume nava. Mai bine rămân aici şi aştept. Şi-apoi trebuie hrănite şi animalele. Doar n-avem cum să le înghesuim pe toate în cealaltă navă. Nu, eu nu sunt de acord. Aşa că fă bine, piratule, şi ne spune cum se dă la o parte planşeul ăsta.

Nu era cazul să vorbească aşa cu piratul. De piraţi nu trebuie să te rogi niciodată, căci imediat devin obraznici.

Aşa s-a întâmplat şi cu grăsanul. Auzind vorbele lui Zelionâi, prinse curaj.

— Nu, zise el. Daţi-mi în scris că voi rămâne în viaţă şi vă dau şi eu drumul.

Cei doi căpitani aruncară spre Zelionâi o privire, dar nu catadicsiră să-i spună nimic.

— Bine, zise Primul căpitan. Dacă-i pe-aşa, o să mai aşteptăm. Îţi dăm, Mucalitule, zece minute de gândire. Timp avem berechet.

— Perfect, îl aprobă Al Doilea căpitan. Până una-alta, te rugăm, căpitane, să ne povesteşti cum ai izbutit să dai de noi.

— Iar eu am să fac nişte sandvişuri, spuse pe un ton spăşit Zelionâi. Că am cam flămânzit cu toţii.

— Bine, încuviinţă căpitanul Doi.

— Te-aş ajuta şi eu, nene Zelionâi, spuse Alisa, dar sunt atât de curioasă să-l ascult pe Primul căpitan, că nu mă pot desprinde din loc.

— Rămâi, Alisa, spuse Primul căpitan. Fără tine, nu i-am fi salvat pe prietenii noştri.

— Fără dumneavoastră, eu n-aş fi putut face nimic, îi întoarse vorba fiică-mea şi, de mândrie, i se îmbujorară obrajii.

— Alisa, i-am spus eu cu asprime, du-te de te schimbă şi te spală pe mâini. Eşti mânjită ca o cârtiţă de mlaştină de pe planeta Vukanatu.

— Bine, tăticule, nu mai stătu la tocmeală Alisa. Cârtiţă ai zis, fie şi cârtiţă!

Fugi apoi spre navă, strigându-ne:

— Numai să nu povestiţi nimic în lipsa mea!

Primul căpitan se întoarse spre Mucalitul U şi îl întrebă într-o doară.

— Ei, nu te-ai răzgândit?

Piratul schiţă un zâmbet linguşitor. Ochii lui mici dispărură cu totul în cutele obrazului.

— Să ne mai tocmim niţel, căpitane, spuse el. Să privim chestiunea ca doi oameni de afaceri.

Căpitanul îi întoarse spatele.

Două minute mai târziu, Alisa reveni de la navă. Mi-am dat seama că se spălase pe mâini la repezeală; costumaşul galben însă şi-l schimbase cu altul, albastru.

În urma Alisei, păşea mărunţel indicatorul. Îi venea pur şi simplu să se desfacă-n bucăţi, atât de mult dorea să ajungă peste tot, să nu-i scape nimic. Nici n-ai fi zis că-i animal, ci un curcubeu însufleţit, ambulant. Iar pe urmele lui îşi mişca fără grabă picioroangele paingul-ţesător-troglodit, cel veşnic

cufundat în lucru. Acum, de pildă, ţesea la trei mănuşi deodată, dar toate trei pentru mâna dreaptă.

— Aţi sosit? zâmbi Primul căpitan, privind neobişnuita procesiune. Atunci să încep. O voi face cu mărturisirea că în toată povestea asta n-am jucat decât un rol modest. Anii aceştia patru i-am petrecut lucrând pe planeta Venus. S-a constatat că a transforma o mare planetă într-o navă cosmică şi a o muta pe-o nouă orbită este o problemă aproape irezolvabilă. Fiind însă aproape irezolvabilă, trebuia neapărat să fie rezolvată.

— Just, spuse Alisa. Păcat că n-am şi eu un caracter atât de dârz!

— Caracterul ţi-l formezi cu timpul, zâmbi căpitanul. Priveşte-l pe paingul ăsta. E de o perseverenţă de invidiat! De-ar învăţa să mai deosebească şi mâna dreaptă de cea stângă, chiar că n-ar avea preţ pe lume.

— Păi ăsta-i exemplu?! înălţă din umeri Alisa. Paingu-i nătâng.

— Tocmai asta e, că perseverenţa singură nu rezolvă nimic. În aceşti patru ani planeta Venus nu s-a mişcat de pe orbita ei nici măcar cu un centimetru, noi însă ne-am frământat în continuare mintea, am discutat îndelung, pregătindu-ne pentru momentul hotărâtor. Şi trăiesc acum cu speranţa că voi izbuti să mă înapoiez, spre a asista la mutarea planetei pe-o orbită mai apropiată de cea a Pământului. N-a mai rămas mult până atunci.

— Şi-atunci clima de pe planeta Venus se va schimba?

— Se va schimba mult. Atât de mult, încât peste câteva decenii lumea va putea trăi acolo în aceleaşi condiţii ca şi pe Pământ.

— O să-i zicem atunci Pământ-doi, fu de părere Alisa.

— De ce? O să i se spună tot Venus. Oare-i un nume urât?

Alisa tăcu. Cred că numele planetei nu-i prea era pe plac. Îmi spusese cândva că nu înţelege ce rost are să se dea planetelor numele unor zei dispăruţi, care nu s-au distins prin nimic.

— Eram atât de cufundat în lucru, continuă Primul căpitan, încât cei patru ani au trecut pur şi simplu pe neobservate. Mărturisesc că nu mă îngrijora prea mult situaţia confraţilor mei, căpitanii, pentru că ştiam la ce depărtări îl poate mâna destinul pe un căpitan de navă. Până la înapoierea din galaxia vecină a celui de Al Treilea căpitan, mai trebuia să treacă o vreme, iar tu, căpitane Doi, mi-ai lăsat la plecare termenul de patru ani.

— Dar nu v-a părut rău, nene căpitane, că staţi mereu pe aceeaşi planetă, în loc să călătoriţi spre alte stele? întrebă Alisa.

— La asta nu-i uşor de răspuns, Alisa, rosti cu gravitate Primul căpitan. Sigur că aş fi vrut să mă aflu din nou la postul de comandă şi să cobor pe planete necunoscute. În acelaşi timp însă ştiam că cei din Sistemul solar au foarte multă nevoie de experienţa şi de cunoştinţele mele. Iar pe lângă toate astea, îmi plac, aşa cum ţi-am mai spus, problemele care par de nerezolvat şi proiectele la prima vedere cu neputinţă de îndeplinit.

— Şi-n vremea asta soţia dumneavoastră zbura prin toată Galaxia în căutarea unei nebuloase vii, nu se lăsă Alisa. Pesemne că aţi invidiat-o grozav.

— Sigur că am invidiat-o, recunoscu căpitanul. Iar în ziua în care va descoperi nebuloasa aceea, am s-o invidiez şi mai tare.

— Aşa ceva e cu neputinţă, am intervenit eu în discuţie. Nebuloase vii nu există. Aşa cum nu există nici planete vii.

— Aici greşeşti, profesore, spuse Al Doilea căpitan. Am văzut chiar eu o asemenea planetă. De-abia am reuşit să scap, căci planeta aceea se hrănea cu ce îi pica-n cale din cosmos. Noroc că *Pescăruşul albastru* are motoare extrem de puternice.

— Foarte interesant, i-am spus eu. În legătură cu asta aş vrea să mai stăm de vorbă. Căci aud pentru prima oară o asemenea minune.

— Tăticule, nu-l contrazice pe nenea căpitanul, sări de colo Alisa. Că nu-i el omul care să spună minciuni.

— Ai dreptate, Alisa, zâmbi căpitanul. Noi spunem totdeauna adevărul. Chiar şi duşmanilor noştri.

Şi, zicând asta, se uită spre Mucalitul U, care îşi întoarse iute capul, prefăcându-se că cercetează cu atenţie zidul peşterii.

— Cam aşa s-au petrecut lucrurile, rosti Primul căpitan. Dar iată că într-o zi am primit o telegramă. Eram anunţat că urmează să sosească doctorul Verhovţev, bunul nostru prieten. Sosi, într-adevăr, şi-mi spuse că-l îngrijorează foarte mult soarta celui de Al Doilea căpitan. După ce mi-a povestit totul, am cerut permisiunea să părăsesc neîntârziat planeta Venus. Mai departe să vă povestească doctorul.

— Vai de mine! rosti cu sfială doctorul Verhovţev, încovoindu-şi umerii şi clipind mărunt. Dar eu n-am făcut nimic deosebit.

Absolut nimic… Aş putea spune doar că dumneavoastră, cei de pe *Pegas*, aţi constituit ultima picătură care a umplut paharul bănuielilor mele.

— Asta-i bună! exclamă Zelionâi, care tocmai ne adusese nişte sandvişuri cu caşcaval. Ciudată a fost, de fapt, purtarea dumitale.

— Bine, dar eu nu ştiam încă nimic, sau aproape nimic despre dumneavoastră.

Doctorul Verhovţev îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi-l mângâie pe indicator care tocmai se învineţise de curiozitate.

— Să ştiţi că de la bun început nu mi-a inspirat încredere versiunea potrivit căreia Al Doilea căpitan ar fi dispărut fără urmă. Cunoscând şi calităţile navei sale, îmi dădeam seama că greu s-ar putea găsi în întreaga Galaxie o forţă capabilă să-l ducă la pieire.

— Vă mulţumesc pentru compliment, spuse Al Doilea căpitan.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Acest compliment se bazează pe un lucid calcul ştiinţific.

— Nenea doctorul vorbeşte exact ca profesorul nostru de matematică! îmi şopti la ureche Alisa.

— Apucându-mă să organizez muzeul celor Trei Căpitani, am început prin a le studia biografiile şi în acest sens m-am bucurat de concursul Primului căpitan, care mi-a trimis, ori de câte ori i-am solicitat, fotografii şi însemnări, precum şi precizări ale unor amănunte. În momentul, însă, în care i-am împărtăşit într-o scrisoare îndoielile mele privind soarta celui de Al Doilea căpitan, el mi-a răspuns foarte evaziv. Atât de evaziv, încât am presupus că ştie ceva despre *Pescăruşul albastru*, mult mai multe lucruri decât vrea sau poate să spună.

— Nu ştiam nimic deosebit, interveni Primul căpitan. Mă bizuiam pur şi simplu pe acea înţelegere care intervenise între mine şi Al Doilea căpitan: dacă nu vine guralivul, aştept patru ani fără a întreprinde nimic. Scrisoarea doctorului, însă, m-a cam pus pe gânduri, dar am căutat să nu-mi dau pe faţă îngrijorarea.

— Eu unul n-am ştiut nimic despre înţelegerea dumnealor, spuse Verhovţev. După cum n-am ştiut nici faptul că Al Doilea căpitan se pregăteşte să plece în întâmpinarea celui de Al

Treilea căpitan. Îmi atrase însă luarea-aminte un alt lucru: în toate documentele pe care le aveam la îndemână se spunea că cei trei căpitani au lichidat absolut toţi piraţii din Galaxie. Judecind, însă, după alte informaţii, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Am aflat astfel că prin cosmos mai există totuşi nişte piraţi care atacă din când în când navele spaţiale. Iar printre ei a fost identificat şi grăsanul acesta.

— Eu n-am participat la aşa ceva, rosti cu un aer jignit Mucalitul U. Guzgan e făptaşul, numai el. Avea la îndemână mai multe învelişuri, printre care pesemne şi unul cu înfăţişarea mea. Deghizat astfel, prăda mereu alte şi alte nave.

— Aici dă-mi voie să nu te mai cred, îi zise doctorul Verhovţev. Da-da, nu te mai cred. Se întoarse spre noi şi îşi continuă istorisirea: într-o zi, în timp ce lipseam de pe Planeta celor Trei Căpitani, nişte indivizi au pătruns în muzeu. Au scotocit peste tot, dar n-au luat cu ei nimic important în afara fotografiilor care înfăţişau *Pescăruşul albastru*. „Aha, mi-am zis eu atunci, e cineva pe care-l interesează aceste date.“ Curând după asta, mi se comunică vestea că-n echipajul unei nave pir契tereşti, care a jefuit un vehicul spaţial de pasageri de pe planeta Fiks, se afla un individ ce semăna atât de mult cu mine, încât aveam toate şansele să ajung de pomină; spre norocul meu însă, tocmai în vremea aceea aveam ca oaspete pe însuşi preşedintele fiksienilor. Altminteri, naiba ştie ce impresie şi-ar fi putut face lumea despre mine. Dar nici n-am apucat bine să răsuflu, că mă pomenesc pe planetă cu nava *Pegas*. Oamenii din echipajul ei îmi spun că scopul expediţiei lor este de a colecţiona animale; când colo, încep tam-nesam să mă descoasă despre cei trei căpitani. Acest lucru m-a cam surprins. Şi poate că l-aş fi trecut cu vederea

— Doar sunt atâţia oameni dornici să cunoască biografia eroică a vestiţilor căpitani – dar la un moment dat dumnealor fac afirmaţia că eu i-aş fi vizitat, chipurile, pe exploratorii de pe Micul Arcturus şi le-aş fi cerut schiţa *Pescăruşului albastru*.

— Bine, dar chiar aşa s-au petrecut lucrurile, am spus eu. Acela însă era falsul doctor Verhovţev.

— La ora actuală fapta aceea atât de regretabilă nu mai trezeşte niciun dubiu, spuse doctorul, atunci însă eu eram de-a dreptul uluit. Şi, imediat ce şi-a luat zborul nava *Pegas*, am şi

pornit-o la exploratorii de pe Micul Arcturus, care mi-au confirmat cele spuse de dumneavoastră: „Da, doctore Verhovţev, chiar dumneata ai fost la noi acum o lună şi ai întrebat de schiţa *Pescăruşului albastru*“. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că Al Doilea căpitan e ameninţat de-o primejdie. Şi, după toate probabilităţile, primejdia venea din partea piraţilor. Fără să mai întârzii o clipă, am plecat spre planeta Venus.

— Vine la mine, îl văd tulburat, zâmbi Primul căpitan. Iniţial nici n-am priceput despre ce-i vorba. Verhovţev acesta, Verhovţev celălalt… Dumirindu-mă însă, am înţeles că este cazul să pornim în ajutorul celui de Al Doilea căpitan. Dar încotro să ne îndreptăm? Şi-atunci ne-a cuprins bănuiala că *Pegas* este o navă piraterească. Am hotărât să pornim în urmărirea ei. Ajungând la Palaputra, un anume Krabakas din Barakas ne-a spus că dumneavoastră aţi cumpărat de acolo un guraliv şi că cineva a încercat să nimicească toţi guralivii de pe planetă. Până la urmă am dat de urecheatul care v-a vândut guralivul şi am înţeles că este chiar acela care l-a însoţit pe Al Doilea căpitan. Mai mult decât atât, a fost cât pe ce să fim băgaţi la închisoare ca urmare a faptului că falsul doctor Verhovţev trecuse şi el pe acolo ca să-şi vândă viermii aceia albi. Doar cu multă greutate am izbutit să-i convingem pe străjerii cei urecheaţi că de vânzarea viermilor nu se ocupase adevăratul doctor Verhovţev, ci dublura sa. Aşa că pe Guzgan îl aşteaptă o pedeapsă meritată pentru încercarea lui de a extermina guralivii şi a distruge aerul de pe planeta aceea. Urecheaţii încă n-au găsit o pedeapsă potrivită, dar au s-o găsească negreşit.

— Aoleu! îi scăpă fără voie grăsanului.

— Mai departe, lucrurile s-au desfăşurat destul de simplu, spuse Primul căpitan. Am făcut apel la toate radiofarurile din Galaxie şi ele ne-au comunicat că *Pegas* se îndreaptă spre sistemul Meduzei. Iar ajungând la planeta roboţilor, am aflat că aţi trecut pe acolo, ba mai mult, că i-aţi vindecat pe roboţi, schimbându-le uleiul. După aceea, am venit încoace. Şi era cât pe-aci să întârziem.

— Când anume v-aţi dat seama că nu suntem piraţi? îl întrebă Alisa.

— Încă la Palaputra. Şi-apoi, am întâlnit în cosmos nava unor arheologi. Printre ei se afla şi Gromozioka. I-a luat cu atâta ardoare apărarea profesorului, încât ne-a convins pe deplin. Şi pe loc ne-a cuprins îngrijorarea că vă aflaţi şi dumneavoastră în pericol: că nu prea ştiţi să vă descurcaţi cu piraţii.

— Aşa e, oftă Poloskov. Data viitoare o să procedăm mai cu cap.

— N-o să mai fie cazul, spuse Primul căpitan.

Se duse spre grăsan, care şedea pe pardoseala de piatră şi-i spuse:

— Timpul de gândire a luat sfârşit. Ce zici, dai la o parte planşeul ori încheiem vorba cu tine? Atenţie, număr până la zece: unu, doi, trei…

— Da, vă spun tot! izbucni grăsanul. Absolut tot. Am vrut s-o fac din primul moment, dar mi-a fost tare teamă de Guzgan. Mi-e teamă şi acum. Căci el o să se răzbune pe mine, cu siguranţă. Cel mai bine ar fi să-l omorâţi. Omorâţi-l, vă rog.

— Bine, dar ţi-e prieten, îi spuse Verhovţev. Cum poţi dori moartea unui prieten cu care de ani de zile ai săvârşit atâtea crime?

— El nu mi-e prieten! ţipă grăsanul. Mi-e cel mai mare duşman! Eu sunt un pirat cinstit, nicidecum un bandit şi un trădător!

— Nu mai pierde timpul, spuse Al Doilea căpitan. Dă la o parte planşeul.

Grăsanul se ridică de jos. Ţi-era silă să-l priveşti. Nu-l mai ţineau picioarele, iar burta îi tremura de mama focului. Şontâcăi până la zidul peşterii şi apăsă pe un buton numai de el ştiut. O porţiune din zid lunecă într-o parte, dând la iveală un tablou de comandă.

— Imediat, murmura grăsanul, o clipă… Fac tot ce-mi cereţi.

Începu să apese pe butoane cu degetele lui groase şi în cele din urmă uriaşul planşeu se mişcă din loc şi lunecă într-o parte.

Drumul din subterană era deschis.

— La posturi! strigă Primul căpitan. Mai întâi îşi ia zborul nava *Pegas*. Pe urmă se deplasează lateral şi îşi ia startul *Pescăruşul albastru*. Rog echipajul *Pegasului* să urce la bord.

Începu să plouă. Picuri mari săgetară prin cercul de lumină şi prinseră a ropoti pe pardoseala subteranei.

Grăsanul mai apăsă un buton, de sub pardoseală răsări o scară subţire, ajunse la marginea cercului alb şi se prinse de ea cu nişte gheare metalice.

— Aşa mai merge, spuse Al Doilea căpitan. Doctore Verhovţev, însoţeşte, rogu-te, împreună cu profesorul, pe toţi prizonierii până sus. Să ne aştepte acolo.

Poloskov şi Zelionâi îşi ocupară locurile pe navă, ridicară scara şi închiseră trapa. Toţi ceilalţi se dădură înapoi, cu ochii ţintă la nava *Pegas*, care se desprinse încet de sol şi acoperind pentru o clipă lumina, răzbi afară.

— Şi-acum noi, zise Primul căpitan. Ia spuneţi-mi, sunt toţi prezenţi, n-am uitat pe nimeni?

— Toţi, i-am răspuns eu.

Verhovţev îi îndemnă pe ceilalţi doi piraţi să urce scara, iar eu m-am dus spre grăsan.

— Alţi piraţi nu mai sunt? îl întrebă căpitanul. Pe nava voastră nu mai e nimeni?

— Vă jur pe ce am mai sfânt că aici n-a mai rămas niciun om! răspunse Mucalitul U. Putem pleca liniştiţi. Absolut liniştiţi. Iar după aceea zvârlim în aer întreaga subterană, cu blestemata asta de navă a lui Guzgan cu tot. Nici urmă să nu mai rămână din cuibul ăsta de piraţi. Nu-i aşa că am dreptate?

— Bineînţeles, zâmbi în colţul gurii Al Doilea căpitan. Ia să mă mai uit o dată la temniţa mea. Oricum, am zăcut aici patru ani încheiaţi.

— Staţi! strigă deodată Alisa. Minte!

— Cine minte? întrebă mirat Primul căpitan.

— Grăsanul minte. Când m-am luat după guraliv, am auzit pe cineva gemând.

Capitolul 23

PRIZONIERUL DIN SUBTERANA

— E cu neputinţă… făcu grăsanul şi amuţi.

— Unde vă sunt prizonierii? îl întrebă căpitanul. O făcu pe un asemenea ton, încât nu mai încăpea nicio îndoială că grăsanul va mărturisi totul.

Şi-ntr-adevăr, acesta se şi repezi cu paşi mărunţei spre tunel, bolborosind:

— Vai, cum am uitat!… Şi tot Guzgan e de vină… Mereu îi spuneam… mereu eram împotrivă.

— Iartă-mă, nene căpitane, se rugă Alisa grăbind să ne ajungă din urmă. Mi-aş fi adus aminte negreşit, dar s-au petrecut atâtea între timp, că am uitat. Dar mi-aş fi amintit cu siguranţă…

— Nu te necăji, fetiţo, spuse Primul căpitan şi-i puse pe creştet palma lui lată. Tu ai fost la înălţime şi nimeni nu-ţi poate aduce nicio învinuire. Cât despre pirat, o să discutăm cu el şi treaba asta.

— Am ajuns, zise grăsanul. Staţi să aprind lumina. Totul o să fie în ordine… Cum de-am putut să uit! Numai Guzgan e de vină.

Se aprinse, într-adevăr, lumina şi, dincolo de sala în care se afla nava piraţilor, am zărit cu toţii un alt tunel, de-a curmezişul căruia, nu departe de intrare, se înălţa un grilaj cu zăbrele groase.

Grăsanul dădu fuga într-acolo şi, cu degetele ce nu-i mai dădeau ascultare, încercă să vâre o cheie în broasca încuietorii. Primul căpitan îi luă cheia din mână şi împinse grilajul într-o parte. Acesta lunecă, intrând într-o nişă săpată în zidul tunelului.

— Fac eu… fac eu totul… murmura grăsanul, dar nu-l mai asculta nimeni.

Nu era de mirare că piratul nu voise să ne arate acest tunel. De o parte şi de alta a lui se înşirau încăperi ticsite cu bunurile capturate, cu bijuterii şi alte trofee.

— Nu, am spus eu aruncându-mi din mers privirea într-una din încăperi, n-o să aruncăm câtuşi de puţin în aer subterana asta: aici sunt atâtea bogăţii, încât ai putea construi cu ele o sută de oraşe.

— Staţi puţin, făcu Primul căpitan.

Ne-am oprit locului, trăgând cu urechea.

De undeva, de departe, parcă din străfundul planetei, răzbi până la noi un geamăt prelung şi jalnic.

Pornirăm grăbiţi într-acolo. Uşa uneia dintre încăperi era încuiată.

— Cheia! porunci Primul căpitan.

Grăsanul o şi ţinea în mână.

Încăperea constituia de fapt odihna unei scări. De acolo pornea în jos un şir de trepte abrupte, tăiate în stâncă. La capătul lor se zăreau alte zăbrele. Căpitanul îndreptă într-acolo lumina lanternei sale; îndărătul zăbrelelor puturăm desluşi, pe o grămadă de cârpe azvârlite pe pardoseală, o făptură ciudată, prinsă cu un lanţ de zidul hrubei. Cu greu am izbutit să-mi dau seama că-i vorba de un fiksian, de un locuitor cu ochi mari şi cu trei picioare, descins de pe planeta Fiks.

Fiksianul era pe moarte. Am înţeles-o dintr-o privire. Era în ultimul hal de slăbiciune. În afară de asta, se vedea cât de colo că fusese supus unor crunte torturi..

— Am să-l omor chiar în clipa asta! rosti Primul căpitan fulgerându-l cu privirea pe grăsan.

— Seva, făcu în şoaptă Al Doilea căpitan, tu nu-l recunoşti?

— Nu se poate!

Şi Primul căpitan smuci cu atâta putere grilajul gros de oţel fixat în stâncă, încât acesta se îndoi şi zbură afară din rosturile lui. Apoi zvârli într-o parte zăbrelele răsucite şi se repezi spre fiksianul care îşi trăia ultimele clipe. Îl luă în braţe şi pomi cu el spre ieşire.

— Cine o fi acesta? mă-ntrebă cu glas şoptit Alisa.

Am clătinat din cap. Nu ştiam cine era.

Alături de mine grăsanul pornise să se smiorcăie. Îşi reţinu o clipă lacrimile şi-mi spuse:

— Este Al Treilea căpitan. Dumnealor credeau că a murit demult.

Îndată, aducându-şi parcă aminte de ceva foarte important, grăsanul o porni prin tunel în urma căpitanului, ţipând cu glas ascuţit:

— Tot el, tot Guzgan e de vină!

Al Treilea căpitan îşi pierduse cunoştinţa. Primul căpitan îl aşeză jos, pe pardoseală şi se întoarse spre mine.

— Spune-mi, profesore, mă întrebă el cu glas tremurat, oare îşi mai poate reveni?

— Nu ştiu. Mă îndoiesc, i-am răspuns eu, apoi m-am aplecat peste trupul fiksianului. Ei l-au înfometat şi l-au supus la cazne.

— L-au torturat vreme de patru ani încheiaţi, spuse Al Doilea căpitan. Iar noi eram convinşi că el a murit demult. Şi dacă n-ar fi fost Alisa, l-am fi lăsat aici. Sunt sigur că nu le-a dezvăluit nimic. Profesore, te implor, fă tot posibilul ca să-l salvăm!

— Mai încape vorbă? i-am spus eu. În primul rând are nevoie de nişte injecţii întăritoare. Alisa, dă fuga pe navă şi adu de acolo trusa medicală.

Alisa o şi porni săgeată prin tunel.

— Mă duc şi eu cu dânsa, spuse Primul căpitan.

— Nu-i nevoie, strigă ea din mers. Eu ştiu mai bine decât dumneavoastră unde să caut.

— Ascultă-mă prietene, rosti Al Doilea căpitan. Ascultă-mă. Nu te lăsa. Mai ai atât de puţin de răbdat. Nu se poate să te dai bătut în ultima clipă. Doar am sosit, suntem lângă tine.

Şi deodată fiksianul deschise ochii. Îi veni neînchipuit de greu s-o facă, pentru că trupu-i era inert. Doar creierul mai lupta cu moartea.

— Totul e bine, spuse el. Totul e în ordine. Eu n-am dezvăluit nimic. Vă mulţumesc, prieteni, că aţi venit.

Închise ochii şi inima lui îşi încetă bătăile.

Imediat am început să-i fac fiksianului respiraţie artificială. Dar fără niciun rezultat. Situaţia era desperată: nu aveam la îndemână nici instrumentele chirurgicale, nici aparatul de diagnosticare, nici automatele terapeutice. Aşa că am fost nevoit să procedez cum procedau medicii cu o sută de ani în urmă.

— Voi merge la noroc, le-am spus celor doi căpitani. Altă ieşire nu există.

— Avem toată încrederea în dumneata, profesore, îmi răspunseră căpitanii.

Şi-atunci am spintecat cu cuţitul pieptul celui de Al Treilea căpitan, i-am prins cu mâna inima ce încetase să mai bată şi am început s-o masez. Mi se părea că a trecut un ceas, mâna

aproape că nu mi-o mai simţeam. N-am observat nici măcar când a venit Alisa cu trusa medicală. Primul căpitan îi introduse prietenului său în venă o soluţie de reanimare. Nu ştiu ce anume a avut efect – efortul meu sau intervenţia Primului căpitan – dar inima celui de Al Treilea căpitan zvâcni o dată, încă o dată… şi prinse să bată din nou.

— Mai faceţi-i o injecţie dintr-astea, am ordonat eu.

Alisa întinse căpitanului fiolele.

— E un fiksian deosebit de rezistent, am spus eu. Altul în locul lui ar fi murit demult.

Am scos din trusă aparatul de suturare şi în câteva minute acest minuscul dispozitiv cusu toate vasele sanguine, precum şi despicătura toracelui. L-am transportat apoi cu multă grijă pe fiksian la bordul *Pescăruşului albastru*, unde aveam toate condiţiile spre a-i acorda ajutorul medical necesar. Acolo mi se alătură şi doctorul Verhovţev; o jumătate de oră mai târziu, viaţa pacientului nostru se afla în afara oricărui pericol.

L-am lăsat în grija celui de Al Doilea căpitan şi-am coborât din nou în peşteră. Aveam şi noi nevoie de puţină odihnă. Primul căpitan veni şi el împreună cu noi.

La intrare sta ghemuit grăsanul pe care îl păzea Zelionâi.

— O să scape cu viaţă? mă întrebă cu un zâmbet sfios Mucalitul U, ca şi când ar fi fost vorba de propriul său frate.

— Da, îi răspunse laconic Verhovţev. Deşi tu ai făcut totul ca el să moară.

— Vai, vai, de ce vorbiţi aşa? se agită grăsanul. De vină e numai Guzgan. Oare nici acum nu v-aţi dat seama ce rol nefast a jucat el în viaţa mea, cum m-a atras prin minciună şi făgăduieli deşarte în aventurile lui murdare? În fond, ce-mi trebuia mie? Voie bună şi să am tot ce-mi doreşte sufletul. El însă era lacom de putere. Aşa cum alţii se nutresc cu supă şi pârjoale, el se nutrea cu putere. Dacă într-o zi nu apuca să-şi exercite puterea asupra cuiva, ziua aceea el o socotea pierdută. Ţintea să ajungă stăpânitorul tuturor planetelor, al Galaxiei întregi. Pe când eu, eu n-am nevoie de asta. Eu nu-mi doresc nimic altceva decât voie bună. De felul meu, sunt un om cu totul inofensiv, căzut sub o influenţă răufăcătoare.

I-am întors cu toţii spatele, dar el continuă să vorbească, adresându-se de data asta lui Zelionâi, voind parcă să ne

convingă cu tot dinadinsul că nu-i decât un mieluşel zburdalnic şi inofensiv.

— Aşadar, le-a fost dat celor trei căpitani să se întâlnească din nou, spuse zâmbind doctorul Verhovţev şi obrazu-i păru alcătuit din o mie de cute blânde. V-aţi întâlnit ca-n vremurile bune de odinioară. O perioadă de timp aţi aparţinut istoriei, ajunseserăţi, iertaţi-mi expresia, un fel de relicve istorice. Acum însă…

— Adevărat, îl aprobă Primul căpitan. Totul e iar ca în vremurile bune de odinioară.

Privindu-l în timp ce vorbea, m-am gândit că nu-i deloc bătrân. Şi că s-ar putea să-şi reia activitatea în cosmos. Cu atât mai mult, cu cât proiectul „Venus“ se afla în stadiul de definitivare.

Primul căpitan păru să-mi ghicească gândurile.

— Va trebui să-mi recapăt vechile deprinderi. Zburând încoace, mi-am dat seama că mâinile mele au uitat cam multe lucruri.

— Va să zică, ai totuşi de gând să te întorci în cosmos? se bucură doctorul Verhovţev.

— Şi ar mai fi ceva, continuă căpitanul fără a-i răspunde direct la întrebare. Trebuie schimbată neapărat denumirea planetei aceleia şi a muzeului. Mi se pare oarecum penibil: noi suntem vii şi-n putere, nu ne-am remarcat prin nimic deosebit, iar copiile noastre de piatră tronează acolo în preajma muzeului, ca şi când ne-am fi petrecut demult din lumea asta.

Capitolul 24

SFÂRŞITUL CĂLĂTORIEI

Două ore mai târziu, Al Treilea căpitan îşi reveni într-atât, încât a fost cu putință să-l urcăm la suprafaţă. Apoi căpitanii scoaseră din subterană şi *Pescăruşul albastru*. Planşeul de beton care acoperise intrarea fu aşezat la loc.

Sus, în poiană, printre florile-oglindă făcute ţăndări, se înălţau acum trei nave cosmice: *Pegasul*, *Pescăruşul albastru* şi nava de serviciu a proiectului „Venus“, care nu purta nicio denumire, ci doar un număr alcătuit din foarte multe cifre.

— Tăticule, mi se adresă Alisa, îmi dai voie să mă duc niţel prin pădure?

— Pentru ce?

— Să caut nişte oglinzi întregi. Doar nu ne putem întoarce pe Pământ fără un bucheţel de flori dintr-astea.

— Bine, dar să fii cu ochii în patru, am avertizat-o eu. Acum nu mai porţi costumaş galben, ci albastru, aşa că pasărea Krok n-o să te mai poată confunda cu puii săi.

În timp ce pe toate navele se făceau pregătiri pentru îndelungata călătorie ce ne aştepta, eu am dat drumul sklisului să pască în poiană. De bucurie, acesta începu să salte greoi prin iarbă zvârlindu-şi sus de tot copitele şi agitându-şi aripile, însă de zburat, refuza categoric să zboare.

— E cea mai veselă vacă din câte-am văzut vreodată, spuse doctorul Verhovţev. Să ai însă una ca asta pe lângă casă, n-ar fi deloc simplu.

— Ni s-a spus, într-adevăr, că sklişii sunt greu de păscut, l-am aprobat eu. În schimb, pot trece uşor peste râuri adânci dacă păşunile se află pe celălalt mal.

Grăsanul stătea jos, pe pământ, în preajma *Pegasului*, şi încerca să ne convingă că are o inimă bătrână şi bolnavă care are nevoie de aer curat. Nimeni n-avea chef să-l contrazică şi nici măcar să-i vorbească, mai ales după ce Al Treilea căpitan ne spusese că tocmai Mucalitul U îl supusese la cazne spre a-l determina să mărturisească formula galactiului.

— Zelionâi, m-am adresat mecanicului, eu mă duc să hrănesc animalele, aşa că ai grijă, rogu-te, de vaca asta, ca nu cumva s-o înhaţe pasărea Krok.

În clipa următoare însă am zărit o altă navă cosmică apropiindu-se de suprafaţa planetei.

„Nemaipomenit! mi-am spus eu. Asta nu mai e planetă, ci un adevărat cosmodrom! De unde o mai fi apărut şi nava asta?“

M-am gândit apoi că le vor fi sosit niscaiva ajutoare piraţilor capturaţi de noi şi eram gata să dau alarma, dar tocmai atunci m-am dumerit că nava se află de fapt în primejdie.

Într-adevăr, ea nu zbura în linie dreaptă, ci se răsucea mereu, venea cumva într-o rână şi târa în urma ei un fel de masă cenuşie care îi frâna zborul şi o împiedica să coboare normal.

La strigătul meu, toţi năvăliră afară şi rămaseră cu ochii la nava care încerca să coboare.

— Zelionâi, treci, te rog, la staţia de radio, strigă Poloskov.

Mecanicul se repezi spre *Pegas*, stabili pe calea undelor legătura cu nava aceea şi deschise la maximum aparatul, pentru ca şi noi, cei rămaşi afară, să putem auzi.

— Alo, astronauţi! strigă Zelionâi în microfon. Ce-i cu voi? Sunteţi în pericol? Răspundeţi!

Şi-atunci se auzi răspunzându-i un dulce glas de femeie.

— Nu-mi pasă de niciun pericol. Principalul e să n-o pierd, restul nu mai contează.

— Vocea asta mi-e cunoscută, am remarcat eu. Cred că am mai auzit-o cândva.

— Da-da, întări Alisa. Atunci când ne-am rătăcit în preajma Planetei pustii.

— Staţi! ne întrerupse Primul căpitan. Aş putea să jur că-i vocea Ellei, soţia mea.

Căpitanul se făcu palid şi porni glonţ spre staţia de radio, unde se afla Zelionâi. O clipă mai târziu, i-am auzit glasul:

— Ella, tu eşti? Ce-i cu nava ta?!

— Cine-i la aparat? întrebă cu severitate femeia. Tu eşti, Seva? De ce-ai plecat, dragă, de pe Venus? Doar ştii cât de mult mă îngrijorează călătoriile tale prin cosmos.

Al Doilea căpitan surise:

— Ea nu se poate obişnui defel cu ideea că soţul îi este astronaut. Deşi, în ceea ce o priveşte, a colindat Galaxia de la un capăt la altul.

— Lasă asta, strigă Primul căpitan. Ai uitat că nava ţi-e în pericol? Ai nevoie de ajutor. Dar ce târăşti după tine?

— Păi, nu vezi?! rosti mirată Ella. E nebuloasa vie. Trei săptămâni am umblat în căutarea ei, am prins-o în mreajă, dar văd că încearcă mereu să scape şi să-şi ia zborul. De aceea am hotărât să cobor pe cea dintâi planetă întâlnită în cale, ca s-o domolesc. Seva, dragul meu, n-ai cumva la îndemână vreo navă?

— Cum să nu, îi răspunse Primul căpitan. Tu nu te grăbi să cobori: cu o asemenea coadă după tine, mă tem că-ţi va fi imposibil s-o faci.

— Foarte bine. Urcă tu cu nava şi împreună vom izbuti s-o coborâm.

Primul căpitan încă nu-şi isprăvise convorbirea când Al Doilea se şi afla la postul de comandă al Pescăruşului albastru. Trei minute mai târziu cei doi căpitani pluteau cu nava-n văzduh, unde Ella continua să lupte cu nebuloasa vie despre care au circulat în univers atâtea legende, dar pe care nimeni nu reuşise s-o vadă cu ochii.

Cele două nave îi veniră în sfârşit de hac nebuloasei, iar o jumătate de oră mai apoi, prinsă trainic între ele, nebuloasa se aşternu jos, pe iarbă, nu departe de locul în care ne aflam. Dădurăm fuga într-acolo. Drept să spun, în fruntea tuturor alergam eu, căci îmi dădeam seama ce descoperire colosală în domeniul biologiei făcuse Ella.

Nebuloasa avu însă darul să ne dezamăgească. În spaţiul cosmic, unde s-o fi întins pe milioane de kilometri, o fi fost de mare efect, dar aici, pe iarbă, nu părea decât o masă închegată de ceaţă cenuşie.

Trapa de la nava Ellei se deschise şi în pragul scării se ivi ea. Primul căpitan îi alergă în întâmpinare. Îşi întinse braţele vânjoase şi Ella sări. Căpitanul o prinse din zbor şi o aşeză cu băgare de seamă pe iarbă.

— Nu te-ai lovit? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Şi-apoi, mai are asta vreo importanţă?

Era o femeie de-a dreptul fermecătoare şi ne plăcu nespus tuturor. Până şi indicatorul se făcu străveziu de admiraţie.

— Mai are asta vreo importanţă? repetă Ella, potrivindu-şi pletele aurii. Important e că am prins nebuloasa şi-acum nu-mi rămâne decât s-o transport pe Pământ, pentru ca toţi scepticii să se convingă de existenţa ei.

N-am catadicsit să scot o vorbă, pentru că printre sceptici Ella mă avea, desigur, în vedere şi pe mine. Mi-am reamintit că o întâlnisem cândva la o conferinţă şi că făcusem atunci haz pe seama ideilor ei fanteziste. Există în univers o sumedenie de animale reale, obişnuite, pentru studierea cărora merită să-ţi consacri timpul şi eforturile. De pildă, Micul dragon, boscheţeii, indicatorul. Cât despre nebuloasa vie, aceasta mi se părea a fi o himeră. Aşa am şi spus atunci, la conferinţă.

— Pe cine văd! exclamă Ella, zărindu-l pe Al Doilea căpitan. Sunt câţiva ani de când nu te-am mai văzut. Cum te simţi? Mai zbori şi-acum prin cosmos?

— Nu, răspunse căpitanul. Anii ăştia i-am petrecut mai mult într-un singur loc.

— Foarte bine, zise Ella. Şi stând locului poţi face o sumedenie de treburi. Dar copilul ăsta încântător al cui e?

— Pe mine mă cheamă Alisa, răspunse copilul cel încântător.

— Alisa? Ce nume neobişnuit!

— Ba-i foarte obişnuit. Alisa Selezneva.

— Ia stai. Tăticul tău nu lucrează cumva la Grădina zoologică din Moscova?

— Ba da, răspunse Alisa, care nu cunoştea divergenţele noastre de ordin ştiinţific.

— Ei bine, Alisa, când ai să-l vezi pe tăticul tău, te rog să-i transmiţi că nebuloasa vie nu constituie o aiureală, nicio idee fantezistă şi nicio poveste de adormit copiii, aşa cum îi place dumnealui să spună, ci o realitate palpabilă.

— Păi, tăticul meu e aici, spuse Alisa. Uitaţi-l acolo.

Nu-mi rămânea decât să fac un pas înainte şi să-i urez bun sosit.

— Vă cer scuze, i-am spus eu. Îmi recunosc greşeala.

— Atunci totul e-n ordine, făcu Ella. N-aţi vrea mai târziu s-o şi studiem împreună?

— Cu multă plăcere.

Ella înclină din cap, apoi i se adresă soţului:
— Ia povesteşte-mi cum de-ai ajuns aici?
— Al Doilea căpitan s-a aflat în primejdie, răspunse laconic Seva. Trebuia să-i vin în ajutor. Şi i-am venit. Împreună cu noii noştri prieteni.
— Dar în ce primejdie te-ai aflat, căpitane?
— Am ajuns prizonier la piraţi.
— La piraţi? Dar parcă i-aţi nimicit demult.
— I-am nimicit, însă nu pe toţi. Doar ştii ce se întâmplă când laşi o singură buruiană pe un răzor plivit.
— Totuşi nu înţeleg, înălţă din umeri Ella. Cum e posibil să stea cineva în zilele noastre patru ani în captivitate?
Ella venise aici dintr-o altă lume. Din acea lume în care ne obişnuisem să trăim, dar de care ne desprinsesem în ultima vreme. Şi i-ar fi fost şi mai greu să înţeleagă, dacă ne-am fi apucat să-i povestim despre acele torturi, subterane şi trădări de care tocmai ne izbăvisem. De aceea nu catadicsi nimeni să-i răspundă la întrebare.
— Şi cu piraţii la care vă referiţi ce-aţi făcut? rupse Ella tăcerea.
— Pe unul l-am închis într-o cuşcă, răspunse Al Doilea căpitan. Pe alţi doi, în cală. Iar cel mai gras şi mai viclean dintre ei era mai adineaori pe-aici, prin preajma noastră. Dar unde o fi, că nu-l mai văd?
Într-adevăr, grăsanul dispăruse. Doar cu câteva clipe mai înainte şezuse chiar acolo, pe iarbă, zâmbindu-ne cu sfială, şi acum nu mai era nicăieri.
Cercetarăm toate tufişurile din jur, ne uitarăm pe după fiecare boschet; de plecat, n-ar fi avut când să plece prea departe şi-apoi, l-ar fi observat şi guralivul şi ar fi dat alarma.
— Ei poftim, ne spuse Ella pe un ton mustrător. Un singur pirat mai rămăsese şi nici pe acela n-aţi fost în stare să-l păziţi ca lumea. Cum rămâne atunci cu plivitul?
În aceeaşi clipă însă mi-am dat seama că nebuloasa de lângă noi se agită mai tare ca înainte. M-am uitat la ea cu mai multă atenţie: într-un loc mreaja avea câteva ochiuri rupte.
— Ştiu eu unde s-a ascuns! strigă Alisa, alergând şi ea, împreună cu mine. În nebuloasă!
— Eşti aici, Mucalitule U? întrebă Verhovţev, aplecându-se.

Nebuloasa începu să se mişte ca o căpiţă de fân în care s-a cuibărit un câine vagabond.

— Să scoatem nebuloasa din mreajă, să vedem despre ce-i vorba, rosti cu hotărâre Primul căpitan.

— Pentru nimic în lume! se revoltă Ella. O nebuloasă ca asta nu mai găsim!

Nervii grăsanului însă nu mai rezistară. Din adâncul nebuloasei îi răsări capul cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Respira din greu. Pesemne că în interiorul nebuloasei aerul era cam pe sponci.

Şi deodată ţâşni afară şi o luă la sănătoasa peste pajişte.

— Încotro? strigă în urma lui Al Doilea căpitan. Degeaba fugi, că tot te prindem! Nu te mai grăbi aşa drăguţule, doar ai inimioara bolnavă!

Grăsanul însă nu-l mai auzea. Gonea de-i scăpărau picioarele printre tufe, sărea peste hârtoape, se împiedica şi-şi flutura mâinile.

La un moment dat, pasărea Krok care se tot rotea în înaltul cerului, îl zări şi se repezi spre el în picaj, aidoma unui uliu care a zărit un iepure.

Încă o secundă şi grăsanul se bălăbăni în văzduh cu atâta repeziciune, încât în clipa când Al Doilea căpitan îşi smulse pistolul de la brâu, ea se şi ridicase la vreo jumătate de kilometru.

— Nu trage, îl opri Primul căpitan. Dacă-l scapă de la o asemenea înălţime, se face praf.

Şi parcă l-ar fi deocheat.

Grăsanul se răsuci în ghearele păsării, se zbătu aprig şi ea îi dădu drumul din încleştare.

Piratul porni valvârtej spre pământ, ca o păpuşă de cârpă. O clipă mai târziu, dispăru după muchea unui deal.

Tăceam cu toţii.

— S-a pedepsit singur, dădu apoi glas Zelionâi. Nici că se putea mai bine.

Şi toată lumea fu de acord cu el.

În timpul ăsta nebuloasa noastră se tot strecura afară din plasă. Se scurgea de acolo ca o gelatină, se prelingea în toate părţile; coborându-ne ochii la un moment dat, ne-am pomenit cufundaţi până la genunchi în masa aceea gelatinoasă, cenuşie.

— Ţineţi-o, n-o lăsaţi! ţipă Ella. Altfel o ia din loc!

Şi-ntr-adevăr, nebuloasa o lua din loc. Mai întâi se învălui într-o beznă de nepătruns, iar după ce bezna se risipi, văzurăm legănându-se deasupra noastră un nor imens, cenuşiu.

— Eram şi aşa gata de start, spuse Al Doilea căpitan. Vă rog deci să vă grăbiţi.

Urcarăm repede sklisul la bordul *Pegasului*, pornirăm motoarele şi ne înălţarăm. În urma noastră luară startul şi celelalte trei nave. Aliniindu-ne în flanc, pornirăm pe urmele nebuloasei vii.

N-am ajuns-o decât în preajma planetei Şelezeaka. Între timp, nebuloasa se întinsese pe mai multe mii de kilometri, astfel că ne-au trebuit trei zile ca s-o putem vârî la loc în mrejele noastre.

Şi astfel, înfăşurată în trei rânduri de mreje şi prinsă zdravăn între două din navele noastre, o transportarăm spre Sistemul solar, instalând-o în craterul Arhimede de pe Lună, unde astăzi o poate admira oricine. Deşi, la drept vorbind, nu prea ai ce admira: rar găseşti un exponat mai inexpresiv decât nebuloasa asta vie.

Un timp Ella stăruise s-o instalăm la o grădină zoologică de pe Pământ, însă clima de aici nu-i este prielnică; şi-apoi, cine ar veni la grădina zoologică să contemple un văl de pâclă cenuşie? Cu mult mai interesant e să vezi un indicator, să primeşti în dar un fular ţesut de paingul-ţesător-troglodit, să stropeşti cu limonadă un boscheţei ori să încerci a deosebi sklisul de vacile cu care paşte laolaltă.

Sosind la Baza centrală selenară, ne-am adunat cu toţii pentru ultima dată la hotelul „Lunohod".

— A venit timpul să ne luăm rămas bun, zise Al Doilea căpitan.

Cum stăteau aşezaţi unul lângă altul pe canapeaua largă, cei trei căpitani nu semănau câtuşi de puţin cu cei de pe monumentul înălţat în cinstea lor. Primul căpitan sta gânditor, izbutind cu greu să-şi ascundă amărăciunea ce-l cuprinsese. În timp ce el se afla în sistemul Meduzei, începuse acţiunea de propulsare a planetei Venus spre noua ei orbită. Ca atare, nu apucase să participe la clipa aceea solemnă.

Al Treilea căpitan se simţea tot rău, îl chinuia febra pe care o căpătase zăcând atâta vreme în subterana piraţilor. N-a vrut cu

niciun chip să ia medicamentele pe care i le adusese doctorul Verhovţev.

— Febra asta nu poate fi vindecată cu medicamente pământene, zise el. Am să-i fac faţă şi fără ele. N-o mai băgaţi în seamă. Când voi porni din nou în cosmos, mă voi înzdrăveni de-a binelea. Pentru mine, cel mai bun spital e postul de comandă al astronavei.

Numai Al Doilea căpitan era vesel şi însufleţit. Cu puţin timp în urmă transmisese formula galactiului fizicienilor sosiţi aici de pe Pământ. Aceştia ajunseseră să umple jumătate din hotelul în care ne aflam, dar cu fiecare navă aselenizată soseau mereu alţii de la cele mai diferite universităţi şi institute. Se primise ştirea că spre Lună grăbesc şi savanţii de pe Fiks, ca şi cei lineani, iar la şantierul cosmic de pe Pluton se şi trecuse la construcţia navelor ce urmau a fi alimentate cu noul combustibil.

— Te văd, căpitane, zâmbind întruna, îi spuse celui de Al Doilea căpitan Ella, căreia nu-i plăcea de fel să stea locului şi se tot foia nervoasă prin încăpere. Eşti mulţumit că aţi stârnit atâta vâlvă printre fizicieni?

— Sunt grozav de mulţumit, recunoscu Al Doilea căpitan. Drept să spun, în anii aceştia am trăit mereu cu teama în suflet că formula asta a galactiului ar putea să nu le mai fie chiar atât de necesară celor de pe Terra. „Dacă între timp, îmi ziceam eu, galactiul a şi fost descoperit acolo?“

— Şi nici în cazul ăsta n-aţi fi cedat piraţilor formula? l-am întrebat eu.

— Nu. N-aş fi cedat-o. Dar ia spuneţi-mi: care vă sunt acum planurile de viitor? Căci sper să ne mai întâlnim, şi nu o dată. La urma urmei, cosmosul nu mai e chiar atât de necuprins. De un singur lucru îmi pare rău: că profesorul Seleznev n-a izbutit să adune atâtea animale câte şi-ar fi dorit. În schimb, ne-a ajutat să scăpăm din mâna piraţilor, iar noi îi promitem să-i aducem, de pretutindeni pe unde vom ajunge în viitoarele noastre călătorii, tot felul de animale şi păsări pentru grădina zoologică.

— Vă mulţumesc prieteni, am răspuns eu. Trebuie să vă spun însă că nu sunt câtuşi de puţin necăjit. Doar în vara ce vine vom pleca din nou cu *Pegasul* în expediţie. Dacă, fireşte, Poloskov şi Zelionâi vor accepta să-mi ţină tovărăşie şi atunci.

— Vă asigurăm de pe acum, spuse Poloskov.

— S-ar putea să merg şi eu, făcu Zelionâi, dacă, bineînţeles, împrejurările se vor dovedi favorabile.

Ce mai, Zelionâi rămânea acelaşi om incorigibil! Eu unul eram convins că va merge, şi la fel de convins era şi el, dar ţinea morţiş să-şi exprime de fiecare dată îndoiala.

— Şi eu am să merg, sări de colo Alisa.

— Asta rămâne de văzut, i-am spus. Mai ai în faţă un an întreg de învăţătură.

— Dumneavoastră încotro plecaţi? îi întrebă Poloskov pe cei trei căpitani.

— Eu mă grăbesc să ajung pe Pluton, unde a început construcţia navelor acţionate cu galactiu, spuse Al Doilea căpitan. Sper ca unul din primele exemplare de acest fel să-mi fie încredinţat mie.

— Eu voi pleca mai întâi la ai mei, pe planeta Fiks, spuse Al Treilea căpitan. Că n-am mai dat demult pe acasă. Pe urmă voi începe să construiesc şi eu o navă care va folosi noul combustibil.

— Iar eu îmi iau acum zborul spre Venus, spuse Primul căpitan, planeta care, la ora actuală, se află deja în drum spre noua ei orbită. Vor mai trece câteva luni şi activitatea mea în cadrul acestei misiuni va lua sfârşit. Atunci mă voi alătura şi eu bunilor mei prieteni.

— Şi veţi pleca toţi în universul îndepărtat? întrebă Alisa.

— Da, spuse Primul căpitan.

— Da, spuse Al Doilea căpitan.

— Fireşte, spuse Al Treilea căpitan.

— Eu plănuiam să plec în căutarea planetei vii, spuse Ella. Ea trebuie să fie chiar mai interesantă decât nebuloasa pe care o ducem cu noi. Mă tem însă că-l voi ruga pe profesorul Seleznev să facă această expediţie în locul meu.

— De ce eu? am întrebat-o. Doar dumneata eşti acum specialistă în studierea animalelor supradimensionale.

— Eu îi voi însoţi pe cei trei căpitani.

— Bine, dar noi avem de gând să plecăm în galaxia vecină! interveni Primul căpitan. Este un drum lung şi foarte anevoios.

— Te rog să nu mă contrazici, spuse ritos Ella. Nu se poate să stăm despărţiţi o perioadă atât de îndelungată.

— Dar copiii? făcu Primul căpitan.

— Copiii vor rămâne cu bunica, fireşte. Că doar ea nu dansează în fiecare zi pe scena Teatrului Mare. Sâmbăta şi duminica o să-i ia la dânsa de la grădiniţă.

Şi-atunci Primul căpitan se uită descumpănit la prietenii săi.

În semn că este de acord, Al Doilea căpitan înclină uşor din cap.

În semn că este şi el de acord, Al Treilea căpitan ridică unul din cele şase braţe ale sale.

— Deci nu uita, profesore, că mi-ai promis să găseşti planeta cea vie, mi se adresă Ella, care, după câte mi-am dat seama, nu se îndoise nici cât negru sub unghie că-i va convinge pe cei trei căpitani. Iar eu îţi voi aduce în schimb cel mai uimitor animal pe care îl vom întâlni în galaxia vecină…

Pegasul îşi luă cel dintâi startul de pe Lună. Eram grăbiţi, căci animalele pe care le transportam trebuiau să ajungă cât mai repede la grădina zoologică spre a li se crea acolo condiţii normale de viaţă. Cei trei căpitani împreună cu Ella ne însoţiră până în dreptul navei şi ne urară drum bun. Pegasul se înălţă deasupra Lunii şi porni spre Pământ.

Am coborât în cală, să văd cum se mai simt animalele noastre. Nu duceam cu noi prea multe exemplare. Majoritatea cuştilor erau goale. Goală era şi cuşca în care stătuse o vreme piratul Guzgan. Îl lăsasem, împreună cu cele două ajutoare ale sale, pe planeta unde săvârşise atâtea nelegiuiri. Cei de acolo aveau să-l pedepsească după merit.

I-am întins sklisului ultimul braţ de fân pe care îl mai aveam. Sklisul se lipise de gratii ca să-l pot scărpina.

În cală îşi făcu apariţia şi fiică-mea, iar în urma ei, pâş-pâş, droaia de boscheţei.

— Ei, ce zici, Alisa, am întrebat-o, o să ai ce povesti la şcoală?

— Păi, mi-ar trebui nu ştiu cât ca să povestesc totul, înălţă ea din umeri. Şi-apoi, copiii nici n-au să mă creadă.

Luă o perie cu coadă lungă şi se apucă să-mi dea o mână de ajutor la spălatul cuştilor.

— Ai dreptate, am încuviinţat eu. Unele lucruri n-au să le creadă.

— Spune-mi, tăticule, tu eşti nemulţumit de călătoria pe care am făcut-o? Crezi că avem prea puţine animale?

— Nu, fetiţo. Pe cuvântul meu că sunt mulţumit. Nu uita că ne-am făcut cu acest prilej şi o seamă de prieteni noi. Şi încă ce prieteni!

— Bravo, tăticule! mă lăudă Alisa. Acum să-ţi spun şi eu ceva: cei trei căpitani mi-au promis că mă vor lua şi pe mine în expediţia lor spre cealaltă galaxie. Nu, nu te teme: nu-i vorba de expediţia lor de acum. Mă vor lua cu alt prilej, când am să fiu mai mare.

— Dacă-i aşa, fie, am strâns eu din umeri. Nu-mi rămâne decât să-ţi urez „drum bun“.

— Să nu te amărăşti, tăticule. Poate că te vom lua şi pe tine. Biologii doar sunt necesari în orice expediţie.

— Îţi mulţumesc, Alisa. Eşti un adevărat prieten.

Lucrând amândoi cot la cot, am isprăvit cu spălatul cuştilor şi le-am adus animalelor apă de băut, astfel ca în momentul aterizării totul să fie în perfectă ordine.

Ziua de naştere a Alisei

Povestire fantastică

1

Alisa s-a născut la 17 noiembrie. O zi potrivită pentru un asemenea eveniment. Putea să fie cu mult mai rău. Cunosc, de exemplu, pe cineva care s-a născut la 1 ianuarie şi astfel nimeni nu-i sărbătoreşte în mod special ziua, întrucât Anul Nou e o sărbătoare a tuturor. Rău se întâmplă şi cu cei născuţi în timpul verii, căci în acest anotimp toţi prietenii le sunt plecaţi fie în vacanţă, fie în diferite călătorii. Alisa însă nu are de ce să se plângă.

Cam cu o săptămână înaintea acestei aniversări, mă întorceam acasă de la grădina zoologică, preocupat de un gând: ce dar să-i fac fiică-mi de ziua ei? De fiecare dată asta constituie o problemă. Eu, de pildă, am acasă o adunătură de opt cravate identice, şase balerine făcute din rădăcini şi conuri de brad, trei submarine pneumatice, paisprezece brichete atomice, o stivă de linguri de lemn din cele de Hohloma şi o sumedenie de alte obiecte inutile pe care le primeşti de ziua ta şi le piteşti cu grijă: noua cană albastră – alături de celelalte cinci căni albastre, primite în aceeaşi zi, noua scrumieră înfăţişând o navă de peregrini cosmici – lângă celelalte trei, absolut identice, primite cu acelaşi prilej.

Stam şi încercam să-mi aduc aminte ce anume îmi ceruse Alisa în luna septembrie Parcă-mi ceruse ceva. Avea nevoie de un anumit lucru. Ba chiar m-am gândit atunci: „Ar fi bine să-i dăruiesc asta de ziua ei“. Şi iată că am uitat.

Chiar atunci începu să sune videofonul.

L-am deschis. Pe ecran apăru figura înfricoşătoare a lui Gromozioka, vechiul meu prieten, arheologul de pe planeta Ciumaroz. Gromozioka e de două ori mai mare decât un om obişnuit, are zece tentacule, opt ochi, o carapace pe piept şi trei inimi bune, dar cam zănatice.

— Profesore, îmi spuse el, să nu plângi de bucurie că mă vezi. Peste zece minute voi fi la dumneata acasă şi te voi strânge la piept.

— Gromozioka! atât am apucat să exclam, că ecranul se stinse şi chipul prietenului meu pieri din vedere. Alisa! am strigat eu. A sosit Gromozioka!

Alisa îşi făcea lecţiile în încăperea de alături. Auzindu-mă, îşi lăsă cu plăcere treburile baltă şi veni în fugă la mine. În urma ei lipăia boscheţelul acela neastâmpărat pe care i-l adusesem din ultima noastră expediţie. Boscheţelul era cam răsfăţat şi pretindea să-l stropim numai cu compot. Din această cauză, vedeai veşnic prin toată casa lăţindu-se nişte băltoace dulci, iar robotul nostru menajer bombănea cât era ziua de mare tot ştergând duşumelele năclăite de planta asta capricioasă.

— Îl ştiu, îl ştiu, spuse Alisa. Nu ne-am întâlnit cu el anul trecut pe Lună? Unde mai face săpături acum?

— Pe nu ştiu ce planetă moartă. A descoperit acolo ruinele unor oraşe. Am citit asta într-un ziar.

Gromozioka duce o viaţă agitată, de peregrin. În general, locuitorilor planetei Ciumaroz le cam place să stea acasă. Dar, precum se ştie, nu există regulă fără excepţii. Aşa se face că până-n prezent Gromozioka a colindat mai multe planete decât o mie de compatrioţi de-ai săi luaţi la un loc.

— Ia spune-mi, Alisa, ce dar ai vrea să-ţi fac de ziua ta?

Alisa îşi petrecu mâna peste frunzele boscheţelului şi-mi răspunse gânditoare:

— Asta, tăticule, e o problemă serioasă. Trebuie să mă mai gândesc. De aceea te rog să nu întreprinzi nimic fără să-mi ceri sfatul. Altfel, s-ar putea să-mi cumperi ceva de care să nu am nevoie.

Chiar atunci uşa de la intrare se dădu de perete, iar duşumeaua se cutremură sub greutatea oaspetelui. Gromozioka pătrunse valvârtej în cabinet, îşi căscă gura presărată cu dinţi de rechin şi răcni din pragul uşii:

— Iată-mă, nepreţuiţii mei prieteni! Am venit la voi direct de la cosmodrom. Sunt frânt de oboseală şi vreau să trag un pui de somn. Aşterne-mi, profesore, pe duşumea covorul tău preferat şi trezeşte-mă, rogu-te, peste douăzeci de ore.

Zărind-o pe Alisa, răcni şi mai tare:

— Fetiţo! Odrasla bunului meu prieten! Ce mult ai crescut! Câţi ani ai?

— Peste o săptămână împlinesc zece. Ceea ce înseamnă că am pornit-o spre douăzeci.

— Chiar acum ne gândeam ce cadou i-ar fi mai potrivit cu acest prilej, i-am spus amicului nostru.

— Şi v-aţi hotărât?

— Încă nu.

— Ruşine! glăsui Gromozioka, aşezându-se jos pe duşumea şi răşchirându-şi tentaculele ca să se odihnească şi ele. Dacă aş avea şi eu o fetiţă atât de drăgălaşă, i-aş serba ziua de naştere în fiecare săptămână şi de fiecare dată i-aş dărui câte-o planetă.

— Sunt convins, i-am spus zâmbind. Mai ales dacă ţinem seama că la voi, pe Ciumaroz, un an durează ceva mai mult de optsprezece ani pământeni, iar o săptămână este egală cu patru luni ale noastre.

— Mereu cauţi, profesore, să-mi strici dispoziţia! se supără Gromozioka. Spune-mi, n-ai cumva prin casă nişte valeriană? Dar nu dintr-aia diluată. Că mor de sete.

Valeriană nu aveam, aşa că a trebuit să-l trimitem la farmacie pe robotul nostru menajer.

— Povesteşte-ne, prietene, cu ce te mai ocupi, pe unde mai faci săpături, ce-ai mai descoperit?

— Nu pot să vă spun nimic, zise Gromozioka. Jur pe Galaxie că-i un secret din cele mai grozave. Ba poate chiar ceva senzaţional.

— Mă rog, dacă nu vrei să ne spui, n-ai decât, am înălţat eu din umeri. Nu ştiam însă că şi arheologii au secrete.

— Aoleu! exclamă Gromozioka şi scoase pe nări o trâmbă de fum gălbui. Uite că l-am supărat pe cel mai bun prieten al meu! Te-ai supărat pe mine, aşa-i? Gata! Plec din casa ta, şi s-ar putea chiar să-mi pun capăt zilelor. Am fost bănuit că aş avea o fire ascunsă!

Şi opt lacrimi grele, fumegânde, se rostogoliră din cei opt ochi ai prietenului meu atât de sensibil.

— Nu vă necăjiţi, nene Gromozioka, îi spuse Alisa. Tata n-a vrut să vă supere. Doar îl cunosc prea bine.

— Eu m-am supărat pe mine însumi, suspină arheologul. Dar unde-i valeriana? De ce în roboţii ăştia nu poţi avea nicio bază? Precis că stă acum la palavre cu alţi roboţi-menajeri. Flecăreşte

despre starea vremii sau despre fotbal. Şi nici aminte nu-i e că eu crăp de sete.

— Ce-aţi zice să vă aduc un ceai? îl întrebă Alisa.

— Nu, nu, dădu speriat din tentacule Gromozioka. Ceaiul pentru mine e otravă curată!

Din fericire, chiar atunci apăru robotul, aducând o damigeană mare de valeriană. Gromozioka îşi turnă un pahar, îl bău dintr-o înghiţitură şi din urechi îi ţâşniră afară fuioare de aburi.

— Aşa mai zic şi eu, făcu el. Acum am să-ţi pot dezvălui, profesore, secretul cel grozav. Chiar dacă îmi fac prin asta un rău.

— În cazul ăsta nu-i nevoie să-mi spui. Nu vreau să-ţi faci un rău din cauza mea.

— Păi, în afară de mine nu ştie nimeni că-i vorba de un secret.

— Sunteţi un arheolog foarte ciudat, spuse Alisa. Prin urmare, nu există niciun fel de secret?

— Ba există, făcu Gromozioka. Şi încă unul dintre cele mai adevărate, dar nu în sensul în care-l înţelegeţi voi.

— Ascultă, Gromozioka, din cele spuse de tine nu pricepem nimic.

— Nu pricepem nimic, adăugă şi Alisa.

Ca să nu mai piardă vremea cu paharul, Gromozioka apucă damigeana şi dădu pe gât toată valeriana ce mai rămăsese într-însa, apoi oftă de se cutremurară ferestrele şi ne istorisi următoarele:

Expediţia arheologică din care făcea şi el parte sosise într-o zi pe Coleida, o planetă moartă. Mai demult, pe planeta asta locuiseră oameni, dar în urmă cu o sută de ani, dintr-o pricină necunoscută, muriseră cu toţii. Ba chiar şi animalele, şi insectele, şi păsările, şi peştii. Nu mai rămăsese nimeni în viaţă. Doar ruinele se mai înălţau acolo, cutreierate de vântoase şi bătute de ploi. Ici-colo, pe străzi, puteai vedea chiar şi câte o maşină sau câte un monument durat în cinstea vreunui om de seamă.

— A fost pe-acolo cumva vreun război, şi oamenii s-au omorât unii pe alţii? îl întrebă Alisa.

— De unde-ţi vin în minte asemenea idei? se miră Gromozioka.

— Învăţăm acum la istorie despre evul mediu, îi răspunse Alisa.
— Nu, n-a fost niciun război pe-acolo, zise Gromozioka. Să fi fost unul atât de pustiitor, i s-ar fi cunoscut urmele şi peste o sută de ani.
— Poate că au folosit niscaiva gaze toxice? — l-am întrebat eu. Sau bombe atomice? Iar după aceea s-a declanşat reacţia în lanţ.
— Tu eşti om deştept, spuse Gromozioka, dar de vorbit, vorbeşti prostii. Oare noi, arheologi atât de competenţi şi experimentaţi, în frunte cu mine, care sunt în stare să văd cu ochiul liber cum se strecoară prin adâncul pământului chiar şi o râmă, oare noi, zic, nu ne-am fi dat seama de aşa ceva?
Gromozioka clătină din cap a mustrare, iar ochii îi sclipiră atât de fioros, încât m-am uitat repede la Alisa: n-o fi speriat-o cumva preabunul meu prieten?
Dar Alisa nu se speriase. Stătea la locul ei îngândurată.
— Şi uite că în minte ne-a încolţit o bănuială, continuă Gromozioka. Iar în bănuiala asta stă tot secretul.
— Pesemne că au fost atacaţi, spuse Alisa.
— Cine să-i fi atacat?
— Cum „cine“? Piraţii cosmici. I-am văzut şi eu.
— Prostii, făcu Gromozioka şi izbucni în hohote de râs, agitându-şi cu atâta putere tentaculele, încât răsturnă de pe pervazul ferestrei vaza cu flori, care se făcu ţăndări.
M-am prefăcut că nu observ cele întâmplate; la fel procedă şi fiică-mea. Ştiam că Gromozioka s-ar fi întristat peste măsură aflând ce ispravă a putut să facă.
— Piraţii cosmici n-ar fi fost în stare să nimicească o planetă întreagă, zise el. Şi afară de asta, nici nu mai există piraţi în cosmos.
— Atunci cum a fost distrusă Coleida?
— Tocmai de aceea am şi venit încoace, spuse Gromozioka.
Tăcurăm, atât eu, cât şi Alisa, şi nu-i mai puserăm nicio întrebare. Gromozioka tăcea şi el. Aştepta ca noi să-l iscodim, iar dumnealui să se tot codească, să tergiverseze şi abia într-un târziu să binevoiască a ne spune totul.
Tăcurăm astfel cu toţii vreo două minute. În cele din urmă, amicul meu se burzului.

— Văd că spusele mele nu vă interesează deloc, rosti el.

— Asta-i bună! am răspuns eu. Ba ne interesează foarte mult. Numai că tu nu vrei să vorbeşti, de aceea am tăcut şi noi.

— Cum adică, nu vreau să vorbesc? ţipă Gromozioka. Cine a spus aşa ceva?

— Chiar tu.

— Eu? Imposibil!

Şi-atunci mi-am pus în gând să-l mai întărit niţel pe prietenul meu, care ardea pur şi simplu de nerăbdare să ne povestească totul.

— Tu, Gromozioka, te pregătiseşi să dormi vreo douăzeci de ore. Culcă-te, aşadar, pe covorul din sufragerie. Numai să împingi masa în colţ. Iar tu, Alisa, du-te şi-ţi fă lecţiile.

— Aşa, care va să zică?... făcu Gromozioka. Ăştia-mi sunt prietenii? Tu te grăbeşti să străbaţi toată Galaxia, ca să le aduci o noutate interesantă, iar dumnealor niciuna, nici două te trimit la culcare. Cum s-ar zice, se plictisesc în compania mea. Li se pare neinteresant ce le spun. Foarte bine. Nu te mai rog decât să-mi arăţi unde-i baia. Vreau să mă spăl pe tentacule.

Alisa îmi aruncă o privire imploratoare. Ardea de nerăbdare să-l întrebe pe Gromozioka. Dar acesta se şi îndreptă spre baie, tropăind şi agăţându-se cu tentaculele de mobilă şi de pereţi.

— De ce te-ai purtat aşa cu el, tăticule? îmi şopti Alisa, după ce Gromozioka părăsi încăperea. Doar voia să ne povestească mai departe.

— Să nu mai facă pe fandositul, i-am spus. Dacă ne-am fi rugat de el, ne-ar mai fi chinuit vreo două ceasuri. Aşa, însă, o să ne povestească totul fără să-l mai rugăm. Pun rămăşag că aşa o să fie.

— S-a făcut, spuse Alisa. Pe ce punem rămăşag? Eu zic că Gromozioka s-a supărat foarte tare şi n-o să ne mai povestească nimic.

— Iar eu zic că Gromozioka s-a supărat foarte tare şi tocmai de aceea o să ne povestească totul.

— Pe-o îngheţată?

— Pe-o îngheţată.

Aşa încheiarăm rămăşagul nostru. Dar nici n-am apucat să ne strângem mâna, că pereţii coridorului se cutremurară din nou. Gromozioka se-ntorcea de la baie.

Era ud leoarcă. Apa îi curgea de pe carapace, iar tentaculele lăsau pe podea dâre umede, şerpuitoare, în urmă venea robotul-menajer şi ştergea cu o cârpă băltoacele lăsate de musafir.

— Ascultă, profesore, mi se adresă Gromozioka. Unde vă este săpunul?

— Săpunul?! m-am mirat eu. Acolo, în savonieră. Ce, a dispărut?

— Aş! râse Gromozioka. Am vrut numai să fac niţeluş haz pe seama ta. Ţi-ai închipuit pesemne că vin atât de grăbit ca să-ţi dezvălui secretul. Ba cred că i-ai şi spus fetiţei: uite-l pe aiuritul de Gromozioka, vine înapoi: e atât de nerăbdător să ne împărtăşească taina lui, încât a uitat să se mai şteargă pe tentacule. Aşa-i că am dreptate?

Am înălţat din umeri.

Alisa însă m-a dat de gol.

— Ba chiar am făcut rămăşag, spuse ea. Eu ziceam că n-o să veniţi.

— Bu-un! făcu Gromozioka şi se aşeză din nou pe duşumea, răsfirându-şi în jur tentaculele ude, ca pe nişte petale de floare. Acum sunt mulţumit: voi aţi vrut să-mi trageţi o păcăleală, iar eu v-am păcălit pe voi. Prin urmare, suntem chit. Şi-acum, dragi prieteni, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Spuneţi-mi: mai ţineţi cumva minte epidemia aia de ciumă cosmică?

2

Fireşte că ne aminteam de epidemia cu pricina. Mai bine-zis, îmi aminteam eu, Alisa aflând despre ea din lecturi. Cu vreo cincisprezece ani în urmă, se întorcea acasă din sectorul optsprezece al galaxiei noastre o expediţie terestră. După cum se obişnuia pe atunci, membrii unei expediţii mai îndepărtate nu reveneau direct pe Pământ, ci făceau preventiv o escală la baza de pe Pluton, spre a trece prin carantină. Această escală fu salvatoare pentru planeta noastră.

Doi dintre membrii echipajului contractaseră o boală necunoscută. Au fost duşi la izolator. Dar, cu toate medicamentele care li se administrară, starea lor se înrăutăţea tot mai mult. A doua zi se îmbolnăviră şi ceilalţi membri ai echipajului, iar după alte două zile – întreg personalul bazei.

Pe Pământ se dădu alarma şi o navă sanitară specială porni numaidecât spre Pluton. Câteva zile în şir medicii se străduiră din răsputeri să salveze viaţa cosmonauţilor şi a personalului bazei, dar totul se sfârşi printr-un eşec: nu numai că nu izbutiră să-i vindece pe cei bolnavi, dar, în ciuda tuturor măsurilor luate, se îmbolnăviră şi ei.

Acela a fost momentul când i s-a dat bolii numele de ciumă cosmică.

A fost declarată carantină generală. Nave speciale patrulară în jurul planetei Pluton spre a-i pune în gardă pe eventualii călători. Între timp, cei mai buni medici de pe Pământ şi de pe alte planete se străduiau să descopere misterul bolii. Părea că împotriva ei nu există niciun remediu, că nimic nu-i poate opri evoluţia. Zadarnice se dovediră şi medicamentele, şi pereţii groşi ai izolatoarelor.

Abia după trei luni de zile, cu preţul unor sacrificii şi eforturi colosale, au reuşit medicii să depisteze cauza maladiei şi să afle cum poate fi ea înfrântă.

S-a constatat astfel că dificultăţile legate de lupta împotriva ciumei cosmice se datorau faptului că ea era transmisă prin nişte viruşi având două caracteristici foarte curioase: în primul rând, se puteau deghiza în confraţii lor inofensivi, iar în al doilea rând, toţi împreună, alcătuiau o fiinţă raţională. Fiecare în parte,

viruşii nu puteau gândi ori lua hotărâri. Când se întruneau însă în număr de câteva miliarde, dădeau naştere unei raţiuni ciudate şi necruţătoare. Astfel, era destul ca medicii să se apropie întrucâtva de dezlegarea enigmei, pentru ca raţiunea aceea să ordone pe loc tuturor viruşilor să-şi schimbe înfăţişarea, să găsească antidoturi pentru medicamentele folosite de medici, să născocească alte căi pentru a-i ucide pe oameni.

Când savanţii şi-au dat seama despre ce-i vorba, au încercat să intre în legătură cu raţiunea aceea virotică. Dar ea refuză să discute cu oamenii. Sau poate nu era în stare s-o facă, deoarece toate gândurile ei, întreaga ei inventivitate le avea orientate doar spre distrugere. De creat, era incapabilă să creeze ceva.

Mai târziu, când ciuma cosmică a fost înfrântă, s-au descoperit şi în arhivele altor planete menţiuni privitoare la viruşii cu pricina.

S-a constatat atunci că Sistemul solar nu este nicidecum primul loc unde a apărut această boală. Viruşii ciumei cosmice nimiciseră viaţa de pe planete întregi şi chiar din întregi sisteme planetare. Dacă locuitorii de acolo nu găseau un mijloc de a lichida ciuma, viruşii nu se potoleau până nu nimiceau tot ce era viu pe acea planetă. După ce exterminau oamenii şi animalele, se adunau ca un roi de albine şi porneau prin spaţiul cosmic, în căutarea vreunei astronave sau a unei alte planete, ori rămâneau locului, căzând într-o stare asemănătoare hibernării.

Cunoscând toate acestea, arheologii din expediţia la care participase şi Gromozioka au presupus că viaţa de pe planeta Coleida a fost nimicită de aceeaşi ciumă cosmică, locuitorii ei neputând, pesemne, să-i descopere remediul. Iar Gromozioka sosise pe Pământ tocmai cu scopul de a verifica această ipoteză.

Pe Pământ există un Institut al timpului. Cercetătorii care lucrează acolo pot face călătorii în trecut. Gromozioka voia să solicite institutului să trimită pe Coleida, unde se afla expediţia sa, o maşină a timpului, pentru ca vreunul din membrii expediţiei să poată face un drum în trecut şi să vadă dacă pieirea tuturor vieţuitoarelor de pe această planetă se datorează într-adevăr ciumei cosmice.

3

A doua zi dimineaţa, Gromozioka s-a dus la Institutul timpului. A stat acolo până la ora prânzului, iar Alisa, care aflase motivul vizitei sale pe Pământ, n-a mai plecat nicăieri după ce s-a întors de la şcoală, ci a rămas acasă în aşteptarea arheologului. Era extrem de curioasă să afle cum se vor rezolva lucrurile.

Pe Gromozioka l-am zărit prin fereastră. De cum apăru, geamurile prinseră să se cutremure uşor. Amicul nostru mergea prin mijlocul străzii, mormăind un cântec şi ducând în braţe un buchet de flori atât de mare, încât atingea cu el casele aflate de-o parte şi de alta a drumului. Văzându-l pe monstrul nostru cel drag, trecătorii se lipeau de ziduri oarecum speriaţi, întrucât nu mai pomeniseră nicicând o asemenea privelişte: un buchet de flori cu diametrul de vreo cinci metri, de sub care se iţeau nişte tentacule groase, cu gheare la capete. Gromozioka oferea fiecărui trecător câte o floare.

— Hei, strigă prietenul meu, oprindu-se în dreptul casei noastre.

— Bine-ai venit, nene Gromozioka! îi strigă Alisa, deschizând geamul. Ai adus veşti bune?

— Vă povestesc totul, dragii mei! răspunse Gromozioka şi oferi o floare unui bătrânel care, de uimire, se aşeză direct pe trotuar. Deocamdată însă, vă rog să primiţi acest modest bucheţel. Am să vi-l dau parte cu parte pe fereastră, că nu cred să pot intra cu el pe uşă.

Şi Gromozioka îi întinse fiicei mele un prim mănunchi din florile pe care le adusese.

Cinci minute mai târziu, toată odaia era ticsită de flori, încât, pur şi simplu, o pierdusem pe Alisa din vedere. In sfârşit, când ultimul mănunchi ajunse şi el în odaie, m-am învrednicit să întreb:

— Alisa, unde eşti?

— Sunt aici, îmi răspunse ea din bucătărie. Adun toate oalele, cănile, castronaşele, farfuriile şi glastrele ca să pun florile în apă.

— Nu uita cada de la baie, i-am spus eu. Umple-o şi pe ea cu apă, că îţi încape acolo un braţ de flori.

Zicând aceasta, am plonjat în oceanul acela de flori şi-am pornit înot spre uşa de la intrare, ca să-l întâmpin pe Gromozioka.

Văzând ce era în casă, musafirul nostru rămase încântat.

— Sunt convins, zise el ajutându-ne să aşezăm florile în oale, glastre, castronaşe, farfurii şi căni, în cadă şi în chiuveta de la bucătărie, sunt convins că nu v-a mai adus nimeni până acum un buchet atât de bogat.

— Într-adevăr, nimeni, am încuviinţat eu.

— Prin urmare, eu vă sunt prietenul cel mai bun, conchise Gromozioka. Văd însă că iar s-a isprăvit valeriana în casa asta. Nu mai e nicio picătură.

Făcând această remarcă, oaspetele nostru se culcă pe covorul de petale risipite pe jos şi ne istorisi cele ce izbutise să facă în ziua aceea.

— Întâi şi întâi, m-am dus la Institutul timpului. Cei de acolo s-au bucurat grozav. În primul rând, că a venit să-i viziteze însuşi Gromozioka, celebrul arheolog de pe…

— Dar de unde te cunosc ei pe dumneata, nene Gromozioka, îi luă Alisa vorba din gură.

— Pe mine mă cunoaşte o lume întreagă, răspunse el. Iar tu nu mai întrerupe omul când spune ceva. Aşadar, cum m-au văzut în pragul uşii, cei de la institut au leşinat toţi de bucurie.

— Cred că de spaimă, dădu să-l corecteze Alisa. Cine te vede pentru prima oară, ar putea să se sperie.

— Vorbe de clacă! spuse Gromozioka. La noi pe planetă lumea mă socoate un bărbat din cale-afară de frumos.

Şi imediat izbucni într-un hohot de râs, făcând petalele florilor să zboare spre tavan.

— Să nu-ţi închipui, Alisa, urmă el, că sunt chiar atât de naiv. Ştiu eu prea bine când se teme lumea de mine şi când se bucură că mă vede. Tocmai de aceea, înainte de a intra undeva, bat regulat la uşă şi întreb: „N-aveţi cumva printre dumneavoastră copii mici sau femei nevricoase?“ Dacă mi se răspunde negativ, atunci intru frumuşel şi le spun gazdelor că sunt Gromozioka, celebrul arheolog de pe planeta Ciumaroz. Ei, acum eşti mulţumită?

— Cum să nu, răspunse Alisa, care şedea turceşte pe o tentaculă încolăcită a lui Gromozioka. Spune mai departe. Va să

zică, cei de la institut s-au bucurat în primul rând că le-a venit în vizită însuşi Gromozioka. Dar în al doilea rând?

— În al doilea rând, spuse arheologul, pentru că ieri au terminat probele la o nouă maşină a timpului. Dacă maşinile dinainte nu puteau funcţiona decât în clădirea institutului, aceasta din urmă poate fi mutată şi-n altă parte. Ea este alimentată de nişte pile atomice. Cercetătorii tocmai se pregăteau s-o transporte pe lacul Ciur.

— Unde s-o transporte? l-am întrebat cu mirare.

— Nenea Gromozioka a vrut să spună „pe lacul Ciud". Nu-i aşa? se-ntoarse Alisa spre dânsul. Dumnealui are tot dreptul să nu ştie unele evenimente din istoria noastră.

— Păi am spus chiar aşa: lacul Ciud, făcu netulburat Gromozioka. Cine n-a auzit acătărea, pesemne că-i bolnav de urechi… Cum ziceam, cercetătorii voiau să vadă cum îi învinge Alexandru Macedon pe cavalerii *tritoni*.

— Aşa este, dădu din cap Alisa. Ei voiau să vadă cum îi învinge Alexandru Nevski pe cavalerii *teutoni*.

— Of! suspină Gromozioka. Veşnic sunt întrerupt din vorbă! Prin urmare, aflând eu că dumnealor se pregătesc să plece cu noua maşină în afara institutului, le-am spus cam aşa: „Ce reprezintă un singur lac, pe lângă o întreagă planetă care vă poate sta la dispoziţie? Şi-apoi, pe lacul acela o să vă puteţi duce oricând, fiindcă până şi un şcolar ştie că Alexandru Nevski i-a învins pe toţi cavalerii aceia. Dar ce s-a petrecut pe planeta Coleida n-o ştiu nici măcar eu, marele arheolog Gromozioka. Deşi e mai mult ca sigur că moartea i se trage de la ciuma cosmică."

— Şi-au fost de acord? întrebă Alisa.

— Nu chiar de la început, recunoscu Gromozioka. Au spus mai întâi că maşina încă nu-i verificată cum trebuie, că în condiţiile atât de dificile cum sunt cele din cosmos ea poate să se defecteze şi să se-ntâmple astfel o catastrofă. Pe urmă, când le-am spus că pe Coleida condiţiile nu sunt cu nimic mai dificile decât pe lacul Ciur, au pretextat că pilele atomice şi restul aparaturii sunt atât de grele, încât ar fi nevoie de zece nave ca să le poţi transporta pe Coleida. În momentul acela însă mi-am dat seama că sunt gata-gata să cedeze. Doar îi ispitea şi pe ei perspectiva de a-şi experimenta maşina pe-o altă planetă. Şi-

atunci le-am spus că putem pune în funcţiune cea mai mare centrală electrică de pe Coleida, iar în afară de asta, noi, membrii expediţiei, avem în dotare un reactor atomic extrem de puternic, ba chiar şi motoare gravitaţionale. Iar dacă este nevoie ca maşina să fie însoţită de un grup întreg de cercetători, îi vom putea primi şi ospăta pe toţi, ba chiar la două zile o dată îi vom putea duce şi în diferite excursii. Şi-atunci s-au declarat de acord. Ce ziceţi, sunt o forţă, nu-i aşa?

— Eşti, Gromozioka, i-am spus eu.

— Şi-acum mă duc la culcare, pentru că de mâine începem să încărcăm navele. Chiar dacă n-am lua cu noi pilele atomice şi tot am avea nevoie pentru transport de trei nave mari. Or, eu încă nici n-am făcut rost de ele.

O clipă mai târziu, Gromozioka îşi propti de perete capul voluminos şi moale, semănând cu un balon captiv, şi adormi dus.

4

Ziua următoare amicul nostru o petrecu tot într-o alergătură. După ce rezolvă o seamă de treburi în Moscova, se repezi până la Praga, apoi luă legătura cu cei de pe Lună, făcu rost de nave, încheind formalităţile privitoare la încărcarea acestora, şi nu reveni acasă decât seara târziu. De astă dată fără flori, în schimb însoţit de alte două persoane.

Cei ce veniseră împreună cu el erau tempologi. Aşa li se spune la noi cercetătorilor de la Institutul timpului. Unul dintre ei era un tânăr cu picioare lungi, foarte slab şi poate din această pricină nu tocmai vesel. Avea un păr negru şi creţ ca de papuaş. Cuprins de mirare că există pe lume fiinţe atât de firave, Gromozioka dădea mereu să-l sprijine cu gheara. Cel de-al doilea tempolog era un bărbat mai în vârstă, scund, vânjos, cu nişte ochi cenuşii, pătrunzători. Se bâlbâia uşor şi era îmbrăcat după ultima modă.

— Petrov, se recomandă el. M-mihail Petrov. Sunt conducătorul proiectului. Cât despre Richard, el se va ocupa nemijlocit de buna funcţionare a maşinii noastre.

— Îmi pare foarte bine, am spus eu. Numele acestui fizician celebru, descoperitor al variaţiilor temporale din plasma ultrafluidă şi ajuns ulterior conducătorul Institutului timpului, îmi era binecunoscut. Sunt fericit că aţi venit la noi în vizită.

— L-la dumneavoastră e o sărbătoare? mă întrebă Petrov. Ziua c-cuiva? Vă rugăm să ne scuzaţi: dacă am fi ştiut d-dinainte, i-am fi adus un dar celui sărbătorit.

— Nu. Nu-i nicio sărbătoare, i-am răspuns. Ce vedeţi e buchetul de flori pe care mi l-a adus ieri prietenul nostru Gromozioka. Şi cum dumnealui le cam exagerează pe toate, cred că a golit cu această ocazie întreaga seră.

— Şedeţi, spuse Gromozioka. Să bem un pahar de valeriană şi să stăm de vorbă.

Zicând acestea, scoase din punga adâncă, ce le creşte tuturor ciumarozienilor pe pântece, o damigeană plină ochi cu valeriană, precum şi tot felul de bunătăţi şi băuturi gustoase.

— Aşadar, spuse el, aşezându-se pe covor şi petrecându-şi tentaculele pe după umerii noştri, de parcă s-ar fi temut să n-o

luăm la goană care-ncotro, aşadar, am făcut rost de nave, am obţinut aprobarea Academiei pentru detaşarea dumneavoastră în cosmos şi în curând vom pleca să supunem maşina la probe. Sunteţi bucuroşi?

— Îţi mulţumim, spuse politicos Petrov. Îţi mulţumim cu toţii pentru această invitaţie.

— Ei poftim, mi se adresă bosumflat Gromozioka. În realitate dumnealui nu-i bucuros deloc. Şi ştii de ce? Pentru că îşi pusese în gând să se ducă la lacul Ciur.

— Lacul Ciud, îl corectă Alisa.

Dar Gromozioka parcă nici n-o auzi.

— Ar fi vrut să se ducă la lacul Ciud, reluă el, pentru că ştie prea bine la ce te poţi aştepta de la lacul acela. Şi de-o sută de ori poţi să te duci, că pe Alexandru... Nevski tot n-au să-l biruie cavalerii. În timp ce pe Coleida n-ai cum să ştii ce întorsătură vor lua lucrurile. Poate că locuitorii de-acolo n-au pierit de ciumă cosmică, ci de cu totul altceva?

— Dacă vreţi prin asta să ne acuzaţi de laşitate, spuse jignit Richard, să ştiţi că aţi greşit adresa. Nici nu vă puteţi închipui câte riscuri implică activitatea în domeniul timpului. Nu ştiţi, de exemplu, că oamenii noştri au încercat să-l ajute pe Giordano Bruno şi să-l salveze de la moartea pe rug, sau că au pătruns de repetate ori în armatele cruciaţilor şi în lagărele fasciste. Vă este oare cunoscut faptul că aceiaşi oameni ai noştri sunt nevoiţi să se preschimbe cu totul în oameni ai altui timp, să treacă împreună cu ei prin nenumărate nenorociri şi primejdii?

— N-nu te înfierbânta, Richard, îi spuse Petrov, oare n-nu-ţi dai seama că Gromozioka vrea cu tot dinadinsul să te întărite? El te tachinează, iar tu o iei în serios.

— Ba n-am tachinat pe nimeni! se burzului Gromozioka. Eu sunt un arheolog foarte deschis şi naiv.

Gromozioka spunea un neadevăr. Căci, orice s-ar zice, el nu-i un tip lipsit de viclenie, iar acum recursese la acest şiretlic de teamă ca nu cumva tempologii să refuze, sub un pretext oarecare, de-a mai pleca pe Coleida, şi astfel să-i spulbere toate speranţele.

— N-nu fiţi îngrijorat, stimate Gromozioka, spuse pe neaşteptate Petrov, care se dovedea a fi un om foarte ager la minte. Odată ce institutul n-nostru a hotărât ca modelul exp-

perimental al maşinii timpului să fie supus probelor la baza expediţiei dumneavoastră, înseamnă că aşa o să fie.

— Atunci totul e-n ordine! făcu Gromozioka. De fapt, nici n-am încercat vreo îndoială. Altminteri nu v-aş fi făcut cunoştinţă cu cei mai buni prieteni ai mei – profesorul Seleznev şi neînfricata lui fiică Alisa, despre care ştiţi azi puţine lucruri, dar veţi avea ocazia în curând să aflaţi mult mai multe.

— Cum adică vor afla în curând mult mai multe? l-am întrebat eu.

— Vor afla, pentru că mi-a venit în minte să-i fac de ziua ei un dar cu totul deosebit.

— Ce fel de dar?

— Am s-o iau cu mine pe Coleida.

— Când? Acum?

— Sigur că da.

— Bine, dar Alisa trebuie să meargă la şcoală.

— N-are a face. Trec eu chiar mâine pe la ea pe la şcoală şi am să stau personal de vorbă cu profesoara. Sunt convins că are s-o învoiască pentru câteva zile.

— Vai, nene Gromozioka, făcu Alisa, îţi mulţumesc foarte mult. Dar nu e cazul să vii la şcoală!

— De ce?

— Pentru că Elena Aleksandrovna e foarte nervoasă şi se teme grozav de şoareci, de păianjeni şi de alte dihănii.

— Am eu vreo legătură cu asta? întrebă sec prietenul meu.

— N-ai niciuna, se grăbi să-i răspundă Alisa. S-ar putea totuşi să se sperie niţel. Nu atât din cauza dumitale, cât din cauza mea. O să-ţi spună că se teme să mă lase cu dumneata… vreau să spun cu unul ca dumneata… ba nu… adică, atât te rog, nene Gromozioka: să nu te superi…

— E clar, spuse întristat prietenul meu. Totul e clar. Îmi dau seama, fetiţa mea, că ai nimerit pe mâna unei femei total lipsite de inimă. Şi te temi ca nu cumva ea să-mi pricinuiască mie, amicului tău, vreun rău.

— Ba nu, văd că nu m-ai înţeles…

— Te-am înţeles perfect. Ascultă, profesore!

— Poftim? am răspuns eu, încercând să-mi ascund zâmbetul.

— Să-ţi iei numaidecât fetiţa de la şcoala asta. Nu vezi cum ţi-o tortureză? Dacă n-ai s-o faci tu, mă duc chiar eu mâine şi-o salvez.

— Una ca Alisa poate să salveze ea pe oricare, i-am răspuns. Aşa că nu-mi duce grija. Mai bine spune-mi, pentru câte zile ai de gând să mi-o iei?

— Pentru vreo treizeci-patruzeci, spuse Gromozioka.

— Nici să nu te gândeşti.

— Atunci pentru douăzeci şi opt de zile.

— De ce tocmai douăzeci şi opt?

— Pentru că am început să ne tocmim, iar tu mi-ai şi umflat două zile.. Haide, tocmeşte-te mai departe.

Tempologii izbucniră în râs.

— N-aş fi crezut niciodată că arheologii cosmici sunt nişte fiinţe atât de vesele, spuse Richard.

— Să ştii că n-am de gând să mă tocmesc cu tine, i-am spus lui Gromozioka. Oare nu e limpede că fetiţa trebuie să meargă la şcoală?

— La un monstru ca Elena, care chinuieşte şoarecii şi păianjenii? Şi care ar fi putut să sară şi asupra mea dacă nu m-ar fi prevenit Alisa?

— Da, la monstrul acela, la femeia aceea fermecătoare, blândă şi delicată, pe care n-o pot compara cu un egoist gros de obraz ca tine!

— Staţi, n-o l-luaţi chiar aşa, interveni în momentul acela Petrov. Spuneţi-mi, când ia Alisa vacanţă?

— Peste cinci zile, îi răspunse fiică-mea.

— Şi cât durează vacanţa asta?

— O săptămână.

— Perfect. Te rog, profesore, să laşi fata cu noi pe timp de-o săptămână. Căci, până începe vacanţa, s-ar putea să nici nu isprăvim operaţiile de încărcare.

— Daţi-mi voie! făcu pe un ton jignit Gromozioka. Doar n-am isprăvit încă tocmeala cu profesorul. Lasă-mi, rogu-te, fata pentru douăzeci şi şase de zile.

— Nu.

— Pentru douăzeci şi două!

— Nici gând!

— Eşti un om crud, Seleznev. Îmi pare rău că ţi-am oferit ieri acel modest buchet de flori. Optsprezece zile în cap şi niciun minut în minus.

— Dar pentru ce vă trebuie vouă atâtea zile?

— Două – la ducere. Două – la întoarcere. Plus două săptămâni de stat acolo.

— Bine, am spus eu. Patru zile – pentru călătorie, cinci zile – de stat pe Coleida, plus o zi – pentru orice eventualitate. În total, zece zile. Am să mă duc eu singur la şcoală şi-am să cer ca fiică-mea să vină din vacanţă cu trei zile mai târziu. Şi cu asta, am isprăvit orice discuţie.

— Fie şi aşa, spuse Gromozioka. Nava însă poate suferi o întârziere. Ce te faci dacă ne-apare în cale vreun torent de meteoriţi?

— Dacă vă apare în cale, vina n-o să fie a voastră.

— Alisa, se întoarse atunci Gromozioka spre fiică-mea, ţi-e clar totul? Instrucţiuni precise vei primi de la mine în cursul zilei de mâine. Iar acum, dragii mei tempologi, să vedeţi şi dumneavoastră ce noroc am avut că acest profesor lipsit de inimă şi-a lăsat fermecătoarea lui fetiţă să plece cu noi în călătorie. Vă rog să ascultaţi, în interpretarea mea, istorisirea întâmplărilor prin care a trecut ea, găsindu-i pe cei trei căpitani şi salvând Galaxia de furia piraţilor cosmici.

Şi Gromozioka începu a le povesti tempologilor cum am călătorit noi cu nava *Pegas* în căutarea animalelor cosmice şi cum l-am găsit pe Al Doilea căpitan. Istorisirea lui fu atât de departe de adevăr, încât nici n-am încercat să-l întrerup. M-am mulţumit doar să le spun lui Petrov şi Richard:

— E cazul să reduceţi totul la a zecea parte. Iar tu, Alisa, du-te de-ţi fă lecţiile, altminteri te pomeneşti că ajungi să şi crezi ce spune Gromozioka despre isprăvile tale nemaipomenite.

— Isprăvi nemaipomenite să zicem că n-am făcut, răspunse Alisa, totuşi m-am comportat frumos. Şi-acum plec să-mi fac lecţiile. Noapte bună. Ne vom reîntâlni în cosmos, se adresă ea tempologilor.

De cum Gromozioka sfârşi istorisirea isprăvilor Alisei, tempologii începură să discute despre treburile lor, să convină asupra lucrurilor care ar urma să mai fie transportate pe Coleida şi plecară abia după miezul nopţii.

În timp ce ne pregăteam să ne ducem la culcare, l-am întrebat pe Gromozioka:

— Spune-mi, vulpoi bătrân, de ce ai ţinut atât de mult s-o iei pe Alisa în călătoria asta pe Coleida?

— Auzi întrebare! Vreau, pur şi simplu, să-i fac copilului o plăcere.

— Nu prea-mi vine să te cred, dar n-am încotro...

— O să am eu însumi grijă de ea ca de ochii din cap, mă asigură bunul meu prieten şi, pentru a petrece noaptea într-o poziţie cât mai comodă, se încovrigă, alcătuind o ditamai sferă cu înveliş sclipitor.

Patru zile mai târziu, câteva nave cosmice, având la bord piesele demontate ale maşinii timpului, îşi luară zborul spre Coleida. Pe prima dintre ele se afla Alisa, care îl însoţea pe Gromozioka. Despre păţaniile ei pe acea planetă, am aflat după două săptămâni, când fiică-mea a revenit acasă. Iată ce s-a întâmplat.

5

Navele coborâră pe Coleida în revărsatul zorilor. Până să se deschidă toate trapele, radiofonistul de serviciu îi şi trezi din somn pe arheologi, iar aceştia, trăgând din mers hainele pe ei, veneau în goană spre navele noastre, peste câmpul colbăit, bătătorit de roboţi şi de maşinile săpătoare.

— Eu am să ies ultimul, le spuse Gromozioka tempologilor şi Alisei. Voi sunteţi musafiri, iar eu – doar un modest arheolog. Cei de aici au şi aflat că aducem cu noi maşina timpului, aşa că vor fi foarte bucuroşi să ne vadă. Îmbracă-te mai groscior, Alisa. Eu i-am promis tăticului tău c-o să am grijă să nu răceşti. Deşi, la drept vorbind, nu eşti ameninţată de aşa ceva, că răcelile sunt provocate de microbi, iar aici pe Coleida nu există microbi.

— De ce nu există? întrebă Alisa.

— Pentru că aici nu există nimic. Nici oameni, nici animale, nici plante, nici muşte, nici microbi. Ciuma cosmică a nimicit orice urmă de viaţă.

Alisa ieşi prima din navă.

Din grupul expediţionar aflat pe Coleida făceau parte treizeci şi cinci de arheologi. Niciunul nu era pământean. Erau aici savanţi lineani, fiksieni, urecheaţi, precum şi de pe alte planete. În afara profesiunii, nu aveau nimic comun. Printre cei sosiţi în întâmpinarea oaspeţilor puteau fi văzuţi arheologi apozi, bipezi, tripozi sau octopozi, cu tentacule sau rotile, ba unul dintre ei se putea lăuda chiar cu o sută patruzeci şi patru de picioare. Cel mai mic din grup avea înălţimea unui pisoi, iar cel mai mare era bunul nostru prieten Gromozioka. Numărul mâinilor, ochilor, ba chiar al capetelor era şi el deosebit de la arheolog la arheolog.

Toate aceste capete însă erau întoarse acum spre navele noastre, iar în clipa când Alisa apăru în gura trapei şi flutură din mână salutându-şi noile cunoştinţe, începură şi gazdele să fluture de zor din mâini şi din tentacule şi să-i strige în peste douăzeci de limbi „bine ai venit!“

O şi mai mare bucurie însă le făcu apariţia tempologilor, iar când prin gura trapei îşi făcu loc, plin de voie bună, Gromozioka, ducând cu el un sac doldora de scrisori şi de pachete, arheologii chiar săriră în sus de bucurie, îl prinseră în braţe (tentacule şi

rotile) şi-l duseră pe sus, spre corturile multicolore ale taberei. Pe drum, unul dintre arheologi, cel mai mititel şi mai firav, fu chiar călcat în picioare (tentacule şi rotile), dar, din fericire, nu şi-a pierdut viaţa, căci Alisa l-a observat la timp şi l-a săltat de jos mai mult mort decât viu.

— Îţi mulţumesc, fetiţo, spuse arheologul, strângându-se ghem în braţele Alisei. Poate voi izbuti să te răsplătesc pentru binele pe care mi l-ai făcut. Prietenii mei au cam uitat pe unde calcă.

Arheologul acesta era o fiinţă pufoasă, de un verde pastelat, cu botişorul cârn şi cu un singur ochi de culoare liliachie.

— Sunt cel mai mare specialist din Galaxia în descifrarea limbilor vechi, zise el. Nu-mi poate ţine piept nicio maşină cibernetică. Dacă ei m-ar fi strivit în picioare, moartea mea ar fi reprezentat o mare pierdere pentru ştiinţă în general şi pentru expediţia noastră în special.

Până şi într-un moment atât de greu, micul arheolog se gândea la datorie, şi nu doar la propria lui persoană.

Alisa îl aduse pe arheologul accidentat, care se chema Rrrr, în cortul cel mai mare, unde se şi adunaseră ceilalţi, şi cu ajutorul lui Petrov îl găsi pe medicul expediţiei, un ins melancolic, asemănător cu o stropitoare de grădină înfiptă pe nişte picioruşe subţiri; era originar de pe planeta Cromagnan. După ce medicul îi spuse că micul arheolog e în afara oricărui pericol, ea ascultă cu luare-aminte discuţia pe care o purtau colegii acestuia.

Află astfel că în vreme ce şeful lor era plecat pe Terra ca să aducă de acolo maşina timpului, ei nu stătuseră cu braţele încrucişate. Continuând săpăturile, dezgropaseră un orăşel, dând la iveală toate casele acestuia, toate străzile, şoproanele, cinematografele, ba chiar şi staţia lui de cale ferată.

Aşa fiind, după masa de prânz, pe care o luarăm în comun şi în timpul căreia Gromozioka îşi povesti peripeţiile prin care trecuse pe Pământ, arheologii îşi poftiră oaspeţii să le viziteze săpăturile.

Fireşte că în cei o sută de ani care trecuseră de la pieirea locuitorilor acestui oraş, vântul, ploile şi zăpezile s-au străduit să-l şteargă de pe faţa planetei şi în bună parte au izbutit. Casele de piatră însă au rămas în picioare, chiar dacă nu mai

aveau ferestre şi acoperişuri; ros de ape şi de vânt, se mai păstrase încă şi caldarâmul de piatră al străzilor; de-o parte şi de alta se înşiruiau cioturile înalte ale copacilor de odinioară, cu ramurile frânte şi scoarţa căzută. Cel mai bine se conservase castelul străvechi, aflat pe-o colină din apropierea oraşului. Avea mai mult de-o mie de ani, însă zidurile lui, durate din solide blocuri de piatră, rezistaseră, neclintite, ofensivei vântului şi a ploilor.

Arheologii protejaseră cu o soluţie adezivă lemnăria crăpată, puseseră la loc pietrele şi cărămizile desprinse, înlăturaseră cu băgare de seamă noroiul şi praful adunate timp de-un secol de-a lungul străzilor, astfel că în ziua aceea senină şi însorită, oraşul, deşi păstra amprenta vremii şi a intemperiilor, arăta curat şi aproape la fel cu unul în toată puterea cuvântului. Ai fi zis că locuitorii nu-l părăsiseră decât de foarte curând.

Aceşti locuitori fuseseră mai scunzi decât pământenii, dar semănau foarte bine cu ei, astfel că, intrând într-una din clădirile restaurate, Alisa îşi dădu seama că masa, patul şi scaunele de acolo păreau făcute anume pe măsura ei.

În dreptul staţiei de cale ferată se afla un tren mititel. Locomotiva era prevăzută cu un coş înalt, iar vagoanele aveau geamuri rotunde şi acoperişuri bombate ca la rădvanele de odinioară.

Arheologul, specialist în restaurări, care reconstruise locomotiva şi vagoanele din maldărul de fier vechi găsit acolo, îi reţinu îndelung pe oaspeţi la staţie: voia nespus ca aceştia să aprecieze cum se cuvine meticulozitatea cu care fuseseră executate toate manivelele, butoanele şi întrerupătoarele maşinii aceleia străvechi.

Apoi oaspeţii vizitară muzeul în care arheologii adunaseră toate obiectele mai mărunte găsite în oraş: tablouri, statuete, veselă, îmbrăcăminte, unelte gospodăreşti, podoabe şi aşa mai departe. Se vedea cât de colo că trudiseră din greu şi aici, pentru a reda tuturor acestor obiecte forma lor iniţială.

— Spuneţi-mi, v-vă rog, îi întrebă Petrov pe arheologi, după ce vizitarea muzeului luă sfârşit, aţi izbutit să stabiliţi cu exactitate când anume şi din ce cauză a dispărut viaţa de pe această planetă?

— Da, îi răspunse micul arheolog Rrrr. Eu am citit resturile unor ziare şi reviste şi-am găsit o serie întreagă de documente. Cauza a constituit-o o epidemie declanşată aici în urmă cu o sută unu ani, trei luni şi douăzeci de zile. După felul cum au descris-o locuitorii înspăimântaţi ai planetei, ea pare foarte asemănătoare cu o epidemie de ciumă cosmică.

— Dar cum o fi izbutit să ajungă ciuma pe suprafaţa planetei? Doar viruşii nu pot străbate singuri prin atmosferă. Înseamnă că a fost adusă de cineva. Poate de vreun meteorit?

— Asta n-am mai putut afla, spuse Rrrr. Dar e foarte posibil. Cunoaştem doar că primele ştiri privitoare la o boală ciudată au apărut în ziare în anul trei mii opt al erei locale. În a opta zi a lunii a treia.

— Iar clarificarea tuturor împrejurărilor în care s-a petrecut acest eveniment va trebui s-o facă tempologii noştri, încheie, în locul lui Rrrr, Gromozioka. Tocmai de aceea au şi venit aici, pe Coleida. Aşa că, dragii mei prieteni, puteţi considera că bătălia e aproape câştigată!

Şi Gromozioka îşi scutură vârtos tentaculele, îşi căscă gura lui enormă, iar arheologii izbucniră toţi în urale. Doar tempologul Petrov rosti cu jumătate glas:

— Aici e-aici, că-i numai „aproape” câştigată.

6

Timp de cinci zile toţi arheologii, tempologii şi echipajele navelor cosmice s-au ocupat de asamblarea maşinii timpului şi a pilelor atomice necesare alimentării acesteia. In cele din urmă, în mijlocul câmpiei se ridică o construcţie înaltă cât o clădire cu două etaje.

Camera temporală propriu-zisă nu ocupa decât spaţiul aflat chiar în centrul construcţiei, restul alcătuindu-l aparatele de control, tablourile de comandă, blocurile de dublare, creierul electronic, precum şi diferitele instalaţii auxiliare.

Toate lucrările legate de săpături au fost sistate. Ce rost mai avea să-ţi pierzi vremea cu nişte vestigii, când exista posibilitatea să vezi aievea toate aceste obiecte şi pe foştii lor stăpâni?

— Aşadar, spuse Petrov în dimineaţa celei de-a şasea zile, asamblarea m-maşinii a luat sfârşit. Se ştie că în camera temporală n-nu poate să încapă decât o singură persoană. De aceea, ţinând seama de faptul că avem în faţa noastră un model experimental al maşinii timpului şi că n-nu ştim cu ce se va solda încercarea noastră, de plecat în trecut voi pleca eu.

— Asta în niciun caz! strigă Richard, agitându-şi braţele lungi, costelive. Doar discutăm de patru zile şi te-am convins că această călătorie o voi face eu.

— Da de ce? întrebă Alisa.

Era mânjită toată de praf şi de pulbere de grafit. Nici n-apucase să se spele şi să se pieptene ca lumea, atât fusese de ocupată în toată această perioadă. Doar a trebuit să le dea şi tehnicienilor o mână de ajutor, să tragă câte-o fugă şi la şantierul arheologic, ba să mai plece din când în când şi într-un zbor de recunoaştere cu blândul Rrrr, care nu-i mai putea refuza nimic, întrucât ea fusese cea care îi salvase viaţa.

— Păi pentru simplul motiv, draga mea, zise Richard, că în cazul când voi păţi eu ceva neprevăzut, îmi va putea lua locul oricare din cei o sută de cercetători de la Institutul timpului, iar dacă lucrul acesta i se va întâmpla academicianului Petrov, pe el nu va fi în stare să-l înlocuiască absolut nimeni. De aceea cred

că am judecat foarte bine. Şi-apoi, ce i s-ar putea întâmpla maşinii noastre?

— Cu atât mai mult, spuse Petrov, s-se cuvine să existe în activitatea noastră o disciplină. Eu răspund atât pentru m-maşină, cât şi pentru tine, Richard.

— Aş pleca eu însumi, spuse Gromozioka, dar nu încap cu niciun chip în maşină.

— Atunci e clar, interveni Alisa. Am să plec eu.

Lumea începu să râdă şi nimeni n-o luă în serios.

Alisa se necăji foarte tare, mai-mai să izbucnească în plâns, şi-atunci, în timp ce Petrov şi Richard îşi continuau disputa, Gromozioka o prinse uşurel cu o tentaculă, o trase deoparte şi-i spuse în şoaptă:

— Află, fetiţo, că atunci când te-am invitat aici, n-am făcut-o cu totul dezinteresat. Eu unul cred că o să ai şi tu prilejul să faci o călătorie în trecut. Dar asta nu acum, ci niţel mai târziu. Atunci însă vei avea de îndeplinit sarcina cea mai complicată. Despre ce anume va fi vorba e încă prea devreme să-ţi spun. Îţi jur însă pe toţi monştrii din cosmos că, în momentul hotărâtor, parada o vom conduce noi amândoi.

— Vezi să nu fie aşa, spuse Alisa. Au şi trecut şase zile de când suntem aici, iar poimâine pleacă spre Pământ o rachetă de marfă şi mi s-a rezervat de pe acum un loc acolo.

— Cum, tu n-ai încredere-n mine?! se miră arheologul şi scoase pe nări trâmbe de fum galben. Pui la îndoială cuvântul de onoare al lui Gromozioka? Păi asta înseamnă că mi-am făcut despre tine o impresie profund greşită. Şi că nu meriţi onoarea pe care eu ţi-am rezervat-o.

— Ba o merit, ba o merit, se grăbi să-l încredinţeze Alisa. N-am să mai scot nicio vorbă.

Reveniră amândoi la grupul tempologilor.

— V-va să zică ne-am înţeles, spunea Petrov, privindu-l ţintă pe Richard, ca şi când ar fi vrut să-l hipnotizeze. Mâine dimineaţă eu plec în trecut. Mai întâi ne vom opri în perioada când epidemia începuse să facă ravagii p-pe Coleida. Călătoria va fi de scurtă durată, adică de cel mult o jumătate de oră. Eu n-nu mă voi depărta prea mult de maşină şi mă voi întoarce îndată ce v-voi afla niscaiva noutăţi. Dacă totul va decurge normal, următoarea călătorie va fi de mai lungă durată. E clar?

— Bine, Mihail Petrovici, dar... Începu Richard.

— Am pus punct. Ocupă-te mai bine de verificarea sistemului de securitate, dacă vrei ca şeful tău să nu rămână pe undeva pe la mijlocul drumului.

— Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l faceţi, spuse Rrrr, care auzise întreaga discuţie, e să aduceţi de acolo un ziar proaspăt apărut. Ba chiar mai multe, dacă se poate.

— Asta, în orice caz, aprobă Petrov. Altceva?

— Va mai trebui să vă invit în laboratorul meu, spuse medicul cu chip de stropitoare, ca să vă predau pe cale hipnotică un curs de învăţare a limbii coleideze. Asta nu va dura decât vreo două ceasuri şi s-ar putea să vă fie de folos.

7

A doua zi dimineaţa pe Alisa o trezi un bâzâit ciudat, ca şi când deasupra cortului s-ar fi rotit în zbor o albină uriaşă. Era frig, vântul scutura pologul, iar Gromozioka se tot sucea în aşternut, tentaculele zvâcnindu-i din când în când prin somn ca lăbuţele unui căţeluş adormit.

— Alisa, spuse cineva de afară cu glas scăzut. Poala cortului se săltă uşor şi-n deschizătură sticli ochiul liliachiu al lui Rrrr. Nu vrei să vezi cum încearcă tempologii maşina timpului?

— Ba cum să nu vreau? răspunse în şoaptă Alisa. Vin îndată. Doar să mă îmbrac.

— Şi cât mai gros, rosti pe neaşteptate Gromozioka, fără să deschidă ochii. Avea, într-adevăr, un auz nemaipomenit. Chiar şi atunci când dormea.

— L-ai trezit? întrebă Rrrr.

— Nu. Doarme. Dar îmi poartă necontenit de grijă. Şi-a dat cuvântul în faţa tatei.

Alisa se strecură afară din cort. Pe iarbă se zăreau pete albăstrii de brumă. Celelalte corturi erau încă închise, doar deasupra celui din margine, unde se afla bucătăria, se înălţa un fum străveziu. Tabăra era cufundată în somn.

Soarele abia se ivise deasupra şirului de munţi care semăna cu un pieptene ştirb, umbrele erau lungi de tot, iar orăşelul dezgropat de arheologi părea liliachiu ca şi ochiul lui Rrrr.

Alisa porni în fugă spre construcţia în care se afla maşina timpului şi de unde răzbea bâzâitul gros care o trezise.

— Eu cred că tempologii au hotărât să-i dea drumul fără martori, făcu Rrrr căruia, în timp ce alerga aidoma unui pisoi pe urmele Alisei, nu-i mai tăcea gura. Asta ca să nu facă prea multă vâlvă. Ei sunt foarte precauţi, ba chiar un pic cam ciudaţi şi din cale-afară de modeşti. Eu însă am considerat de datoria mea să te trezesc, pentru că tu-mi eşti o bună prietenă şi fără tine nu am dreptul moral să asist la plecarea celui dintâi om în trecut, spre a vedea ce s-a întâmplat acum o sută de ani cu această nefericită planetă... Încet, să nu faci zgomot!... Dacă dau cu ochii de noi, s-ar putea pur şi simplu să ne gonească...

Dar era prea târziu. Îmbrăcat cu un halat lung şi cu o bonetă înaltă pe cap, aşa cum purtau frizerii de pe Coleida, Petrov apăru în uşa clădirii şi-i zări îndată pe Alisa şi pe Rrrr.

— Şi eu care credeam că n-am trezit pe nimeni! spuse el pe un ton vesel. Păi, dacă sunteţi atât de isteţi, haideţi înăuntru, că afară-i un frig, mamă- mamă! Gromozioka mai doarme?

— Doarme, spuse Alisa.

— Foarte bine. Altminteri m-ar fi condus cu mare alai, cu muzică şi discursuri. Or, noi, de fapt, abia ne începem experienţele. Hai, veniţi încoace.

Într-una din încăperi, stând în dreptul uşii deschise a cabinei temporale, Richard apăsa pe rând butoanele din interior, urmărind totodată cum reacţionează la această operaţiune aparatele de pe tabloul de comandă.

— Totul e în ordine? întrebă Petrov.

— Da. Puteţi pleca. Şi totuşi eu vă rog pentru ultima oară să…

— N-nu mă mai ruga, spuse Petrov şi îşi coborî pe frunte boneta. Nu prea aduc eu a frizer adevărat, dar n-are a face, că oricum n-am de gând să mă depărtez prea mult de punctul stabilit.

Richard îşi îndreptă spatele şi, în momentul acela, îi zări pe Alisa şi pe micul arheolog.

— Bună dimineaţa, le spuse. V-aţi sculat? Verificarea maşinii îl absorbise într-atât, încât nici nu se miră prea tare, văzându-i.

— La revedere, p-prieteni, rosti Petrov. La micul dejun mă-ntorc. Ce-o să se mai mire Gromozioka.

Intră. Uşiţa străvezie a cabinei se-nchise în urma lui.

Richard se duse la tabloul de comandă. Se opri în faţa lui şi, fără a se atinge de nimic, urmări cu privirea indicatoarele aparatelor. Toate butoanele se aflau în cabina temporală. Le manevra Petrov.

Deodată, bâzâitul de adineaori se înteţi, pentru ca imediat să se stingă cu totul. Petrov dispăru din cabină. Pe locul în care stătuse, se formă un nouraş de ceaţă. Apoi pieri şi acesta.

— Asta-i tot, spuse Richard. Cred că lucrurile au mers normal.

Alisa observă cum tempologul îşi pune degetele cruciş şi se miră că asemenea oameni de ştiinţă pot fi la fel de superstiţioşi ca nişte şcolari de rând în preajma examenelor.

— Când se va întoarce nenea Petrov? întrebă ea, mândră nevoie-mare că fusese cea dintâi martoră la plecarea tempologului în trecut. Moment pe care l-a scăpat până şi Gromozioka.

— Peste o oră, îi răspunse Richard.

La postul central al staţiunii timpului se lăsase liniştea. Alisa îşi scoase pieptenele din buzunar, se pieptănă, oferindu-i-l apoi şi lui Richard, care, în dimineaţa aceea, uitase pesemne să-şi aranjeze frizura.

— Spuneţi-mi, vă rog, i se adresă Rrrr lui Richard, nu-i aşa că acolo, în trecut, nu există o a doua cameră temporală? Şi că academicianul Petrov a ajuns acolo în lipsa unei asemenea camere?

— Sigur că da, încuviinţă Richard, ba chiar păru întrucâtva mirat că i se pun asemenea întrebări naive. La Institutul timpului, aşezăm de regulă şi la capătul celălalt, adică la punctul de recepţie, o cabină identică. În acest caz călătoria dus-întors este simplă şi sigură. La modelele experimentale însă, de tipul acestei camere mobile, trebuie să ne rezumăm la o singură instalaţie. Este invenţia academicianului Petrov, pentru care i s-a decernat premiul Nobel.

— Va să zică, el se află acum în câmp deschis?! se miră Alisa.

Şi-l imagină pe tempolog ajuns acolo, în văzul tuturor, singur, lipsit de apărare, şi o cuprinse teama pentru soarta lui.

— Cam aşa ceva, spuse Richard. Îţi mulţumesc pentru pieptene.

— Cu plăcere.

— El marchează însă punctul în care ajunge în trecut, iar la întoarcere se va aşeza exact în locul acela. Atunci dispozitivul de memorizare va înregistra un semnal: călătorul în timp a revenit şi e gata de zbor. Se vor declanşa dispozitivele automate. Nici de intervenţia mea nu va mai fi nevoie. Eu stau aici doar aşa, pentru orice eventualitate.

— Dar dacă el nu va reveni pe locul acela? Sau, din întâmplare, nimereşte acolo o vacă?

— Justă întrebare, făcu Richard. În caz că în locul respectiv se va aşeza o altă persoană sau un animal, dincoace va fi recepţionat semnalul: „Atenţie, în câmpul de acţiune al cabinei

nu se află cel care a plecat în trecut". Şi instalaţia va refuza pur şi simplu să funcţioneze.

— Dar dacă nenea Petrov e rănit sau nu poate să meargă, ci doar să vină târâş? o ţinea într-una Alisa.

— Nu mai vorbi prostii! se oţărî deodată Richard. Se poate întâmpla orice. Tocmai de aceea am vrut să plec eu în locul lui. Iar tu nu mai pune întrebări prosteşti.

Alisa tăcu. Nu găsea că întrebările ei erau chiar atât de prosteşti. Veni mai aproape de cabină şi cercetă cu privirea butoanele de comandă. Nu îndrăzni să se uite mai înăuntru, căci Petrov se putea întoarce în orice clipă şi s-ar fi lovit unul de altul.

Richard se apropie de ea. Îl sâcâia gândul că o repezise adineaori, de aceea se apucă să-i explice:

— Vezi butonul acela verde, din dreapta? Când Petrov a apăsat pe el, uşa camerei s-a închis. Apăsând apoi butonul al doilea, cel alb, a pus în funcţiune câmpul temporal. În momentul acela tu încă îl mai vedeai. În sfârşit, a apăsat pe butonul cel roşu. Şi s-a pomenit în trecut, în punctul dinainte calculat de noi şi în funcţie de care s-a făcut acordarea întregii aparaturi.

— Asta înseamnă că el nu poate alege singur locul spre care să plece?

— Bineînţeles. E o treabă foarte complicată. Trebuie acordate o sumedenie de aparate. Am stat toată noaptea să pregătim în acest scop maşina.

— Şi unde a nimerit acum nenea Petrov?

— În momentul de faţă, el a ajuns cu o sută unu ani în urmă, în perioada în care pe Coleida începuse să bântuie epidemia de ciumă cosmică, dar oamenii mai erau încă în viaţă.

Brusc, zumzetul se auzi din nou, cu tărie.

— Atenţie! făcu Richard.

Trei secunde mai târziu, în cabină apăru un nor mic de ceaţă şi pe loc luă înfăţişarea lui Petrov.

Tempologul nu era schimbat câtuşi de puţin. Îşi dădu pe spate boneta şi, făcând uşa camerei să gliseze lateral, ieşi afară.

— Asta-i tot, spuse el, întocmai ca un dentist care isprăveşte de pus o plombă. Iată-mă din nou aici.

— Şi ce-aţi aflat? Ce-aţi aflat? întrebă nerăbdător Rrrr, venind fuga în preajma tempologului şi uitându-se la el de jos în sus.

— Încă nimic precis, răspunse Petrov. M-am grăbit foarte tare. N-am vrut să vă ţin cu sufletul la gură. Poftim ziarele de care aveai nevoie.

Scoase din sân mai multe ziare şi nişte hârţoage şi le întinse arheologului. Rrrr le prinse cu mânuţa lui lungă şi păroasă şi desfăcu unul din ziare. Acesta era mai mare decât el, astfel că micul arheolog dispăru cu totul îndărătul paginilor tipărite.

— Să mergem, spuse Petrov. Richard, deconectează, t-te rog, sistemul de alimentare. Trebuie să le povestesc totul tovarăşilor noştri. Şi-apoi, micul dejun o fi şi el g-gata. Cred că s-or fi trezit cu toţii.

— Gromozioka o să fie supărat pe dumneavoastră, spuse Alisa, că nu l-aţi invitat şi pe dânsul.

— L-lasă că n-o să se supere, spuse Petrov şi-şi lepădă halatul lung.

Porniră spre uşa de ieşire. În frunte mergea Richard, după el păşea Petrov, ţinând-o pe Alisa de mână. Iar în urma tuturor venea ziarul desfăcut, în spatele căruia se afla micul Rrrr.

— Totuşi Gromozioka… reluă Alisa, care nu-şi mai încăpea în piele de mândrie că ea asistase la acel eveniment, pe când Gromozioka dormise tun.

Dar nu apucă să-şi sfârşească vorba.

Afară, chiar în faţa staţiunii timpului, şedea jos pe nisip Gromozioka în persoană, iar alături de el toţi ceilalţi arheologi.

— Ei poftim, spuse Richard. Şi noi care credeam că mai dormiţi.

— N-a dormit nimeni, spuse îmbufnat Gromozioka. Din nări îi ţâşneau trâmbe de fum galben ce se risipeau de-a valma cu un iz puternic de valeriană.

— N-a dormit nimeni, rostiră în cor si ceilalţi arheologi.

— N-am vrut să vă deranjăm. Avem şi noi orgoliul nostru. De vreme ce nu ne-aţi invitat, înseamnă că nu era cazul.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Petrov.

— Nu-i nimic, zâmbi Gromozioka. Nu ne-am supărat prea tare. Să mergem acum la masă, şi-o să ne povestiţi totul de-a fir-a-păr. Credeţi că ne-a fost uşor să vă aşteptăm aici, în frig?

— Şi cu sufletul la gură? adăugă un alt arheolog.

Întregul alai o porni spre cantină.

8

— După cum văd, spuse Petrov învăluindu-i cu privirea pe arheologi, după cum văd, nu-i arde nimănui de mâncare. Haideţi atunci să vă povestesc pe scurt ce-am văzut acolo, în trecut, şi-apoi mâncăm.

Arheologii dădură din cap cu satisfacţie.

— Am ieşit din camera temporală în cele mai bune condiţiuni, începu Petrov. Calculele noastre s-au dovedit a fi deosebit de exacte. Punctul respectiv era situat pe o pajişte d-din afara oraşului, la vreo trei sute de metri de cea dintâi casă. Am însemnat locul acela şi am p-pornit în grabă spre oraş. Era în zorii zilei şi toată lumea mai dormea încă. De fapt, nu chiar toată lumea, ci marea ei majoritate. N-am apucat să fac însă nicio sută de paşi, când am văzut gonind cu viteză pe şoseaua ce ducea spre oraş m-mai multe maşini cu nişte cercuri albastre zugrăvite pe capotă.

— Erau maşinile Salvării, spuse Gromozioka. O ştim şi noi.

— Da. Erau maşinile Salvării, confirmă Petrov. Ştiam şi eu acest lucru, de unde am şi dedus că totul a fost calculat de noi cu precizie şi că epidemia începuse să bântuie. Mi-am c-continuat drumul spre oraş.

— Staţi niţel! exclamă deodată Rrrr. Aţi fost vaccinat înainte de plecare?

— Bineînţeles, spuse Petrov. Sunt asigurat împotriva tuturor bolilor cosmice cunoscute. Ca atare, şi împotriva ciumei cosmice.

În clipa aceea, parcă aducându-şi aminte de ceva important, Gromozioka scoase din punga ce-i împodobea pântecul rotund un carneţel şi mâzgăli câteva cuvinte pe-o pagină.

— Am văzut m-maşinile acelea oprindu-se în faţa spitalului, continuă Petrov.

— Îl ştim, îl ştim, făcu arheologul care semăna cu o libelulă pe picioarele lui subţirele şi lungi. L-am dezgropat şi pe-acesta.

Petrov oftă.

— Dacă cineva îl va mai întrerupe pe academician, mârâi Gromozioka, va fi dus urgent de aici şi închis în cort.

— Foarte bine, spuseră în cor arheologii.

— Am văzut apoi cum sunt scoşi bolnavii cu tărgile din maşini, dar n-am mai zăbovit acolo, întrucât ştiam că Richard mă aşteaptă şi nu voiam să-i creez emoţii. M-am repezit la un chioşc de ziare. Chioşcul era deschis, dar la ghişeu nu era nimeni. Aruncând o privire înăuntru, am constatat că vânzătorul zace pe podea.

„Vă e rău?“ l-am întrebat.

„Cred că m-am îmbolnăvit şi eu“, mi-a răspuns el.

„Am nevoie de nişte ziare.“

„Luaţi ce vreţi, numai aduceţi aici nişte sanitari, că nu mai am putere să mă ridic.“

Am luat atunci toate ziarele pe care le-am putut găsi acolo şi am pornit în grabă spre spital. Le-am spus sanitarilor că în chioşcul de ziare se află un bolnav, la care ei nu făcură decât să dea din mână a lehamite. Erau pesemne istoviţi de moarte cu toţii. Aruncându-mi ochii pe-o fereastră a spitalului, am văzut o mulţime de bolnavi zăcând unul lângă altul pe duşumea. Spitalul nu mai avea paturi pentru atâta lume.

Atunci am revenit la chioşc şi l-am scos pe vânzător afară. Nu mi-a fost deloc greu să-l duc în braţe, căci era mititel ca... să zicem, ca Alisa. L-am lăsat la uşa spitalului şi am plecat, fără a mai intra înăuntru. Căci şi aşa cei de acolo începuseră să mă privească chiorâş: doar eram de două ori mai înalt decât oricare din ei.

În schimb, am fotografiat întruna tot ce-am văzut în faţa ochilor. Sper că prin consultarea fotografiilor specialiştii noştri vor izbuti să afle datele de care au nevoie. În afară de asta, am luat din chioşcul acela câteva monede de valori diferite; vânzătorul oricum n-ar mai fi avut nevoie de ele, pe câtă vreme nouă, dacă vom pleca iar în trecut, ne vor prinde bine. Cam asta-i tot. Şi-acum, să ne luăm micul dejun.

— O clipă, se auzi glasul lui Gromozioka. Înainte de a mânca, îi rog pe absolut toţi arheologii, ca şi pe oaspeţii noştri, să se ducă la punctul sanitar.

— Pentru ce?

— Toată lumea trebuie să fie vaccinată împotriva ciumei cosmice. Fără nicio excepţie.

Alisa nu suferea injecţiile, şi totuşi acum o luase repejor la pas spre punctul sanitar. Gromozioka observă acest lucru şi se apropie de ea.

— Ascultă, fetiţa mea, îi spuse el într-o şoaptă răsunătoare. Am să-ţi fac o rugăminte cu totul specială: să te vaccinezi nu numai împotriva ciumei cosmice, ci şi împotriva tuturor celorlalte boli. Medicul a şi fost prevenit în acest sens.

— Aoleu, da’ de ce, nene Gromozioka? Dacă ai şti ce greu suport injecţiile!

— Ţi-am spus ieri că urmează să îndeplineşti o misiune cu totul deosebită. Ei bine, dacă nu-ţi faci injecţiile astea, nici nu mai avem ce discuta.

Şi astfel Alisa fu nevoită să facă la punctul sanitar toate injecţiile cu. Pricina, să înghită opt pastile şi să bea nişte picături cumplit de sărate care s-o apere de tremorul Kos, o boală teribilă, de care nu suferise încă nimeni, dar pe care – spuneau medicii – o va contracta cu siguranţă cineva.

Alisa suportă cu bărbăţie toate aceste încercări, întrucât avea mare încredere în Gromozioka. Că doar aşa, fără niciun temei, nu i-ar fi adresat el o asemenea rugăminte.

După toate injecţiile făcute şi tabletele înghiţite, Alisa se simţi rău. O luă cu frig, începu s-o doară capul şi dinţii, însă doctorul cu chip de stropitoare îi spuse că asta era de aşteptat şi că mâine se va simţi bine. Aşadar, în timp ce arheologii îl asaltau cu întrebările pe academicianul Petrov şi-i cercetau fotografiile, Alisa fu nevoită să stea în cort, la pat, şi să nu facă nimic.

9

Masa de prânz i-o aduse credinciosul Rrrr. Îi veni greu să care tava cu farfuriile, întrucât aceasta era cu mult mai mare decât el, de aceea se folosi de-o roabă.

— Mănâncă, îi spuse Rrrr Alisei, că se răceşte.

— Nu mi-e foame, îi răspunse ea. Încă nu mă simt bine.

— Văd că nu prea eşti rezistentă, clătină din cap

Rrrr. Doar am făcut şi eu injecţia aceea şi uite că n-am nimic.

— Păi, vouă vi s-a făcut doar una, pe când mie o mulţime.

— Cum aşa? se miră micul arheolog. Habar nu avea că Alisa făcuse întreaga serie de injecţii ce o face un explorator cosmic înaintea plecării spre o planetă necunoscută.

— Pesemne că nenea Gromozioka se teme să nu mă îmbolnăvesc. Doar i-a promis tatei c-o să aibă grijă de mine.

— Da, da, făcu Rrrr. Să ştii că mi-e tare milă de tine. Aş fi fost bucuros să fac injecţiile astea în locul tău.

— Îţi mulţumesc, spuse Alisa. Ce noutăţi ai mai aflat?

— Am aflat foarte multe noutăţi, spuse micul arheolog. Dacă mănânci supa, îţi povestesc şi ţie câte ceva. Iar dacă mănânci şi felul doi, îţi povestesc aproape totul.

— Atunci mănânc compotul, ca să-mi povesteşti lucrurile cele mai importante, spuse Alisa.

Micul arheolog însă doar zâmbi din colţul gurii, îi făcu cu ochiul şi Alisa trebui să înceapă cu supa. Între timp, Rrrr îi povesti următoarele:

De cel mai mare ajutor le-au fost arheologilor ziarele proaspăt aduse din trecut de academicianul Petrov. Din lectura lor s-a putut afla pe ce cale a pătruns pe Coleida teribilul virus al ciumei cosmice. Cu o săptămână înaintea vizitei lui Petrov, a revenit pe Coleida prima navă cosmică lansată de pe această planetă. Ea urma să facă vreo câteva rotaţii în jurul planetei, apoi să ocolească o dată şi mica Lună, satelitul natural al Coleidei. Zborul a decurs în condiţii normale, astfel că mii de coleizi, care trăiau în această emisferă a planetei, au venit la cosmodrom să-i întâmpine pe cei dintâi astronauţi. În seara aceleiaşi zile, astronauţii urmau să ia cuvântul la un mare miting organizat în piaţa centrală a capitalei. Ei n-au venit însă la

miting, întrucât au contractat o boală misterioasă. Ziarele din ziua respectivă au făcut în acest sens relatări foarte succinte şi neclare. A doua zi, însă, îmbolnăvindu-se rudele astronauţilor şi toţi cei care îi întâmpinaseră pe cosmodrom, a reieşit limpede că pe Coleida a pătruns din cosmos o boală infecţioasă îngrozitoare. După alte trei zile, maladia s-a răspândit pe toată planeta.

— Precum vezi, spuse Rrrr încheindu-şi istorisirea, Gromozioka a avut din capul locului dreptate: e, într-adevăr, vorba de ciuma cosmică. Specialiştii noştri au cercetat cu atenţie fotografiile aduse de Petrov şi au ajuns la aceeaşi concluzie, aşa că în privinţa asta nu mai există acum absolut niciun dubiu.

— Vai, ce rău îmi pare! exclamă Alisa. Şi nu-i putem ajuta cu nimic?

— Cum să-i ajuţi pe nişte oameni care au murit în urmă cu o sută de ani?! se miră micul arheolog. Acum termină-ţi compotul şi culcă-te. Mâine am să trec din nou să te văd.

— Îţi mulţumesc, spuse Alisa. Şi tempologii ce au să facă?

— Au să-şi pregătească maşina pentru călătoriile următoare. O acordează acum pentru ziua în care astronauţii coleidezi au revenit pe planetă. Vor să se convingă definitiv dacă boala pe care au adus-o astronauţii este într-adevăr ciumă cosmică. Şi-apoi, e necesar să culeagă cât mai multe date privitoare la epidemia asta, ca să nu ajungă cumva şi pe altă planetă. Aşa că mâine va pleca Richard în trecut. El va ajunge acolo cu o săptămână înaintea zilei în care a efectuat călătoria academicianul Petrov.

Rrrr se înclină respectuos şi plecă în fugă, tropăind uşor cu picioruşele lui pufoase pe duşumeaua cortului. Se grăbea atât de mult să-şi citească revistele şi ziarele, încât uită să mai ia îndărăt roaba cu care-i adusese Alisei mâncare.

Abia i se stinse zgomotul paşilor, că poala cortului se ridică din nou şi înăuntru păşi însuşi Gromozioka.

— Cine a fost la tine? întrebă el. Şi de roaba asta ce nevoie ai?

— A fost micul Rrrr, îi răspunse Alisa.

Gromozioka adusese şi el o tavă cu de-ale mâncării.

— Da’ de compot de unde ai făcut rost? o întrebă cu voce severă.

— Mi l-a adus Rrrr. Am mâncat şi supă.

— Ia te uită! se întristă Gromozioka. Şi eu care l-am rugat pe bucătar să-mi dea bucăţelele cele mai bune. Poate mai mănânci totuşi o dată? În sănătatea lui nenea Gromozioka.

— Nu, mulţumesc, nu mai pot.

— Să ştii, Alisa, că ai mare nevoie de calorii, insistă el.

— Nu-mi trebuie mai multe ca de obicei.

— Ba da, spuse Gromozioka. Uite, eu am venit acum la tine să stăm de vorbă ca între savanţi. Dar spune-mi mai întâi cum te simţi?

— Mai bine.

— Mult mai bine sau ceva mai bine?

— Mult mai bine. Pot chiar să mă scol din pat.

— Nu, nu e cazul.

Gromozioka puse, distrat, tava cu farfuriile pe duşumea, întinse două tentacule libere spre poala cortului şi o trase în jos, apoi îşi turnă în gură supa din farfurie şi spuse:

— De ce să se piardă bunătate de mâncare? Compotul însă ţi-l las.

— Îţi mulţumesc.

— Alisa, începu Gromozioka cu glas solemn, tu ştii foarte bine că toţi mă socotesc o fiinţă din cale-afară de naivă şi deschisă.

— Nu toţi, spuse Alisa.

— Mă rog, oameni răi se găsesc pretutindeni. Totuşi eu sunt cu adevărat o fiinţă naivă şi deschisă. Dar mă pricep să privesc şi în viitor, nu numai în trecut, cum fac mulţi dintre prietenii noştri. De aceea te rog să-mi spui de ce te-am luat eu cu mine în expediţia asta?

— Ca să-mi faci un dar de ziua mea, răspunse Alisa. Deşi înţelesese prea bine că acesta nu era unicul motiv.

— Exact, răcni Gromozioka. Dar ăsta n-a fost unicul motiv. Pentru tine a fost, într-adevăr, un dar. Un dar – să pleci spre o altă planetă. Un dar – să vezi şantierul arheologic şi să-mi cunoşti prietenii. Un dar – să te mai plimbi trei zile după ce începe şcoala… Deşi treaba asta nu mai e un dar, ci o mică infracţiune. Dar nu despre asta e vorba. Tu poţi, fireşte, să te urci poimâine pe nava aceea de marfă şi să pleci acasă. Şi vom rămâne aceiaşi prieteni. Cred însă că n-ai să faci treaba asta. O cred pentru că-l cunosc prea bine pe taică-tău, te cunosc la fel

de bine şi pe tine şi sunt convins că ai să-mi dai o mână de ajutor.

— Cum să nu, nene Gromozioka! făcu Alisa.

— În timp ce zburam spre Pământ, mă tot gândeam, continuă Gromozioka. Îmi ziceam cam aşa: iată, există undeva, în cosmos, o planetă numită Coleida, căreia i s-a tras moartea de pe urma ciumei cosmice. Şi iată-ne pe noi, arheologii, sosind acolo o sută de ani mai târziu şi uitându-ne la relicvele care s-au mai păstrat din ce-a fost. Ce ne rămâne de făcut pe urmă? Să ducem relicvele astea la muzeu şi să scriem pe ele: „O civilizaţie dispărută”?

— Şi-atunci te-ai hotărât să te adresezi celor de la Institutul timpului?

— Asta am hotărât-o mai înainte. Adresându-mă acestui institut, nu rezolvam însă mare lucru. Aveam să aflăm doar ce fel de relicve să căutăm şi unde anume. Atât şi nimic mai mult. De fapt, trebuia să rezolv o altă problemă, dar care anume, nu mă tăia capul. Pe urmă am venit la voi în vizită, am stat la voi şi am discutat câte şi mai multe. Pe urmă m-am dus la Institutul timpului şi am convenit cu cei de acolo să ne împrumute maşina pe care o construiseră. Iar la urmă de tot mi-a venit în minte ce problemă trebuia să rezolv, din care pricină am cumpărat o mulţime de flori şi am venit iar la voi. Care crezi că era problema?

— Care?

— Ia adu-ţi aminte, Alisa, oare venind pentru prima oară în oraşul pe care l-am dezgropat noi, arheologii, nu te-au mirat dimensiunile caselor de acolo, ale meselor şi ale scaunelor?

— Ba da. Erau atâtica.

— Nu doar atâtica! Erau exact pe măsura ta. Şi-ţi mai aduci aminte ce ne-a spus academicianul Petrov când ne-a povestit cum l-a adus la spital pe vânzătorul de ziare lovit de boală?

— De asta nu-mi aduc aminte.

— El a spus că toată lumea se uita bănuitoare la el, pentru că era de două ori mai mare decât oricare dintre locuitorii oraşului. Ce concluzie putem trage de aici?

Alisa tăcu. Nu ştia ce concluzie se putea trage.

— Primul pas pe care l-am făcut a fost să fac rost de maşina timpului, reluă Gromozioka. Al doilea – să aflu dacă cei de aici

au murit într-adevăr de ciumă cosmică. Al treilea – să-i conving pe tempologi să ajungă pe Coleida în ziua în care a apărut ciuma cosmică. Iar al patrulea pas?

— Haide, spune.

— Aha! Văd că începi să te dumireşti. Al patrulea pas e s-o trimit acolo pe Alisa. Dacă, fireşte, maşina funcţionează bine şi nu prezintă pentru Alisa niciun pericol. Dar de ce s-o trimit acolo pe Alisa?

— Pentru ca eu să…

— Exact! Pentru ca tu să ajungi în locul şi în momentul în care ciuma cosmică a pătruns pe planetă şi să găseşti mijlocul prin care să distrugi ciuma asta, ca să zic aşa, în faşă. Ce rezolvăm astfel? Ciuma dispare, locuitorii planetei rămân în viaţă, iar noi, arheologii, putem pleca, fiindcă n-am mai avea ce face aici. Toată lumea izbucneşte în urale şi un miliard întreg de oameni e salvat de o singură fetiţă de-o şchioapă.

— Vai, ce interesant! exclamă Alisa.

— S-st! făcu Gromozioka, închizându-i gura cu capătul tentaculei. Să nu ne-audă cineva înainte de vreme.

— Da’ de ce tocmai eu? întrebă în şoaptă Alisa.

— Pentru că eşti exact de statura locuitorilor acestei planete. Pentru că nici Petrov, nici Richard şi, fireşte, nici eu, n-am putea ajunge la cosmodrom în apropierea navei. Pe tine însă n-o să te bage nimeni în seamă. Tu eşti tot atât de micuţă ca şi ei.

— Da’ de ce faci din asta un secret?

— Na-ţi-o bună, am impresia că nu eşti chiar atât de deşteaptă cum credeam! Păi, ia închipuie-ţi că m-aş duce la bunul tău tătic şi i-aş spune: „Ascultă, profesore, vreau s-o trimit pe fiică-ta în trecutul îndepărtat al unei planete pe care n-o cunoaştem prea bine, pentru ca ea să salveze planeta aceea de-o boală îngrozitoare”. Ce mi-ar răspunde tăticul tău?

Alisa se gândi puţin, apoi răspunse:

— În general, tăticul meu e om înţelegător, dar în cazul ăsta cred că ar spune: sub niciun motiv.

— Exact. Sub niciun motiv. Căci pentru el tu eşti încă o fetiţă mică şi nepricepută, de care trebuie să ai tot timpul grijă. Asta pentru că tăticul tău are instinct patern. Ştii ce înseamnă asta?

— Ştiu. Bunicul are instinct bunicesc, iar mama instinct matern. Şi toate instinctele astea le spun ca eu să mă îmbrac călduros şi să nu uit să-mi iau pelerina când afară plouă.

— Splendid! exclamă Gromozioka. Văd că ne înţelegem foarte bine. N-am vrut să-ţi spun nimic până astăzi, pentru că nu ştiam cum o să funcţioneze maşina timpului şi ce-or să găsească tempologii în trecut. Totul însă a fost aşa cum am presupus eu.

— Şi eu mâine plec în trecut?

— Sub niciun motiv! Ar fi prea periculos. Mâine va pleca în trecut Richard. El va trebui să afle făgaşul spre ziua în care nava cosmică a coborât pe Coleida. Va cerceta totul, iar apoi va pleca acolo Petrov. Nu uita că ei încă nu ştiu nimic. Eu va mai trebui să pierd multe ceasuri ca să-i conving să-mi accepte planul. Ei nu ştiu nici măcar faptul că s-ar putea face tentativa de a lichida ciuma în faşă. N-au încercat niciodată să schimbe trecutul. Ba mai au şi o lege care spune că nu ai voie să schimbi trecutul. Coleida însă e o planetă foarte depărtată, aşa încât trecutul ei n-are cum influenţa trecutul şi prezentul altor planete. Prima greutate, prin urmare, va fi să-i înduplec să intervină în trecutul Coleidei. Pe urmă va apărea cea de-a doua greutate, adică tu.

— Dar tempologii ar putea să spună că se duc chiar ei la cosmodrom să stârpească ciuma de pe navă, spuse Alisa. Atunci tot planul s-ar nărui.

— De ce să se năruie? Dacă o vor face tempologii, va fi minunat: n-o să mai am emoţii din pricina ta.

— Ei poftim, se supără fata. Mai întâi umbli cu promisiuni, şi pe urmă spui că o să fie minunat dacă nu vor mai avea nevoie de mine.

Gromozioka râse atât de tare, încât cortul se clătină ameninţător.

— Lasă, zise el, om trăi şi-om vedea. Deocamdată îmi pare bine că propunerea mea nu te-a speriat. În orice caz, te vei duce chiar în seara asta la doctorul nostru ca să urmezi cursul complet de învăţare prin hipnoză a limbii care s-a vorbit pe Coleida. Doctorul a şi fost anunţat. Până una-alta însă, te rog să nu sufli nimănui o vorbă. Nici măcar prietenului tău Rrrr. Şi ia aminte: în cazul când vei pleca în trecut, te va însoţi şi un tempolog care să te supravegheze şi, ca să zic aşa, să te

acopere. Ca atare, să nu-ţi faci iluzie că ai să acţionezi acolo de una singură. Şi-acum la odihnă.

După ce însă Gromozioka părăsi cortul, Alisa nu mai avu chef de odihnă. Sări din pat şi dădu fuga afară să vadă cum este pregătită maşina timpului pentru călătoria de-a doua zi.

10

„Grozav ar fi să dau o raită în trecut, gândea Alisa, strecurându-se până-n dreptul maşinii timpului şi cercetând cu privirea tabloul de comandă. Chiar dacă m-ar trimite împreună cu nenea Richard sau cu Petrov. M-aş duce cu oricare din ei, că m-ar lua în braţe atât la plecare, cât şi la întoarcere, încât ar părea că-i vorba de-o singură persoană. Maşina o să reziste la aşa ceva.“

Tempologii nici n-o băgară în seamă pe Alisa. Erau foarte ocupaţi. Maşina timpului trebuia să fie racordată în aşa fel, încât să expedieze omul cu o săptămână mai departe decât data trecută. Mai precis, cu o săptămână şi douăzeci de ore. Petrov îi explicase Alisei că fac acest lucru pentru a putea ajunge la trenul care pleacă din oraşul dezgropat de arheologi spre capitală. Anunţul privitor la mersul trenurilor îl găsiseră în ziarele de atunci, aveau şi bani potriviţi cu care să poată cumpăra bilete. Nu le rămânea decât să se urce în tren, să ajungă la cosmodrom în momentul în care avea să sosească nava interplanetară şi, văzându-i pe astronauţi de aproape, să constate dacă era vorba, într-adevăr, de ciumă cosmică.

Alisa uitase de toate, dar auzi deodată glasul lui Gromozioka:

— Ali-isa!

Vocea arheologului răzbi până şi prin pereţii groşi ai staţiunii, făcând să pâlpâie ameninţător beculeţele aparatelor.

— Du-te r-repede la el, îi spuse Petrov. Dacă mai strigă o dată, cad zidurile peste noi.

Alisa îşi aminti pe loc de ce o caută arheologul-şef. Era timpul să se ducă la doctor ca să înveţe limba coleideză.

Doctorul, care semăna cu o stropitoare, îşi clătină îndelung capul aşezat pe un gât subţire, drept şi nemaipomenit de lung, pregătindu-se parcă să ţină un discurs. Dar nu spuse decât atât:

— Şezi, fetiţo! şi arătă spre fotoliul de pe care spânzurau cabluri de diferite culori.

Alisa se aşeză, supusă. Fotoliul îşi schimbă forma, cuprinzându-o jur împrejur, iar doctorul veni mai aproape şi începu să-i prindă la iuţeală de tâmple cablurile prevăzute la capăt cu mici ventuze.

— Nu te speria, zise doctorul, observând-o cum se ghemuise-n fotoliu.

— Nu mă sperii, făcu Alisa. Dar mă cam gâdilă. De fapt, se speriase puţin.

— Închide astea, spuse doctorul.

— Ce anume?

Doctorul oftă din greu şi luă de pe masă un dicţionar. Preţ de trei minute căută cuvântul de care avea nevoie, apoi spuse:

— Ochii, bineînţeles.

Din cutia neagră spre care duceau cablurile se auzi un bâzâit. Bâzâitul i se transmise în cap şi Alisa simţi că ameţeşte.

— Rabdă, spuse doctorul.

— Rabd. Da' trebuie să rabd mult? întrebă ea. Doctorul nu-i răspunse. Alisa deschise un ochi şi-l văzu că răsfoieşte iar dicţionarul.

— Un ceas, spuse într-un târziu. Închide ochii. Alisa închise ochii, dar nu se putu stăpâni să nu-l întrebe:

— De ce nu învăţaţi în acelaşi fel limba rusă?

— Eu? se miră doctorul. Pentru că n-am timp. Rămase tăcut câteva clipe, apoi se duse într-un colţ al laboratorului, se auzi umblând acolo cu nişte sticle, apoi adăugă încet:

— N-am aptitudini pentru limbi străine. Deloc. Nici măcar hipnopedia nu-mi poate fi… Cum se zice?

— De folos?

— Exact.

Alisa încerca o senzaţie foarte plăcută. Zumzetul continua să-i răsune molcom în cap, simţi că i se face somn, se temu să n-adoarmă de-a binelea şi în momentul acela auzi glasul doctorului.

— Gata. Trezeşte-te.

Îl văzu pe doctor cum îi scoate ventuzele acelea de la tâmple şi aşază în ordine cablurile.

— Gata? A şi trecut un ceas?

— Da.

În laborator intră, încăpând anevoie pe uşă, Gromozioka. Se uită cu atenţie la Alisa şi o întrebă:

— Bunto todo barakata ava?

Alisa abia apucă să gândească: „Ce aiureală o mai fi asta?“ când pricepu deodată că nu-i vorba de nicio aiureală.

Gromozioka nu făcuse decât s-o întrebe în limba coleideză dacă a învăţat această limbă. Dumerindu-se, Alisa îi răspunse cu mult calm:

— Kra, barakata to bunta.

Adică: „Da, am învăţat limba."

Gromozioka izbucni într-un râs hohotitor şi-i spuse că a venit s-o ia la cină. Doctorul, în schimb, se posomori atât de tare, încât refuză să se mai ducă la masă.

— Niciodată, rosti el privind în urma celor doi, niciodată n-am să ajung să învăţ şi eu măcar o limbă străină! Şi din stropitoare porniră să ţâşnească şiroaie de lacrimi amare.

La masă, Gromozioka o aşeză pe Alisa la o oarecare distanţă de el, pentru ca ea să nu-l sâcâie cu întrebările. Şi cât ai clipi, i se puseră fetiţei dinainte opt pahare pline cu compot. Toţi membrii expediţiei aflaseră că-i place compotul şi dacă n-ar fi supravegheat-o cu străşnicie Gromozioka, ea ar fi fost în stare să mănânce atâta compot cât i-ar fi încăput în burtă.

În seara aceea însă, nici măcar nu se uită la el. Încerca din răsputeri să surprindă privirea lui Gromozioka, să audă măcar un cuvânt din convorbirea lui cu Petrov. Iar când masa de seară luă sfârşit, îl auzi pe Gromozioka spunându-i:

— Ce minunat apus de soare! N-aţi avea nimic împotrivă dacă v-aş invita să facem o mică plimbare şi să admirăm natura?

— N-natura!? se miră Petrov. N-am remarcat niciodată că vă plac apusurile de soare. Şi-n afară de asta, aş fi vrut să mă întorc la maşina noastră.

— Aveţi tot timpul, făcu pe un ton paşnic Gromozioka şi-l înduplecă pe Petrov să-l urmeze.

Dându-şi seama că acum va avea loc evenimentul cel mai important: convorbirea despre călătoria programată pentru a doua zi şi despre planul mult visat al lui Gromozioka, Alisa săvârşi o faptă nu tocmai frumoasă. Se-apucă să tragă cu urechea la discuţia celor doi. Aşteptă până ce-i văzu oprindu-se în dreptul unei stânci, apoi se furişă până acolo şi se piti în umbra ei.

— Ce părere aveţi, îl întrebă Gromozioka pe Petrov, ar putea fi lichidată epidemia de ciumă cosmică dacă ar fi depistată din capul locului?

— Bineînţeles, spuse Petrov. Numai că problema asta n-n-nare legătură cu preocupările noastre: doar se ştie că planeta a căzut pradă morţii în urmă cu o sută de ani.

— M-da, făcu Gromozioka, de parcă n-ar fi auzit decât începutul răspunsului dat de Petrov. Va să zică, ar putea.

Şi îi povesti tempologului cum şi-a pus în gând să schimbe întreaga istorie a Coleidei şi să readucă planeta la viaţă.

La început, lui Petrov îi veni să râdă, însă Gromozioka nu-şi clinti o tentaculă măcar. Doar un pic de fum galben scăpă pe nări, apoi continuă, spunând că cineva ar trebui să ajungă la nava cosmică în clipa coborârii ei pe cosmodrom şi să distrugă viruşii ciumei.

— Dar cum anume?

— Am prevăzut şi asta, spuse el. Înainte de a ne lua zborul de pe Pământ, am trecut pe la un institut medical şi-am cerut să mi se dea o cantitate de vaccin împotriva ciumei cosmice. Le-am spus celor de acolo că expediţia noastră arheologică lucrează pe o planetă unde există pericolul acestei maladii. Şi-atunci mi-au dat din belşug. Că doar rezerve de vaccin se găsesc la oricare centru medical de pe Pământ. Dacă virusul ciumei ar îndrăzni să atace Terra, ar sfârşi-o prost.

— Prin urmare, aţi intenţionat de la bun început să schimbaţi istoria Coleidei?

— Întocmai, prietene! exclamă Gromozioka. Chiar de la început. Încă dinainte de a obţine de la institutul vostru aprobarea pentru maşina timpului.

— Pe Pământ însă nu ne-aţi spus nimic.

— Cred şi eu. Nici n-aţi fi stat să mă ascultaţi.

Alisa gândi în sinea ei că Gromozioka e o fiinţă prea ascunsă şi neîncrezătoare. Poate că până la urmă tempologii i-ar fi dat totuşi ascultare.

— Se înţelege că oricăruia dintre dumneavoastră, continuă Gromozioka, i-ar veni foarte greu să se strecoare cu vaccinul acela până la navă. De aceea am invitat-o în călătoria noastră şi pe Alisa. Ea este de aceeaşi statură cu coleidezii şi-i de acord să meargă în trecut. Sub înfăţişarea unei localnice, ea o să răzbată până la navă şi o s-o stropească cu vaccin.

— Cum, aţi vârât-o şi pe Alisa în treaba asta?

— Vai, ce expresie urâtă, academiciene! se încruntă Gromozioka. Eu n-am vârât pe nimeni în nicio treabă. Alisa însă este un om cu experienţă. A şi împlinit zece ani şi are la activ câteva zboruri cosmice. Va face faţă cu succes şi acestei sarcini destul de simple.

— Nu admit asta sub n-nici un motiv! i-o reteză Petrov, la fel cum ar fi făcut-o tatăl Alisei. Eu sau Richard am mai putea risca. Alisa, însă, în niciun caz.

— Bine, dar…

— Nici n-nu vreau să aud. În linii mari, ideea dumneavoastră este într-adevăr ingenioasă şi îndrăzneaţă. Deşi nu se ştie deloc ce consecinţe ar putea să aibă. Am să mă sfătuiesc cu Richard şi-apoi o să solicităm aprobarea celor de pe Terra.

Din ascunzătoarea ei Alisa îl văzu pe Gromozioka întunecându-se la faţă. Până şi capul şi-l trase între umeri, astfel că deasupra tentaculelor nu i se mai desluşea decât o moviliţă joasă.

— Totul e pierdut, spuse el. Totul e pierdut. Voi o să începeţi să corespondaţi cu Pământul, aici vor veni opt sute de experţi care, în cele din urmă, au să declare că nu se poate face nimic. Că ar fi o treabă riscantă pentru întreaga Galaxie.

— Vedeţi? îi spuse academicianul. Vă daţi seama şi dumneavoastră.

— Eu îmi dau seama; cum să nu?…

— Aşadar, mâine dimineaţă Richard pleacă în t-trecut şi încearcă să ajungă cu trenul în capitală. Acolo asistă la coborârea navei cosmice, revine aici şi ne expune situaţia. Nu întreprinde însă – şi subliniez acest lucru – nu întreprinde însă nimic. Dacă vom constata că aveţi dreptate şi că ciuma cosmică a ajuns pe Coleida odată cu această navă, vom comunica asta imediat celor de pe Pământ şi vom solicita părerea unor savanţi. Deocamdată, atât. Vă urez n-noapte bună şi vă rog să nu fiţi supărat pe mine.

Cu aceste cuvinte, Petrov se despărţi de interlocutorul său şi porni spre clădirea staţiunii temporale, spre a face ultimele pregătiri pentru activitatea din ziua următoare.

Gromozioka rămăsese nemişcat. Aşa cum stătea, aşezat pe nişte bolovani, semăna leit cu o caracatiţă mare, cuprinsă de tristeţe.

Alisei i se făcu tare milă de el. Ieşi de după stâncă şi veni înspre dânsul.

— Nene Gromozioka, spuse ea încet şi-l mângâie pe una din tentaculele sale cu pieliţă aspră.

— Poftim? făcu el, deschizând un ochi. Tu erai, Alisa? Ai auzit ce-am vorbit?

— Am auzit.

— Îţi dai seama, prin urmare, că toate planurile mele s-au năruit.

— Nu te necăji, nene Gromozioka. Orice ar zice dumnealor, eu tot cu tine ţin. Să nu găsim noi oare nicio soluţie?

— Ba o să găsim neapărat, se auzi în clipa aceea un glas subţirel.

Apoi, de după o altă stâncă, ţâşni ca un pisoi micul arheolog Rrrr. Ochiul lui liliachiu licărea prin umbra înserării ca o lanternă.

— Am auzit şi eu tot ce s-a vorbit aici, continuă el. N-am izbutit să-mi înfrâng curiozitatea. Şi, la rândul meu, sunt de acord cu dumneavoastră. Noi nu putem aştepta până ce o sută de mii de experţi au să ţină o sută de mii de consfătuiri. Noi, arheologii, descoperim trecutul. Până acum nu-i aduceam nicio schimbare. Acum însă îl vom schimba şi gata. Iar dacă tempologii nu vor fi de acord cu noi, îi vom lega fedeleş şi în locul lor vom pleca în trecut noi doi, adică eu cu Alisa.

— Aoleo, asta ne-ar mai lipsi, zâmbi trist Gromozioka. Pentru aşa ceva am fi daţi afară din rândul geologilor. Şi chiar pe bună dreptate.

— Mare pagubă! Vom rămâne să trăim pe planeta asta. Iar coleidezii recunoscători ne vor înălţa un monument.

— Ştiţi ceva, dragii mei? spuse Gromozioka ridicându-se în toată statura lui de elefant. Nu mai umblaţi cu poveşti din astea. Şi ar fi timpul să vă duceţi la culcare.

Se urni din loc şi merse înaintea celor doi, abia mişcându-şi tentaculele de supărat ce era. Alisa şi Rrrr îl urmară, tot încercând să-l consoleze.

Dar Gromozioka rămânea neconsolat.

Se opriră în dreptul corturilor, să-şi ia la revedere de la Rrrr.

— Nu vă mai faceţi griji, spuse Rrrr. Mâine, după ce Richard va asista la sosirea navei cosmice, vom trimite o scrisoare detaliată celor de pe Pământ. Şi vom aştepta răspunsul, că şi

aşa coleidezii au murit de-acum un secol. N-o să se întâmple nimic dacă mai amânăm. Cât despre ideea dumneavoastră, ea rămâne oricum valabilă, chiar dacă ar fi să se înfăptuiască şi peste zece ani.

— Grozavă consolare! mormăi Gromozioka şi intră pe brânci în cort.

Alisa mai întârzie o clipă în prag. În minte îi veni o nouă idee.

— Care e cortul tău? îl întrebă ea pe Rrrr.

— Acela. Al treilea din margine.

— Te-aş ruga să nu te culci, îi şopti Alisa. Vreau să stăm de vorbă. Dar mai întâi să se liniştească toată lumea.

Mârâind şi oftând zgomotos, Gromozioka îşi pregătea culcuşul.

— Spune-mi, nene Gromozioka, i se adresă Alisa, aveai de gând să-i vaccinezi pe astronauţii aceia? Doar ei n-au să stea să li se facă injecţii.

— Prostuţo! mormăi, gata să adoarmă, arheologul. Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Cei de la institutul medical mi-au dat balonul acela. Gromozioka arătă spre un fel de termos, agăţat cu o cureluşă deasupra patului său. Alisa îl mai văzuse de-o mie de ori până atunci, dar nu-i acordase atenţie. Balonul funcţionează ca un stingător de incendii, continuă arheologul. E suficient să apeşi pe un buton, ca dinăuntru să ţâşnească jetul de vaccin şi să se împrăştie în jur, ca o ceaţă. Dacă îndrepţi jetul spre trapa deschisă a navei, el va pătrunde înăuntru şi va ucide toţi viruşii. Va pătrunde totodată şi în plămânii astronauţilor, iar în cazul când ei s-au şi îmbolnăvit de ciumă, îi va vindeca. In trei minute pe Coleida nu va mai rămâne niciunul din viruşii ciumei cosmice. Şi-acum, stinge lumina. Mâine trebuie să ne sculăm devreme.

11

Dându-i ascultare lui Gromozioka, Alisa stinse lumina, dar stătu să tragă cu urechea la felul cum respiră acesta. Era greu de spus dacă a adormit sau mai e treaz. Arheologul avea un somn foarte uşor. În afară de asta, îi băteau şi trei inimi în piept, ceea ce îl făcea să respire foarte neregulat.

Alisa se hotărî să numere până la o mie. Ajungând la cinci sute cincizeci, simţi că-i dau ochii în gene. Asta nu şi-o putea îngădui în niciun caz. Se ciupi singură de mână, dar ciupitura se dovedi cu totul anemică, şi chiar în clipa următoare se văzu mergând cu trenul coleidezilor, într-un vagon mititel, ale cărui roţi făceau zgomot molcom şi monoton: ţaca-ţac – ţaca-ţac…

„Alisa”, i se adresă cu glas scăzut conductorul. Pesemne că venise să-i controleze biletul. Ea însă n-avea bilet, căci banii îi uitase acasă. Încercă să-i spună asta conductorului, dar din gură nu-i ieşi niciun sunet.

„Alisa”… Ţaca-ţac – ţaca-ţac…

Conductorul o luă de mână ca s-o scoată afară, dar ea se împotrivi, încercând să-i scape.

Deodată văzu că-n jurul ei e întuneric beznă. Şi-abia atunci îşi dădu seama că nu se află în tren, ci în cort, şi că, adormind, a zădărnicit totul.

Sări ca arsă în picioare. Patul scârţâi. Gromozioka se foi în somn, bolborosind:

— Care nu doarme?

Alisa încremeni. Alături auzi o respiraţie sacadată.

— Cine-i acolo? întrebă în şoaptă.

Poala cortului era un pic săltată.

— Sunt eu, răspunse micul Rrrr.

Alisa înhăţă costumaşul şi ieşi pe brânci afară.

Preajma strălucea sub văpaia lunii, era frig şi în tabără nu ardea nicio lumină. Rrrr părea un mic ghemotoc negru.

— Tot stau şi te-aştept, îi spuse el, iar tu nici gând să vii. Să ştii că eu unul mă ţin totdeauna de cuvânt. Ţi-am făgăduit că nu mă culc şi nu m-am culcat.

— Iartă-mă Rrrr, spuse Alisa. M-am apucat să număr până la o mie, că aşteptam să adoarmă nenea Gromozioka, dar m-a furat somnul şi pe mine.

— Da' de ce m-ai rugat să nu mă culc?

— Nu bănuieşti?

— Bănuiesc. Dar vreau să aud de la tine.

— Mâine dimineaţă, nenea Richard urmează să plece în trecut. El nu va face nimic altceva decât să asiste la coborârea navei. Aşa i-a poruncit nenea Petrov. Maşina însă e gata de lansare. Ce-ar fi să-i dăm noi drumul şi să plec eu în trecut în locul lui nenea Richard? Nenea Gromozioka mi-a explicat cu deamănuntul ce şi cum trebuie făcut.

— Dar tu te pricepi s-o porneşti?

— Ştiu absolut totul.

— Şi ce-ai să faci în trecut?

— Ajung la cosmodrom, m-apropii de navă şi omor toţi viruşii.

— Cum?

— Nenea Gromozioka are totul pregătit. Ştiu şi asta.

Micul arheolog căzu pe gânduri.

— M-da, spuse el. Ar fi singura noastră şansă.

Dacă nu facem treaba asta acum, n-o mai facem niciodată. Şi totuşi e o gravă încălcare a disciplinei!

— Mai încet, Rrrr, că-i trezeşti pe toţi. Gândeşte-te şi tu ce înseamnă o singură încălcare a disciplinei, când e vorba să salvezi o întreagă planetă. Ce mai, sunt datoare să merg la risc.

— Parcă ai fi Ioana d'Arc, spuse micul Rrrr. Ai auzit de ea?

— Cum să nu. A fost salvatoarea Franţei.

— Exact. Am citit şi eu despre ea. Numai că Ioana d'Arc avea şaptesprezece ani, iar tu ai doar zece.

— Da, dar ea a trăit în urmă cu vreo mie de ani, în timp ce eu trăiesc în secolul al douăzeci şi unulea.

— Ştii ceva, spuse ghemotocul negru aflat la picioarele Alisei. Tu ai dreptate. Uneori eşti nevoit să mai şi încalci disciplina.

— Minunat! exclamă Alisa. Mâine dimineaţă, când se vor trezi cu toţii, să le spui adevărul. Şi mai spune-le să nu mă caute. Eu am să mă întorc imediat ce rezolv.

— Ei au să plece negreşit după tine.

— Nu, Rrrr, tu nu ştii cum stau lucrurile. Ei nu vor putea să facă treaba asta, pentru că maşina e în stare să lanseze doar o

singură persoană. Totodată ea memorează persoana aceea pentru ca, la momentul cuvenit, s-o aducă îndărăt. Dacă prin ea va mai trece un alt om, cel dintâi va rămâne în trecut pentru totdeauna. Nenea Petrov ştie asta mai bine decât oricine. Aşa că, orice ar face, vor trebui să mă aştepte aici.

— Călătoria asta-i din cale-afară de primejdioasă.

— Ei. Nu-i chiar din cale-afară.

— Ba-i din cale-afară. De aceea am să plec şi eu cu tine.

— Tu cu mine?

— Da.

— Bine. Dar tu nu semeni cu ei, nu semeni deloc. Ai să dai de bănuit.

— Semăn în schimb cu pisoii lor. Aşa că tu ai să călătoreşti cu pisoiul tău. Şi-apoi, eu ştiu limba lor mai bine decât tine. Le-am studiat şi viaţa şi obiceiurile şi, la nevoie, aş putea să-ţi şoptesc. Într-un cuvânt, am să te supraveghez.

— Vai, tare m-am săturat să tot fiu supravegheată! suspină Alisa.

În realitate însă îi păru foarte bine că micul Rrrr vrea să plece cu ea. Ţi-e totuşi frică să călătoreşti de una singură cu o sută de ani în urmă şi-ntr-o ţară necunoscută.

— Am să te iau în braţe şi-am să te port ca pe-un pisoi.

— Mai bine vâră-mă-n geantă, spuse Rrr.

— Fie, am să-mi iau geanta. Că tot aveam nevoie de ceva în care să pun balonul cu vaccin. Fără el nu facem nimic.

— Atunci pregăteşte-ţi bagajul, iar eu dau o fugă până la cort.

— Da' de ce?

— Să iau banii. Am în laborator nişte bani coleidezi. Doar trebuie să ne cumpărăm bilete de tren. Apoi îmi meşteresc o coadă şi mă dezbrac. Normal, nu? Unde s-a mai pomenit pisoi cu salopetă! Să-ţi spun drept, nu prea-mi vine mie să umblu gol puşcă pe-o planetă străină, dar n-am încotro.

— Lasă că nici nu eşti chiar gol puşcă, spuse Alisa. Ai blăniţa asta atât de pufoasă.

— Eşti foarte amabilă, chiţăi Rrrr. Văd că avem păreri diferite asupra unor probleme identice.

Şi o zbughi spre cort, stârnind praf în urma lui.

Alisa îşi încheie anevoie costumaşul, apoi se furişă în cort şi luă din cui balonul cu vaccin. Gromozioka dormea dus. Răsufla

greu, iar tentaculele îi spânzurau de pe patul larg până pe duşumea.

Alisa îşi căută geanta, puse într-însa puloverul şi balonul, apoi se gândi că nu se cade să plece în trecut aşa cum era îmbrăcată. Îşi scoase iute din valiză rochiţa cea nouă, încă nepurtată, şi şi-o puse pe ea. Gromozioka trăgea mai departe la aghioase.

Dar când dădu să iasă, i se păru că unul din ochii arheologului stă deschis.

— Nu dormi, nene Gromozioka? întrebă ea în şoaptă.

— Ba dorm, şopti acesta. Puloverul ţi l-ai luat?

— L-am luat, spuse ea, mirată.

Mai rămase o clipă locului, dar îl văzu că doarme tun. Poate i s-o fi părut numai că vorbise cu el.

Şi ieşi tiptil afară din cort.

— Totul e-n ordine? auzi o şoaptă.

Se aplecă şi văzu la picioarele sale un pisoi cu blana stufoasă şi coada scurtă.

— Din ce ţi-ai făcut coada? îl întrebă ea, tot în şoaptă, pe micul arheolog.

— Vecinul meu de cort are o haină îmblănită, şi mereu mă ia peste picior; zice că-i făcută din blana fraţilor mei. I-o glumă cam nesărată, nu-i aşa? Şi totuşi, blana asta mi-a fost de folos. Îţi place codiţa mea?

— Arăţi ca un adevărat pisoi, spuse Alisa. Păcat însă că ai doar un singur ochi.

— Ei, ce să-i faci, asta-i situaţia, oftă Rrrr. Va trebui să-mi scot mai rar capul din geantă. Spune-mi, Gromozioka doarme?

— Doarme, răspunse Alisa. Dar are un somn cam ciudat. Mi-a spus dormind să iau puloverul cu mine.

— Oho, făcu Rrrr, de parcă s-ar fi îndoit că Gromozioka doarme.

Şi porniră amândoi spre silueta întunecată a clădirii în care se afla maşina timpului.

12

Alisa apăsă mai întâi butonul verde. Uşa cabinei se închise. Apoi îşi potrivi mai bine geanta agăţată de umăr şi-l strânse la piept pe micul arheolog. Rrrr miji din ochi.

— Să nu-ţi fie frică, îi spuse Alisa. Totul va merge bine.

Şi apăsă butonul alb.

Pe urmă, butonul roşu.

Deodată o învălui un fel de ceaţă, simţi că ameţeşte, laboratorul dispăru, şi ea nu mai izbuti să-şi dea seama dacă zboară ori stă pe loc: nu mai vedea în jurul ei nici pereţi, nici tavan, nici duşumea, nu simţea decât o mişcare stranie ce părea că o roteşte şi o poartă mereu înainte.

Apoi o zguduitură şi din nou trâmbe de ceaţă.

Ceaţa se risipi.

Se luminase de ziuă. Alisa se afla pe acelaşi loc unde cu câteva clipe mai înainte se înălţase clădirea staţiunii temporale. Doar că acum nu se mai vedea nici urmă din clădirea aceea, nici urmă din tabăra arheologilor.

În jur se întindea o pajişte verde, mărginită de o pădurice în spatele căreia se întrezăreau nişte acoperişuri. Acoperişurile se aflau exact acolo unde arheologii dezgropaseră orăşelul. Priveliştea era de-a dreptul uimitoare, pentru că doar cu câteva clipe în urmă acelaşi orăşel fusese complet pustiu, cu casele fără acoperişuri şi fără geamuri la ferestre. Fără de pomi şi fără pic de iarbă. Doar cerul era la fel ca aici. Şi colina din preajmă.

— Era cât pe ce să mă striveşti, auzi o voce slabă, care o făcu să tresară.

Abia atunci îşi dădu seama că-l mai strânge cu putere la piept pe micul Rrrr.

— Nu mai pot nici să respir, mormăi arheologul. Lasă-mă deocamdată în voia mea. O să-ţi fie greu să mă cari tot timpul în geantă.

Alisa desfăcu mâinile, uitând cu totul că Rrrr nu-i pisică. Arheologul căzu ca un bulgăr jos şi începu să geamă.

— Vai, scuză-mă! făcu Alisa. M-am zăpăcit de tot.

Rrrr se frecă la piciorul lovit şi răspunse îmbufnat:

— N-avem timp de zăpăceală. S-o pornim spre oraş. Că pleacă trenul fără noi. Şi rămânem cu buzele umflate.

— Dar dacă maşina a greşit? Dacă nava nu soseşte astăzi?

— Maşinile nu greşesc niciodată, spuse arheologul şi o croi la fugă prin iarbă spre oraş.

Alisa se luă după el. Culese o romaniţă şi o duse la nas. Floarea n-avea nicio mireasmă. Deasupra capului prinse a i se roti o albină.

— Hai lasă-mă, îi spuse fata şi tresări la gândul că dacă nu va izbuti să facă nimic, atunci, peste o săptămână numai, aici n-o să mai rămână în viaţă nicio fiinţă: nici albine, nici oameni, nici măcar copaci.

Arheologul ajunse primul la o cărăruie îngustă.

— Nu mai rămâne în urmă, bombăni el, bâţâind din coadă.

— Ştii ceva? îi spuse Alisa. Mai bine te-ai abţine să tot dai din coadă, că n-o prea faci ca o pisică adevărată.

— Las’ că-i prinsă zdravăn, spuse Rrrr, dar încetă să şi-o mai fluture.

Ajunseră în preajma copacilor. Aceştia creşteau în şiruri drepte, ca şi când cineva i-ar fi sădit anume astfel.

— Rămâi aici, şopti arheologul. Că eu mă duc să văd dacă nu-i cineva acolo, înainte.

Alisa se opri şi, neavând ce face, se apucă să rupă romaniţe, ca să împletească din ele o cununiţă. Are ea slăbiciunea asta: să împletească din romaniţe sau din flori de trifoi cununi. Numai că pe Coleida nu creştea trifoi.

— Aoleu! auzi Alisa un ţipăt subţirel, apoi un mârâit. Zvârli romaniţele şi porni în fugă spre copaci. Pesemne că arheologului i se întâmplase ceva.

Ajunse tocmai la timp. Arheologul alerga spre ea cât îl ţineau picioarele, iar în urma lui venea, strângând în dinţi mândreţea de coadă a lui Rrrr, un ditamai dulău.

— Marş! Marş de-aici, n-auzi! se răsti Alisa la câine.

Dulăul îşi rânji colţii, dar se opri.

Alisa îl prinse în braţe pe arheolog, care, sfârşit, şopti:

— Îţi mulţumesc!

— Dă-mi coada, se stropşi fetiţa la câine, care sta locului ceva mai încolo, fără a lăsa din gură codiţa stufoasă a lui Rrrr. Asta nu-i coada ta. E coada altuia. Dă-mi-o numaidecât.

Făcu un pas spre dulău, dar acesta se dădu înapoi, ca şi când i-ar fi ars de joacă. Era un câine mare, lăţos, alb cu pete roşcate. Din spatele tufişului se ivi un om mititel, doar un pic mai înalt decât Alisa.

— Ce se petrece aici? întrebă el, şi fata îi pricepu pe dată întrebarea, că doar învăţase cu o zi înainte limba asta.

— Câinele dumitale a tăbărât asupra pisicului meu. Îi spuse ea în coleideză.

— Ia te uită la el, ştrengarul!

Purta nişte pantaloni cenuşii şi o cămaşă de aceeaşi culoare, iar în mână ţinea un bici lung. Pesemne că era păstor.

— Să-mi dea coada înapoi, spuse Alisa. I-a rupt pisicului coada.

— La ce bun? se miră păstorul. Doar nu i-o mai poţi lipi la loc.

— Ba să mi-o dea, insistă Alisa.

— Rezra, lasă jos! spuse păstorul.

Câinele slobozi coada din gură, iar Alisa o ridică de jos, fără a-i da lui Rrrr drumul din braţe.

— Îţi mulţumesc, îi spuse păstorului. Nu ştii cumva când pleacă trenul?

— Care tren?

— Care merge spre capitală.

— Peste un ceas, răspunse păstorul. Dar dumneata cine eşti? Că nu-mi pari cunoscută. Eu cunosc pe toată lumea din oraşul ăsta.

— Păi eu am venit aici într-o excursie, spuse Alisa. Şi plec acum spre casă. Locuiesc în capitală.

— Şi vorba ţi-e ciudată, zise păstorul. Înţeleg tot ce spui, dar rosteşti altcumva decât noi.

— Locuiesc departe de aici, spuse Alisa.

Păstorul clătină din cap a îndoială.

— Şi portul ţi-e altul, spuse el.

Arheologul tresări şi se lipi mai strâns de Alisa.

— Cum adică altul?

— Arăţi ca un copil, dar eşti aproape cât mine de înaltă.

— Ţi se pare, spuse Alisa. Am şaisprezece ani.

— Oho-ho! făcu păstorul.

Se întoarse apoi spre dulău, îl chemă la el şi, clătinând din cap, se duse spre tufişul din preajmă. Dar tocmai când Alisa gândea că pericolul a trecut, el se opri din nou şi o întrebă:

— Dar ce pisic e ăsta? De vreme ce câinele i-a rupt coada, ar trebui să-i curgă sânge.

Nu-i nimic, nu-ţi face griji, rosti ea.

— Ia arată-mi-l.

— La revedere, spuse Alisa. Mă tem să nu întârzii la tren.

Şi porni grăbită de-a lungul potecii spre oraş, fără a mai întoarce capul, deşi păstorul o mai strigă o dată sau de două ori. Ar fi croit-o şi la fugă, dar se temu să nu se ia dulăul după ea.

— Ce face păstorul.? o întrebă arheologul în şoaptă.

— Nu ştiu. Că nu mă uit în urmă.

Poteca se lărgi, contopindu-se mai apoi cu un drum colbăit. Ajungând la un fel de şopron sau magazie, Alisa se strecură pe lângă perete ca să dispară din ochii ciobanului. Tot avea impresia că acesta se va repezi după ea.

Se opri în dosul şopronului să-şi tragă răsuflarea.

— Versiunea noastră a cam lăsat de dorit, rosti cu asprime-n glas arheologul. Şi la pronunţie o cam scrântim. Nu prea-i verosimilă nici povestea cu excursia. Unde s-a mai pomenit să se întoarcă cineva din excursie de unul singur şi încă în zorii zilei? Trebuie să spui altceva şi anume: că ai fost în vizită la bunica, iar acum te duci acasă… A, da, bine că mi-am adus aminte: află că fetele de aici se piaptănă într-altfel. Adică poartă breton.

— Părul meu e prea scurt.

— N-are a face. Piaptănă-l cum îţi spun eu.

— Va trebui să-ţi dau drumul din braţe.

— Asta în niciun caz! Pe aici sunt numai câini răi!

— Ba nu mai e niciun câine. Dacă vrei, te vâr în geantă.

366

— În geantă? Minunat! Dar ia mai întâi briceagul şi fă în peretele ei o găurică. Să am şi eu pe unde mă uita afară, nu?

Alisa îl aşeză pe arheolog în geanta unde se afla balonul, cu vaccin, vârî acolo şi coada ce i-o rupsese câinele, apoi făcu găuricea prin care Rrrr să se poată uita afară.

— Păcat că n-ai nişte aţă la tine, spuse arheologul. Cum o să-mi prind eu coada la loc?

— Parcă ziceai că se ţine zdravăn.

— Pe tine nu te-a apucat niciun câine de coadă, ripostă Rrrr, de-aia râzi de mine.

— Ba nu râd deloc. Caută, dacă vrei, prin geantă. Poate găseşti în buzunăraşul ei un ac şi aţă. Bunica îmi pune de obicei acolo tot felul de lucruri netrebuincioase.

Alisa trase fermoarul sacoşei, apoi se hotărî totuşi să se pieptene cum îi spusese arheologul şi porni mai departe, spre gară.

Din fericire, oraşul încă dormea la ora aceea. Ferestrele erau închise, storurile coborâte şi niciun om nu ştia că o săptămână mai târziu pe aceste străzi, tot atât de pustii ca şi acum, nu vor mai circula decât maşinile Salvării.

— Mi-e milă de voi, rosti Alisa, adresându-se caselor în care dormeau atâţia oameni. Aveţi însă încredere în mine.

— Poate că păstorul a şi dat alarmă, se răsuci în geantă arheologul. Vocea i se auzi înăbuşită, venind parcă de undeva, de departe.

— Taci, spuse Alisa, că te mai aude cineva şi face atac de inimă; unde s-a mai pomenit geantă care să vorbească?

Chioşcul de ziare era deschis. Pe vânzător Alisa îl cunoştea. Îi văzuse chipul în fotografiile aduse de academicianul Petrov. Era cel pe care Petrov îl fusese la spital. Adică avea să-l ducă în cazul când Alisa nu va putea să-l ajute.

Fata scoase din buzunar nişte mărunţiş.

— Aveţi ziare de astăzi? întrebă.

Vânzătorul era un omuleţ în vârstă, cu nişte ochelari dreptunghiulari de baga.

— Trebuie să ne sosească dintr-o clipă într-alta, domnişoară, îi spuse el. Dacă mai zăboviţi niţel, vă servim.

— Cam cât?

— Câteva minute. Auziţi? A şi sosit trenul. E cel de dimineaţă, care vine din capitală. Aduce poşta şi ziarele.

— Pe urmă se-ntoarce în capitală?

— Da. Peste vreo douăzeci de minute.

— Atunci daţi-mi un ziar de ieri.

Vânzătorul i-l întinse, împreună cu restul.

— Sunteţi venită din altă parte, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da, sunt o turistă străină, răspunse Alisa.

— Aha, făcu vânzătorul. Mi-am dat seama imediat că nu sunteţi de pe aici.

Depărtându-se de chioşc şi traversând o piaţetă în mijlocul căreia se înălţa statuia ecvestră a unui personaj necunoscut, statuie care avea să se afle aici şi cu o sută unu ani mai târziu, Alisa îi spuse arheologului:

— Ar fi trebuit să-mi cos o rochie aşa cum se poartă pe aici.

— Cui să-i fi trecut prin gând treaba asta? făcu Rrrr.

— Lui nenea Gromozioka, fireşte.

Dincolo de piaţetă se afla un mic scuar. De-o parte şi de alta a aleii se întindeau straturi cu flori. Florile îşi desfăceau petalele, întâmpinând razele soarelui. În faţa gării se opri un autobuz. Din el coborâră mai mulţi omuleţi în haine de lucru şi intrară în clădirea joasă a gării. Deasupra ei se înălţa o trâmbă de fum şi se auzea un pufăit de locomotivă.

— Te-ai uitat prin ziar? întrebă Rrrr.

— Nu pot s-o fac mergând.

— Atunci dă-mi-l mie.

Alisa făcu ziarul sul şi-l vârî în geantă. O clipă mai târziu, ziarul ieşi înapoi.

— Nu-ţi dai seama că nu-l pot citi stând în geantă? şopti furios arheologul. Aici e strâmt şi întuneric.

— Păi tu m-ai rugat să ţi-l dau.

— Caută o bancă, îi porunci arheologul, stai jos şi citeşte-l.

— Mai întâi să-mi iau bilet, spuse Alisa. Să nu scăpăm trenul, că pe urmă putem citi cât poftim. Da’ de ce ai devenit aşa nervos?

— Am ameţeli, spuse Rrrr. Pe tine te-a purtat cineva în geantă?

— Nu.

— Nici pe mine. Apropo, să ştii că ai un mers cam dezordonat. Salţi întruna.

— Zău? N-am ştiut.

Tot ciondănindu-se cu arheologul, Alisa intră pe uşa gării şi zări casele de bilete. De fapt, ştia cam pe unde se află, întrucât arheologii din viitor reconstituiseră gara aproape în întregime. Ce-i drept, mai greşiseră pe alocuri, dar asta n-avea acum nicio importanţă.

— Un bilet de copil, cu preţ redus, spuse Alisa, întinzând banii prin ghişeu.

Casieriţa, o coleideză cu chipul rotund şi rumen, îşi strecură prin ghişeu capul afară, o măsură pe Alisa din creştet până-n tălpi şi spuse:

— Te văd cogeamite fată şi vrei bilet cu preţ redus! Plăteşte imediat încă opt monede pentru un bilet întreg.

— Dar eu călătoresc totdeauna cu bilet de copil şi... spuse Alisa, dar îşi înghiţi vorba, căci îl simţi pe arheolog săltând în geantă.

— A, da, fireşte, spuse ea şi vârî mâna în buzunar după bani. Îi mai rămăseseră foarte puţini. Zece monede în cap. Şi când pleacă trenul? întrebă Alisa.

Dar casieriţa nici nu catadicsi să-i răspundă şi trânti ferestruica ghişeului.

— Cam nepoliticoase casieriţele astea de pe aici, rosti Alisa cu glas tare. La noi nu-s aşa.

Ieşi pe peron şi se opri în spatele unui stâlp metalic. Nu voia să se plimbe în văzul lumii.

Trenul era tras la peron, locomotiva pufăia gata de drum şi călătorii îşi ocupau locurile. Unii mai erau somnoroşi, căci abia se sculaseră din pat.

Alisa căută un vagon în care să nu fie nimeni şi, găsind unul, se duse repede spre uşa de intrare. În dreptul vagonului stătea conductorul, având pe cap o pălărie înaltă, portocalie.

— Biletul dumitale?

Alisa i-l întinse.

— Dumneata nu ştii să citeşti? o întrebă el. Doar pe bilet scrie clar: „clasa a treia”. Iar vagonul ăsta e de clasa întâi.

— Şi care-i deosebirea? întrebă Alisa.

Conductorul o măsură din cap până-n picioare.

— La preţ.

O luă iute din loc, pentru ca omul să n-o mai iscodească cu privirea, dar când ajunse la vagonul alăturat, mai sărăcăcios, vopsit în mai multe culori şi plin de lume, Alisa îl auzi pe conductor zicându-i cuiva cu glas tare:

— Ai văzut minunea? O fi vreo străină.

Şi atunci Alisa găsi cu atât mai potrivită ideea de a se da drept o străină. Se opri în faţa vagonului, dar nu se grăbi să

intre, ci, aplecându-se peste geantă, îl întrebă în şoaptă pe micul arheolog:

— Ce-ar fi să mă dau de-acum încolo drept o străină?

— Mă rog. Numai să zici că eşti din nordul planetei şi nu din sud. Să nu te împingă păcatul să spui că eşti din sud.

— Da’ de ce?

— Pentru că locuitorii de aici sunt aliaţi cu cei din nord, iar cu cei din sud sunt gata-gata să înceapă război.

— Nu-l vor începe, spuse Alisa cu multă convingere. Nu vor mai avea timp s-o facă.

— Ba, cu ajutorul tău, poate că vor avea.

— Cu cine vorbeşti dumneata, domnişoară? auzi Alisa un glas sever.

Îndreptându-se de spate, observă în preajmă un omuleţ gras, îmbrăcat într-o uniformă galbenă şi având la pălărie o cocardă mare, aurie. Se gândi că o fi vreun poliţai şi primul ei gest fu s-o ia la fugă. Să fugă încotro o vedea cu ochii.

— Stai-stai! făcu omuleţul şi o apucă de mânecă. Ia spune, de unde eşti şi cu cine stăteai de vorbă?

— Sunt din nord, spuse Alisa. Sunt străină. Sunt o străină din nord.

— Parcă nu prea semeni, spuse omuleţul.

În clipa aceea se auzi însă şuierul locomotivei. Alisa se smulse din mâna care o ţinea şi ţuşti! pe scara vagonului.

Omuleţul în uniformă galbenă stătu în cumpănă, neştiind ce să facă, iar Alisa îi arătă conductorului biletul şi îşi făcu loc prin mulţimea care umpluse vagonul până la refuz. Spre norocul ei, găsi un compartiment în care moţăiau numai trei oameni îmbrăcaţi modest şi cu nişte pălării mototolite pe cap. Locul al patrulea sta liber.

— Cine era omuleţul? şuşoti Alisa, trăgându-şi răsuflarea şi aplecându-se spre geantă.

— Un hamal, i se răspunse în şoaptă.

Trenul se urni din loc şi, duruind pe şine, porni spre capitală.

— El nu mă putea aresta?

— Nu ştiu, răspunse arheologul. Dar pe tine nu te aude nimeni?

— Nu. Toată lumea doarme.

— Atunci apucă-te şi citeşte odată ziarul. Şi pune geanta jos. Să-mi mai treacă ameţeala.

Alisa desfăcu ziarul. Era într-adevăr din ziua precedentă. Pe toată lăţimea paginii întâi sta scris cu litere roşii:

„Mâine Coleida îi va întâmpina pe astronauţi“.

— Totul e în ordine, şopti Alisa. Ajungem la timp. Tempologii n-au dat greş.

13

Din fericire, la a doua staţie, vecinii de compartiment ai Alisei coborâră din tren şi ea rămase singură. Îl scoase pe arheolog din geantă şi citi cu el toate ştirile din ziar, în care se vorbea despre sosirea astronauţilor şi despre felul cum vor fi ei întâmpinaţi. Izbutiră chiar să stabilească în mare drumul pe care aveau să-l străbată prin capitală pentru a ajunge la cosmodrom. Arheologii nu apucaseră încă să scoată la lumina zilei şi vechea capitală, însă Rrrr găsise la o bibliotecă planul acestui oraş şi îl copiase. Aşadar, până în prezent toate erau bune. Doar cu banii stăteau prost. Nu le mai rămăseseră decât pentru bilete de tramvai sau de autobuz. Nici măcar o gustare nu mai aveau cu ce să-şi cumpere.

— Ce putem face? suspină cu tristeţe arheologul şi-i făcu Alisei cu ochiul. Va trebui să procedezi ca în poveste, adică să mă pui în vânzare pe mine, singurul tău prieten.

— Aşa cum eşti, fără coadă, n-are să te cumpere nimeni, spuse Alisa.

— De asta să n-ai grijă, ripostă arheologul. Află că am găsit în geantă şi ac, şi aţă. Dar tu legănai geanta atât de tare, încât nu m-am încumetat să-mi cos coada la loc de teamă să nu mă înţep la degete. O s-o fac acum, pe îndelete. Doar mai avem de mers aproape un ceas şi jumătate.

Alisa privi pe fereastră. Străbătea o ţară ca oricare alta, doar că era cu mult rămasă în urmă faţă de Terra, dar n-a fost oare o vreme când s-a aflat şi Pământul într-o situaţie asemănătoare, când nu existau nici monoraiuri, nici bule aeriene de mare viteză, nici antigravitatoare, nici case zburătoare sau alte lucruri dintr-astea, atât de obişnuite în ziua de azi?

Arheologul îngâna un cântecel în timp ce se căznea să-şi coasă coada. Alisa ar fi putut să-l ajute – doar se pricepea mai bine decât Rrrr să mânuiască acul şi aţa – dar nu-şi oferi serviciile; în fond, fiecare-i liber să-şi coasă coada după cum îi place, nu-i aşa? Şi fata se apucă să cerceteze portretele astronauţilor publicate în ziar. Unul dintre ei îi plăcu în mod deosebit. Era tânăr, avea ochi negri şi surâdea atât de vesel,

încât nici nu ţi l-ai fi putut imagina altfel decât surâzând. „Inginerul Tolo“, îi citi Alisa numele. Şi îl ţinu minte.

Uşa compartimentului se deschise. Intră o bătrânică cu obrazul rotund şi rumen, îmbrăcată într-o rochie albastră. Alisa observă deodată că face ochii mari, privind înspăimântată spre bancă.

— Ah! făcu bătrâna.

Urmărindu-i privirea, Alisa îşi dădu seama că femeia se uita ţintă la micul arheolog, care. Luat prin surprindere, se repezise la geantă şi, susţinându-şi cu o mână codiţa, iar cu cealaltă ţinând strâns acul cu aţa, încerca din răsputeri să se vâre într-însa. Alisa trase iute fermoarul, ca să-i facă loc „pisoiului”, apoi îşi îndreptă iar ochii spre bătrânică.

Aceasta însă da acum să iasă din compartiment, ba chiar deschisese gura, gata parcă să strige după ajutor.

— Nu te speria, măicuţă, spuse Alisa. Nu te speria. Aşa îi place lui să se joace.

— Uf! făcu bătrâna. Glasul Alisei avu darul s-o mai liniştească. Mi s-a părut că…

— Ce anume?

— Tfu, maică, ducă-se pe pustii! mi s-a părut că pisicul tău îşi coase coada. M-au înşelat ochii.

Uită repede de spaima prin care trecuse şi, aşezându-se în dreptul ferestrei, desfăcu o punguţă. Scoase de acolo două pătlăgele roşii şi una din ele i-o întinse Alisei.

— Unde mergi, drăguţa mea?

— La capitală.

— De asta îmi dau seama. Dar cu ce treburi pe-acolo?

— Vreau să-i văd pe astronauţi…

— Aşa? făcu bătrâna şi deodată rămase pe gânduri. Ian spune-mi, drăguţo, întrebă ea pripit, pisicul tău are doi ochi sau numai unul?

— Doi, răspunse calm Alisa. Numai că pe unul îl ţine veşnic mijit.

— Să fie sănătos, spuse bătrâna şi privi din nou, cu fereală, spre geantă. Şi eu tot la cosmodrom mă duc.

— Să-i întâmpini pe astronauţi?

— A nu, nu pe toţi, numai pe feciorul meu. Vine şi el cu ceilalţi. E inginer.

Şi bătrâna scoase din poşetuţa ei o fotografie, care-l înfăţişa chiar pe cosmonautul preferat al Alisei.

— Uite, ăsta-i, spuse bătrânica.

— Păi eu îl ştiu, zâmbi Alisa. Îl cheamă Tolo.

— Cine nu-l ştie! rosti cu mândrie băbuţa.

— Dar de ce mergi dumneata cu un tren ca ăsta, obişnuit? o întrebă Alisa.

— Cum adică?

— Doar eşti mama unui cosmonaut. La noi, părinţii cosmonauţilor sunt întotdeauna serbaţi laolaltă cu ei.

— Ce nevoie am eu de asta, zâmbi băbuţa. Trăiesc în sat la mine aşa cum am deprins de când mă ştiu. Şi Tolo al meu e modest. Nici n-ai zice că-i cosmonaut. Poate ai citit prin ziare că nava lor a suferit o avarie; un meteorit le-a spart un perete. Află că Tolo al meu a fost acela care a ieşit afară şi a astupat spărtura.

Geanta îi dădu Alisei un brânci, dar ea pricepuse şi aşa că ciuma cosmică pătrunsese de bună seamă în navă tocmai prin spărtura aceea. Asta însemna că Tolo se şi îmbolnăvise.

— Nu-i nimic, spuse ea cu glas tare. Îl vindecăm noi.

— Pe cine vrei să vindeci? întrebă băbuţa.

— A, nu, am zis şi eu aşa, o-ntoarse brusc Alisa.

— Tolo al meu e sănătos tun. N-a fost bolnav niciodată. Nici măcar durere de dinţi n-a avut. Aşa fecior am eu, să ştii.

Bătrâna se mai uită o dată la fotografie, apoi o vârî la loc, în poşetă.

Alisa simţi iar un ghiont. Arheologul părea tare surescitat. Ce mai voia oare?

— Roag-o să te ia cu dânsa, îi auzi şoapta.

— Poftim? făcu bătrâna. Ai spus ceva?

— Da-da, spuse Alisa. M-am pomenit vorbind singură. Ziceam că trebuie să fii tare fericită.

— Cum să nu fiu fericită, când am un asemenea fecior? Nici măcar durere de dinţi n-a avut vreodată.

— Mă refeream la altceva, spuse Alisa. Fiind mamă de cosmonaut, o să ţi se dea voie să ajungi până la navă.

— D-apoi cum altfel? Doar trebuie să-mi îmbrăţişez băiatul, nu?

— Iar eu va trebui să rămân departe de tot. Poate chiar în oraş. Şi mi-ar fi fost atât de drag să-l văd pe băiatul dumitale. Dintre toţi astronauţii, Tolo mi-e cel mai drag. Pe cuvânt de onoare.

— Spui drept, domnişoară? o întrebă cu o mină gravă bătrâna.

— Pe cuvântul meu de onoare.

— Atunci trebuie să fac o faptă bună.

Băbuţa căzu pe gânduri, iar Alisa puse mâna pe geantă şi o apăsă tare de tot. Arheologul era atât de îngrijorat, încât nu-şi mai găsea astâmpăr şi geanta începu să salte, de parcă ar fi fost într-însa nu unul, ci o droaie de pisoi.

— Cam nărăvaş motanul, zise bătrâna. Mai scoate-l niţel afară.

— Nu se poate, ripostă Alisa. O ia razna.

— Uite ce vreau să-ţi spun, draga maichii, spuse deodată băbuţa. Pentru mine ziua de azi, ca să zic aşa, e o zi mare. Feciorul meu se întoarce erou. Tocmai de aceea vreau şi eu să fac o faptă bună. Gândesc că Tolo n-o să se supere pentru asta. Aşa că am să te iau cu mine. Mergi cu mine până la navă şi zici că-mi eşti fiică şi că Tolo ţi-e frate. Pricepi?

— Vai, îţi mulţumesc, măicuţă! exclamă Alisa. Îţi mulţumesc din toată inima! Nici nu-ţi închipui ce faptă minunată ai săvârşit. Şi nu numai pentru mine, ci şi pentru dumneata, şi pentru toţi ceilalţi!

— Fapta bună îl bucură nu numai pe un singur om, ci pe toţi laolaltă, spuse bătrâna.

Interpretase, fireşte, în felul ei vorbele Alisei, iar Alisa simţi o dorinţă atât de vie să-i povestească totul, încât îşi muşcă limba până la sânge aproape. Rrrr păru să-şi dea seama cam ce gânduri o încearcă. Strecurând lama briceagului său prin orificiu, o înţepă fără veste.

Alisa sări în sus.

— Te bucuri, ai? zise bătrânica. Se înveselise şi ea, văzând că a izbutit să fericească pe cineva.

— Cum să nu mă bucur? spuse Alisa şi trase o ciupitură genţii de lângă ea.

Trenul încetini viteza. Prin faţa geamului începură să lunece clădiri noi, cu mai multe etaje.

14

Se întâmplă uneori ca reuşindu-ţi de prima dată o treabă, reuşitele să se ţină lanţ şi după aceea. Tot astfel s-a întâmplat şi cu Alisa. Băbuţa nu numai că i-a făgăduit s-o ducă la cosmodrom în calitate de fiică a ei, dar a invitat-o şi la masă într-un local din preajma gării, ba a plimbat-o şi prin toată capitala când a aflat că Alisa-i venită de pe alte meleaguri, în cele din urmă, luă un taxi şi se îndreptară amândouă spre cosmodrom.

Mai era încă destulă cale până la destinaţie, când maşina începu să-şi încetinească mersul; abia izbutea să iasă dintr-o îmbulzeală, că, la nicio sută de metri depărtare, frâna din nou, nimerind într-alta. Părea că întreaga suflare a capitalei mâna acum la cosmodrom.

Nici nu era de mirare: doar li se întorcea din călătorie cea dintâi navă cosmică lansată de pe planetă. Străzile erau împodobite cu steaguri şi cu portrete ale cosmonauţilor. De câte ori zărea portretul feciorului ei, bătrânica o trăgea pe Alisa de mânecă şi o întreba:

— Ian spune: cine-i acolo?

— E Tolo al nostru.

— Adevărat. El e, odorul nostru.

Încetul cu încetul începuse şi bătrânica să creadă că Alisa îi este fiică.

În cele din urmă, când în zare căpătă contur şirul de clădiri ce alcătuiau cosmodromul, taximetrul se împotmoli de-a binelea în şuvoiul acela nesfârşit de autobuze, maşini, biciclete şi tot soiul de vehicule de transport. Întorcându-se spre pasagerii săi, şoferul le spuse cu tristeţe:

— Mai departe vă sfătuiesc s-o luaţi pe jos. Altminteri, o ducem aşa până deseară. Nu mai e nimic de făcut.

Achitând costul călătoriei, bătrânica şi Alisa îşi luară rămas bun de la şofer şi porniră mai departe pe jos. Nu făcură însă nici douăzeci de paşi, când şoferul taximetrului le ajunse din urmă.

— Am lăsat maşina în voia sorții, spuse el. Că n-o să i se întâmple nimic. Cine să aibă nevoie de ea la o zi ca asta?

Puteam eu să stau acolo şi să nu văd cu ochii mei sosirea navei? Nu, aşa ceva nu mi-aş fi iertat în veci.

În faţa cosmodromului se afla primul cordon de poliţişti în uniforme albe, de paradă. Aceştia nu-i îngăduiră şoferului să meargă mai departe şi el rămase în imensa mulţime a celor care nu aveau legitimaţii de liberă trecere. Bătrânei şi Alisei însă le făcură loc, aproape fără nicio vorbă. Când văzu actele băbuţei, unul dintre poliţişti se oferi chiar să le însoţească.

— Am să vă conduc personal până la câmpul de aterizare. Să nu vă mai oprească nimeni, spuse el.

Bătrânica se aplecă imediat şi-i şopti Alisei la ureche:

— Dacă n-am fi fost noi, n-ar fi putut ajunge nici el până acolo în faţă. Parcă de asta-i ardea lui, să nu lase lumea să treacă? Voia şi el să vadă pe Tolo al nostru când coboară din navă.

O jumătate de ceas mai târziu, bătrâna şi Alisa ajunseră în preajma ultimului cordon de poliţişti. Dincolo de acesta se întindea uriaşa platformă de beton pe care avea să coboare nava.

Prin radio se transmiteau întruna ştiri privitoare la zborul navei care începuse acum să frâneze, apropiindu-se de Coleida. Până la sosirea ei nu mai rămăseseră decât vreo câteva minute.

Jur împrejur stăteau generali şi mari personalităţi – conducători de stat, oameni de ştiinţă, scriitori şi artişti. Aşteptau toţi cu emoţie momentul acela deosebit. Nimeni din cei prezenţi însă nu-şi putea închipui că în mijlocul imensei mulţimi care inundase cosmodromul. Cea mai puternică emoţie o încerca o fetiţă venită aici din viitor, ba chiar de la un alt capăt al Galaxiei. Era mai emoţionată decât toţi ceilalţi, pentru că de ea depindea soarta întregii planete.

Alisa simţi că-i tremură mărunt genunchii. Că palmele îi sunt asudate. Încet-încet, începu să-şi facă loc prin mulţime, până ce ajunse lângă cordon.

— Unde te duci? o strigă băbuţa. Stai că vin şi eu.

Alisa desfăcu pe furiş fermoarul genţii şi-şi strecură mâna înăuntru după balonul cu ser. Îl scoase afară, agăţându-şi-l de umăr.

— Ce-i asta? o întrebă bătrânica.

— Un termos, spuse Alisa. Când mi s-o face sete îl desfac şi beau.

Băbuţa nu-i mai puse nicio întrebare. Se uita ţintă spre cer, căci acolo se ivise un punct luminos care creştea văzând cu ochii.

Nava cosmică, purtând la bord germenii ciumei cosmice, se apropia de Coleida.

Cobora încet, ca în vis. Câteva clipe rămase suspendată chiar deasupra platformei, iar flăcările albastre ce ţâşneau din duze făceau să se topească plăcile de beton. Apoi ajunse la sol şi peste câmpul de aterizare se abătu un scurt uragan, smulgându-le şepcile şi pălăriile celor aflaţi în preajmă.

Detunară orchestrele, iar câţiva lucrători de la cosmodrom se repeziră să desfacă sulul gros al covorului alb, pe care cosmonauţii aveau să meargă spre cei ce veniseră în întâmpinarea lor.

— Ce zici să fac? îl întrebă Alisa pe arheolog. Ştia prea bine că n-o aude nimeni: toată lumea aştepta să se deschidă trapa prin care aveau să iasă cosmonauţii.

— Suntem departe de navă? o întrebă Rrrr.

— Cam la trei-patru sute de paşi. N-am să pot alerga până acolo. O să mă prindă poliţiştii.

— Na-ţi-o bună! făcu arheologul. E aşa de aproape şi zici că n-ai să poţi alerga până acolo? Ce-ar fi să încerc eu?

— N-ai să poţi duce balonul. E prea greu pentru tine.

Dar chiar atunci se întâmplă ca tot băbuţa să-i vină în ajutor Alisei. Văzând că membrii guvernului coleidez îşi pierduseră răbdarea şi porniseră spre navă, păşind de-o parte şi de alta a covorului alb, bătrâna îl dădu la o parte pe poliţistul dinaintea ei şi spuse:

— Acolo e fiul meu.

O spuse cu atâta fermitate, încât poliţistul nu făcu decât să se încline respectuos şi s-o lase să treacă.

Alisa o prinsese de mână, iar când poliţistul dădu s-o oprească, bătrâna se întoarse şi spuse:

— E sora lui. Fără ea nu fac un pas.

— Atunci lăsaţi geanta aici, spuse poliţistul. Cu geanta nu se poate.

Alisa apucă strâns cu amândouă mâinile de geantă, opunându-se cu străşnicie: se produse o mică învălmăşeală: băbuţa o trăgea înainte, poliţistul înapoi, iar ea se zbătea la

mijloc. Chiar atunci însă îl auzi pe Rrrr spunându-i în grai cosmic, spre a nu fi înţeles de cineva:

— Lasă geanta. Ia aminte la ce ai de făcut. Aia-i mai important.

Din fericire, poliţistul nu-l auzi, întrucât cu braţul celălalt se căznea să-i oprească pe ceilalţi care încercau să dea buzna pe platformă. Alisa dădu drumul genţii şi o urmă în grabă pe băbuţă.

Ajunseră în imediata apropiere a navei. Dar tocmai atunci toată lumea se opri locului. Se opri şi bătrâna.

Trapa se răsucea încet.

„Cândva, pământenii l-au întâmpinat şi ei pe Gagarin. gândi Alisa. Ce păcat că m-am născut atât de târziu!… Gata! Acum e momentul”, hotărî ea.

Şi în clipa când trapa se deschise larg, iar cel dintâi cosmonaut, comandantul navei, apăru în prag, Alisa se strecură printre un general şi ministrul principal al Coleidei şi, scăpând printr-o fentă din mâinile şefului gărzii de onoare, ţâşni spre navă.

— Stai! izbucniră strigăte.

— Nu vă speriaţi, auzi ea glasul băbuţei, asta-i fiica mea.

Alergând, Alisa îşi smulse de pe umăr balonaşul cu ser.

Căpitanul navei o zări şi râse, arătând spre ea cu mâna.

Pentru o clipă, Alisa rămase locului, descumpănită. Îşi dădu seama că trapa se afla prea sus şi că ea nu poate să ajungă până acolo. Jetul de aer n-avea să pătrundă, deci, în interiorul navei

— Iată că ni se aduce şi scara! îi strigă căpitanul, crezând pesemne că fata venise să-i felicite şi că acest lucru i-a fost îngăduit.

În momentul acela, scara automată ajunse în dreptul navei.

— Nu mişcaţi! îi strigă Alisa căpitanului, care tocmai ridicase piciorul, pregătindu-se să coboare.

Sări pe treptele scării înainte ca aceasta să fi fost ataşată la navă.

În spatele ei tropăiau poliţiştii, gata s-o ajungă din urmă şi s-o înhaţe.

Alisa sui ca o săgeată în vârful scării. Ţinea în mâini balonul.

În clipa următoare, îl îndreptă spre obrazul căpitanului şi apăsă pe buton.

Un jet puternic de lichid tulbure şi puturos îl lovi pe căpitan, care, de surprindere, făcu un pas îndărăt.

Milioanele de locuitori ai Coleidei, care asistau la această scenă pe cosmodrom sau acasă, în faţa televizoarelor, icniră de groază. Crezură cu toţii că asupra cosmonauţilor a fost săvârşit un atentat.

Alisa sta în faţa trapei şi apăsa neîncetat pe buton. Un nor de ceaţă învălui cu repeziciune întreaga navă, năvălind şi în compartimentele ei.

Apoi se auzi un declic şi butonul reveni singur în poziţia iniţială.

Balonul de ser era gol.

Nici n-apucă bine să se risipească norul acela de ceaţă, că Alisa se şi văzu înşfăcată de câteva mâini puternice, care o traseră de pe scară.

15

Celula în care se pomeni era mică şi cu totul pustie. Nu se afla acolo nici măcar un scaun. În spatele uşii răsunau glasuri. De fapt, nu era o celulă, ci o încăpere a unuia din depozitele cosmodromului, de unde fuseseră scoase în grabă toate lucrurile, spre a fi închisă acolo cea care, atentând la viaţa astronauţilor, săvârşise o crimă împotriva statului.

Alisa se aşeză pe duşumea. Era pe deplin fericită, atâta doar că nu mai avea nici pic de vlagă într-însa şi o îngrijora soarta micului arheolog Rrrr.

Îşi dădea seama prea bine ce panică stăruia acum în toată Coleida. Nimeni pesemne nu pricepea nimic. Toată lumea se întreba dacă cei sosiţi din cosmos n-au avut de suferit de pe urma atentatului. Zvonuri sinistre circulau de bună seamă pe toată planeta.

Trecură astfel vreo cinci minute. Pe urmă încă cinci.

„Probabil că cei de aici le dau îngrijiri cosmonauţilor, gândi Alisa, şi n-au vreme de mine.“

Pe urmă îi veni în minte un alt gând. Foarte bine: ea a reuşit să salveze Coleida. Dar mai departe? Nu-i va fi dat niciodată să mai scape de aici, nu-i va fi dat niciodată să-l mai vadă pe bunul şi zgomotosul Gromozioka şi nici să ajungă acasă la ea, pe Pământ…

Îi veni să plângă. Şi lacrimile o şi podidiră. Plânse, poate nu din milă pentru ea însăşi, ci din pricina cumplitei oboseli şi a nemăsuratei încordări nervoase la care făcuse faţă ore în şir.

După ce plânse niţel, se simţi ceva mai înviorată, întrucât îşi dădu seama că prietenii n-o vor lăsa la necaz. Dacă va fi nevoie, pământenii vor mai trimite aici încă trei maşini ale timpului, nu una.

Şi-or să vină aici şi Petrov, şi Richard, ba poate chiar şi Gromozioka. Şi au să le explice coleidezilor totul, de-a fir-a-păr. Şi poate că atunci, drept recunoştinţă, aceştia au să înalţe aici, în cinstea ei, un monument…

Şi, sprijinindu-se de perete, Alisa aţipi.

Lucrurile se petrecuseră întocmai cum bănuise ea; nimeni nu venise s-o interogheze. Căci, după acele momente de panică

nemaipomenită de pe cosmodrom, când Alisa a fost prinsă şi adusă aici, pâlcul de ceaţă se risipi şi toată lumea constată că astronauţii sunt absolut teferi şi nevătămaţi. Ca atare, ceremonia primirii se cădea să fie continuată. Şi ea continuă. Iar de Alisa nu-şi mai aduse nimeni aminte o bucată de vreme.

16

Nu izbuti să-şi dea seama cât aţipise, Poate zece minute, poate trei ceasuri. Deodată auzi o voce:

— Alisa!

Brusc, deschise ochii şi privi în jurul ei.

Camera era pustie ca şi până atunci. Din spatele uşii continua să răzbată acelaşi zgomot de paşi: santinela o păzea cu străşnicie.

— Alisa, mă auzi?

— Tu eşti, Rrrr?

— Eu. Vino în colţul ăsta mai îndepărtat şi ajută-mă.

Alisa se ridică şi păşi cu băgare de seamă în direcţia indicată de Rrrr.

Acolo, în ungher, observă în perete o răsuflătoare cu grătar. De partea de jos a grătarului se lipise obrazul pufos al micului arheolog.

— Nu te necăji, îi făcu Rrrr cu ochiul. Te eliberăm noi.

— Dar cum ai ajuns aici?

— Acum n-am vreme să-ţi povestesc. Pe scurt, în timp ce poliţiştii ţipau, alergând după tine, eu am desfăcut fermoarul genţii şi am ieşit afară. Cât pe ce să fiu călcat în picioare. Apoi am luat-o pe urmele celor care te-au adus aici; doar e lucru ştiut că nimeni nu se uită după un pisoi. Mai ales că, de bine, de rău, apucasem să-mi cos coada la loc.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă am cercetat toată clădirea asta. Şi am dat de răsuflătoare. Grătarul era încuiat în partea de jos şi am izbutit să-l descui, dar n-am putere să-l salt. Haide, încearcă tu s-o faci. Da’ repejor.

Alisa puse mâna pe grătar, dar nu-l mişcă decât prea puţin.

— Trage de el! o îndemnă arheologul. Ăştia pot să vină după tine dintr-o clipă într-alta.

În spatele uşii se auziră mai multe glasuri. Cineva venea spre celulă.

Alisa trase de gratii din răsputeri. Grătarul scăpă din rostul lui şi căzu zăngănind pe duşumea.

— Sări iute jos, şopti Rrrr. Înălţimea nu-i prea mare.

Şi în clipa când în uşa celulei zăngăni cheia, Alisa închise ochii şi sări în gura aceea întunecată ce i se căscă la picioare. Rrrr abia izbuti să se ferească din calea ei.

— Şi-acum, fuga după mine! spuse el.

Alisa alergă multă vreme de-a lungul coridoarelor întunecoase ale complexei alcătuiri subterane a cosmodromului. Se umplu de vânătăi la genunchi şi la coate, îşi sfâşie o mânecă a rochiţei, dar nu se opri deloc: Rrrr alerga întruna înaintea ei şi o îndemna să-l urmeze:

— Ai să te odihneşti acasă. Îi auzi cum ne urmăresc?

Izbutiră să iasă în curtea din spatele cosmodromului doar cu câteva minute înainte ca acesta să fie înconjurat de armată, îi salvase faptul că pe cosmodrom se mai afla încă atât de multă lume, încât soldaţii şi poliţiştii porniţi s-o prindă pe criminală se poticneau la fiecare pas.

17

Ziua aceea lungă şi zgomotoasă se apropia de asfinţit pe Coleida. Soarele coborâse până spre creştetul arborilor înalţi ai parcului, care se întindeau în spatele cosmodromului.

— Vai, ce tare am obosit! gâfâi Alisa ajungând în dreptul primului arbore şi cuprinzându-i trunchiul. Simt că pic din picioare.

Arheologul cel pufos se uită cu băgare de seamă de după un alt pom, să vadă dacă nu cumva mai sunt urmăriţi.

— Fii tare, Alisa, spuse el. Nu te da bătută, că n-o să lăsăm treaba la jumătate.

— Cum la jumătate? Doar am făcut tot ce trebuia făcut şi am salvat planeta.

— Nu ştiu, fetiţa mea, nu ştiu, spuse Rrrr.

Vorbise ca un bunic bătrân şi sfătos.

— Drept e că ai izbutit să pulverizezi tot serul acela. Dar numai întorcându-ne la noi, în viitor, vom putea afla dacă această acţiune a fost sau nu încununată de succes.

— Vrei să spui că s-ar putea să găsim totul aşa cum a fost?

— Ştiu şi eu...

— Atunci mai bine să nu ne întoarcem. Să rămânem aici.

— Ai obosit, Alisa, spuse Rrrr, şi eşti nervoasă...

De-acolo din depărtare ajungea până la ei bubuitul surd al tobelor: în inima oraşului cântau fanfare. Tobele făceau să tresalte aerul dens şi cald. Deasupra cosmodromului se avântă în văzduh ghirlanda unor baloane enorme, multicolore.

— Pur şi simplu, nu pot să-mi închipui că toată lumea asta se va îmbolnăvi, spuse Alisa.

— Poate că nu se va îmbolnăvi. Dacă însă n-ai fi pulverizat vaccinul, ai fi ştiut precis că vor fi cu toţii sortiţi pieirii. Şi ar fi fost mai rău.

Alisa încuviinţă din cap. Micul arheolog avea dreptate.

— Ţi-ai mai revenit niţel? o întrebă acesta. Trebuie să ne grăbim. Să fim cât mai departe de oraş înainte de a se lăsa întunericul.

— Unde ne ducem acum? întrebă Alisa, căreia nu-i mai ardea să meargă nicăieri. Cum ar mai fi vrut să se întindă acolo pe

iarbă, să adoarmă, iar de trezit, să se trezească acasă la ea. Pornim spre gară?

— Nicidecum, spuse Rrrr. Acolo ne-ar fila din prima clipă, căci, după cosmonauţi, tu ai devenit acum persoana cea mai cunoscută din capitală. Milioane de coleidezi te-au văzut la televizor… Va trebui să mergem pe jos.

Şi o luară la pas prin pădure. Rrrr mergea înainte. Se orienta după soare, încercând să iasă la calea ferată. Aceasta avea să-i conducă spre orăşelul de unde veniseră.

Pe Alisa o rosese pantoful, însă Rrrr nu-i dădu voie să se descalţe. „Asta-i bună, gândi Alisa. La venire, eu eram şefa. Acum dumnealui şi-a adus aminte că-i mai mare şi mă dirijează.” N-avea însă chef să se ia la harţă cu micul arheolog. Şi nici să-l convingă că, oricum, Petrov şi cu Richard vor ajunge aici şi îi vor salva. Căci Rrrr ar spune mai mult ca sigur că tempologii s-ar putea să nu-i găsească.

Pe neaşteptate, pădurea luă sfârşit. Fusese doar o fâşie de pământ acoperită de arbori. Dincolo de pădure se întindea un loc viran, la capătul căruia se zăreau alte şiruri de case.

Cei doi nu puteau ieşi din pădure. Deasupra câmpului se rotea un elicopter mic şi galben, iar dinspre case înainta încet spre pădure un lung şir de poliţişti.

— Ne-au înconjurat, spuse Rrrr. Bănuiesc că ne ascundem în pădure.

— Ce-i de făcut? întrebă Alisa. Să ne căţărăm într-un copac?

— O să ne găsească. Să fugim înapoi.

Mergând prin pădure, arheologul zărise la un moment dat nişte construcţii ciudate. Hotărî s-o conducă pe Alisa acolo.

Într-o poiană întinsă şi colbăită, în spatele unui gărduleţ scund, se înălţau câteva atracţii: leagăne, tobogane, scrâncioburi şi alte instalaţii distractive, aidoma cu cele întâlnite prin parcurile de pe Pământ, şi totuşi altele.

Fugarii se strecurară sub un carusel scârţâitor şi se întinseră jos. Deasupra lor, aproape de tot, se afla duşumeaua de scânduri a caruselului; printr-o crăpătură Alisa desluşi o dungă subţire din bolta strălucitoare a cerului.

Se ascunseseră tocmai la timp. Câteva minute mai târziu, poliţiştii ajunseră în preajma lor. Se auzea cum se strigă unul pe

altul. Apoi unul dintre ei urcă pe duşumeaua caruselului şi păşi cu bocancii săi, făcând scândurile să se încovoaie una câte una.

Alisei îi veni să strănute, căci în ascunzătoare era zăpuşitor şi se stârnise praful. Poliţistul se opri chiar deasupra ei, astupând cu tălpile dunga luminoasă dintre scânduri, şi întrebă cu glas tare pe un altul:

— Sub carusel te-ai uitat?

— Nu, i se răspunse. Uită-te tu.

— N-am lanternă.

— Lasă c-ai să vezi şi aşa. Nu cred să se fi ascuns acolo.

Poliţistul coborî, iar Alisa se târî repejor spre peretele mai depărtat şi se lipi de el.

Uşiţa de lemn se deschise şi în cadrul ei apăru silueta neguroasă a poliţistului. Acesta stătu o vreme scrutând întunericul, apoi întrebă într-o doară:

— E cineva aici?

— Haide, nu vii? se auzi un strigăt din depărtare.

— Vin, vin, spuse poliţistul şi trânti uşiţa. Nu-i nimeni aici, adăugă el. Pesemne că dumneaei o fi întins-o cu vreun avion.

— Tot ce se poate, încuviinţă un alt glas. E imposibil să săvârşeşti un asemenea atentat de unul singur.

— Rămânem aici până se lasă întunericul, spuse Rrrr când paşii poliţiştilor amuţiră. Altminteri ar pune gabja pe noi cât ai zice peşte.

Abia noaptea târziu se-ncumetară să iasă de sub carusel. Cam la un ceas după plecarea poliţiştilor, parcul începu să se aglomereze. Proprietarul şterse îndelung caruselul cu o cârpă, mătură în jur, apoi îi dădu drumul şi trei ceasuri în şir, în ritmul unei muzici vesele, dar extrem de obositoare pentru Alisa, caruselul li se roti pe deasupra capului, scârţâind din toate încheieturile şi lăsând impresia că dintr-o clipă într-alta careva din cei ce se roteau se va prăbuşi, prin duşumea, peste cei doi fugari şi-i va strivi.

Alisei îi amorţiseră toate mădularele, somnul o chinuia cumplit, dar îi fu imposibil să adoarmă în zgomotul acela al muzicii şi-n scârţâitul necontenit al caruselului.

În cele din urmă, larma cea veselă luă sfârşit.

Caruselul prinse a se învârti la răstimpuri tot mai mari; curând se răriră şi glasurile din jur. Către miezul nopţii totul amuţi.

Cei doi se strecurară afară. Rrrr fricţionă îndelung cu mânuţele sale vânjoase picioarele Alisei. Erau atât de amorţite, încât nu şi le putea urni din loc. Puţin mai târziu însă, se dovedi a fi şi mai rău – şi le putea mişca, dar avea impresia că mişună prin ele mii de acuşoare.

— Ce zici, ai să poţi merge? o întrebă Rrrr.

— Am să pot, îi răspunse Alisa.

Acum, după toate câte le îndurase, înţelesese şi ea că trebuie să ajungă cu orice preţ la ai lor.

Şi ajunseră.

Străbătură iarăşi pădurea cea întunecată, ajunseră la locul viran şi, ocolind gropile şi mormanele de gunoi, se târâră până în preajma cartierului nou al oraşului. Câtă vreme casele se aflară în faţa lor, merseră încet, cu băgare de seamă: Rrrr se furişa înainte, cerceta cu privirea dacă nu le apare careva în cale şi abia apoi venea şi Alisa din urmă.

Erau aproape orele două din noapte când ajunseră la terasamentul de cale ferată. Şinele străluceau sub razele lunii.

Cei doi o luară pe cărăruia ce alerga de-a lungul terasamentului şi se îndepărtară de capitală. În timp ce înaintau astfel, Alisa încerca să-şi imagineze cum o beştelea acum mama lui Tolo, în timp ce-i povestea fiului modul în care fata i se vârâse pe sub piele. Avea impresia că aude aievea glasul băbuţei: „Iar eu am mai şi ospătat-o cu roşii. Să fi ştiut cine-mi e, nu i-aş fi dat nici atâtica, de poftă. Şi pisoiul pe care-l avea dădea de bănuit.”

Abia spre dimineaţă izbutiră să se caţere pe platforma unui mărfar care-şi încetinise viteza în dreptul unei halte.

Şi odată cu primele raze de soare, zdrenţuiţi, istoviţi peste măsură şi abia mai răsuflând, dar fericiţi la culme, cei doi urcară colina. Mai aveau de făcut doar un pas şi maşina timpului i-ar fi luat şi i-ar fi dus îndărăt în tabăra arheologilor.

Dar Alisa înţelese deodată că-i va fi extrem de greu să facă acest ultim pas.

— Mi-e frică, îi spuse ea micului arheolog.

— Şi mie, răspunse acesta. Aşa că te înţeleg.

— Ce-ar fi ca, întorcându-ne să găsim totul aşa cum am lăsat? Să constatăm că n-am izbutit să facem nimic?

— Vai, muşcă-ţi limba! spuse Rrrr.

Îşi pierduse iar cine ştie pe unde coada, dar de astă dată pentru totdeauna.

Stătură un răstimp în tăcere.

Apoi Alisa se aplecă, îl luă pe arheolog în braţe şi făcu ultimul pas.

Se auzi un plesnet. O ceaţă uşoară o învălui şi fata avu senzaţia că pluteşte încotrova, apoi cade... Cade...

Şi deodată, iat-o stând în cabina maşinii timpului.

18

Dincolo de fereastră se înălţa figura impunătoare a lui Gromozioka. Alături de el se afla Petrov. Richard sta aplecat asupra tabloului de comandă.

Alisa şedea în cabină, necutezând să se clintească.

Uşa rămânea închisă.

Gromozioka îşi săltă o tentaculă, arătându-i că a uitat să apese pe buton.

— Sigur că da, butonul, rosti ea.

Apăsă butonul verde. Uşa glisă într-o parte. Alisa îi dădu drumul din mâini arheologului şi acesta căzu ca un bolovan.

— Totul e-n ordine, spuse Gromozioka. Vă puteţi lua startul.

— Ne luăm startul, se auzi răspunsul la difuzor. Duduiră surd motoarele, tabloul de comandă se clătină şi Alisa simţi cum îi sporeşte greutatea. Intrase în funcţiune aparatura gravitaţională.

— Ei, cum e? întrebă în sfârşit Rrrr.

Gromozioka întinse înainte tentaculele sale lungi, o ridică pe Alisa, care observă deodată cum pe obrazul lui lătăreţ şi verde se preling lacrimi fumegoase.

— Fetiţa mea dragă, rosti el. Scumpa mea! Îţi mulţumesc.

— Ei, cum e? întrebă fata.

— T-totul e-n ordine, spuse Petrov. Totul e-n ordine. Deşi asta-i neobrăzare din partea voastră.

— Pe învingători nu se cade să-i judeci, spuse Richard. Şi dumneavoastră, Mihail Petrovici, ştiţi bine asta.

— Cât despre mine, spuse Gromozioka, ţinând-o şi acum pe Alisa în tentaculele sale, eu sunt de acord să primesc orice pedeapsă.

— Va să zică, am izbutit? stărui cu întrebarea Rrrr.

— Pe deplin.

— Dar de ce ne mişcăm?

— Zburăm, răspunse Gromozioka. Ne-am luat zborul.

— De ce?! se miră Alisa. Îi era atât de bine în îmbrăţişarea lui Gromozioka şi nu-şi mai simţea defel picioarele.

— Pentru că din clipa în care voi aţi plecat în trecut, eu am trezit întreaga tabără, spuse Gromozioka.

— Ca să porniţi în căutarea noastră?

— Da de unde! Păi eu ştiam că tu vei încerca să pleci în cursul nopţii în trecut. Şi că-mi cunoşti părerea în această privinţă. De aceea nici n-am vrut să-ţi stau în cale.

— Va să zică, nu dormeai atunci?

— Oare nu eu ţi-am adus aminte să-ţi iei puloverul?

— Şi eu care umblam în vârful picioarelor ca să nu produc zgomot, spuse Alisa.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putere. Ţi-am explicat cum funcţionează balonul cu vaccin, te-am îndemnat să faci toate injecţiile preventive. Şi l-am rugat pe Rrrr să te însoţească în călătorie. N-am vrut să te las să pleci de una singură.

— Va să zică, şi tu, motănel, ai ştiut dinainte că eu voi pleca, se întoarse Alisa spre însoţitorul ei.

— Am ştiut, spuse micul arheolog, că în afară de mine, nu putea nimeni să te însoţească. Doar sunt cel mai mic dintre toţi. Iar coada mi-o pregătisem din vreme. Şi ţi-am fost de folos, nu-i aşa?

— Cum să nu. Vreau, nene Gromozioka, să-ţi spun că el m-a salvat atunci când am fost prinsă şi închisă în celula aceea.

— Zău? Ei bravo! Ai să-mi povesteşti de-a fir-a păr mai pe urmă. În orice caz, să ştii că am tremurat cu toţii pentru tine. Gândeam că dacă vei fi prinsă, vom fi nevoiţi să trimitem în trecut o echipă de salvare.

— Şi totuşi nu pricep de ce ne aflăm în navă? întrebă Alisa.

— Pentru că, de cum aţi plecat în trecut, am dat ordin ca întreaga tabără şi centrul temporal să fie, pentru orice eventualitate, gata de plecare, deoarece n-aveam de unde şti ce se petrece aici pe parcursul a o sută de ani. Dacă pe locul în care se aflau corturile noastre avea să se înfiripe un nou oraş? Sau să se ivească o mare artificială?

— Am avut de lucru, nu glumă, interveni Richard. A trebuit ca în decurs de şase ore să demontăm întreaga tabără, precum şi staţiunea, şi să urcăm camera timpului în ultima navă pe care o aveam la dispoziţie.

— Şi n-aţi aşteptat în zadar, nu-i aşa? întrebă Alisa. Pot să mă uit şi eu niţel afară?

Gromozioka o apropie de hublou.

Nava se ridicase destul de mult şi Coleida acoperea jumătate de cer. Întreaga faţă a planetei era o mare de pete luminoase. Sclipeau luminile oraşelor şi uzinelor ei.

— Toate acestea s-au petrecut în a doua jumătate a zilei, spuse Gromozioka. Noi stăteam în faţa hublourilor şi ne uitam. Doar ştiam ora la care avea să vină pe Coleida nava aceea. Stăteam şi număram minutele. Nu eram pe deplin siguri că vei izbuti să te apropii de navă...

— Şi deodată, îi luă vorba Richard, am văzut cu ochii noştri cum într-o secundă câmpiile au devenit verzi de la un capăt la altul.

— Iar pe locul vechiului oraş au răsărit o puzderie de clădiri înalte, adăugă Petrov.

— Şi pe deasupra noastră trecu în zbor o pasăre, spuse Gromozioka.

— Atunci am înţeles cu toţii că Alisa i-a venit de hac ciumei cosmice.

— Dar cum se face că nu aţi fost observaţi de coleidezi? întrebă Rrrr.

— Nava noastră se afla îngropată în sol, iar deasupra avea o plasă de camuflaj. Am avut noroc că terenul acela era viran. Acum însă, când ne-am luat zborul, e mai mult ca sigur că ne-au observat.

În clipa aceea se auzi un glas la difuzor.

— Vorbeşte căpitanul navei. Chiar în momentul acesta au stabilit legătura cu noi sateliţii din jurul planetei Coleida. Ne întreabă ce-i cu nava noastră, încotro se îndreaptă şi de ce nu l-am anunţat pe dispecer despre zborul navei noastre.

— Răspunde-le că ne îndreptăm spre satelitul lor de serviciu, spuse Gromozioka. Să ne aştepte. Le vom povesti totul când vom ajunge.

19

În timp ce păşea alături de Gromozioka pe coridoarele satelitului de serviciu al planetei Coleida, Alisa, care era acum îmbrăcată în straie noi şi spălată frumos, îi spuse arheologului-şef:

— Atunci când ai să stai de vorbă cu ei şi ai să le explici totul, întreabă-i te rog, dacă nu mi-au ridicat şi mie un monument pe Coleida.

— Ce-ai spus? se miră Gromozioka.

— Dacă nu ne-au ridicat mie şi lui Rrrr un monument, repetă Alisa. Că doar noi i-am salvat.

Gromozioka zâmbi pe sub mustaţă, fără a-i da însă vreun răspuns.

Dispecerul de serviciu îşi întâmpină oaspeţii în biroul pupitrului central de comandă. Era un om micuţ de statură, puţin mai răsărit decât Alisa, şi semăna la chip cu inginerul Tolo. Când dădu cu ochii de Gromozioka, avu o tresărire şi se trase cu un pas înapoi, înspăimântat, dar imediat îşi reveni şi încercă să zâmbească.

— Noi suntem de pe planeta Pământ, spuse Gromozioka, dând bineţe, şi de pe alte planete ale Uniunii Galactice, unde curând veţi fi primiţi, desigur şi dumneavoastră. Scuzaţi-ne că am fost pe Coleida fără a vă solicita, în prealabil, încuviinţarea, dar aşa s-a întâmplat să fie.

— Nu pricep în ruptul capului cum aţi reuşit să coborâţi în preajma unui oraş atât de mare fără să vă observe nimeni, spuse dispecerul.

— Nu numai că am coborât, dar am şi petrecut pe planeta dumneavoastră aproape o jumătate de an.

— Cum vine asta?

— Noi suntem arheologi şi am descoperit cauza care a dus Coleida la pieire, explică Gromozioka.

— Dar planeta noastră n-a pierit niciodată, spuse dispecerul. Dumneavoastră râdeţi de mine?

— Nici pomeneală, răspunse Gromozioka. Spuneţi-mi, o cunoaşteţi pe fetiţa asta? arătă el spre Alisa.

— Se-nţelege că nu, răspunse dispecerul.

— Ciudat, interveni Alisa.

— Ea a mai fost pe planeta dumneavoastră. Dar demult.

— Când?

— Acum o sută de ani.

— Vorbiţi în şarade, spuse dispecerul. Şi dacă sunt glume, atunci mi se par foarte bizare.

— Acum o sută de ani, urmă Gromozioka, s-a întors din călătorie prima dumneavoastră navă cosmică, aşa-i?

— Întocmai. Am sărbătorit centenarul acestui eveniment anul trecut.

— Dar nu s-a întâmplat nimic deosebit în momentul în care nava a coborât pe Coleida?

— Nu, spuse dispecerul. Totul a decurs normal. De-atunci, ziua întoarcerii primilor noştri astronauţi a devenit la noi sărbătoare.

— Şi totuşi eu susţin că în ziua aceea şi-n momentul acela fetiţa pe care-o vedeţi, pe nume Alisa, se afla pe cosmodrom, ba chiar a salvat planeta dumneavoastră de la pieire.

— Iar dumnealor m-au băgat şi la închisoare, adăugă Alisa.

Dispecerul oftă din greu, ca şi când ar fi obosit să-i tot asculte pe musafirii aceştia într-o ureche.

— Nu ne crede, Alisa, nu ne crede şi pace, zise Gromozioka. Dar ia spuneţi-mi, n-aveţi cumva la bord o bibliotecă?

— De ce întrebaţi?

— S-ar putea să fie acolo vreo carte de istorie.

— Bine strânse dispecerul din umeri. Aşteptaţi puţin.

Apăsă un buton al tabloului de comandă, lambriul se dădu într-o parte şi în perete se putu vedea un şir de rafturi pline cu cărţi. Dispecerul luă de acolo o carte.

— Se află aici descris momentul sosirii astronauţilor? întrebă Gromozioka.

— Staţi puţin, spuse dispecerul. Şi începu a răsfoi cartea.

— Citiţi cu glas tare, îl rugă Gromozioka.

Savurând dinainte clipa satisfacţiei, arheologul ţopăia cu tentaculele lui pe pardoseala netedă a satelitului de serviciu.

— „Şi iată că-n zare apăru nava“, citi dispecerul.

— Mai departe, mai departe, îl zori Gromozioka pe omuleţ, privind în carte peste umărul lui. Uite aici. Şi arătă cu gheara un pasaj.

— „Unul din momentele cele mai frumoase ale sărbătorii l-a constituit fapta interesantă a unei fetiţe, citi dispecerul. Ea a fost cea dintâi care s-a apropiat în fugă de navă şi i-a stropit pe cosmonauţi cu parfum. Numele ei a rămas necunoscut.”

— Atâta tot? întrebă Alisa.

— Atâta tot.

— Eu am fost fetiţa aceea. Dar n-a fost vorba de niciun fel de parfum, ci de vaccin.

Gromozioka însă îşi dădu seama că dispecerul îşi pierduse cu desăvârşire răbdarea şi spuse:

— Să lăsăm gluma la o parte. Ne aşteaptă o discuţie lungă şi serioasă. Eu mă adresez dumneavoastră în mod oficial: nava *Terra* cere Coleidei permisiunea de a face o escală pe unul din cosmodromurile pe care-l veţi considera potrivit. N-am de gând să vorbesc mai mult în şarade şi voi explica totul, amănunţit, reprezentanţilor guvernului dumneavoastră.

— Aşteptaţi o clipă, răspunse dispecerul uşurat. Voi afla imediat pe ce cosmodrom există o platformă liberă.

Şi-n timp ce Alisa se întorcea împreună cu Gromozioka la nava lor, acesta o scutură uşurel cu gheara de umăr şi spuse:

— Nu te necăji, fetiţa mea. S-ar putea până la urmă să ţi se ridice totuşi un monument pe această planetă.

— N-am eu nevoie de monumentul lor, răspunse ea. Important e că oamenii au rămas vii şi nevătămaţi. Apoi, după o tăcere, adăugă: De un singur lucru mi-e necaz – că în istoria lor scrie cum că eu i-aş fi stropit pe cosmonauţi cu parfum.

— Istoria păstrează doar esenţialul, spuse Gromozioka. Cât despre amănunte, acestea pot să şi lipsească din memoria oamenilor.